BIBLIOTECA POLIROM

Irvine Welsh

Trainspotting

POLIROM

Irvine Welsh

Trainspotting

Traducere din limba engleză și note
de Andra Matzal

POLIROM
2006

Irvine Welsh s-a născut la Edinburgh, în 1958. După terminarea școlii, a plecat la Londra, unde a studiat informatica, dar a și cântat la chitară într-o trupă de punk. S-a întors în orașul natal, unde a lucrat la departamentul pentru locuințe al primăriei și a urmat cursurile de MBA la Herriot Watt University, cu o dizertație despre egalitatea de șanse a femeilor. De asemenea, a colaborat ca jurnalist pentru revista *Loaded* și pentru *The Guardian*, pentru ca în 2003 să inițieze o rubrică la *Daily Telegraph*. Și-a menținut totodată preocupările muzicale și, după ce a înregistrat o piesă cu formația Primal Scream, a apărut pe scenă și ca DJ.

Primul lui roman, *Trainspotting*, apare în 1993, urmat de o colecție de povestiri, *The Acid House*, publicată în 1994. Seria succeselor se continuă cu *Marabou Stork Nightmares* (1995), *Filth* (1998), *Glue* (2001), *Porno* (2002) – continuare a romanului *Trainspotting*. Pe lângă trei nuvele reunite în volumul *Ecstasy: Three Tales of Chemical Romance* (1996), Irvine Welsh a publicat și dramaturgie: *Headstate* (1994) și *You'll Have Had Your Hole* (1998). În vara acestui an, este anunțată lansarea ultimului său roman, *Bedroom Secrets of the Master Chefs*. *Trainspotting* a fost ecranizat în 1996 de către regizorul Danny Boyle, devenind unul dintre filmele-cult ale anilor '90. *Acid House* a fost adaptat cinematografic în 1998, de către Paul McGuigan. În 1996, Welsh a câștigat Scottish Arts Council Book Award pentru *Trainspotting*, iar în 2002, Saltire Society Scottish Book of the Year Award pentru *Porno*.

Welsh se consideră mai degrabă un „activist social" decât un scriitor, romanele și povestirile sale având ca personaje tineri din cultura marginală a consumatorilor de droguri. *Trainspotting* este cea mai cunoscută dintre cărțile sale, beneficiind de promovarea prin intermediul ecranizării. Renton, Spud, Begbie sunt câteva dintre figurile care-și spun povestea în această carte, folosind limbajul agresiv și argotic al scoțienilor din Leith. Problemele lor legate de consumul de heroină, dilemele sexuale, întorsăturile ironice de situație sunt dublate de referințe constante la conflictele etnice, religioase și fotbalistice, care fac parte din mecanismele comunității din care provin.

Scandal

Davaiștii[1], Jean-Claude Van Damme și Maica Stareță

Sick Boy era lac de transpirație și tremura. Io stăteam acolo, cu ochii-n teve, străduindu-mă să nu-l iau în seamă pe muist. Mă demoraliza. Am încercat să fiu atent la caseta cu Jean-Claude Van Damme.

Cum se întâmplă-n filmele-astea, a-nceput cu momentu dramatic obligatoriu, după care, în următoarea etapă, se crea tensiune prin apariția unui țăran ticălos și se întrema o intrigă slabă. Ș-acuma, dintr-o clipă-n alta, Jean-Claude e gata s-o pună d-o cafteală serioasă.

— Rents, tre' s-o văd pe Maica Stareță, gâfâi Sick Boy, scuturând din cap.

— Oo, zic.

Nu voiam decât să dispară dementu ăsta din fața mea, să-și vadă de treaba lui și să mă lase cu Jean-Claude. Pe de altă parte, o să mi se facă rău destul de repede și dacă muie-ăsta mergea

1. *Dava* (în argou) înseamnă heroină.

și făcea rost, pe mine m-ar fi lăsat cu buza umflată. I se zice Sick Boy[1], da' nu pentru că i-ar fi rău de la abstinență, ci pur și simplu pen' că-i un muist bolnav.

— Hai 'n pula mea să mergem, izbucni disperat.

— Stai așa un pic.

Voiam să-l văd pe Jean-Claude cum îi sparge fața lu puță ăla-ngâmfat. Dac-am fi mers acum, n-aș mai fi apucat să-l văd. Aș fi prea distrus și, oricum, probabil c-ar trece câteva zile până m-aș întoarce. Asta-nsemna că ăia de la magazin or să mă penalizeze-n morții mă-sii la plată pentr-o casetă la care nici n-am apucat s-arunc un ochi.

— Bă, tre' să ne mișcăm, pula mea! strigă, ridicându-se.

Se duce la geam și se sprijină de el, respirând greu, ca un animal hăituit. Nu poți citi în ochii lui decât *nevoie*.

Am oprit teveu de la telecomandă.

— Risipă, asta e, o risipă-n pizda mă-sii, am urlat la muist, cretin enervant ce e.

Își lasă capul pe spate și-și ridică ochii-n tavan.

— O să-ți dau io banii de penalizare. Pentru asta-i băgat fat-aia de retard? Te caci pe tine pentru doi bani?

Muistu-ăsta știe să mă facă să mă simt un scârțar, țăran cretin ce e.

— Nu despre asta-i vorba, am zis, da' fără tragere de inimă.

— Mdea. Treaba e că io mă chinui ca dracu-aici ș-așa-zisu meu to'arăș o lungește cu bună știință, bucurându-se de fiecare minut!

Avea ochii cât două mingi de fotbal și se uita urât, da-n același timp rugător; mărturii usturătoare despre presupusa mea trădare. Dac-o să

---

1. *Sick* înseamnă atât *dement*, cât și *bolnav*.

trăiesc atâta cât să am un plod, sper să n-arate așa ca Sick Boy. Fraieru ăsta e irezistibil în felu lui.

— N-o lungeam... am protestat.

— Încheie-ți dracu geaca-aia ca lumea!

În centru, la Walk, nu era nici un taxi. Se-adunau acolo doar când n-aveai nevoie de ele. Cic-ar fi august, iar mie-mi îngheață coaiele de frig. Încă nu mi-e rău, da' e pe vine, asta-i lucru sigur.

— Aici ar trebui să fie o stație. Ar trebui să fie o stație de taxi, pula mea. Niciodată nu găsești unu vara. Le iau pe toate pizdele-alea grase și bogate, că le e prea lene să meargă câteva sute de metri de la o-mputită de biserică la alta, ca să-și facă numărul lor de căcat. Taximetriștii. Niște nenorociți care-ți iau banii... Sick Boy bolborosea ceva ca pentru sine, delirând și gâfâind, cu ochii holbați și venele de la gât umflându-i-se de fiecare dată când își întindea capul să se uite-nspre Leith Walk.

În sfârșit veni unu. Lângă noi era un grup de tineri îmbrăcați cu niște combinezoane de fâș și-n jachete militare, care stătuseră acolo mai mult decât noi. Mă-ndoiesc că Sick Boy i-ar fi văzut. Se-nfipse drept în mijlocu străzii, strigând:

— TAXI!

— Hei! Care-i treaba? întreabă un tip în combinezon de fâș negru cu violet și c-o frizură turtită.

— Du-te-n mă-ta! Noi am fost primii-aici, spune Sick Boy, deschizând ușa taxiului. Mai vine unu.

Arătă în susul străzii, spre un taxi negru care s-apropia.

— Norocu vostru de șmecheri.

— Dispăreți, fraierilor. Mergeți 'n pula mea pe jos! urlă Sick Boy în timp ce ne-nghesuiam în taxi.

— La Tollcross, șefu, îi spun șoferului, cu balele împrăștiindu-mi-se pe geam.

— Bine c-o ștergi, șmechere! Hai, bă, jegoșilor! strigă combinezonu.

Șoferului nu i se părea amuzant. Părea un muist de treabă. Majoritatea par. Particularii-ăștia sunt cei mai jegoși paraziți pe care i-a făcut Dumnezeu.

Taxiul întoarse în mijlocu străzii și-o luă pe Walk.

— Uite ce-ai făcut, bă, guristule. Data viitoare când o să meargă vreunu din noi singur acasă, or să se ia labagiii-ăștia de noi.

Nu eram ofticat pe Sick Boy.

— Doar nu ți-o fi frică de fraierii-ăia?

Muistu-ăsta chiar mă calcă pe nervi.

— Ba da! Îmi *e* frică-n pula mea, dacă e să fiu singur și să m-aranjeze o echipă de costumați! Crezi că io-s Jean-Claude-Van-Pula-Mea-Damme? Un muist prost, asta ești, Simon.

I-am zis „Simon" mai degrabă decât „Si" sau „Sick Boy", ca să accentuez gravitatea lucrurilor pe care le spuneam.

— Vreau s-o văd pe Maica Stareță și mă doare-n pulă de găozarii ăia sau d-orice altceva. Pricepi?

Își zgândărește buzele cu arătătorul, belindu-și ochii la mine.

— Simon vrea s-o vadă pe Maica Stareță. Ai înțeles?

Apoi se-ntoarce și se holbează-n ceafa taximetristului, înnebunit că nenorocitu nu merge mai repede și bătându-se nervos pe picior.

— Unu din muiștii-ăia era un McLean. Fra-su-ăla mic al lu Dandy și al lu Chancey, îi spun.

— Era o pulă, zice el, neputându-și ascunde nerăbdarea din voce. Îi știu pe frații McLean. Chancey e de treabă.

— Nu și dacă te iei de fra-su, îi zic.

Nu mai era atent deloc. Nu l-am mai futut la melodie, fiindcă ştiam că-mi irosesc energia aiurea. Chinurile lui tăcute din timpul abstinenței păreau așa de puternice, că nu mai puteam să-i sporesc în vreun fel nenorocirea.

„Maica Stareță" era Johnny Swan[1], cunoscut, de asemenea, ca Lebăda Albă, un dealer din Tollcross, care era băgat și-n combinațiile din Sighthill şi Wester Hailes. Preferam să fac rost de la Swanney sau de la tovarășu lui, Raymie, decât de la Seeker și mafia din Muirhoose-Leith. Marfă mai bună, de regulă. Johnny Swan și cu mine-am fost odată tovarăși, în vremurile bune. Jucam împreună fotbal la Porty Thistle. Acuma el e dealer. Îmi amintesc că ne-a spus odată: Fără prieteni în jocu-ăsta. Doar asociați.

Am crezut că face pe deșteptu și se dă mare, până când a intrat de-a binelea în rahat. Acuma îmi dau seama exact ce voia să zică muistu.

Johnny se droga la fel de mult cât vindea. Trebuia să cauți mult şi bine dacă voiai să găsești un dealer care să nu-şi bage în venă. Îi spuneam lu Johnny „Maica Stareță" pentru c-avea viciu-ăsta de când lumea.

În curând am început să mă simt naşpa și tot tacâmu. Cum urcam scările spre bârlogu lu Johnny, m-apucaseră niște dureri nasoale rău. Mă scurgeam ca un burete îmbibat; la fiecare treaptă, din porii mei țâșnea înc-un jet. Sick Boy probabil că era şi mai varză, da' muistu nu prea mai exista pentru mine. L-am mai văzut doar când s-a aplecat dintr-odată peste balustrada din fața mea, ș-asta pen' că-mi stătea-n drumu spre Johnny şi spre dava. Se chinuia să respire,

1. În limba engleză, *swan* înseamnă *lebădă*.

ținându-se strâns de bară, ca și când urma să-și verse mațele pe scări.

— Ești bine, Si? îi zic iritat, furios că muistu mă ținea din drum.

Mi-a făcut semn cu mâna să plec, scuturându-se și dându-și ochii peste cap. Am lăsat-o baltă. Când ești în starea-n care era el, nu vrei nici să vorbești, nici să ți se vorbească. Nu vrei nici un fel de agitație. Și nici io nu voiam. Uneori cre' că oamenii-ncep să se drogheze pen' că, în subconștient, tânjesc după un pic de liniște.

Johnny era blană rău când în sfârșit am ajuns la el. Se pregătise o adevărată artilerie grea acolo.

— Avem un Sick Boy ș-un Rent Boy care e cam bolnăvior[1]! râse el, era dus rău de tot cu pluta.

Johnny își priza adesea pe lângă doza obișnuită și niște coca sau își făcea un amestec de heroină și cocaină. Susținea că asta-l ținea mereu *high*[2] și că așa nu se mai holba toată ziua la pereți. Când sunt *high*, rahații ăștia te cam seacă pentru că-s foarte prinși să-și savureze starea și-i doare-n cur de chinurile tale. Dacă bețivanii-ăia din cârciumi și-ar dori să fie toți ca ei, un *junky*[3]-adevărat (spre deosebire de un consumator de ocazie, care își caută mai degrab-un complice) nu dă doi bani pe nimeni altcineva.

Erau și Raymie cu Alison acolo. Ali prăjea[4] ceva. Arăta promițător.

---

1. În original, *sick*. Joc de cuvinte, pornind de la porecla *Sick Boy*. Expresia *to be sick* înseamnă a-ți fi rău, a fi bolnav.
2. *To be high* înseamnă a simți că plutești ca urmare a consumului de droguri. În argoul nostru, a fost preluată această expresie din engleză, în contexte de genul *Mă simt foarte high*.
3. Drogat.
4. *A prăji* (în argou) înseamnă a pregăti o doză injectabilă.

Johnny valsa către Alison și-i făcea serenade.

— Heeeei, păp'șe, să vedem ce prăjești....

Se-ntoarse spre Raymie, care trăgea atent cu ochiu la fereastră. Raymie putea să detecteze-un gabor în mulțime, așa cum simt rechinii o picătură de sânge-ntr-un ocean.

— Pune și tu ceva să cânte, Raymie. M-am săturat de ultima piesă a lui Elvis Costello[1], da' nu mă pot abține să n-o tot pun. Asta-i vrajă curată, dacă-ți zic.

— Un bilet dus-întors pe calea undelor spre tărâmu celălalt, spune Raymie.

Mereu zicea câte-o chestie aiurea, un rahat fără sens, care-ți futea creierii când erai dus și-ncercai să faci rost de ceva. Întotdeauna mă uimea că Raymie era atât de rău pe bile[2]. Raymie era cam ca tovarășu meu, Spud[3]; io oricum îi vedeam ca pe doi LSDiști[4] autentici prin temperament. Sick Boy-avea o teorie că Spud și Raymie sunt unu ș-același, deși semănau din părți, da' cum nu-i vedeai niciodată împreună, chiar dacă se-nvârteau în aceleași cercuri...

Dobitocu-ăla neinspirat încalcă regula de aur a unui junkist punând *Heroin*, un remix după piesa lui Lou Reed, *Rock'n'Roll Animal*, care e chiar mai greu de ascultat când ți-e rău decât versiunea originală de pe *The Velvet Underground and Nico*. Oricum, măcar asta n-are pasaju-ăla

---

1. Elvis Costello, cunoscut actor britanic (a jucat în filme ca *Big Lebowsky, Cold Mountain* sau *Adaptation*), care s-a lansat și în cariera muzicală.
2. În argou, *bilă* înseamnă *heroină*, denumirea provenind de la modul în care se procură (sub formă de bilă).
3. Cartof, în traducere.
4. În original, *acid heids*, consumatori de LSD. În cea de-a doua carte a lui Irvine Welsh, *Acid House*, aceștia sunt protagoniștii.

scârțâit de violoncel al lui John Cale. Asta chiar că n-aș fi suportat.

— 'te-n pizda mă-tii, Raymie! strigă Alison.

— Vino-n barcă, lasă-te pe val, mișcă-te, iubito, mișcă-te, gagico... strada de prăjit, strada de bântuit[1], suntem cu toții țepeni... soarbe ritmu...

Raymie izbucni-ntr-o improvizație de rap, fâțâindu-și curu și dându-și ochii peste cap. Apoi s-aplecă-n fața lu Sick Boy, care s-așezase strategic lângă Ali și nu-și dezlipea ochii de la conținutu lingurii pe care-o-ncălzea deasupra lumânării. Raymie îl trase pe Sick Boy cu fața spre el și-l sărută apăsat pe gură. Sick Boy îl împinse, tremurând.

— Dispari! Muist cretin!

Johnny și Ali râdeau zgomotos. Aș fi râs și io dacă n-aș fi simțit cum fiecare oscior îmi e-n același timp strivit într-o menghină ș-apoi desprins c-un ferăstrău tocit.

Sick Boy i-a legat lu Ali garou desupra cotului, asigurându-se astfel că el e la rând, după care i-a bătut o venă pe mâna albă ca varu.

— Vrei s-o fac io? a-ntrebat.

Ea a dat din cap.

Pune un tampon de vată în lingură și suflă-n el, după care trage vreo 5 mililitri prin ac, în rezervoru seringii. Lovește de câteva ori o venă albastră uriașă, care-aproape că iese din brațu lu Ali. Îi înțeapă pielea și-o injectează ușoooor, începe apoi să tragă sânge. Ei îi tremură buzele, privindu-l rugător pentr-o secundă sau două. Sick Boy arată urât, are o față libidinoasă, c-un aer de reptilă, asta pân' să-i trântească cocktailu-ăla drept în creier.

---

1. În engleză, joc de cuvinte rimat: *cook street, spook street*.

Ea-și dă capu pe spate, închide ochii, deschide gura și scoate-un geamăt ca la orgasm. Acuma, Sick Boy are o privire nevinovată și-ntrebătoare, ca a unui copil care găsește-n dimineața de Crăciun un morman de cadouri frumos ambalate sub brad. În lumina lumânării care pâlpâie, amândoi arată curați și-au o frumusețe stranie.

— Asta-i mai tare ca orice futai, mai tare ca orice pulă din lume... gâfâie Ali, foarte serioasă.

Pe mine mă destinde-ntr-atât că tre' să-mi pipăi organu prin pantaloni, să văd dacă mai e acolo. Deși genul ăsta de atingere îmi face greață.

Johnny îi dă lu Sick Boy ustensilele lui.

— Îți iei porția asta doar dacă folosim aceleași ace. Azi ne jucăm jocu-ncrederii, zâmbi el, numai că nu glumea.

Sick Boy scutură din cap.

— Io nu-mpart acele sau seringile. Le am p-ale mele.

— E, asta nu-i deloc prietenos. Rents? Raymie? Ali? Ce ziceți d-asta? Vrei să insinuezi că sîngele Lebedei Albe, al Maicii Starețe, e infectat cu virusu imunodeficienței dobândite? Sunt profund jignit. Tot ce po' să zic e că dacă nu-mparți, nu primești.

Afișează un zâmbet exagerat, scoțând la iveală un rând de dinți stricați.

Pentru mine, nu era Johnny Swan ăla care vorbea. Nu era Swanney. Sub nici o formă. Vreun demon malefic îi invadase corpu și-i otrăvise mintea. Personaju-ăsta n-avea nici în clin, nici în mânecă cu tipu glumeț și amabil, cum îl știam io pe Johnny. Un tip drăguț, cum zice toată lumea; inclusiv maică-mea. Johnny Swan, care era așa-nnebunit după fotbal, așa de gașcă, pe care-l fraiereau întotdeauna să spele pe jos după cincimile de finală de la Meadowbank și care nu s-ar fi plâns niciodată.

Mă cam căcam pe mine de teamă că n-o să-mi iau porția.

— În pula mea, Johnny, tu auzi ce zici? Las-o-n pizda mă-sii mai moale! Avem nenorocitu-ăla de mălai.

Am scos niște bancnote din buzunar.

Fie că s-a simțit vinovat, fie din cauză c-a văzut lovelele, vechiu Johnny Swan a reapărut din senin:

— Nu mă luați așa de-n serios. Glumeam și io, mă băieți! Crezi că Lebăda Albă și-ar lăsa amicii cu ochii-n soare? Bravo ție, frate. Ești un tip dăștept. Igiena e importantă, spuse el binevoitor. Îl știți pe Goagsie? Acuma are SIDA.

— Pe bune? am întrebat.

Erau peste tot zvonuri despre ce e și ce nu e HIV. De obicei, io le ignoram pur și simplu. Adevăru e că erau câțiva care ziceau asta despre Goagsie.

— Pe bune, zău. N-are toate simptomele SIDA, da' a fost găsit pozitiv. Oricum, așa cum îi zic io, nu e sfârșitu lumii, Goagsie. Poți să te obișnuiești să trăiești cu virusu. O grămadă de muiști au reușit fără vreo bătaie de cap. Pot trece ani buni până să te-mbolnăvești, îi zic io. Orice muist sănătos poa' să dea ortu popii-oricând. Așa tre' să vezi lucrurile. Spectacolu tre' să continue[1].

E destul de ușor să faci filozofie când vine vorba de alt muist care are căcat în loc de sânge.

În orice caz, Johnny chiar l-a ajutat pe Sick Boy să-și facă doza și să și-o injecteze-n venă.

Tocma când Sick Boy era cât pe ce să țipe, Johnny îi înțepă vena, trase înapoi niște sânge-n rezervor și lansă pe orbită elixiru dătător de viață și de moarte.

---

1. Aluzie la una dintre piesele trupei Queen (*The Show Must Go On*), al cărei vocalist, Freddie Mercury, a murit de SIDA.

Sick Boy îl îmbrățișă strâns pe Swanney, apoi se retrase, lăsându-și mâinile pe lângă corp. Erau relaxați ca doi iubiți într-o-mbrățișare post-coitală. Acuma era rându lu Sick Boy să-i facă serenade lu Johnny.

— Swanney, cât te iubesc, da, bătrâne Swanney, cât te iubesc...

Dușmani cu câteva minute-n urmă, erau acum suflete pereche.

M-am dus să-mi iau porția. Mi-a luat o grămadă să găsesc o venă ca lumea. Fetele mele nu stau așa la suprafață, ca la majoritatea oamenilor. Când m-a plesnit, am savurat-o. Ali avea dreptate. Ia cel mai tare-orgasm al tău, înmulțește senzația cu douăzeci și n-o să fii nici măcar p-aproape. Oasele mele uscate și crăpate sunt mângâiate și lichefiate de mângâierile frumoasei mele heroine. Pământu s-a mișcat și-ncă se mai mișcă.

Alison îmi zice c-ar trebui să merg s-o văd pe Kelly, care se pare că-i cam deprimată de când a făcut avortu. Deși nu mă judecă, Alison vorbește ca și când aș avea vreo legătură cu sarcina lu Kelly și cu-ntreruperea ei.

— Da' cum să mă duc s-o văd? N-are nici o treabă cu mine, spun pe un ton defensiv.

— Ești prietenu ei, nu?

Sunt tentat să-l citez pe Johnny și să spun că acuma suntem doar cunoscuți. În mintea mea sună bine: „Suntem doar cunoscuți acuma". Pare că s-aplică dincolo de poveștile noastre personale cu drogurile; o metaforă strălucită pentru vremurile-astea. Da' mă abțin.

În schimb, mă mulțumesc să fac foarte clar faptu că suntem cu toții prietenii lu Kelly și să-ntreb de ce-am fost io delegat cu vizitele.

— În pizda mă-sii, Mark. Știi că te place.

— Kelly? Ete pula! spun surprins, intrigat și destul de jenat. Păi dacă-i adevărat, io sunt un găozar orb și prost.

— Da' bine-nțeles că-i placi. Ne-a zis asta de-o mie de ori. Întotdeauna vorbește de tine. Mark în sus, Mark în jos.

Foarte rar mi se zice Mark. De obicei, e Rents sau, mai de căcat, Rent Boy[1]. E super nașpa să ți se zic-așa. Încerc să nu le-arăt că mă seacă, pentru c-asta i-ar întărâta și mai tare p-alde muie.

Sick Boy ne-ascultase. Mă-ntorc spre el:

— Și tu zici că-i adevărat? Lu Kelly-i place de mine?

— Toți muiștii de pe fața pământului știu că e-n limbă după tine. Nu-i tocmai un secret. Fără supărare, da' io nu po' s-o-nțeleg. Ar trebui să-și fac-un control la cap.

— Păi mersi că mi-ai zis și mie, bă, muie.

— Dacă vrei să stai toată ziua-ntr-o cameră-ntunecoasă ca să te uiți la casete, fără să vezi ce se-ntâmplă-n juru tău, nu-i treaba mea să vin să-ți arăt cu degetu.

— Da' mie nu mi-a zis niciodată nimic, mă văicăresc io, plângându-mi de milă.

— Și ce-ai vrea, să-și scrie asta pe tricou? Nu prea știi mare lucru despre femei, nu-i așa, Mark? întreabă Alison și Sick Boy rânjește.

Mă simt jignit de ultima remarcă, da' sunt hotărât să iau treaba asta lejer, în caz că-i vreo-n-scenare, regizată, fără-ndoială, de Sick Boy. Muistu-ăsta intrigant răzbește-n viață punând

---

1. *To rent*, în engleză, a închiria. Joc de cuvinte care face aluzie la numele personajului, Renton și la faptul că el închiriază de multe ori casete video. De asemenea, *rent boy* înseamnă, în argou, un bărbat care se prostituează.

mine antipersonal pentru to'arăşii lui. Ce pizda mă-sii plăcere găseşte el în asta, mă depăşeşte.

Îmi fac nişte provizii de marfă de la Johnny.

— Curat ca zăpada prospăt căzută, rahatu-ăsta, îmi zice.

Asta-nsemna că nu era-ndoită *prea* mult cu ceva *prea* toxic.

Trebuia să plecăm în curând. Johnny îmi împuia urechile c-o tonă de căcaturi; lucruri pe care nu voiam să le-ascult. Cine pe cine-a mai ţepuit, poveşti cu figuranţi d-ăştia care iau dreptatea-n mâinile lor şi care fac viaţa tuturor muiştilor un căcat cu toată isteria lor antidrog. Bălmăjea ceva despre viaţa lui şi debita fantezii despre cum o să se lase el şi-o să se care-n Thailanda, unde femeile ştiu să trateze-un domn ş-unde poţi să trăieşti ca un rege dac-ai pielea albă şi câteva zeci de lire bunicele-n buzunar. De fapt, el zice chestii mai nasoale d-atât, mult mai cinice şi mai sclavagiste. Iar vorbeşte spiritu-ăla malefic, mi-am zis, nu Lebăda Albă. Sau el era? Cine ştie. Şi cui îi pasă.

Alison şi Sick Boy schimbaseră replici concise, ca şi cum ar fi plănuit o altă afacere cu bile. Apoi s-au ridicat ş-au şters-o-amândoi din cameră. Arătau plictisiţi şi blazaţi, da' când s-au întors, am ştiut că şi-o trăseseră-n dormitor. Mi se părea că, pentru femei, să ţi-o tragi cu Sick Boy era ca şi cum ai vorbi sau ai bea ceai cu nişte prieteni.

Raymie desena pe pereţi cu creioane colorate. Era-n filmu lui, chestie care-i convenea, ca oricărui bulangiu.

M-am gândit la ce-mi zisese Alison. Kelly tocmai făcuse un avort săptămâna trecută. Dac-aş fi mers s-o văd, mi-ar fi fost cam silă să i-o trag, presupunând că ea ar fi vrut. Chiar n-o mai fi rămas ceva acolo, o zeamă lipicioasă, bucăţi din chestia aia sau măcar ceva umed? Probabil că eram complet ţicnit. Alison avea dreptate. Nu

știam mare lucru despre femei. De fapt, nu știam mare lucru despre nimic.

Kelly stă la Inch și-i cam greu s-ajungi acolo cu-autobuzu și io-s prea lefter ca să iau taxiu. Poate că se-ajunge de-aici la Inch cu autobuzu, da' nu știam care din ele mergea pân-acolo. Adevăru e că-s cam distrus ca să mă fut și cam futut ca să vorbesc. Vine-autobuzu 10 și mă sui în el, înapoi la Leith și la Jean-Claude Van Damme. Tot drumu m-am gândit foarte bucuros la ce cafteal-o să-i dea lu muistu-ăla șmecher.

Dileme de rahat[1] *nr. 63*

O s-o las să curețe totu de pe mine sau să curețe prin mine... să mă curețe pe dinăuntru.

Marea asta interioară. Problema e că oceanu-ăsta superb aduce cu el o grămadă de rămășițe otrăvitoare de la navele scufundate... otrav-aia e diluată de apă, da' cum se duc valurile, rămâne-n urmă rahatu, în corpu meu. Ia la fel de bine cum și dă, îmi ia endorfina și centrii nervoși ai rezistenței la durere; și lor le trebuie mult până să se-ntoarcă.

1. În original, *Junk Dilemmas*. Joc de cuvinte bazat pe dublul sens al cuvântului *junk*: *rahat*, *gunoi*, dar și *drog*.

E oribil tapetu din dărâmătur-asta de căcat. Mă terorizează. Tre' să-l fi pus cu ani în urmă vreun meşter de coşciuge... se potriveşte, c-aşa-s şi io, un meşter de coşciuge şi reflexele mele nu se-mbunătăţesc... da' totu-i aici, totu-n strânsoare-asta năduşită. Seringă, ac, lingură, lumânare, brichetă, pachețel cu praf, totu-i bine, totu-i frumos; da' mi-e teamă că toată mare-asta interioară o să sece-n curând, lăsând în urmă tot rahatu-ăla otrăvitor, eşuat în corpu meu.

La-nceput mi-am făcut înc-o doză. Pe când îmi ţin mâna tremurând deasupra lumânării, aşteptând să se dizolve prafu, mă gândesc; mai multă mare pe termen scurt, mai multă otravă pe termen lung. Da' gându-ăsta nu-i nici pe departe de-ajuns ca să mă împiedice să fac ceea ce trebuie să fac.

Prima zi a Festivalului de la Edinburgh

A treia oară-i cu noroc. E aşa cum mi-a zis Sick Boy: tre' mai întâi să ştii cum e când încerci să te laşi, înainte să te laşi pe bune. Nu-nveţi cu-adevărat decât din eşecuri şi ce-nveţi e importanţa pregătirilor. S-ar putea să aibă dreptate. Oricum,

de data asta m-am pregătit. Chiria în avans pe-o lună pentru camer-asta mare și goală, cu priveliște asupra cartierului Links. Prea mulți muiști îmi știu adresa de pe Montgomery Street. Aveam banii pregătiți! Să-i fac praf în mod rezonabil a fost partea cea mai grea. Cea mai ușoară a fost ultima mea injecție, în brațul stâng, azi-dimineață. Aveam nevoie de ceva care să mă țină dus în timpul pregătirilor intense. După aia, m-am lansat ca o rachetă în Kikgate, trecând rapid prin lista de cumpărături.

Zece cutii de supă de roșii Heinz, opt cutii de supă de ciuperci (toate se consumă reci), un tub mare de înghețată cu vanilie (care se va topi și va fi băută), două sticle de lapte cu magneziu, un flacon de paracetamol, un pachet de tablete pentru gură Rinstead, un flacon de multivitamine, cinci litri de apă minerală, douășpe cutii de isotonic Lucozade și niște reviste: un porno soft, *Viz, Scottish Football Today*, *The Punter* etc. Cel mai important lucru a fost deja procurat printr-o vizită la casa părintească; sticluțele cu valium ale maică-mii, extrase din dulapu ei de la baie. Nu-mi pare rău pentru asta. Acuma nu le mai folosește și, dacă mai are nevoie, la vârsta și sexu ei, nenorocitu-ăla de doctor o să i le prescrie ca pe ursuleții de jeleu. Și mă delectez bifând toate chestiile de pe listă. O să fie-o săptămână grea.

Camera mea e goală și nemochetată. E o saltea în mijlocu podelei, c-un sac de dormit pe ea, un reșou electric ș-un televizor alb-negru p-un scăunel de lemn. Am trei găleți de plastic maro, jumate-umplute c-un amestec de apă și dezinfectant, pentru căcat, borâtură și pișat. Îmi aliniez cutiile de supă, sucurile și medicamentele undeva la-ndemână, lângă patu meu improvizat.

Mi-am făcut ultima injecţie ca să m-ajute să trec de groaza mersului la cumpărături. Ce mi-a mai rămas mă va ajuta să dorm şi să mă las de dava. O să-ncerc s-o iau în doze mici, calculate. Am nevoie de ceva rapid. Se instalează marele declin. Începe-aşa, ca de obicei, c-un pic de greaţă, undeva în capu stomacului ş-un atac de panică iraţional. Cum îmi dau seama că m-apucă boala, trece de la deranjant la insuportabil. O durere cumplită începe să se-ntindă de la dinţi, la fălci şi orbite, până-n oase, ca o nenorocită de pulsaţie implacabilă, care mă stoarce. Vin la rând vechile năduşeli şi să nu uităm frisoanele care-mi acoperă spatele, ca un strat de brumă de pe o capotă de maşină. E timpu să acţionez. Nu se poate să cedez acuma şi să mă dau bătut. Am nevoie de bătrâna lingură, un impuls uşor, care să mă trezească. Singura chestie către care mă pot mişca e davaua. O mică-nţepătură ca să rezolve cu membrele-alea contorsionate ş-o să mă trimită la culcare. După care-i zic pa. Swanney a dispărut, Seeker e la răcoare. Mai rămâne Raymie. Mă duc să-l sun pe muist de la telefonu public din hol.

Îmi dau seama, în timp ce formez, că cineva a trecut pe lângă mine. Atingere-aia uşoară mă face să tresar, da' n-am nici un chef să mă întorc şi să văd cine e. Să sperăm că n-o să mai stau aici atât de mult încât să fie nevoie să-i întâlnesc pe noii mei „tovarăşi de apartament". Jegoşii-ăia nu există pentru mine. Nici un muist nu există. Numai Raymie. Cade fisa. O voce de pipiţă.

— Alo? îşi trage ea nasu.

Are o răceală sau e de la dava?

— Raymie e-acolo? Io-s Mark.

Raymie cre' că i-a zis de mine, fin'că io n-o cunosc, da' ea sigur mă cunoaşte. Vocea i se-nmoaie.

— Raymie e plecat, zice. La Londra.

— La Londra? Pula mea... și când tre' să se-ntoarcă?

— Nu ș'.

— N-a lăsat nimic pentru mine, nu?

Poate-am noroc și-a fost băiat de treabă, muistu.

— E, acuma...

Pun receptoru jos tremurând. Două variante; unu: s-o las baltă și-napoi în cameră, doi: să-l sun pe muistu de Forrester și să merg la Muirhouse, s-o ard aiurea și să-mi iau țeapă c-o marfă de căcat. Nici un dubiu. În douăj' de minute:

— Spre Muirhouse, prietene? îl întreb pe șoferu de pe-autobuzu 32, în timp ce băgam fisa-n cutie, tremurând.

Orice port e bun pe vreme de furtună, și e numa furie aici, îndărătul frunții mele.

O băbătie nasoală se uită urât la mine când trec pe lângă ea-n autobuz. Fără doar și poate că-s varză și arăt ca dracu. Nu mă deranjează. Nu există nimica-n viața mea, în afară de mine și de Michael Forrester și de distanța dintre noi, care mă bagă-n boală: distanță constant redusă de-autobuzu-ăsta.

Stau jos pe locurile din spate. Autobuzu-i aproape gol. O duduie stă vizavi de mine, ascultând ceva la walkmanu ei Sony. Arată bine? Cui dracu-i pasă. Deși ar trebui să fie un casetofon „personal", po' s-aud foarte clar. Ascult-o piesă-a lu David Bowie... *Cei mai frumoşi ani.*

Nu vreau să te-aud zicând
că viața nu te duce nicăieri –
Îngeraş...
Uită-te la ceru-ăsta, viața a-nceput,
nopțile sunt calde și
suntem la-nce-puu-uut....

Am toate-albumele pe care le-a scos Bowie. Și-s multe, pula mea. O mulțime de chestii piratate-n pula mea. Nu dau doi bani pe el sau pe muzica lui. Nu-mi pasă decât de Mike Forrester, un muist fără pic de talent, care n-a scos nici un album. Nici un single. Da' Mikey, drăguțu, e omu momentului. Cum a zis Sick Boy odată, parafrazându-l fără-ndoială pe vreun alt muist: savurează momentu. (Cre c-un dement dintr-o reclamă la ciocolată a zis-o primu.) Da' io nici măcar nu-mi pot asuma sentimentele-astea fin'că-s cât se poate de pe lângă moment. Momentu sunt eu, bolnavu, și Mikey, tămăduitoru.

O pizdă rablagită, la ora asta sunt mereu d-astea-n autobuz, îi bagă șoferului tot felu de bășini și rahaturi; trage-o salvă de-ntrebări nerelevante despre numere, trasee și ore. Urcă-n pula mea odată sau cară-te și mori, pula mea de pizdă fleșcăită. Aproape că m-am sufocat d-atâta furie mocnită, de la meschinăria ei egoistă și de la răbdarea de tot căcatu pe care-o-avea șoferu cu pizd-aia. Toți vorbesc despre tineri și despre vandalism, da' cum rămâne cu vandalismu-ăsta psihic practicat de toți boșorogii-ăștia cretini? Și când într-un final se suie, mai are și tupeu să-i meargă gura ca un găoz...

Stă chiar în fața mea. Îi sfredelesc ceafa cu privirea. Îi doresc o hemoragie cerebrală sau un atac de cord ca lumea... nu. Fac o pauză, să mă gândesc. Dacă s-ar întâmpla asta, ne-ar reține și mai mult. Îi trebe o moarte-nceată și dureroasă, ca să fim chit pentru suferințele mele. Dacă moare repede, oamenii-ar începe să s-agite. Întotdeauna profită de ocaziile-astea. Celulele canceroase-ar aranja-o bine. Îi doresc ca un nucleu de celule d-astea, să se dezvolte și să se-nmulțească-n corpu ei. Po' să simt cum se-ntâmplă deja....da'

se-ntâmplă-n corpu meu. Sunt prea rupt să continui. Mi-am pierdut toată ura pentru păpuș-asta bătrână. Nu mai simt decât apatie. Ea e-n afara momentului.

Capu mi s-a futut de tot. Se smucește-așa brusc și violent, c-am impresia c-o să-mi zboare de pe umeri drept în poala hoaștei din fața mea. Îl țin bine cu ambele mâini, am coatele pe genunchi. O să-mi ratez stația. Nu. Un val de energie și mă dau jos la Pennywell Road, peste drum de centru comercial. Traversez șoseaua cu două benzi și-o iau prin centru. Trec de clădirile-alea cu obloane de oțel care n-au fost niciodată trase și traversez parcarea unde nu s-au parcat niciodată mașini. Niciodată de când s-a deschis. Acu mai bine de douăj' de ani.

Apartamentu de-nchiriat al lu Forrester e-ntr-un bloc mai mare decât majoritatea celor din Muirhouse. Cele mai multe au două etaje, da' al lui are cinci, așa că are lift, care nu merge. Ca să-mi păstrez energia, merg sprijinindu-mă de perete până sus.

Pe lângă crampe, dureri, nădușeli și o dezintegrare aproape completă a sistemului nervos central, mațele mele-s gata să se verse. Simt o schimbare care-mi face greață, un dezgheț amenințător după o lungă perioadă de constipație. Încerc să m-adun la ușa lu Forrester. Da' el va ști că-s în căcat. Un fost comerciant de dava știe-ntotdeauna când cuiva îi e rău. Doar că nu vreau să-și dea infectu-ăsta seama cât sunt de disperat. Atâta vreme cât sunt gata să suport orice căcat, orice abuz de la Forrester, ca s-obțin ce vreau, nu văd de ce-aș face din asta ceva mai evident decât e cazu.

Forrester poate foarte bine să-mi vadă reflexia părului roșcat în geamu armat, ondulat, de la

ușă. Îi ia o veșnicie să răspundă. Bulangiu-a-nceput să mă fută înainte să pun bine picioru la el în casă. M-a salutat fără nici un fel de căldură-n voce.

— Ce 'aci, Rents, zice.

— Nu-i rău, Mike.

Îmi zice „Rents" în loc de „Mark" și io-i zic „Mike" în loc de „Forry". Pregătește deja dozele. Bulangiu-ăsta încearcă să-mi intre-n grații cu cea mai bună tactică? Probabil că-i singura-n momentu-ăsta.

— Intră, dă el indiferent din cap și io-l urmez conștiincios.

Mă așez pe canapea, ceva mai departe de-o parașut-obeză cu picioru rupt. Membru băgat în ghips stă sprijinit p-o măsuță de cafea ș-are-o umflătură albă respingătoare între ghipsu jegos și șortu de culoarea piersicii. Țâțele-i stau deasupra unei halbe uriașe de Guinness și bluza ei maro se chinuie să-i strângă pieile albe și fleșcăite. Are șuvițe oxigenate slinoase, cu niște rădăcini cenușii insipide. Nu se stresează să mă bage-n seamă, da' scoate-un râs oribil și jenant, ca un răget, la nu-ș' ce remarcă țicnit-a lu Forrester; nu m-am prins, probabil despre felu-n care-arătam. Forrester stă-n fața mea, într-un fotoliu uzat, are fața lată, da' corpu subțire, e-aproape chel la douăș'cinci de ani. Felu-n care i-a căzut păru-n ultimii doi ani e fenomenal, mă-ntreb dac-a luat virusu. Mă-ndoiesc oarecum. Se zice că doar cei buni mor tineri. În mod normal, aș face-un comentariu nasol, da-n momentu-ăsta aș scoate-o la produs și pe bunică-mea cu toată colostomia ei. În definitiv, Mikey e omu meu.

Pe celălalt fotoliu de lângă Mikey stă un cretin c-o mutră rea, care e cu ochii pe scroafa balonată, sau mai bine zis pe jointu-ăla de amatori din care trage ea. Înainte să i-l paseze dementului

cu mutră rea, trage-un fum extravagant și teatral. Am pata pusă pe toți ăștia care-au ochi de insectă înfundați în fețe de șobolani. Nu sunt cu toții răi. Hainele-l trădează, catalogându-l ca un *super meseriaș*. Cu siguranță c-a stat la unu dintre hotelurile Windsor, Saughton, Bar L, Perth, Peterhead[1] etc., și se pare c-a stat destul p-acolo. Pantaloni bleumarin lucioși, pantofi negri, o helancă mușter cu dungi albastre la guler și la manșete ș-un hanorac verde (pe vreme-asta!) așezat pe spătaru fotoliului.

Nu se fac prezentările, da' ăsta-i prerogativu lu Mike Forrester-față-de-pulă. El e bosu și știe foarte bine asta. Cretinu se lansează-ntr-o conversație, vorbind fără-ncetare, ca un ciutan care vrea să stea seara cât mai târziu. Domnul Modă, Johnny Saughton o să-l numesc pe muist, nu zice nimic, doar zâmbește enigmatic și din când în când își dă ochii peste cap de extaz, la șto. Dac-ai văzut vreodată fața unui animal de pradă, arăta ca a lu Saughton. Scroafa-cea-Grasă, Doamne, ce de căcat poate fi, grohăie și io mă strofoc din când în când să chicotesc lingușitor, asta ca să par cât de cât rezonabil.

După ce-am ascultat o vreme tot rahatu-ăla, durerea și greața mă forțează să intervin. Semnalele mele non-verbale sunt ignorate cu dispreț, așa că mă bag direct.

— Scuze că te-ntrerup, frate, da' tre' să mă tirez. Ai marfa?

Reacția e peste așteptări, chiar și după standardele jocului de căcat pe care-l joacă Forrester.

— Taci 'n pula mea din gură! Pizda mă-tii de infect. Vorbești când îți zic io. Ține-ți gur-aia-n pula mea! Nu-ți place compania, cară-te-n pula mea. Ș-am încheiat povestea.

---

1. Celebre închisori din Scoția.

— Nu te supăra...

Era o capitulare umilă din partea mea. Până una-alta, omu-ăsta e-un zeu pentru mine. Aș merge-n mâini și-n patru labe, pe cioburi, o mie de kilometri, ca să-i folosesc rahatu pe post de pastă de dinți și amândoi știm asta. Nu sunt decât un pion în jocu intitulat „Marketingul lui Michael Forrester – un tip dur". Pentru toți cei care-l știu, e un joc întemeiat pe niște concepții ridicol de greșite. Mai mult, e evident făcut de dragu lu Johnny Saughton, da' ce pula mea, e-afacerea lu Mike și când l-am sunat, l-am rugat să-mi dea o mână d-ajutor.

Mai încasez o porție de umilință crasă încă o vreme, care mi se pare o eternitate. Da' trec peste asta făr' să mă stresez. Nu iubesc nimic (în afară de droguri), nu urăsc nimic (în afară de forțele care mă-mpiedică să fac rost de ele) și nu mi-e teamă de nimic (decât că nu fac rost). Și mai știu că un căcăcios ca Forrester nu m-ar băga-n toată porcări-asta dac-ar vrea să-mi dea țeapă.

Când mi-aduc aminte de ce mă urăște, sunt foarte satisfăcut. Mike a fost odată terminat dup-o tipă care-l disprețuia. O tipă cu care m-am futut după aia. Nici pentru mine, nici pentru ea n-a-nsemnat mare lucru, da' sigur e că l-a făcut praf pe Mike. Majoritatea oamenilor ar învăța din asta, vrei întotdeauna chestii pe care nu le poți avea și ți se dau pe tavă chestii pe care nu dai doi bani. Asta-i viața, așa că de ce-ar fi sexu diferit de orice altă parte-a ei? Am tot avut în trecut genu-ăsta de-ntorsături. Oricine are. Problema e că rahatu-ăsta vrea să țină-n el tot felu de mici nedreptăți lipsite de importanță, hârciog perfid ce e. Da' io tot îl iubesc. Trebe. El e șefu.

Mikey începe să se cam sature de jocu umilirii. Un sadic tre' să aibă interes ca să dea cu tesla-n

coaie. Mi-ar fi plăcut să-i răspund mai ca lumea, da-s prea futut ca să mai reacționez la mișlourile lui obosite. Așa că zice:

— Ai mălaiu?

Scot din buzunar niște bancnote mototolite și le pun pe masa de cafea, așa, c-o servilitate emoționantă. Cu un aer reverențios și cu tot respectu cuvenit lu Mikey cu statutu lui de Șef, i le-nmânez. Pentru prima oară-mi dau seama că Scroafa-cea-Grasă are desenată cu markeru negru pe ghips, pe partea interioară a coapsei, o săgeată uriașă care indică spre pizda ei. De-a lungul ei, cu majuscule îngroșate, scrie: **INTRODUCEȚI PULA AICI**. Mațele mi se contractă rapid înc-o dată și nevoia să iau marfa de la Mikey și s-o șterg 'n pula mea mai repede e aproape copleșitoare. Mikey apucă bancnotele și, spre uimirea mea, scoate două capsule albe din buzunar. N-am mai văzut d-astea niciodată. M-au apucat niște draci, care veneau, parcă, de nicăieri. Nu, nu de nicăieri. Senzații d-astea tari nu se pot datora decât drogului sau posibilității absenței lui.

— Ce pula mea-i rahatu-ăsta?

— Opiu. Supozitoare cu opiu, și tonu lu Mikey s-a schimbat. E beton, zice el, aproape scuzându-se. Izbucnirea mea a spulberat toată simbioza noastră bolnavă.

— Ce pizda mă-sii vrei să fac cu astea? strig, fără să-mi dau seama, și apoi îi bag un rânjet, simțind cum m-apucă iar dracii.

Mike rămâne ca scos din priză.

— Chiar vrei să-ți zic io? spune p-un ton batjocoritor, invocând autoritatea căpătată mai devreme, în timp ce Saughton râde pe sub mustață și Scroafa-cea-Grasă grohăie.

Vede că oricum nu mă amuză și continuă:

— Doar nu-ți bați capul cu băgatu-n venă? Vrei ceva lent, care să-ți ia durerea, ceva care să te-ajute să te lași, nu? Păi astea-s perfecte. Special concepute-n pula mea, pentru nevoile tale. Ți se topesc în organism, efectu crește, după care se diminuează treptat. Astea se folosesc în spitale, ce pula mea.

— Zici tu?

— Ascult-aci la vocea experienței, zâmbește el, da' mai mult spre Saughton decât spre mine.

Scroafa-cea-Grasă își lasă căpățân-aia unsuroasă pe spate, dezvelind niște dinți mari și galbeni.

Așa că fac după cum mi s-a recomandat. Ascult vocea experienței. Mă scuz, mă retrag în toaletă, mi le introduc cu mare atenție-n cur. Era prima dată când îmi băgam degetu-n cur și m-a lovit o ușoară senzație de greață. Mă privesc în oglinda de la baie. Păru roșu, des, da' transpirat ș-o față albă, cu o grămadă de pete dezgustătoare. Două dintre ele cu-adevărat deosebite; astea două chiar ar trebui puse la categoria nasoale. Una pe obraz, cealaltă pe bărbie. Scroafa-cea-Grasă și cu mine-am face-un cuplu-a-ntâia și mă distrez gândindu-mă la imaginea noastră într-o gondolă pe canalele Veneției. Mă întorc jos, încă mi-e rău, da-s bucuros la gându c-am făcut rost.

— O să le ia ceva timp, punctează Forrester înțepat, când mă-ntorceam în sufragerie.

— Mie-mi zici. De bune ce sunt, s-ar putea chiar să mi se-nțepenească-n cur.

Primesc primu zâmbet de la Johnny Saughton, pentru necazurile mele. Aproape că-i văd sângele-n juru gurii strâmbe. Scroafa-cea-Grasă se uită la mine ca și când i-aș fi măcelărit ritualic primu născut. Expresia aia a ei enervantă, incomprehensibilă, mă face să mă piș pe mine de râs. Mike arborează un aer afectat, de genu

eu-stric-glumele-aici, da' e atenuat de resemnare, fiindcă puterea lui asupra mea s-a dus. S-a dus odată cu definitivarea tranzacției. Acuma nu mai era decât un moț de căcat din centru comercial. De fapt, cu mult mai puțin. Și cu asta basta.

— Oricum, ne vedem mai încolo, dau din cap către Saughton și Scroafa-cea-Grasă.

Un Saughton zâmbitor îmi face cu ochiu ca-ntre tovarăși, dând din gene de parcă-ar fi vrut să mături toată camera. Chiar și Scroafa-cea-Grasă încearcă să-și stoarcă un zâmbet. Iau toate gesturile lor ca pe-o dovadă-n plus că balanța de putere dintre mine și Mike s-a echilibrat fundamental. Ca o confirmare, el mă conduce spre ieșire.

— Eh... ne mai vedem noi. Eh... îmi pare rău pentru toate rahaturile pe care ți le-am aruncat mai devreme. Bulangiu de Donnely... mă scoate rău din sărite. Un matolist de prim rang, în pula mea. O să-ți zic altădată toată povestea. Nu te-ai supărat, nu, Mark?

— Ne mai vedem, Forry, îi răspund, c-o voce-n care sper c-a simțit un pic d-amenințare, cât să-l îngrijoreze, dacă nu să-l pună serios pe gânduri.

Totuși, o parte din mine nu vrea să-l sperie pe muist. E un gând care mă temperează, că s-ar putea să mai am nevoie de el. Da' nu așa tre' să gândești. Dac-o să continui să gândesc așa, tot exercițiu n-o să mai aibă nici un sens, în pula mea.

Când am ajuns pe la ultima treaptă, uitasem că-mi e rău; aproape mi-era bine. Pot să simt, parcă nu mă mai seacă durerea din corp. Știu că e ridicol să mă conving că marfa și-a făcut deja treaba, da' cu siguranță efectu placebo funcționează. Singuru lucru de care-s conștient e un mare terci în mațele mele. Mă simt ca și când m-aș topi pe dinăuntru. Nu m-am căcat de vreo cinci sau șase zile; acuma se pare că e pe țeavă.

Mă băs și imediat după asta simt ceva mocirlos în pantaloni și pulsu mi s-accelerează. Bag viteză; îmi strâng mușchii sfincterului cât pot. Pagubele-au fost deja făcute, oricum, da' o să fie și mai rău dacă nu iau măsuri imediate. Mă gândesc să mă-ntorc la Forrester, da' deocamdată nu mai vreau să am de-a face cu muistu-ăla. Îmi amintesc că ăia de la pariuri, de la centru comercial, au o toaletă-n spate.

Intru-ntr-un magazin plin de fum și mă-ndrept fix spre budă. Super scenă-n pula mea; doi tipi stau în fața ușii de la toaletă, pișându-se-acolo, unde era deja o baltă adevărată de urină stătută pe podea. Ciudat e că mi-aduce-aminte de bazinele pentru copii de la ștrandurile unde mergeam. Cei doi mușterii își scutură pulele-n trecere, apoi și le-ndeasă-n prohab cu grija cu care mi-aș băga io-n buzunar o batistă-mpuțită. Unu dintre ei se uită suspicios la mine și-mi blochează drumu spre toaletă.

— Buda-i înfundată-n pizda mă-sii, prietene. N-o să te poți căca acolo. Îmi arată spre buda turcească, plină de apă maronie, hârtie igienică și bucăți de căcat.

Mă uit la el consternat.

— Tre' să mă cac, frate.

— Doar n-o să-ți dai drumu-acolo?

Tocmai de ce-aveam nevoie-n pula mea. Charles Bronson din Muirhouse. Numai un muist ca ăsta-l face pe Charles Bronson s-arate ca Michael J. Fox. De fapt, aduce un pic cu Elvis, așa cum arată Elvis acuma; un fost Teddyboy[1] îndesat, în descompunere.

---

1. Modă englezească din anii '50, care combina stilul elegant cu moda americană de stradă. Un Teddyboy are reputația unui tip rafinat și dur.

— Dă-te-n pula mea la o parte.

Indignarea mea tre' să fi fost convingătoare, fin'că dementu chiar își cere scuze.

— N-am vrut să te supăr, frate. Doar că niște ciutani de pe-aici au încercat să-și fac-acolo loc de băgat în venă. Ș-asta nu ne place.

— Niște țărănoi jegoși, pizda mamii lor, adaugă tovarășu lui.

— Am avut dop, frate-n ultimele zile. O să turbez, 'n pula mea, de la cufureal-asta. Tre' să mă cac. Arată ca dracu înăuntru, da' ori asta, ori chiloții mei. Încă nu mi-am dat drumu pe mine. Sunt ș-așa destul de trosnit, nu-mi pasă de altceva.

Bulangiu dă din cap empatic și-mi deschide calea. Simt cum pișatu-ăla-mi îmbibă tenișii când trec peste prag. Mă gândesc la cât e de ridicol să spun că încă nu mi-am dat drumu pe mine când chiloții mei sunt plini acuma. Un lucru bun, totuși, e faptu că-ncuietoarea ușii a rămas intactă. Uimitor, 'n pula mea, dacă te gândești la starea atroce-n care era buda.

Îmi dau jos chiloții și m-așez pe bazinu-ăla rece și ud de porțelan. Îmi deșert mațele, simțind că tot, măruntaiele, stomacu, intestinele, splina, ficatu, rinichii, inima, plămânii și creieru-n pula mea, mi se scurge în WC prin găoază. Cum mă cac io, muștele se tot lovesc de fața mea, de mă trec fiori prin tot corpu. Prind una și, spre uimirea și satisfacția mea, o simt zbătându-mi-se în mână. Strâng tare pumnul, cât s-o imobilizez. Îmi deschid degetele și văd un ditamai gabor infect, o bestie păroasă.

Mânjesc cu el peretele din față; desenez cu arătătoru un „H", apoi un „I" și un „B", folosindu-i mațele, țesuturile și sângele pe post de cerneală. Încep un „S", da' mi se cam subțiază proviziile. Nu-i nimic. Iau puțin de la „H", care

are un surplus și completez „S“-u. Stau cât pot de departe, cât să n-alunec în haznaua de sub mine și-mi admir îndemânarea. Animalu-ăla nesimțit, care mi-a dat atâta bătaie de cap, a fost tranformat într-o operă de artă, la care-mi place foarte tare să mă uit. Încă făceam speculații pe marginea poveștii, ca metaforă pozitivă pentru alte chestii din viața mea, când mi-am dat seama ce am făcut și m-a paralizat un val îngrozitor de frică. Pe moment rămân complet înțepenit. Da' numa pe moment.

Cad de pe marginea vasului și genunchii mei plonjează pe podeaua plină de pișat. Blugii îmi alunecă pe jos și absorb lacom urina, da' abia dacă bag de seamă. Îmi suflec mâneca de la cămașă și, dup-o scurtă ezitare, uitându-mă la resturile alea dezgustătoare și pe alocuri fleșcăite, îmi bag mâinile până la cot în ap-aia maro. Scormonesc atent și-mi recuperez unu dintre supozitoare. Dau la o parte rahatu care s-a pus pe el. E puțin topit, da-n mare e intact. Îl pun pe capacu bazinului. Ca să-l localizez pe celălalt, a mai fost nevoie să fac câteva scufundări lungi în împuțiciunea aia și să pipăi căcatul multor mușterii cumsecade din Muirhouse și Pilton. Mă sufoc o dată, da-mi găsesc mica pepită de aur, surprinzător, mai bine conservată decât prima. Atingerea apei mă dezgustă mai rău decât rahatu. Brațu meu cu pete maro mi-amintește de clasicul bronz cu tricou. Conturu merge până sus, deasupra cotului, fin'c-a trebuit să bag mâna pân' la-ncheietură. Dincolo de sila produsă de atingerea apei, mi se pare potrivit să-mi bag brațu sub robinetu de apă rece de la chiuvetă. Nu e chiar cel mai serios și temeinic spălat, da' e tot ce po' să suport. După aia mă șterg la cur cu partea curată a chiloților și-i îndes, plini de

căcat, în vasu de la WC, pe lângă toată-mpuțiciunea.

Aud o bătaie-n ușă-n timp ce-mi trag pe mine Levișii-mbibați. Din nou, senzația de ud pe picioare, mai mult decât duhoarea, îmi dă o stare de amețeală. Ciocănitu se transformă-ntr-o bubuitură puternică.

— Ieși afară, bă, muie, că plesnim aicea-n pula mea!

— Țineți-vă-n pizda mamii voastre!

Am fost tentat să-nghit supozitoarele, da' am refuzat ideea de cum mi-a trecut prin minte. Astea-s făcute pentru uz anal și mai era destulă chestie d-aia cleioasă, ca să-mi fie clar că n-o să-mi fie ușor să le țin prea mult în mine. Cum dădusem afară tot ce-aveam în măruntaie, probabil că băieții mei ar fi fost mai în siguranț-acolo. Ș-au mers unde le era locu.

Mi-am atras niște priviri ciudate când am plecat de la pariuri, nu atât de la gloata aia de pișați-rahați care s-a strâns în urma mea cu niște replici batjocoritoare de genu „era și timpu-n pula mea", cât de la vreo doi mușterii care examinau felu-n care-arătam. Un dement chiar mi-a adresat niște replici vag amenințătoare, da' majoritatea erau prea afundați în jocurile lor ilegale de cărți sau în cursele de pe ecran. Plecând, am observat că Elvis/Bronson gesticula larg în fața televizorului.

În stația de autobuz, mi-am dat seama ce caniculară devenise ziua. Mi-am amintit că-mi zisese cineva că e prima zi a Festivalului. Păi, chiar că au vreme bună pentru asta. Am stat sprijinit de peretele din stație, lăsând soarele să-mi zvânte pantalonii. Am văzut un 32 venind, da', din apatie, nu m-am mișcat. Când a venit următoru, m-am adunat și-am urcat în pula mea,

îndreptându-mă spre Sunny Leith. Cred că e vremea să mă curăț, mă gândesc în timp ce urc scările spre nou meu apartament.

În călduri

Vreau ca bunul meu prieten sloboz-în-cur, Rent Boy, să nu-mi mai scuipe-n ureche. Pe păpușica din fața noastră stă o pereche de LIV (lenjerie intimă vizibilă) și toată atenția mea este solicitată pentru a asigura desfășurarea unei examinări riguroase. Da! Asta m-ar mulțumi. Sunt în călduri, în căldurile-pulii-mele. E una din zilelea-alea când hormonii îmi bombardează corpul ca niște biluțe de oțel de la pinball, iar toate luminile și sunetele alea demente mi se tot aprind în cap.

Și ce-mi propune Rents, în această superbă după-amiază, pe-o vreme bună pentru o plimbare de toamnă? Muistu are tupeul de a-mi sugera să ne-ntoarcem la el acasă, unde duhnește-a alcool, a sloboz stătut și-a gunoi care-ar fi trebuit aruncat cu săptămâni în urmă, ca să ne uităm la casete. Să tragem perdeaua, să-mpiedicăm lumina soarelui și propriile unde cerebrale și să mă holbez la el cum râde pe sub mustață ca un cretin, cu un joint în mână și toate chestiile de

rigoare. Ei bine, non, non, non, *Monsieur* Renton, Simon nu e pedepsit să stea în camere-ntunecate cu toată plebea din Leith și cu toți junkiștii care rumegă rahat, mama lor de dependenți. *Pentru că eu am fost făcut să te iubesc, gagi-cooo, tu ai fost făcută să mă iubeşti...*

... o curvă grasă se postă-n fața pizdulicii cu LIV, blocându-mi cu curu ei obez accesul privirii la acel popou subliminal. Mai are obrazu să poarte și colanți – deloc conștientă de sensibilitatea stomacului lui Simon!!

— Uite ce gagicuță suplă! remarc sarcastic.

— Dă-te-n pula mea de pizdă misogină, spune Rent Boy.

Sunt tentat să-l ignor pe cretin. Tovarășii sunt o pierdere de vreme-n pula mea. Sunt întotdeauna gata să te tragă-n jos, la mediocritatea lor socială, sexuală și intelectuală. Mai bine l-aș pune totuși la punct pe dement, ca să nu creadă că e unu-zero pentru el.

— Faptul că tu folosești termenul „pizdă" în aceeași frază cu „misogin" arată că ai o concepție tulbure și dereglată despre chestia asta, cum ai despre orice altceva.

Asta l-a depășit pe muist. Zice ceva porcos în schimb, într-o încercare patetică de a salva situația. Rent Boy 0, Simon 1. Știm amândoi asta. *Renton, Renton, care-i scoru...*

La Poduri e pizderie. *Ooh, ooh lala, hai la dans, ooh, ooh lala, la dans cu Simon...* Sunt aici păsărici de toate rasele, culorile, religiile și naționalitățile. Oh, da, păsărico, daa! E timpu să faci mișcare. Două exemplare orientale consultă o hartă. Expresul Simon, asta le-ar trebui. Al dracu Rents, e un prost infect, complet inutil.

— Pot să v-ajut? Încotro vă-ndreptați? întreb.

Demodata ospitalitate şcoţiană, da, e ne-ntrecută, şpune tânărul Sean Connery, noul Bond, fetelor, pentru că aceasta este noua modă...[1]

— Căutăm Royal Mile, îmi răspunde-o voce preţioasă, într-o engleză colonială.

Cum mi s-a mai ridicat steagu. *Bunul Şimon zice şă vă puneţi mâinile pe picioare...*[2]

Bineînţeles, Rent Boy arată ca o pulă bleagă într-o mulţime de pizdulice. Uneori chiar cred că dementu are impresia că erecţia e bună ca să te pişi în sus pe pereţi.

— Urmaţi-mă. Mergeţi la vreun spectacol?

Nu, nu poţi să dai vina pe Festival c-a adus o mulţime de pipiţe.

— Da.

Una dintre păpuşile de porţelan îmi dă o hârtie cu *Brecht: Cercul caucazian de cretă, cu Grupul Universităţii de Teatru din Nottingham*. Fără-ndoială, un grup de labagii piţigăiaţi plini de coşuri, cu o jalnică impresie artistică, răsuflaţi înainte să termine facultatea, pentru ca după aia să-nceapă să lucreze la benzinării care cauzează copiilor din împrejurimi leucemie sau în centrele de consultanţă pentru investiţii, care închid fabrici, aruncând oamenii-n sărăcie şi disperare. Totuşi, hai să scoatem din discuţie faza cu actoria. Nişte muişti căcănarii ăştia, nu crezi, Sean, vechiul meu prieten, fost tovarăş lăptar? *Da, Şimon, cred că ai mare dreptate aici.* Bătrânul Sean şi cu mine avem atâtea-n comun. Amândoi băieţi din Edina, amândoi foşti lăptari. Eu n-am făcut

---

1. Sick Boy imită felul de a vorbi al lui Sean Connery, al cărui fan este.
2. Aluzie la jocul Simon Says, în care Simon le dă tuturor porunci pe care trebuie să le îndeplinească, cel care nu e atent fiind nevoit să părăsească jocul.

decât ruta Leith, în timp ce Sean, dac-asculți pe orice boșorog, a livrat lapte la toate gospodăriile din oraș. Legile privind munca minorilor erau mai lejere pe-atunci, bănuiesc. Un aspect sub care suntem diferiți este felul în care arătăm. Din acest punct de vedere, Sean e mai puțin Sean decât Simon.

Acuma Rents bălmăjește ceva despre *Galileo* și *Mutter Courage* și *Baal* și toate rahaturile-alea. Curvele par destul de impresionate. Băga-mi-aș pula de insensibil ce sunt! Bulangiu-ăsta chiar își are-ntrebuințările lui. E o lume uluitoare. *Da, Șimon, cu cât văd mai mult, cu atât cred mai puțin.* Tu și cu mine suntem cei mai tari, Sean.

Cele două pipițe orientale pleacă la spectacol, dar au fost de acord să se-ntâlnească cu noi după, să bem ceva la Deacons. Rents nu poa' s-ajungă. Bu-hu-hu-n-morții-mă-sii. O să plâng pân-adorm. Se vede cu domnișoara Mogadon[1], frumoasa Heroina... și eu va trebui să le-ntrețin pe ambele puicuțe... dacă decid să mă prezint. Sunt un om ocupat. Datoria înainte de toate, nu-i așa, Sean? *Cu șiguranță, Șimon.*

Îi fac vânt lu Rents, poa' să meargă să se sinucidă cu droguri. Am numa prieteni unu și-unu. Spud, Premiu Doi, Begbie, Matty, Tommy: toți ăștia sunt L-I-M-I-T-A-Ț-I. O companie extrem de limitată. Mi s-a luat de-a binelea de ratați de-ăștia, irecuperabili, bețivani, scoțieni, junkiști și multe altele. Sunt un tânăr dinamic, în ascensiune și sunt înfipt, înfipt, înfipt...

---

1. Medicament din gama benzodiazepinelor, care produce somnolență și este folosit în tratarea atacurilor de panică.

... socialiștii o țin una și bună cu tovarășii tăi, clasa ta, solidaritatea ta și societatea. Conservatorii o țin una și bună cu angajatorul tău, țara ta, familia ta. P-ăștia chiar că-i fut în gură. Sunt eu, eu, EU, în pula mea, Simon David Williamson, NUMĂRU UNU-N PIZDA MĂ-SII, împotriva lumii și e o luptă de unu singur. *Chiar e foarte ușor...* Dă-i în pula mea pe toți. *Îți admir individualismul nemărginit, Șimon. Te așemeni mult cu mine când eram tânăr.* Mă bucur că ai spus asta, Sean. Au mai făcut și alții comentarii similare.

Uhh... un muist bubos, cu fular de suporter Hearts... da, muiștii-s acasă azi. Uită-te la el; expresia supremă antistil. Mai bine-aș vedea-o pe sor-mea-ntr-un bordel, decât să-l văd pe frate-miu c-un fular cu Hearts, pe bune... *Heeii-ruuup, înc-o fătucă bine făcută... rucsac, bronz bun... mmm... sug, fut, sug, fut...* ne prăbușim cu toții...

... unde să merg... să trag un pic de fiare la sală, acuma au saună și solar... să-mi tonific mușchii... agitația de la dava e doar o amintire neplăcută. Ce gagicuțe bunuțe, Marianne, Andrea, Ali... ce loz norocos voi trage-n sear-asta? Care-i cea mai bună la pat? Cu mine, bineînțeles. Aș putea chiar să găsesc ceva pe la club. Schimbările sunt magice. Trei grupuri: femei, tipi hetero și tipi *gay*. Tipii *gay* umblă după tipi hetero, genu-ăla de clubberi cu bicepșii mari și burțile umflate cu bere. Tipii hetero umblă după femei, cărora le plac poponarii supli și-n formă. Nici unu din fraierii-ăștia nu obține ce vrea. În afară de noi, nu, Sean? *Cu siguranță, Șimon.*

Sper să nu-l văd pe poponaru care s-a ținut după mine ultima dată când am fost acolo. Când eram la-mpinge-tava mi-a zis că are HIV, da' că totu era-n regulă, nu era o condamnare la moarte, niciodată nu se simțise mai bine. Cât de dobitoc

să fii să-i spui asta unui străin? Probabil că erau abureli.

O regină-n mizerie-a futaiului... că mi-am adus aminte, tre' să cumpăr niște prezervative... da' n-ai cum să iei HIV în Edinburgh dacă ți-o tragi c-o gagică. Se zice că Goagsie ăla mic așa l-a luat, da' cred că-și tot băgase căcaturi în venă pe neve. Dacă n-o arzi cu d-alde Renton, Spud, Swanney și Sneeker la băgat în venă, atunci n-ai nici o treabă... totuși... de ce să-ți-o cauți cu lumânarea... da' de ce nu... cel puțin știu că sunt încă aici, încă viu, fiindc-atâta vreme cât am ocazia să pun mâna pe-o femeie și pe pizda ei, asta e, asta-i tot, mi se pare că orice altceva e ZERO, nimic nu poate să-mi astupe marea GAURĂ NEAGRĂ, ca un pumn încleștat în capu pieptului...

Maturizare în public

Trecând peste resentimentele incontestabile pe care le-avea față de mama ei, Nina nu-și dădea seama cu ce greșise ea. Semnalele erau confuze. La început: Dă-te la o parte; după care: Nu mai sta degeaba acolo. Un grup de rude au făcut un zid în jurul mătușicii Alice. De unde stătea, Nina nu putea s-o vadă pe Alice, dar toată agitația

cauzată de venirea ei din cealaltă parte a camerei era un semn că mătușa ei era pe-acolo, pe undeva.

Mama ei i-a prins privirea. Se tot holba la Nina, ca un cap de hidră. După „uite – uite că" și „a fost un om bun", Nina văzu buzele mamei sale spunând cuvântul: Ceai.

A încercat să ignore semnalul, dar mama ei șoptea insistent, îndreptându-și cuvintele în cealaltă parte a camerei, ca un jet fin, către Nina:

— Mai fă niște ceai.

Nina și-a aruncat numărul din *NME*[1] pe podea. S-a ridicat din fotoliu și s-a îndreptat spre o masă mare de sufragerie, a luat o tavă pe care se aflau un ceainic și o cană mare de lapte, aproape goală.

Ajunsă-n bucătărie, și-a studiat fața în oglindă, concentrându-se asupra unui coș de deasupra buzei superioare. Părul ei negru, filat, părea gras, deși abia și-l spălase cu o seară înainte. S-a frecat pe stomac, simțindu-se balonată din cauza retenției de fluide. Trebuia să-i vină ciclul. O perioadă tare naspa.

Nina nu putea lua parte la acest ciudat festival al doliului. Toată chestia părea naspa. Indiferența obișnuită pe care a afișat-o la moartea unchiului Andy era mimată doar în parte. Când era mică, el era ruda ei preferată și-o făcea să râdă sau, cel puțin, așa i s-a spus. Toate lucrurile astea se petrecuseră: glumele, gâdilatul, joaca, proviziile generoase de înghețată și dulciuri. Totuși, nu găsea nici o legătură emoțională între ea-de-atunci și ea-de-acum și, prin urmare, nici o legătură emoțională cu Andy. Faptul că-și asculta rudele rememorând zilele acelea din pruncie și copilărie a făcut-o să se agite stânjenită. Părea negarea

1. *New Musical Express*, revistă britanică profilată pe muzică.

esențială a ceea ce era ea acum. Mai rău, era și naspa.

Cel puțin era îmbrăcată în doliu, după cum țineau cu toții să-i reamintească. Credea că rudele ei sunt foarte plictisitoare. Se înfigeau cu toții îndârjit în partea lumească a vieții; un adeziv morbid îi ținea laolaltă.

— Fătuc-asta nu se-mbracă niciodată decât în negru. Pe vremea mea, fetele purtau culori drăguțe, aprinse, în loc să-ncerce s-arate ca vampirii.

Unchiu Bob, grasul, stupidul unchiu Bob, spusese asta. Rudele râseseră. Era mai degrabă râsul nervos al copiilor speriați, care-ncearcă să se pună bine cu zbirul școlii, decât cel al unor adulți care reacționează la auzul unei chestii amuzante. Pentru prima dată, Nina și-a dat seama că râsul era provocat de ceva mai mult decât umorul. Era ca reducerea unei tensiuni, solidaritatea în fața doamnei cu coasa. Moartea lui Andy pusese subiectul ăsta în fruntea listei fiecăruia dintre ei.

Ceainicul a fluierat. Nina a făcut încă o cană mare de ceai și a dus-o înăuntru.

— Las-o baltă, Alice. Las-o baltă, dragă. Uite c-a venit Nina cu ceaiul, spuse mătușica Avril.

Nina s-a gândit că, probabil, își investeau niște așteptări nerealiste în PGTips[1]. Puteai să te-aștepți de la el să compenseze pierderea unei relații de douăzeci și patru de ani?

— E-ngrozitor să ai probleme cu inima, afirmă unchiu Kenny. Măcar n-a suferit. E mai bine decât marele C, să putrezești în agonie. Și tatăl nostru s-a prăpădit de inimă. Blestemul familiei Fitzpatrick. Ăsta-i bunicul tău.

Se uită la vărul Ninei, Malcolm, și zâmbi. Deși Malcolm era nepotul lui Kenny, era doar cu

---

1. Marcă englezească de ceai.

patru ani mai tânăr decât unchiul său, și arăta mai bătrân.

— Într-o bună zi, problemele-astea cu inima, cancerul și toate astea vor fi uitate, se aventură Malcolm.

— Da, da. Știința medicală. Apropo, cum se mai simte Elsa? Vocea lui Kenny scăzu.

— O să mai aibă înc-o operație. La trompele uterine. Se pare că ceea ce fac ei e...

Nina se-ntoarse și părăsi camera. Malcolm părea că nu voia să vorbească decât despre operațiile suferite de soția lui, pentru a putea avea copii. Detaliile i-au făcut buricele degetelor să se încrețească. De ce presupuneau oamenii că vrei s-auzi chestiile-alea? Ce femeie ar trece prin toate astea, doar ca să fac-un plod plângăcios? Ce bărbat ar încuraja-o să facă asta? Când trecea prin hol, sună soneria. Era mătușica Cathy cu unchiu Davie. Făcuseră foarte mult pe drum de la Leith la Bonnyrigg.

Cathy o-mbrățișă pe Nina.

— O, draga mea. Unde e? Unde e Alice?

Nina o plăcea pe mătușica Cathy. Era cea mai sociabilă dintre mătușile ei și o trata mai degrabă ca pe o persoană, nu ca pe un copil.

Cathy merse înăuntru și o îmbrățișă pe Alice, cumnata ei, apoi pe sora ei, Irene, mama Ninei, și pe frații ei, Kenny și Bob, în această ordine. Nina crezu că ordinea a fost de bun gust. Davie dădea scurt din cap către fiecare.

— Hristoase, n-ai pierdut vremea venind aici cu duba aia veche, Davie, spuse Bob.

— Da. Drumul de tranzit e cu totul altceva. Începe la ieșirea din Portobello și te lasă înainte de Bonnyrigg, explică Davie conștiincios.

Soneria se auzi din nou. De data asta, era doctorul Sim, medicul de familie. Sim era vioi

şi-avea o ţinută de afaceri, dar o expresie gravă. Prin atitudinea sa încerca să transmită o doză de compasiune, păstrându-şi, totuşi, o forţă pragmatică pentru a conferi încredere familiei. Sim era de părere că nu se descurca rău.

Şi Nina credea asta. Un roi de mătuşici cu sufletul la gură se foiau pe lângă el, ca fanii în jurul unui star rock. După puţin timp, Bob, Kenny, Cathy, Davie şi Irene l-au însoţit sus pe doctorul Sim.

Când au ieşit din cameră, Nina şi-a dat seama că-i venise ciclul. A urcat după ei.

— Dă-te din drum, şuieră Irene către fiica sa, uitându-se înapoi.

— Mă duc la toaletă, răspunse Nina indignată.

În baie, şi-a dat jos hainele, începând cu mănuşile negre de dantelă. Examinând proporţiile pagubelor, a observat că scurgerea trecuse prin chiloţi, dar n-ajunsese la colanţii negri.

— Căcat, zise, când picături de sânge negru şi gros căzură pe covorul din baie.

Rupse câteva fâşii de hârtie igienică pe care şi le puse ca să împiedice scurgerea. Apoi căută în dulăpiorul din baie, dar nu găsi nici tampoane, nici şerveţele igienice. Să fi fost Alice prea bătrână pentru ciclu? Probabil.

Reuşi să scoată majoritatea petelor de pe covor, îmbibând alte câteva bucăţi de hârtie cu apă.

Nina intră şovăitor sub duş. După ce s-a clătit, a făcut un tampon de hârtie igienică şi s-a-mbrăcat rapid, nemaipunându-şi chiloţii, pe care i-a clătit în chiuvetă, i-a mototolit şi i-a-ndesat în buzunar. Şi-a stors coşul de deasupra buzei superioare şi s-a simţit mult mai bine.

Nina a auzit grupul părăsind camera şi coborând. Locul ăsta era o fundătură şi ea voia să iasă. Tot ce aşteptase era momentul potrivit să-i

ceară maică-sii bani. Trebuia să meargă la Edinburgh cu Shona și cu Tracy, să vadă o trupă la Studiourile Carlton. Nu-i plăcea să iasă-n oraș când era la ciclu, fiindcă Shona-i spusese că tipii își dau seama când ești pe stop, o simt pur și simplu, orice-ai face. Era mai mică decât Nina, dar o făcuse de două ori, o dată cu Graeme Tedpath și o dată cu un francez pe care-l întâlnise la Aviemore.

Nina nu fusese cu nimeni deocamdată, n-o făcuse. Aproape toate tipele pe care le știa spuseseră că e de căcat. Băieții erau prea proști, prea ursuzi și plictisitori sau se excitau prea ușor. Îi făcea plăcere efectul pe care-l avea asupra lor, îi plăcea să le vadă expresia crispată, tâmpă de pe față, când se uitau la ea. Când o s-o facă, va fi cu cineva care știe despre ce e vorba. Cineva mai în vârstă, dar nu ca unchiu Kenny, care se uita la ea ca un câine, cu ochii injectați și scoțând pe ascuns limba. Avea un sentiment ciudat că unchiu Kenny, în ciuda vârstei, era genul ăla de incapabil cu care fuseseră Shona și restul.

Dincolo de rezervele pe care le avea în privința ieșirii-n oraș, alternativa era să stea și să se uite la televizor. Mai bine zis, asta-nsemna *Bruce's Fosyth's Generation Game* cu maică-sa și cu bășinosu-ăla mic de frate-su, care se emoționa întotdeauna când apărea ăsta pe sticlă și recita rapid replicile, cu vocea lui scârțâitoare și ambiguă. Maică-sa nici măcar n-o lăsa să fumeze-n sufragerie. Îl lăsa să fumeze-n sufragerie pe Dougie, prietenul ei retard. Asta era-n regulă, dac-o luai mai degrabă ca pe-un subiect de glumițe decât ca pe una dintre cauzele cancerului sau afecțiunilor cardiace. Oricum, Nina trebuia să meargă sus din cauza unui poponar și-asta era cel mai de căcat. În camera ei era frig și până să

dea drumul la căldură și să se-ncălzească, ar fi putut să fumeze un pachet normal de Marlboro. Dă-le-n pizda mă-sii pe toate! Astă-seară o să-și încerce norocu la petrecere.

Ieșind din baie, Nina se uită la unchiu Andy. Cadavrul e-ntins pe pat, încă acoperit. Ar fi putut să-i închidă gura, se gândi ea. Arăta ca și când ar fi dat ortu popii intoxicat cu alcool și pus pe scandal, ca și când înțepenise în timp ce discuta despre fotbal sau politică. Cadavrul era slăbănog și ofilit, dar, iarăși, unchiu Andy a fost așa dintotdeauna. Și-a amintit cum o gâdila la coaste cu degetele-astea osoase, perseverente și ubicue. Poate că unchiu Andy murea mereu.

Nina scotoci prin dulap să vadă dacă Alice avea vreo pereche de chiloți pe care i-ar putea împrumuta. Șosetele și boxerii lui Andy erau în partea de sus a dulapului cu sertare. Chiloțeii lui Alice erau în partea de jos. Nina a fost uimită de gama de lenjerie pe care-o avea Alice. Avea de la chiloți de mărimi mai mari decât cea obișnuită, pe care Nina și-i puse în dreptul taliei și aproape-i veniră până la genunchi, până la peticele de dantelă, cu care nu și-o putea imagina pe mătușa Alice. O pereche era făcută din același material ca mănușile negre de dantelă pe care le avea Nina. Și-a scos mănușile ca să poată pipăi chiloții. Deși ăștia-i plăceau, a ales o pereche roz cu floricele, după care s-a întors în baie, să și-i pună.

Când a coborât, a constatat că alcoolul luase locul ceaiului, ca liant social principal al grupului. Doctorul Sim stătea în picioare, cu whisky-ul în mână, vorbind cu unchiu Kenny, unchiu Bob și cu Malcolm. Se-ntrebă dacă Malcolm o să o chestioneze despre trompele uterine. Toți bărbații beau cu o hotărâre stoică, ca și când ar fi fost o

datorie serioasă. În ciuda durerii, sentimentul de ușurare din aer era evident. Era al treilea atac de cord al lui Andy și acum, când într-un final cedase, puteau să-și vadă cu toții de viețile lor, fără să mai sară agitați de fiecare dată când auzeau vocea lui Alice la telefon.

Sosise un alt văr, Geoff, fratele lui Malky. O privi pe Nina într-un fel în care ea simți ceva apropiat de ură. Într-un fel ciudat, care-o făcea să-și piardă sângele rece. Dar tot un labagiu era. Toți verii Ninei erau așa sau măcar cei pe care-i cunoscuse. Mătușica Cathy și unchiu Davie (el era din Glasgow și era protestant) aveau doi fii: Billy, care tocmai se-ntorsese din armată și Mark, despre care se credea că ia droguri. Nu erau aici, fiindcă abia dacă-l știau pe Andy sau pe altcineva din gașca din Bonnyrigg. Probabil că vor veni la înmormântare. Sau poate că nu. Cathy și Davie au avut un al treilea fiu, pe care-l chema tot Davie și care murise cu un an în urmă. Avea grave handicapuri fizice și psihice și trăise mai toată viața-ntr-un spital. Nina nu-l văzuse decât o dată, încovrigat într-un scaun cu rotile, cu gura deschisă și privirea goală. Se-ntreba cum trebuie să se fi simțit Cathy și Davie la moartea lui. Desigur, triști, dar poate că și ușurați.

Rahat. Geoff venea să-i vorbească. I-l arătase odată Shonei, care spusese că arată ca Marti de la Wet Wet Wet. Nina îl ura atât pe Marti, cât și pe cei de la Wet Wet Wet și, în orice caz, nu credea că Geoff ar avea ceva-n comun cu el.

— Ești bine, Nina?

— Da. Păcat de unchiu Andy.

— Da, ce po' să zic? ridică Geoff din umeri.

Avea douăzeci și unu de ani și asta i se părea foarte mult Ninei.

— Și când termini școala? a întrebat-o.

— La anu. Voiam să plec acuma, dar m-a bătut mama la cap să mai stau.

— Ai examene de calificare[1]?

— Da.

— La ce?

— Engleză, mate, artă, contabilitate, fizică, studii moderne.

— O să le iei?

— Da. Nu-i așa greu. În afară de mate.

— Și după aia ce faci?

— Îmi iau o slujbă. Sau intru-ntr-o combinație.

— Nu vrei să dai mai departe la facultate?

— Nu.

— Ar trebui. Ai putea merge la Universitate.

— Pentru ce?

Geoff trebui să se gândească un pic. Terminase de curând facultatea, cu specializare în literatură engleză, iar acuma era șomer. La fel ca majoritatea colegilor săi absolvenți.

— E o viață socială bună, zise.

Nina și-a dat seama că-n privirea pe care i-o aruncase Geoff nu era ură, ci dorință. Cu siguranță băuse înainte să vină și avea mai puține inhibiții acum.

— Chiar ai crescut, Nina, zise el.

— Da, se-nroși ea, știind că asta făcea și urându-se din cauza asta.

— Ți-ar plăcea s-o ștergem de-aici? Adică, să mergem într-un bar? Am putea merge peste drum să bem ceva.

Nina cântări propunerea. Chiar dacă Geoff vorbea numai rahaturi studențești, tot era mai bine decât să stea aici. I-ar vedea cineva la bar, fiindcă așa era-n Bonnyrigg și cineva ar vorbi

---

1. *O-grades* sunt, în sistemul scoțian de învățământ, examene de calificare la anumite materii.

despre asta. Shona și Tracy ar afla și ar vrea să știe cine este acest tip misterios, mai în vârstă. Era o ocazie prea bună ca s-o rateze.

Apoi Nina și-a amintit de mănuși. Aiurită, și le lăsase pe dulapul cu sertare din camera lui Andy. Îi ceru scuze lui Geoff.

— Da, bine-atunci. Mă duc doar până sus la toaletă.

Mănușile încă mai erau pe dulap. Le luă și le puse-n buzunarul jachetei, dar acolo avea chiloții uzi, așa că-și scoase repede mănușile, punându-le în celălalt buzunar. Se uită la Andy. Era ceva diferit la el. Transpira. L-a văzut tresărind. Dumnezeule, era sigură că l-a văzut tresărind. Îi atinse mâna. Era caldă.

Nina alergă jos.

— Unchiu Andy! Cre... cred... ar trebui să veniți... e ca și cum ar fi înviat...

O privire neîncrezători. Kenny a reacționat primul, sărind câte trei trepte o dată, fiind urmat de Davie și doctorul Sim. Alice a tresărit speriată, cu gura deschisă, dar fără s-o ia de bună.

— A fost un om bun... n-a ridicat niciodată mâna la mine... gemea ea delirând. Ceva dinăuntru o făcu să urmeze turma.

Kenny atinse fruntea transpirată și mâna fratelui său.

— Arde! Andy nu e mort! ANDY NU E MORT!

Sim tocmai voia să examineze corpul, când fu împins de Alice, care, lăsând la o parte orice jenă, se aruncă asupra trupului îmbrăcat în pijamale.

— ANDY! ANDY, MĂ AUZI?

Capul lui Andy alunecă pe-o parte, expresia lui stupidă și-nghețată rămânând aceeași, iar corpul înțepenit.

Nina chicoti agitată. Au prins-o pe Alice și-au ținut-o ca pe-o dementă periculoasă. Femei și

bărbați gângureau și scoteau sunete liniștitoare, în timp ce doctorul Sim îl examina pe Andy.

— Nu. Îmi pare rău. Domnul Fitzpatrick e mort. Inima lui s-a oprit, spuse el cu gravitate. Se dădu înapoi și-și puse mâna sub așternuturi. Apoi se aplecă și scoase ceva din priză. Ridică un cablu alb și scoase de sub pat un întrerupător.

— Cineva a lăsat în priză pătura electrică. Asta explică transpirația și căldura corpului, anunță el.

— Vai de mine. Dumnezeule mare, râse Kenny.

Văzu cum ochii lui Geoff sclipeau spre el. Ca să se justifice, spuse:

— Andy s-ar pișa pe el de râs. Știi ce simț al umorului avea.

Își întoarse palmele-n afară.

— Ești un mare dobitoc... e Alice aici... pufni Geoff înfuriat, înainte să se-ntoarcă și să iasă din cameră.

— Geoff. Geoff. Stai așa, prietene... îl rugă Kenny.

Auziră cum s-a trântit ușa de la intrare.

Nina crezu c-o să facă pe ea. O durea tot corpul, fiindcă se chinuia să-și reprime spasmele de râs care-o zgâlțâiau. Cathy își puse brațu-n jurul ei.

— E-n regulă, draga mea. Hai că trece. Nu-ți face griji, spuse ea, iar Nina-și dădu seama că plângea ca un copil.

Plângea cu o forță brută, într-un total abandon de sine, în timp ce toată tensiunea i se revărsa din corp și rămase nemișcată în brațele lui Cathy. Amintiri, amintiri plăcute din copilărie îi indundau mintea. Amintiri despre Andy și Alice, despre fericirea și dragostea care fuseseră odată acolo, în casa mătușii și a unchiului său.

Victorie în ziua de Anul Nou

— Un an nou fericit, muist prăpădit ce ești!

Franco își îndoi brațul pe după capu lu Stevie. Stevie simți cum i se-ncordau câțiva mușchi ai gâtului, în timp ce se chinuia, țeapăn, sobru și stângaci, să intre-n ritm.

Răspunse la urare cât de-nsuflețit putu. După care urmă o rundă de La mulți ani; mâinile ezitante îi erau strivite, primi câteva palme peste spatele țeapăn, cineva îi sărută buzele strânse și inerte. Nu se putea gândi decât la telefon, la Londra și la Stella.

Nu dăduse telefon. Mai rău, nu fusese acasă când a sunat el. Nici măcar la maică-sa. Stevie se-ntorsese la Edinburgh și-i lăsase terenul liber lui Keith Millard. Nenorocitu-o profita la maxim. Or fi-mpreun-acum, cum probabil că au fost și-aseară. Millard era un ordinar. La fel era și Stevie. La fel și Stella. Era o combinație naspa. Da' Stella era și cea mai minunată persoană din lume, în ochii lu Stevie. Lucru ăsta o făcea să fie mai puțin ordinară; de fapt, nu era deloc ordinară.

— Las-o mai moale-n pana mea! E Anu Nou, pula mea! comandă Franco, mai degrabă decât să sugereze.

Așa făcea el. Oamenii vor fi forțați să se simtă bine, dacă e nevoie.

De regulă, nu era nevoie. Erau cu toții înspăimântător de *high*. Lu Stevie îi era greu să reconcilieze lumea asta cu cea pe care tocmai o părăsise. Acuma era conștient că se uitau la el. Cine erau oamenii-ăștia? Ce voiau ei? Răspunsu era că ei erau prietenii lui și că-l doreau.

O melodie de la pick-up îi sfredelea conștiința, sporindu-i nefericirea.

Iubeam o fată, o drăguță, o fată drăguță,
E dulce-plăcută ca o poiană-ntr-o strungă,
E la fel de plăcută ca și poiana,
Drăguța, purpuria poiană,
Mary, clopoțelul meu sălbatic din Scoția.

S-au strâns cu toții, plini de entuziasm.

— Harry Lauder[1] e cel mai tare. El face tot Anu Nou, vorb-aia, remarcă Dawsie.

În bucuria de pe fețele celor din jur, Stevie regăsea măsura nefericirii sale. Butoiul lui cu melancolie nu avea fund, iar el aluneca rapid, îndepărtându-se de vremurile bune. Astfel de vremuri îi păreau uneori frustrant de aproape; le putea vedea, peste tot în jurul lui. Mintea lui era ca o închisoare a cruzimii, arătându-i sufletului său captiv libertatea, dar nimic mai mult.

Stevie își sorbi cutia de Export și speră să reziste toată noaptea fără să deprime prea mulți oameni. Frank Begbie era principala problemă. Era apartamentul lui și el era hotărât ca toată lumea să se distreze.

— Biletu tău la meciu de diseară-i la mine, Stevie. Pe ei, pe muiștii-ăia Jambo[2], spuse Renton.

— Nu se uită nimeni la meci în bar? Credeam c-o să-l dea pe satelit.

Sick Boy, care-o tot îmbârligase pe-una mică și brunețică, pe care Stevie n-o cunoștea, se-ntoarse spre el:

---

1. Harry Lauder, muzician, compozitor, actor scoțian, celebru pentru apariţiile în music-halluri. Versurile citate în text aparţin uneia dintre melodiile sale.
2. *Jambo* este termenul argotic prin care se desemnează un suporter sau un jucător al echipei de fotbal Hearts of Midlothian din Edinburgh.

— Dă-te-n pula mea, Stevie. Ți-ai făcut niște obiceiuri tare proaste la Londra, ascultă la mine. Detest fotbalu televizat, 'n pula mea. E ca futaiu cu prezervativ. Sex sigur, 'n pula mea, fotbal sigur, 'n pula mea, totu sigur, 'n pula mea. Hai să ne facem cu toții-n juru nostru-o lume sigură, așa mică și drăguță, zise el la mișto, strâmbându-se.

Stevie uitase ce proporții avea grosolănia-nnăscută a lu Sick Boy.

Rents era de acord cu Sick Boy. Asta era ceva neobișnuit, credea Stevie. Se contraziceau mereu. De obicei, daca unu zicea dulceață, celălalt zicea rahat.

— Ar trebui să interzică fotbalu la televizor, ca să le facă pe toate putorile-alea obeze să-și miște curu la meciuri.

— Hai că m-ai convins, zise Stevie resemnat.

Acordu dintre Rents și Sick Boy n-a durat.

— Ți-ai găsit tu să vorbești despre mișcatu curului. Domnu legumă-n persoană. Dacă n-ai lua H la fiecare zece minute, ai putea s-ajungi la mai multe meciuri sezonu ăsta decât ăla trecut, rânji Sick Boy.

— Da' știu că ai tupeu, pula mea de muist...

Rents se-ntoarse spre Stevie și-și flutură batjocoritor degetu-n direcția lu Sick Boy.

— Lu muist-ăsta-i ziceau Retardu, fiindc-umbla mereu drogat.

Au continuat să se certe. Altădată, Stevie s-ar fi distrat. Acuma-l epuiza.

— Să nu uiți, Stevie, c-o să cam stau cu tine prin februarie, îi spuse Rents.

Stevie dădu amărât din cap. Spera ca Rents să fi uitat de asta sau s-o fi lăsat baltă. Rents era de treabă, da' avea o problemă cu drogurile. La Londra s-ar reapuca rapid de heroină dacă s-ar înhăita cu Tony și cu Nicksy. Căutau mereu

noi adrese de unde să-și ridice ajutorul de șomaj. Rents părea că nu muncească niciodată, da' mereu lăsa impresia că are bani. La fel și Sick Boy, care se comporta cu banii altora ca și când ar fi fost ai lu tac-su și se-ntâmpla exact la fel și-n cazu lui.

— Chef la Matty după meci. La noua lui casă de pe Strada Lorne. Să fiți acolo la timp, strigă Begbie la ei.

Încă un chef. Pentru Stevie, era ca un fel de slujbă. Anul Nou se va tot lungi. O să se mai liniștească după 4 ianuarie, când o să-nceapă să fie pauze-ntre chefuri. Și pauzele-astea or să crească, până când o să se-ajungă la o săptămână normală, cu chefuri în weekend.

Au mai venit câțiva oameni noi. Apartamentul ăla mic se umplea. Stevie nu-l văzuse niciodată pe Franco, Cerșetorul[1], așa de-n largul lui. Nici măcar n-au sărit la Rab McLaughlin sau Premiu Doi, cum i se spunea, când ăsta s-a pișat după perdelele lu Begbie. Premiu Doi era incoerent de beat de câteva săptămâni încoace. Anul Nou era un mijloc potrivit de camuflare pentru oameni ca el. Iubita lui, Carol, se pornise să protesteze împotriva comportamentului lui. În primul rând, Premiu Doi nici nu-și dăduse seama că ea era acolo.

Stevie s-a mutat în bucătărie, unde era mai liniște și-unde măcar putea s-audă telefonul. Ca un tânăr om de afaceri cu viitor, îi lăsase maică-sii o listă cu numere de telefon la care putea să fie găsit. I le putea da Stellei, dacă suna.

Stevie-i spusese ce simțea pentru ea, în spelunca aia nenorocită din Kentish Town, aia-n care nu mergeau de obicei. Și-a pus inima pe

---

1. Joc de cuvinte : Begbie, numele personajului, conține verbul *to beg* (a cerși), de unde Beggar, cerșetor.

tavă. Stella îi spusese că va trebui să se gândească la ce-a spus el, că o speriase pe bune și că acum era prea mult pentru ea. I-a spus c-o să-l sune când se-ntoarce el în Scoția. Și-asta a fost.

Au plecat din pub, fiecare-n altă direcție. Stevie, cu rucsacul pe umăr, s-a-ndreptat spre metrou, să ia trenul spre King's Cross. S-a oprit, s-a-ntors și s-a uitat la ea cum traversa podul.

Buclele castanii îi fluturau sălbatic în vânt, cum se-ndepărta, îmbrăcată cu geaca ei *donkey*[1], fustă scurtă, ciorapi negri de lână groasă și pantofi Doctor Martens[2], cu talpă groasă. A așteptat ca ea să se-ntoarcă și să-i arunce-o privire. Nu s-a-ntors nici măcar o dată. Din stație, Stevie și-a cumpărat o sticlă de whisky Bell's, pe care-a ras-o până s-ajungă metroul în Waverly.

Starea lui nu se-mbunătățise de-atunci. Stătea pe masa acoperită cu mușama, contemplând faianța din bucătărie. June, iubita lui Franco, a intrat și i-a zâmbit, luându-și nervoasă ceva de băut. June nu vorbea niciodată și părea adesea copleșită de astfel de ocazii. Franco vorbea de-ajuns pentru amândoi.

— Hei... Stevie... La mulți ani, eh, gen... lălăi Spud.

— Te-am văzut, Spud. Azi-noapte-am fost împreună... la Tron[3]. Ți-aduci aminte?

— Da... chiar. Ia-o mai ușor, frate, se concentră Spud, apucând o sticlă-ntreagă de cidru.

---

1. *Donkey jacket* – haină din stofă, cu petice de plastic aplicate la umeri, tipic englezească, preferată de Skinheads.
2. Doctor Martens – marcă de pantofi englezească. Produce pantofi foarte comozi, simpli.
3. Zonă centrală din Edinburgh.

— E-n regulă, Stevie? Cum e la Londra? întrebă Nicola.

Dumnezeule, nu, se gândi Stevie. E așa de simplu să vorbești cu Nicola. O să-mi vărs tot năduful... nu, n-o să fac asta... ba da.

Stevie-ncepu să vorbească. Nicola asculta răbdătoare. Spud dădea din cap empatic, subliniind din când în când că toată faza era „prea de tot...".

Simțea că se face de rahat, dar nu se putea opri din vorbă. Ce plictisitor tre' să fie pentru Nicola, până și pentru Spud. Dar nu se putea opri. Până la urmă, Spud a plecat, dar Kelly i-a luat locul. Li s-a alăturat și Linda. Trebuie să-nceapă imnurile în camera din față.

Nicola i-a dat un sfat practic:

— Sun-o sau du-te s-o vezi.

— STEVIE! VINO-NCOA, BĂ, MUIE! urlă Begbie.

Stevie s-a lăsat târât la propriu până-n camera din față.

— Stai la discuții cu pipițe-n rahatu-ăla de bucătărie. Ești chiar mai rău decât pizd-aia libidinoasă d-acolo, împătimitu de jazz, pula mea.

Făcu un gest spre Sick Boy, care se tot freca cu tipa pe care-o-mbârligase. Îl auziseră-nainte pe Sick Boy descriindu-i-se ca un „împătimit al jazzului, în principiu".

Și ne-ndreptăm cu toții spre Dublin,
la câmpie – futai la regină să fie!
Unde coifurile strălucesc în soare
– la barbari, futai mare!
Și baionetele să spintece tresele de pe pântece
În ecourile puștilor Thomson.

Stevie stătea jos, amărât. Nici vorbă să audă telefonu în toată hărmălaia.

— Gura acuma! strigă Tommy. Ăsta-i cântecu meu preferat.

Wolfetones cântau *Banana Strand*. Tommy și alți câțiva fredonau.

Peee singuuuu-ra-ti-cul țărm cu bananieri.

Și câțiva ochi au lăcrimat când 'Tones au cântat *James Connolly*[1].

— Un mare rebel, un mare socialist și un mare *hibby*[2]. James Connolly, pula mea, bulangiule, îi spuse Gav lui Renton, care dădea serios din cap.

Unii cântau, alții încercau să-și continue conversațiile. În orice caz, când a-nceput *Băieții din vechea brigadă*, s-a alăturat toată lumea. Chiar și Sick Boy și-a luat o pauză de la partida lui de frecat.

O, tată, de ce ești așa de trist
În această frumoasă dimineață
de Pești.

— Cântă, bă, muie! spuse Tommy, înghiontindu-l pe Stevie.

Begbie a-nșfăcat altă cutie de bere și și-a pus brațul pe după gâtul lui.

Când bărbații Irlaaaan-dei sunt mândri
șiiiii fericiți
Pe pământurile uuun-deee s-au născuuuut

---

1. James Connolly, membru fondator al Partidului Socialist Republican Irlandez, membru al Partidului Socialist Irlandez, activ implicat în lupta de clasă.
2. *Hibby* – suporter al echipei nord-irlandeze de fotbal Hibernian.

Stevie își făcea griji pentru toată cântarea asta. Avea o latură disperată. Era ca și cum, cântând suficient de tare, s-ar uni într-o frăție de nezdruncinat. Era, cum zicea și cântecul, muzică pentru „chemarea la arme“ și părea să aibă prea puțin de-a face cu Scoția sau cu Anul Nou. Era muzică de luptă. Stevie nu voia să se lupte cu nimeni. Dar era, totuși, muzică frumoasă.

Câââând eram flăcău ca tiii-neee
M-am înrolat sub aripa providenței

Telefonul sună pe hol. Răspunse June. Apoi Begbie i-l smuci din mână, trimițând-o la plimbare. Ea pluti înapoi spre living, ca o stafie.

— Ce? CE? CINE-I? STEVIE? BINE, STAI AȘA. LA MULȚI ANI, PĂP'ȘE, APROPO...

Franco puse receptorul jos... cine pizda mă-tii-oi fi... Merse până-n camera din față.

— Stevie. E o pizdă pentru tine la telefon. Are prune-n gură, pula mea. Londra.

— Pfuuaaa! Mare muist mai ești! râdea Tommy-n timp ce Stevie sări de pe canapea. În ultima jumătate de oră tot a vrut să meargă să se pișe, dar nu credea că-l țin picioarele. Acuma-l țineau perfect.

— Steve?

Întotdeauna-i spusese Steve în loc de Stevie. Cu toții-i spuneau așa acolo.

— Unde-ai fost?

— Stella... unde-am fost eu... am încercat să te sun ieri. Unde ești? Ce faci?

Aproape c-a-ntrebat-o cu cine ești, dar s-a abținut.

— Am fost la Lynne, îi spuse.

Sigur. Soră-sa. La Chingford sau ceva la fel de anost şi de nasol. Stevie simţi un mare val de euforie.

— La mulţi ani! spuse el uşurat, debordând de bucurie.

Veni tonul, după care-au mai fost introduse câteva fise-n telefon. Stella nu era acasă. Unde era? Într-un pub, cu Millard?

— La mulţi ani, Steve. Sunt la King's Cross. În zece minute mă urc în trenul spre Edinburgh. Ne putem întâlni la gară la 22:45?

— La dracu! Glumeşti... drace! N-aş fi nicăieri în altă parte la 22:45. Mi-ai făcut Anul Nou frumos. Stella... chestiile pe care ţi le-am spus în seara aia... cred în ele mai mult ca niciodată, ştii...

— Asta-i bine, pentru că am impresia că m-am îndrăgostit de tine... n-am făcut altceva decât să mă gândesc la tine.

Stevie înghiţi în sec. Simţi cum îi dau lacrimile. Una dintre ele i se rostogoli până pe obraz.

— Steve... eşti bine? întrebă ea.

— Mai mult decât bine, Stella. Te iubesc. Fără îndoieli, fără rahaturi.

— În pizda mă-sii... rămân fără fise. Să nu faci niciodată pe nebunul cu mine, Steve, ăsta nu-i un joc, pizda mă-sii... Ne vedem la unsprezece fără un sfert... Te iubesc...

— Te iubesc! TE IUBESC!

Veni tonul şi apoi sună ocupat.

Stevie ţinea cu tandreţe receptorul, ca şi când ar fi fost altceva, o parte din ea. Apoi îl puse la loc şi merse să se pişe-odată. Nu se simţise niciodată atât de viu. Uitându-se la pişatul stătut cum se varsă-n veceu, creierul său se lăsă invadat de gânduri delicioase. Îl apucă o mare dragoste pentru lume. Era Anul Nou. *Auld Lang*

Syne[1]. Îi iubea pe toţi, mai ales pe Stella şi pe prietenii lui de la petrecere. Tovarăşii lui. Mai mult, îi iubea până şi pe Jambo ăia. Erau oameni de treabă; îşi susţin echipa, doar. O să facă cunoştinţă cu mulţi dintre ei, anul ăsta, indiferent de rezultat. Lui Stevie i-ar plăcea s-o ducă pe Stella în oraş, la diferite petreceri. Ar fi minunat. Diviziile de fotbal erau un nonsens prostesc şi irelevant, care acţiona împotriva intereselor unităţii clasei muncitoare, asigurându-se că hegemonia burgheziei rămâne intactă. Stevie îşi dăduse seama de tot.

Merse direct în cameră şi puse la pick-up piesa *Sunshine on Leith*, de la Proclaimers. Voia să sărbătorească faptul că, oriunde-ar merge, aceasta este casa lui, aceştia sunt oamenii lui. După câteva bodogăneli, a fost atinsă coarda sensibilă. Huiduielile provocate de schimbarea discului dinainte s-au stins toate la vederea exuberanţei lui Stevie. I-a plesnit puternic pe Tommy, Rents şi Cerşetoru, cânta foarte tare şi valsa cu Kelly, fără să-i pese de impresia creată de schimbarea lui evidentă.

— Frumos din partea ta să ni te-alături, îi spuse Gav.

Şi pe parcursul meciului a fost foarte fericit, în timp ce pentru ceilalţi totul mergea aiurea de tot. Şi iar s-a-ndepărtat de prietenii lui. La-nceput nu le putea-mpărtăşi fericirea, acuma nu le putea-nţelege disperarea. Hibs pierdeau în faţa celor de la Hearts. Ambele echipe ratau ridicol de multe ocazii; era o treabă de ageamii, dar cei de la Hearts măcar înscriau ceva. Sick Boy îşi ţinea capul în mâini. Franco se uita fix şi răuvoitor la suporterii celor de la Hearts, care dansau de

1. Cântec tradiţional scoţian, cules din folclor de către Robert Burns.

cealaltă parte a terenului. Rents striga, cerând demisia managerului. Tommy și Shaun se contraziceau despre neajunsurile apărării, încercând să stabilească vina pentru golul primit. Gav înjura înclinațiile masonice ale arbitrului, în timp ce Dawsy încă jelea ratările dinainte ale celor de la Hibs. Spud (droguri) și Premiu Doi (alcool) au fost catapultați de la locurile lor, sunt încă la pământ, iar biletele lor nu mai folosesc decât pentru filtre la dibluri[1]. Din partea lui Stevie, nimic din astea nu mai conta. Era îndrăgostit.

După meci, s-a despărțit de restul, ca să meargă la gară, s-o-ntâlnească pe Stella. Toată gloata de suporteri Hearts mergea și ea tot încolo. Stevie nu mai ținea cont de energiile negative. Un tip i-a urlat în față. Lăbarii-ăștia au câștigat cu 4-1, se gândi. Ce pula mea mai vor? Sânge? Evident.

Stevie supraviețui cu greu unei caterinci de neimaginat, tot drumul spre gară. Cu siguranță, se gândi el, puteau ceva mai bun decât „Hibby împuțit" sau „fenian[2] de căcat". Un erou a-ncercat să-i pună piedică pe la spate, susținut de prietenii lui, care lătrau întruna. Ar fi trebuit să-și dea jos fularul. Cine pula mea se mai gândise? Acuma era băiat de Londra, ce legătură avea tot rahatu ăla cu viața lui din acel moment? Nici măcar nu voia să-ncerce să-și răspundă la propria întrebare.

Pe peron, un grup se-ndreptă spre el.

— Hibby împuțit! strigă un puști.

— Vă-nșelați, băieți. Io țin cu Borussia Munchengladbach.

Simți o lovitură în zona gurii și gust de sânge. Pe când grupul se depărta, i-au mai ars niște șuturi.

---

1. În argou, înseamnă joint, țigară cu marijuana.
2. Fenian, termen folosit încă din 1860, pentru a desemna un naționalist irlandez, care luptă împotriva dominației engleze.

— La mulți ani, băieți! Dragoste și pace, frați Jambo! râse spre ei, sugându-și buza spartă, acrișoară.

— Rahatu ăla e nebun de legat, în pula mea, zise unul dintre tipi.

A crezut c-or să se-ntoarcă după el, dar și-au îndreptat atenția spre o femeie orientală, cu doi copii.

— Pula mea de putoare pakistaneză!

— Întoarce-te-n pula mea în țara de unde vii.

Au făcut un cor de sunete și gesturi ca de maimuțe și au plecat din gară.

— Ce tineri fermecători și sensibili, îi spuse Stevie femeii, care se uită la el cum se uită un iepure la o nevăstuică.

Vedea un alt tânăr alb, cu limbaj grosolan, sângerând și mirosind a alcool. Și mai mult, văzu un alt fular de suporter, ca și cel pe care-l purta unul dintre cei care-o agresase. În ceea ce-o privea, nu exista nici o diferență de culoare și avea dreptate, își dădu seama Stevie, făcând o grimasă de tristețe. Era la fel de probabil să fie și niște tipi în verde care s-o hărțuiască. Orice grup de suporteri își avea cretinii lui.

Trenul întârzia cu aproape douăzeci de minute, o performanță deosebită pentru standardele Căilor Ferate Britanice. Stevie s-a-ntrebat dacă ea o fi-n tren. Îl apucase paranoia. Valuri de frică îi convulsionau corpul. Riscul era mare, maxim. N-o putea vedea, nici măcar nu și-o putea imagina. Apoi ea era aproape de el, diferită de cum crezuse c-o să fie, mai reală și chiar mai frumoasă. Era din cauza zâmbetului și privirile lor erau pline de emoție. A alergat distanța mică până la ea și-a strâns-o în brațe – s-au sărutat lung. Când s-au oprit, platforma era pustie și trenul plecase spre Dundee.

Se-nțelege

Aud o gălăgie din ce în ce mai mare la ușa camerei. Sick Boy se ghemuiește-n firida de lângă noi, devine vigilent, ca un câine care-a auzit un fluierat. Mă scutur. Sunetu ăla a trecut drept prin noi.

Lesley intră-n cameră țipând. E oribil. Voiam să-nceteze. Acum. Nu puteam suporta. Nici unu din noi nu putea. Nu acum. Nu-mi doream nimic mai mult decât să nu mai țipe.

— S-a dus aia mică... s-a dus aia mică... Dawn... Dumnezeule... o, Doamne Dumnezeule, e tot ce-nțelegeam din sunetu-ăla groaznic.

Se prăbușește pe canapeaua jerpelită. Îmi fixez ochii pe o pată maronie de pe perete, deasupra ei. Ce pula mea era aia? Cum a ajuns acolo?

Sick Boy era-n picioare. Ochii i se bulbucaseră ca la broaște. De-asta mi-aducea aminte, de-o broască. Din cauza felului în care sare: dintr-o poziție statică, devine dintr-odată așa de mobil. Se uită la Lesley câteva clipe, apoi dă buzna la ea-n dormitor. Matty și Spud se uită-n jur fără să-nțeleagă, da', chiar așa duși, își dau seama că s-a-ntâmplat ceva super naspa. Știu. Hristoase, știam foarte bine. Am zis ce zic de fiecare dată când se-ntâmplă ceva naspa.

— Hai că prăjesc imediat ceva, le spun.

Ochii lu Matty se întorc spre mine. Dă din cap. Spud se ridică și se mută pe canapea, la câțiva metri de Lesley. Ea-și ține capu-n mâini. Pentru un moment am crezut că Spud o s-o atingă. Am sperat să facă asta. Vreau să facă asta, da' el doar se holbează la ea. Îmi dădeam seama, chiar de unde stăteam, că era atent la aluniță aia mare de pe gâtu ei.

— E vina mea... e vina mea, plânge ea, ținându-și fața-n mâini.

— E, Les... știi, pregătește Mark ceva, e... știi, gen, e... îi zice Spud.

Sunt primele cuvinte pe care mi le-amintesc să le fi zis de câteva zile-ncoace. Sigur, vorbise-n perioad-asta. Tre' să fi vorbit, pula mea.

Sick Boy se-ntoarse. Corpu i se-ncordase, parcă de la gât în jos, ca și când ar încerca să se elibereze dintr-o lesă invizibilă. Sunetele erau groaznice. Vocea lui mi-aducea aminte d-aia a unui demon din filmu *Exorcistul*. M-a făcut praf.

— Pula mea... o viață-n pula mea, nu? Se-ntâmplă chestii d-astea și ce pula mea faci? Ei?

Nu l-am mai văzut așa niciodată și-l cunosc pe-mpuțit de când mă știu.

— Ce s-a-ntâmplat, Si? Care-i faza-n pula mea?

Se-ndreaptă spre mine. Am crezut c-o să-mi fută una. Suntem cei mai buni tovarăși, da' ne-am mai atins câteodată, de furie, la beție, când unu din noi îl rănea pe celălalt. Nimica grav, doar un fel de răbufnire la nervi. Tovarășii po' să facă d-astea. Da' nu acum, când începe să-mi fie rău. Dac-ar fi făcut asta, oasele mi s-ar fi fărâmițat în milioane de bucățele. Doar a stat în fața mea. Slavă Domnului. O, mulțumesc, Sick Boy, Simon.

— S-a futut treaba. S-a futut tot, pula mea! geme el, c-un scâncet subțire și disperat.

Era ca un câine care fusese călcat de mașină și-aștepta să-i curme cineva chinurile.

Matty și Spud se ridică și merg în dormitor. Îi urmez, trecând pe lângă Sick Boy. Simt moartea în cameră înainte să-o văd p-aia mică. Zăcea cu fața-n jos, în pătuț. Îi fusese, pardon, *copilului* îi fusese frig și murise, avea pleoapele vinete. N-a fost nevoie s-o ating ca să văd asta. Zăcea acolo ca o păpușă dezmembrată pe fundul unui

pătuţ de copil. Aşa mică. Aşa de mică-n pula mea. Micuţa Dawn. Foarte nasol, pula mea.

— Micuţa Dawn... nu po' să cred. E un păcat, în pula mea... spune Matty, scuturându-şi capu.

— Asta-i prea de tot... eh, pe bune, pula mea...

Spud îşi reazămă bărbia-n piept şi răsuflă uşor.

Lu Matty încă-i tremură capu. Arată ca şi când e pe cale să bubuie.

— Io m-am cărat d-aici, frate. Io nu po' să suport.

— În pula mea, Matty. Nu pleacă nimeni de-aici acum, în morţii mă-sii! ţipă Sick Boy.

— Linişteşte-te, frate. Linişteşte-te, spune Spud, care numai liniştit nu era.

— Noi avem marfă dosită-aici, pula mea. De câteva săptămâni, străzile colcăie d-ăia de la antidrog. Dacă ne prind ăia, ne-am dus cu toţii. Poliţiştii-ăia-mpuţiţi 's peste tot, spune Sick Boy, chinuindu-se să-şi revină.

Întotdeauna gându la intervenţia poliţiei te făcea să te concentrezi. În ceea ce priveşte problema drogurilor, eram liberali clasici, care se opun cu vehemenţă oricărei forme de intervenţie din partea statului.

— Da, da, poate c-ar trebui să ne cărăm 'n pula mea d-aici. După ce-am făcut curat ş-am şters-o, Lesley poa' să cheme salvarea sau poliţia. Eram în continuare de acord cu Matty.

— Hei... ştii, poate-ar trebui să rămânem cu Les. Doar suntem tovarăşi. Nu? se aventurează Spud.

Date fiind împrejurările, genu-ăla de solidaritate mi se părea o noţiune cam fantezistă. Matty scutură din cap. Tocmai făcuse şase luni la Saughton[1]. Dacă-l prindeau din nou, era futut.

---

1. Închisoare din suburbia cu acelaşi nume, din Edinburgh.

Da' afară, peste tot, patrulau gabori. Sau cel puțin așa se părea. Imaginația lu Sick Boy m-a enervat mai rău decât rugămințile lu Spud să rămânem împreună. Să ne-aruncăm toată marfa-n budă nu era bine. Mai bine mă bagă la răcoare.

— Cum văd io lucrurile, spune Matty, ăla-i plodu lu Lesley, nu? Poate că dac-ar fi avut grijă de el cum trebe, n-ar fi murit. Cum am fi noi băgați?

Sick Boy intra în hiperventilație.

— Nu-mi place s-o spun, da' Matty are dreptate, zic. Mie-ncepe să-mi fiu rău ca dracu. Nu vreau decât să bag ceva și să mă car.

Sick Boy nu e cooperant. Asta-i ciudat. De obicei, împuțitu dă ordine-n stânga și-n dreapta, chiar dacă nu bagă nimeni de seamă.

Spud spune:

— Știi, nu putem s-o lăsăm pe Less aici, ruptă, asta e cam de-a-n pulea. Știi ce zic?

Mă uitam la Sick Boy.

— Cine i-a făcut plodu? întreb.

Sick Boy nu zice nimic.

— Jimmy McGilvary, zice Matty.

— O pulă-a fost ăla, rânji indiferent Sick Boy.

— N-ai făcut tu pe Domnu-pulă-nevinovată? se-ntoarce Matty spre mine.

— Ce? Dă-te-n pula mea! Ce vrei să zici? răspund, pe bune năucit de ieșirea lu-mpuțitu-ăla.

— Ai fost acolo, Rents. La chef la Bob Sullivan, spune.

— Nu, frate, n-am fost niciodat' cu Lesley.

Spun chiar adevăru, ceea ce-mi dau seama că-i o greșeală. În unele cazuri, oamenii cred întotdeauna exact invers decât ceea ce le spui; mai ales în ceea ce privește sexu.

— Şi cum se face că dimineaţă dormeai cu ea, la chefu lui Sully?

— Eram terminat, frate. Total rupt. Nu mi-ar fi păsat nici dacă dormeam cu capu pe pragu uşii. Nici nu mi-aduc aminte când mi-am tras-o ultima oară.

Explicaţia mea îi convinge. Ştiu cu toţii de cât timp bag la greu şi ce-nseamnă asta pentru futai.

— E... unii spun că era... al lu Seeker... sugerează Spud.

— N-a fost Seeker, scutură din cap Sick Boy.

Pune o mână pe obrazul rece al copilului. Ochii i se umplu de lacrimi. O să-ncep să plâng şi-aşa. Simt că mă ţine ceva-n piept. Unu dintre mistere s-a elucidat. Chipul mort al micuţei Dawn seamănă foarte bine cu cel al tovarăşului meu, Simon Williamson.

Apoi Sick Boy îşi ridică mâneca, arătându-şi rănile de pe mână

— Io nu mă mai ating de rahatu-ăla niciodată. De-acum încolo sunt curat, în pula mea.

Şi pune mutr-aia de victimă, pe care-o foloseşte de fiecare dată când vrea futai sau bani. Aproape că-l cred.

Matty se uită la el.

— Hai, Si. Nu trage concluzii aiurea. Ce s-a-ntâmplat cu copilu n-are nici o treabă cu davaua. Şi nu e nici vina lu Lesley. Eram dus când am spus aia. A fost o mamă bună. Îşi iubea copilu. Nu e vina nimănui. A murit şi gata. Se-ntâmplă tot timpu.

— Da, ştii, a murit şi gata... ştii ce vreau să zic?! fu de acord Spud.

Simt că-i iubesc pe toţi. Matty, Spud, Sick Boy şi Lesley. Vreau să le spun. Am încercat, da a ieşit ceva de genu:

— Hai că prăjesc ceva.

Se uită la mine, amuțiți. Așa-s io, ridic din umeri, ca să mă justific. Mă-ntorc în sufragerie.

Asta e crimă. Lesley. Sunt total inutil la fazele-astea, pula mea. Mai mult decât inutil, în starea asta. Utilitate negativă. Lesley nu s-a mișcat deloc. Simt că poate-ar trebui să merg s-o liniștesc, s-o iau în brațe. Da-mi simt oasele contorsionate și fărâmate. N-aș putea atinge pe nimeni acum. În schimb, bolborosesc.

— Pe bune-mi pare rău, Less... da' nu-i vina nimănui... a murit și gata... micuța Dawn... grozav copil... mare păcat... un păcat, frate, dacă-ți zic...

Lesley ridică capu și se uită la mine. Fața ei slabă și palidă e ca un craniu învelit în celofan lăptos ; ochii ei sunt injectați, cu cearcăne negre.

— Prăjești ceva ? Am nevoie de una mică, Mark. Chiar am nevoie de una, pizda mă-sii. Hai, Marky, fă-mi o porție...

În sfârșit puteam să fiu de vreun folos. Peste tot erau seringi și ace. Am încercat să-mi aduc aminte care erau ale mele. Sick Boy zice că nu le-ar împărți niciodată cu nimeni. Asta-i de rahat. Când te simți ca mine, adevăru e că nu-ți prea pasă. O iau p-aia care mi-e mai aproape, cel puțin nu-i a lu Spud, fiindcă el stă-n cealaltă parte-a camerei. Dacă Spud n-a luat încă HIV, atunci guvernu-ar trebui să trimit-o delegație de statistică la Leith, fiindcă legile probabilității nu funcționează corespunzător acolo.

Îmi fac rost de lingură, de brichetă și de vată și de niște rahat de-ăsta de Vim sau Ajax[1], pe care Seeker are tupeu s-o numească heroină. Ne-am strâns toți tovarășii-n cameră.

---

1. Vim și Ajax sunt două mărci de detergent.

— Dați-vă-n pula mea la o parte din lumină, izbucnesc, făcându-le semn cu mâna să se dea-n spate.

Știu că fac pe Marele și o parte din mine se urăște pentru asta, fiindcă-i de căcat când îți face vreun împuțit chesti-asta. Totuși, nimeni n-ar putea vreodată să fie-n postura asta și după aia să nege afirmația că puterea corupe. Băieții se dau câțiva pași mai în spate și privesc în liniște cum lucrez. Muiștii tre' să mai aștepte. Lesley e prima, după mine. Se-nțelege.

Dileme de rahat nr. 64

— Mark! Mark! Răspunde la uşă! Deschide uşa! Ştiu că eşti înăuntru, băiete! Ştiu că eşti înăuntru!

E mama. A trecut ceva vreme de când n-am mai văzut-o pe mama. Zac aici, la doar câţiva metri de uşă, care dă spre un hol îngust, care duce la o altă uşă. După uşa aia e maică-mea.

— Mark! Te rog, băiete! Deschide uşa! E mama, Mark! Deschide uşa!

Se-aude ca şi când maică-mea ar plânge. Suna ca „uu-uu-şaa-aa". O iubesc pe mama, o iubesc prea mult, da-ntr-un fel greu de definit, într-un fel în care mi-e greu, aproape imposibil să-i spun.

Da' o iubesc, oricum. Atât de mult, că nu vreau să aibă un fiu ca mine. Mi-ar plăcea să-i găsesc un înlocuitor. Vreau asta deoarece nu cred că mă pot schimba.

Nu pot să merg la ușă. Nici o șansă. În schimb, hotărăsc să-mi mai fac o porție. Centrii durerii mele spun că e momentu potrivit.

Deja.

Hristoase, viața nu devine mai ușoară.

Davau-asta are prea multe rahaturi în ea. Îți poți da seama de asta fin'că nu se dizolvă cum trebe. Să-i fut una lu-mpuțitu-ăla de Seeker!

Va trebui să mai trec pe la ăia bătrâni din când în când; să văd cum o mai duc. O să fac din vizita asta o prioritate; asta, desigur, după ce mă văd cu-mpuțitu-ăla de Seeker.

Bărba-su

Futu-i.

Am ieșit și noi să bem ceva scurt. Asta-i demență totală, pula mea.

— Ai văzut? E total sărit, pula mea, spune Tommy.

— Nu, las-o baltă, frate. Nu te băga. Nu știi care-i șmenu, îi spun.

Da' am văzut și io. Foarte limpede. A lovit-o. Nu așa, o palmă, ci un pumn. A fost groaznic.

Mă bucur că stă Tommy lângă ei și nu io.

— Pen' c-așa zic io! D-aia!

Tipu țipă din nou la ea. Nu se deranjează nimeni. Un tip masiv de la bar, cu păr blond, ondulat și c-o față roșie, se uită și zâmbește, apoi se-ntoarce să vadă partida de *darts*. Nu se-ntoarce nici un tip din ăia care jucau *darts*.

— Asta e optzeci? arăt spre paharu aproape gol al lu Tommy.

— Da.

Când ajung la bar, au început din nou. Îi aud. La fel și-mpuțitu-ăla de barman cârlionțat.

— Hai. Fă-o! Hai! îl ia ea peste picior.

Parc-ar avea voce de fantomă, așa ascuțită, da' nu pare să-și miște buzele. Îți dai seama că e ea doar pentru că sunetu vine de-acolo. Și pubu-ăla-mpuțit e-aproape gol. Ne-am fi putut așeza oriunde. Din toate locurile-alea libere.

O pocnește-n față. Îi dă sângele pe gură.

— Lovește-mă din nou, șmechere. Hai!

Și asta face. Scoate un țipăt, apoi începe să plângă și-și ține fața-n palme. El stă jos, la câțiva centimetri, se holbează la ea, cu ochii ficși și gura atârnându-i deschisă.

— O ceartă de-ndrăgostiți, zâmbește cârlionțatu, întâlnindu-mi privirea.

Îi zâmbesc și io. Nu știu de ce. Se pare că am nevoie de prieteni. N-aș spune asta nimănui, da' știu că am probleme cu băutura. Când ești așa, tovarășii te cam ocolesc, asta dacă n-au și ei probleme cu băutura.

Mă uit la barman, un boșorog cărunt și cu mustață. Scutură din cap și murmură ceva.

Iau halbele. Niciodată să nu lovești o fată, mi-a zis tata adesea. Ăla care face asta e cel mai

mare păduche, băiete, spune el. Împuțitu-ăsta care-o lovește pe fată se potrivește descrierii. Are păru negru, unsuros, o față albă și trasă și-o mustață neagră. Un pricăjit împuțit, cu moacă de dihor.

Nu voiam să fiu acolo. Io doar am ieșit să beau ceva liniștit. Doar câteva pahare, i-am promis lu Tommy, ca să-l conving să vină. E totu sub control cu băutura. Doar câteva halbe, nu tărie. Da' la chestii de genu-ăsta, vreau un pic de whisky. Carol a plecat la maică-sa. Nu mă mai 'ntorc, zice ea. Am ieșit la o bere, da' s-ar putea să mă fac muci.

Când m-așez, Tommy respiră greu și pare foarte-ncordat.

— Ascultă-mă pe mine, pula mea... zice scrâșnind din dinți.

Ochiu fetei e foarte umflat, aproape închis. Are și falca umflată, încă-i mai curge sânge din gură. E slăbănoagă și cred c-o să se facă țăndări dac-o mai lovește-o dată.

Totuși, ea continuă.

— Ăsta-i răspunsu tău. Ăsta-i răspunsu tău mereu, spune printre sughițuri, furioasă și fiindu-i milă de ea-n același timp.

— Gura! Io ți-am zis! Taci, în pula mea! aproape că se-neacă de furie.

— Ce-o să faci?

— În pula mea de... E gata s-o pocnească din nou.

— Ajunge, frate. Gata. Ești sărit, îi spune Tommy tipului.

— Asta nu-i treaba ta! Nu te băga! Tipu arată spre Tommy.

— Terminați, acolo! Ajunge! strigă barmanu.

Cârlionțatu zâmbește și niște tipi de la *darts* se-ntorc.

— Io-mi văd de treaba mea. Ce-o să faci? Eh?

Tommy se apleacă.

— La dracu, Tommy. Calmează-te.

Îl apuc de mână, fără prea mare convingere, gândindu-mă la barman. Se eliberează scurt.

— Vrei să-ți fut una? zice tipu.

— Crezi c-o să stau aici cu mâinile-n sân? Bă, muie! Hai afară! Haaaaai! îl ia Tommy la mișto parcă fredonând.

Tipu s-a căcat pe el. Și-are și de ce. Tommy e chiar un tip de treabă.

— Nu-i treaba ta, spune, da' fără să mai facă pe deșteptu.

Femeia țipă la Tommy.

— Ăsta-i bărbată-miu! Ăla cu care vorbești e bărbată-miu!

Tommy e prea șocat ca s-o mai poată opri când aceasta se-ntinde peste masă și-și înfige unghiile-n fața lui.

Totu s-a-ntâmplat după aia. Tommy s-a ridicat și l-a pocnit pe tip în gură, tipu a căzut de pe scaun pe podea. M-am ridicat și m-am îndreptat spre cârlionțatu de la bar. I-am futut una-n falcă și l-am apucat de cârlionții-ăia, ținându-i capu-n jos și cărându-i vreo două picioare-n față.

Cred c-a parat unu cu mâinile și nu cred c-al doilea l-a durut, fiindcă eram în tenișii. Începe să dea din mâini, desprinzându-se din strânsoare. Apoi face un pas în spate, roșu la față și mirat. Credeam c-o să mi-o ardă și i-ar fi fost foarte ușor, da' nu face decât să stea acolo și să-și deschidă palmele.

— Care-i treaba?

— Pentru tine-i caterincă asta? îi zic.

— Ce pula mea tot zici? Împuțitu pare sincer speriat.

— Sun la poliție! Dă-te la o parte sau sun la poliție! spune barmanu punând mâna pe receptor, așa, pentru impresie.

— Nu mai faceți gălăgie-acuma, spune amenințător un grăsan de la darts. Încă mai are săgețile-n mână.

— Io n-am nici o treabă, îmi zice cârlionțatu.

— Poate-am înțeles io aiurea, îi spun.

Tipa și cu bărbatu ei au cauzat toată problema, noi ieșiserăm să bem ceva liniștiți, și-acuma ne furișam încet spre ușă.

— Muiști împuțiți. Ăsta-i bărbată-miu, strigă ea la noi în timp ce ieșeau.

Simt mâna lu Tommy pe umăru meu.

— Hai, Secks. Hai s-o ștergem de-aici, zice.

Grăsanu de la darts, cu tricou roșu pe care e scris numele pubului, o tablă de darts și sub ea, „Stu", tot mai are de comentat.

— N-ați venit aici să faceți deranj, băieți. Ăsta nu e localu vostru. Vă știu mutrele. Sunteți tovarăși cu-mpuțitu-ăla roșcat, tânăru Williamson, ăla cu coadă. Împuțiții-ăștia se ocupă de rahaturi cu droguri. Noi nu vrem gunoaie de-astea aici.

— Noi n-avem treabă cu drogurile, frate, zice Tommy.

— Da. Nu, în baru-ăsta n-aveți, răspunde grăsanu.

— Hai, Stu. Nu e vina băieților. Împuțitu-ăla de Alan Venters și putoarea lui. Ăia sunt cu drogurile mai rău decât oricare altu de p-aici. Știi și tu, spune celălalt, blondu.

— Ar trebui să se certe acasă la ei, nu într-un pub, zice altu.

— Certuri domestice. Asta e. N-ar trebui să-i deranjeze cu d-astea p-ăia care au ieșit liniștiți să bea ceva, e de acord Pleată-Blondă.

Faza mai naspa e afară. Io mă cam cac pe mine dacă ne iau ăia urma. Merg repede, în timp ce Tommy rămâne-n urmă.

— Oprește-te, zice.

— Dă-te-n pula mea. Hai s-o ștergem de-aici.

O luăm în jos. Mă uit înapoi, n-a plecat nimeni din pub. Vedem cuplu-ăla de țicniți în fața noastră.

— Am o vorbă cu tine, fraiere, spune Tommy, gata s-o ia spre ei.

Văd că vine un autobuz. 22. E bun.

— Las-o-n pula mea, Tommy. Uite autobuzu. Hai.

Alergăm spre stație și urcăm în autobuz. Ne suim prin spate, deși n-avem de mers decât vreo câteva stații.

— Ce-mi face fața? întreabă Tommy când ne așezăm.

— Ca de obicei. Un dezastru. Și putoare-aia a aranjat-o și mai bine, îi spun.

Își vede reflexia în geamu autobuzului.

— Jegoasa dracu, înjură.

— O pereche de jegoși, zic.

Norocu lu Tommy a fost că l-a lovit pe tip și nu pe pizd-aia, chiar dacă putoarea-l zgâriase. De când mă știu, am făcut o grămadă de chestii de care nu-s mândru, da' n-am dat niciodată-ntr-o putoare. Carol mănâncă rahat. Zice c-am fost violent cu ea, da' n-am lovit-o niciodată. Doar am ținut-o ca să putem sta de vorbă. Ea spune că imobilizarea e la fel ca bătaia, e tot violență împotriva ei. Io nu văd așa lucrurile. Io nu voiam decât s-o țin acolo, ca să putem vorbi.

Când i-am spus asta lu Rents, mi-a zis că are dreptate Carol. Mi-a zis că ea are dreptu să vină și să plece când vrea. Da' asta-i un rahat. Io nu voiam decât să stăm de vorbă. Franco a fost de acord cu mine. E altceva când ai o relație, i-am spus lu Rents.

În autobuz mi s-a făcut rău și eram agitat. Poate că și Tommy era la fel, fiindcă nu am mai

vorbit. Da' dimineața vom fi cu toții, cu Rents, Cerșetoru, Spud, Sick Boy și toată gașca, în vreo speluncă, făcând pe deștepții.

Recrutare pe *speed*

1 - Pregătirile

Spud și Renton stăteau într-un pub pe Royal Mile[1]. Pubu voia să aibă un aer de bar american, dar nu era prea reușit; era un fel de ospiciu, pestriț ca un talcioc.

— Da-i foarte ciudat, frate, știi, să ne trimită p-amândoi l-aceeași slujbă, spune Spud, sorbind zgomotos din Guinness-ul lui.

— Un dezastru pentru mine, frate, pula mea. Io nu vreau slujb-asta, ce pula mea. Ar fi un coșmar, pula mea.

Renton scutură din cap.

— Da, știi, mie-mi place să-mi fac de cap acuma, frate, gen?

— Da, faza naspa, Spud, e dacă nu-ncerci, dac-o dăm în bară intenționat la interviu; împuțiții-ăștia le zic ălora de la forțele de muncă și

1. Royal Mile este cea mai veche stradă din Edinburgh, vestită pentru atracțiile turistice.

ne taie șomaju. Mi s-a-ntâmplat la Londra. Acolo-s la ultimu avertisment.

— Da... și io la fel, frate. Tu ce 'aci?

— Păi, ce tre' să faci e să pari foarte entuziasmat, da' tot s-o dai în bară cu interviu. Atâta vreme cât te văd încântat, n-au ce să zică, pula mea. Dacă suntem noi înșine și suntem sinceri, n-o să ne dea nici unuia din noi vreo slujbă. Faza e că, dacă stăm acolo și nu le zicem nimica la-mpuțiții-ăia, merg fix la forțele de muncă. Vor spune: n-ai ce să faci cu-mpuțitu-ăla.

— Mi-e greu, frate... știi? E greu să le pun p-amândouă așa, știi...? Devin așa, într-un fel, foarte timid... știi?

— Ne-a dat Tommy niște *speed*. Când ziceai că ai interviu?

— Abia la două jumate, gen.

— Păi, io am la unu. Ne vedem dup-aia aici la două. O să-ți dau să-ți pui cravata mea și niște *speed*. O să te-nveselească un pic, ca să te vinzi mai bine, știi? Hai să completăm la formularele-alea.

Și-au pus formularele de angajare pe masă-n fața lor. Al lu Renton era deja completat pe jumătate. Câteva rubrici i-au atras atenția lu Spud.

— Hei... ce-i asta, frate? George Heriots... tu ai fost la Leith, frate...

— E bine cunoscut faptu că n-ai nici o șansă să-ți găsești ceva ca lumea-n orașu-ăsta dacă n-ai fost la o școală fițoasă. Da' ăștia n-ar da niciodată unui absolvent de George Heriots o slujbă de portar la hotel. Asta-i doar pentru noi, oamenii de rând; așa că scrie ceva de genu ăsta. Dacă văd pe formular că ești de la Augies sau Craigy, împuțiții-ăștia or să-ți dea slujba.... pula mea, tre' să plec. Orice-ai face, să nu-ntârzii. Ne vedem tot aici mai încolo.

2 - Desfășurare: Dl. Renton (1:00 p.m.)

Asistentul care m-a primit era un tip cu fața plină de coșuri, purta un costum elegant ș-avea mătreață pe umeri, de parcă erau movile de cocaină. M-am simțit ca și când aș fi pus o bancnotă mototolită-n cutia lui de cerșetor. Fața lui jalnică și toate coșurile-alea strică de tot imaginea pe care căcăciosu-ăsta amărât vrea să și-o creeze. Nici în cele mai ale dracu perioade, când eram rupt, n-am avut tenu-n halu-ăla, vai de curu lui. Era clar că-mpuțitu era acolo de decor. Omu de bază-i ăla gras, tipu cu față de bolșevic; la dreapta lui e o lesbiană cu zâmbet rece, îmbrăcată-n costum de afaceri, c-o mască groasă de fond de ten, arată ca-n poveștile de groază.

Asta-i o echipă de înaltă responsabilitate, pentr-o slujbă de portar.

Prima replică a fost previzibilă. Împuțitu-ăla gras îmi arunc-o privire călduroasă și spune:

— Văd în formularul dumneavoastră de angajare că ați urmat Liceul George Heriots.

— Corect... ah, zilele liniștite din timpul școlii. Îmi pare c-au fost acum mult timp.

Poate c-am mințit în formularu-ăla, da' la interviu n-am mințit. La un moment dat am fost la George Heriots: când eram tâmplar ucenic la Gillsland, am avut de făcut o lucrare-acolo.

— Bătrânul Fotheringham își mai face turele?

Pizda mă-sii. Alege una din cele două posibilități; unu: da, doi: a ieșit la pensie. Nu. Prea riscant. Bagă-i în ceață.

— Dumnezeule, mă faceți să mă-ntorc în timp... râd.

Împuțitului ăluia gras se pare că-i place treaba asta. Mă-ngrijorează. Simt că interviu s-a terminat

și că-mpuțiții-ăștia chiar o să-mi ofere slujba. Următoarele întrebări îmi sunt adresate cu plăcere și nu-mi dau bătaie de cap. Ipoteza mea e futută. Mai degrab-ar oferi unui tânăr retard, cu grav handicap mental, de la un liceu economic, o slujbă în domeniul ingineriei nucleare decât să-i dea unui șmecher cu doctorat un post de om de serviciu-ntr-un abator. Tre' să fac ceva aici. E înfricoșător. Grăsanu mă privește ca pe-un vechi elev de la George Heriots care-acuma are-o perioadă nasoală și vrea să m-ajute. O mare eroare de calcul, Renton, idiotule.

Noroc cu pulă ăla plin de coșuri. Asta e o afirmație de bun-simț, dat fiind faptu că toate celelalte părți ale corpului par să-i fie pline de coșuri. Apucă să-ntrebe agitat:

— Ăă... ăă... Domnule Renton... ăă... ne puteți, ăă, explica... ăă... perioadele dumneavoastră de șomaj... ăă...

Tu poți să-mi explici șomaju vocabularului tău, curu tău de-mpuțit?

— Da. Am avut o problemă pe termen lung cu dependența de heroină. Am încercat s-o combat, dar mi-a îngreunat activitățile profesionale. Cred că este important să fiu sincer și să vă spun acest lucru, ca potențial viitor angajat.

Un coup de maître[1] de mare excepţie. Se foiesc agitați pe scaune.

— Păi, mulțumim că ați fost atât de direct cu noi, domnule Renton... ăă, mai sunt și alți oameni pe care trebuie să-i vedem... așa că, încă o dată, vă mulțumim și ținem legătura.

Magic. Împuțitu pune-ntre noi un perete distant și rece. Nu pot spune că n-am încercat...

---

1. O lovitură de maestru, în franceză, în orig.

Speedu-i *el magnifico*[1]. Mă simt așa-ntr-un fel dinamic, știi, cum se spune, chiar sunt nerăbdător s-ajung la interviu ăsta. Rents spune: Vinde-te, Spud și spune-le adevăru. Hai pe ei, frate, bagă...

— Văd în formularul dumneavoastră de angajare că ați urmat Liceul George Heriots. Foștii absolvenți de George Heriots se pare că sunt tari pe poziții azi.

Da, grăsane.

— De fapt, frate, tre' să fiu sincer cu tine la faz-asta. Eu am fost la Liceu Augie, Sfântul Augustin, gen, după aia la Craigy, la Craigroyston, știi. Am scris de Heriots pentru c-am crezut c-o să vă placă ș-o să m-ajute să capăt slujba. E prea multă discriminare-n orașu-ăsta, frate, știi, gen? De fiecare dată când văd toți ăștia la costum, de-ăia de la Heriots sau Daniel Stewart sau Academia din Edinburgh, cad în extaz, știi. Adică, ai mai fi zis, gen, văd că ai urmat Liceul Craigroyston?

— Păi, încercam să port o conversație și, întâmplător, eu am fost la Heriots. Ideea era să te fac să te simți în largul tău. Dar, în ceea ce privește discriminările, poți să stai liniștit. Este o chestiune rezolvată prin noua noastră politică a șanselor egale.

— E-n regulă, frate. Sunt relaxat. Faza e că io chiar vreau slujb-asta, cum s-ar spune. Azi noapte nici n-am putut să dorm. Mi-era teamă c-o s-o cam dau în bară, știi? Da' când văd catolicii pe formular „Craigroyston", se gândesc, cum s-ar spune, că toți ăia de la Craigie sunt niște

1. Magnific, în spaniolă, în orig.

rataţi, ştii? Ăsta-i cu ăia de la Huns[1]... prima echipă de la Rangers, numai ei şi-ai lor, cum ar veni, super-valorile internaţionale ale lu Souness, gen. Era unu, un catolic, c-un an mai mic decât mine, la Craigie, frate...

— Ei bine, domnule Murphy, vă pot asigura că suntem interesaţi mai degrabă de experienţa pe care-aţi dobândit-o, decât de şcoala pe care dumneavoastră sau orice alt candidat aţi absolvit-o. Scrie aici că aveţi examene de calificare la cinci materii...

— Hooo. Aici trebuie să te opreşti, gen, motane. Faza cu examenele de calificare e de rahat, ştii? M-am gândit să mă folosesc d-asta ca să-mi fac intrarea. Ca s-arăt iniţiativă, gen. Ştii? Chiar vreau slujba, frate.

— Uite ce e, domnule Murphy, aţi fost trimis la noi de către Departamentul de Angajare de la Centrul Forţelor de Muncă. Nu e nevoie să minţiţi ca să vă faceţi intrarea, cum spuneţi dumneavoastră.

— Hei... cum zici tu, frate. Tu eşti omu, conducătoru, bazatu, ca să zic aşa, gen.

— Da, păi se pare că nu facem nici un progres. Mai bine ne spuneţi de ce vă doriţi atât de mult această slujbă, încât sunteţi gata să minţiţi.

— Am nevoie de fonduri, frate.

— Poftim? Ce anume?

— De parale, gen, ăă... caşcaval, mălai, astea. Ştii?

— Înţeleg. Dar ce anume te atrage în industria de agrement?

— Păi, la toţi ne place să ne simţim bine, un pic de distracţie, gen? Pentru mine, ăsta-i agrement,

---

1. În original, *he's in the Huns*. *Huns* sunt suporterii protestanţi ai echipei de fotbal Rangers FC, mereu în opoziţie cu suporterii echipei Celtic FC, cu orientare catolică.

frate. Îmi place să-i văd pe băieți că se simt bine, știi?

— Da. Mulțumim, zice păpuș-aia boită toată. Ar putea chiar să-mi placă bucățica, mai mult chiar...

— Care credeți că sunt punctele dumneavoastră forte? mă-ntreabă.

— Ăă... simțu umorului, cum se spune. D-ăsta ai nevoie, frate, tre' să-l ai, chiar tre' să-l ai, știi? Va trebui să nu mai zic așa de des „știi". S-ar putea să creadă ăștia că-s un țăran d-ăla.

— Dar punctele slabe? întreabă pisoiașu-ăla miorlăit în costum.

Ăsta chiar că-i un motan ciuruit; Rents chiar nu glumea cu coșurile. Avem un puiuț de leopard aicea.

— Frate, io cred că-s așa, un perfecționist, știi? Cum s-ar spune, când lucrurile nu-s prea roz, așa, nu mă pot abține, știi? Și cu interviu de azi, chiar am o presimțire bună, știi?

— Vă mulțumim foarte mult, domnule Murphy. Vă vom anunța noi.

— Nu, frate, plăcere-a fo' de partea mea. Cel mai tare interviu la care-am fost vreodată. Știi? Mă-nclin și-i strâng de lăbuță pe toți motanii.

4 - Recapitulare

Spud și Renton s-au întâlnit înapoi la pub.

— Cum a mers, bă, Spud?

— Buni băieți, buni. Gen, poate prea buni. Cre' c-ăștia chiar s-ar putea să-mi dea slujba. Presimțiri sumbre. Un singur lucru, frate, ai avut dreptate cu speedu-ăsta. Nu m-am mai simțit niciodată așa, să mă vând cum trebe la interviu. Super tare, *compadre*, super tare.

— Hai să bem ceva, să sărbătorim succesu tău. Ce zici, mai băgăm una mică la speedu ăla?

— Nu zic nu, frate, nu po' să te refuz, vorb-aia, gen.

Recidiva

Scoția ia droguri ca formă de apărare psihologică

N-am putut să-i pomenesc lu Lizzy de chefu de la Barrowland. Sub nici o formă, frate, pula mea, dacă-ți zic. Îmi cumpărasem biletu când mi-am luat ajutoru de șomaj. Și era și ziua ei atunci. Ori biletu, ori un cadou pentru ea. Nici un dubiu. Era vorba de Iggy Pop. Am crezut c-o să-nțeleagă.

— Bilet la Iggy Pop po' să-ți iei, în pana mea, da' mie nu poți să-mi iei cadou de ziua mea!

Asta a fost reacția ei. Vezi ce-a trebuit să-ndur ca s-ajung aici, frate? Demență curată, frate. Nu mă-nțelege greșit. O-nțeleg. E doar vina mea, dacă-ți zic, doar vina mea. Prostie curată, cum zice Tommy. Bătrânu fute-vânt. M-arunc mereu cu capu-nainte. Dac-aș fi fost mai, care-i cuvântu?, duplicitar, n-aș fi zis nimica de bilete. Când mă entuziasmez prea tare, am gura mare, clar. Asta-i arma secret-a lu Tommy Gun. Mare muist.

Și d-atunci n-am mai pomenit de chef. C-o noapte-nainte de concert, Lizzy-mi spune c-ar vrea să meargă la film, să vadă *The Accused*. Îmi zice că joacă ăla care-a jucat în *Taxi Driver*.

Io nu prea am chef de filmu-ăsta; prea multă vâlvă și prea multă publicitate. Da' asta oricum n-are legătură, înțelegi ce vreau să zic, fiindcă io acum am biletele la concertu lu Iggy. Așa că tre' să-i zic de Barrowland și de tot.

— Ăă, nu pot dimineață. Mă duc la concert Iggy Pop, la Barrowland. Mă duc cu Mitch.

— Deci mai bine te duci la concert cu Davie-pizda-mă-sii-Mitchell, decât să vii cu mine la film.

Așa-i Lizzy. Întrebarea retorică, arma secret-a pizdelor ș-a psihopaților.

Problema mea a devenit ceva, gen, o-ntreagă discuție despre relația noastră. Instinctu meu e să ripostez și să zic „da", da' probabil c-ast-ar scoate-o din sărite pe Lizzy, iar io sunt dependent să fac sex cu ea. Doamne, cât îmi place. S-o facem pe la spate, cum geme ea ușor, cu căpșoru ei în pernele-alea galbene de mătase, de la mine d-acasă; alea pe care le-a ciordit pentru noi Spud de la Magazinele Căminului Englez, de pe Princess Street, ca un cadou de casă nouă. Știu că n-ar trebui să fac dezvăluiri despre viața mea, frate, da' imaginea ei în pat e așa de tare, că nici toate nedreptățile sociale și nici tot sentimentu-ăla permanent de revoltă n-o pot șterge. Io aș vrea doar ca Lizzy să fie mereu așa cum e-n pat.

Încerc să-ndrug scuze seducătoare, da' ea e aspră și neiertătoare: doar în pat e dulce și drăguță. Răutatea pe care-o are-ntotdeauna expresia ei îi va șterge frumusețea mult înainte de vreme. Mă face-n toate felurile, și apoi mai zice câteva, ca să-mi ajungă. Săracu Tommy Gun, bătrânu. Nu mai e cel mai mare luptător; acuma e cel mai căcăcios soldat.

Nu-i vina lu Iggy. Nu poți să dai vina pe micuț, știi? De unde era să știe el, atunci când

a inclus Barrowland în itineraru lui, c-o să facă așa probleme unora de existența cărora habar n-avea? Demență curată, dacă stai să te gândești. Totuși, el nu e decât un ac în caru cu fân. Lizzy e clar femeia de fier. Cu toate astea, mă bucur. Pân' și Sick Boy e gelos pe mine. Să fii gagicu lu Lizzy face bine la imagine, da' faima costă, cum se zice. Pân' să plec de la pub, nu mă-ndoiesc de faptu că n-am nici o valoare ca ființă umană.

Acasă iau o linie de speed și dau pe gât juma de sticlă de Merrydown. Pur și simplu nu po' să dorm, așa că-l sun pe Rents și-l întreb dacă n-are chef să vină să ne uităm la o casetă cu Chuck Norris. Rents pleacă la Londra dimineață. Petrece mai mult timp acolo decât aici. Ceva legat de ajutoarele de șomaj. Bulangiu e-ntr-un fel de sindicat cu tipii-ăia pe care i-a cunoscut când a lucrat pe feribotu-ăla olandez, între Harwich și Hook[1], cu ani în urmă. O să-l vadă pe Iggy la Town and Country, cât e în oraș. Am fumat niște iarbă și ne-am spart de râs cu Chuck și cum trosnea el la anticriști d-ăia comuniști, câte-o duzină, mereu cu-aceeași expresie constipată și stoică. Treaz, nu puteai să te uiți. Atins, n-ai cum să-l ratezi.

A doua zi am niște afte oribile. Temps, Gav Temperley, care s-a mutat în apartament, zice c-așa-mi trebe. Mă omor singur cu speed, îmi spune. Și ar trebui să-mi iau o slujbă, la pregătirea mea. Io-i spun lu Temps că vorbește mai degrabă ca mama, decât ca un prieten ce-mi e. Înțelegi ce vrea Gav să zică. El e singuru care muncește, pentru nenorocitu-ăla de ajutor social și-ntotdeauna noi îl tapăm de bani. Săracu Temps. Și

1. Între Harwich (Marea Britanie) și portul Hook, din Olanda, circulă cel mai rapid feribot de agrement.

cre' c-aseară io și Rents nu l-am lăsat să doarmă. La fel ca toți oamenii muncii, Temps îi urăște p-ăștia care freacă menta și se distrează. Pur și simplu urăște faptu că Rents îl întreabă-n fiecare zi cum e cu procedurile de revendicare.

Mama-mi ține o predică despre pericolu drogurilor, spunându-mi ce dezamăgire sunt pentru ea și pentru tata care, deși nu vorbește mult, se-ngrijorează din cauza mea. Mai încolo, când se-ntoarce el de la muncă, îmi spune, cât e mama sus, că, deși ea vorbește multe, chiar își face griji pentru mine. Foarte sincer, îmi spune, e foarte dezamăgit de atitudinea mea. Speră că nu iau droguri, uitându-se la mine ca și când așa și-ar da seama. Ce e ciudat e că știu mulți junkiști, pe heroină sau d-ăia pe pastile, da' cei mai terminați indivizi pe care-i știu sunt bețivanii, cum e Secks. Ăsta e Rab McLaughlin, Premiu Doi. E complet terminat, frate.

Fac rost de bani și mă-ntâlnesc cu Mitch la Hebs. Mitch încă se mai vede cu fat-aia, Gail. Da' e evident că nu prea are parte de ceva futai. Dacă-l asculți zece minute, pur și simplu-ți dai seama. Are pur și simplu chef să bea ceva, așa că produc niște bani de la el. Luăm patru halbe serioase și după aia mergem la tren. Până la Glasgow, io am băgat patru cutii de Export și două linii de speed. Încă vreo două la Sammy Dow, apoi luăm un taxi spre Lynch. După alte două halbe, hai trei, și-nc-o linie de speed de căciulă, cântăm o piesă de la Iggy și mergem la Saracen Head în Gallowgate, vizavi de Barrowland. Bem niște cidru și ne dregem cu niște vin, super agitați, mai băgăm niște speed în folie de aluminiu.

Când ies din pub nu văd decât o firmă cu neon, tare-n ceață. Frate, aicea-i frig de mori, pula mea, nu glumesc și ne ducem spre lumină,

în sală. O luăm direct spre bar. Mai bem ceva, deși auzim că Iggy și-a-nceput numărु. Îmi sfâșii tricou. Pe blatu de plastic de la bar, Mitch face un mix Bună Dimineața, cu speed și coca.

Apoi totu se schimbă. Spune ceva despre bani, nu-nțeleg ce, da' simt că-i nemulțumit. Avem o ceartă aprinsă și ne-njurăm, ne cărăm câțiva pumni, nu-mi amintesc cine-a dat primu. Nu ne putem răni și nici n-avem forță-n pumni sau în corp. Prea terminați. Da' nu te supăra, mi-a sărit mușteru când am văzut că-mi curge sânge din nas, pe piept, pe masă. Îl iau de păr pe Mitch și vreau să-l dau cu capu de perete, da' am mâinile grele și țepene. Cineva m-apucă și m-arunc-afară din bar, p-un culoar. Mă ridic, cântând, și urmez muzica prin holu-ăla plin cu oameni de pe care curgeau apele, împing și-mi fac drum până-n față.

Unu-mi fute-un cap în față, da' trec peste asta, nici măcar nu mă opresc să văd cine e atacatoru, pur și simplu dau din coate ca s-ajung în față. Pur și simplu sar p-acolo, în fața scenei, la doar câțiva metri de El. Cântă *Neon Forest*. Cineva mă bate pe spate și-mi zice:

— Apropo, frate, ești dement.

Cânt și io, cu toată forța, un munte contorsionat de cauciuc, care face pogo.

Iggy Pop se uită fix la mine și cântă versu: „America ia droguri ca formă de apărare psihologică"; doar că schimbă „America" în „Scoția" și ne definește-ntr-o singură propoziție mai bine ca toți ceilalți...

Mă opresc din dansu lu Sf. Vitus[1] și rămân uitându-mă uimit la el. Se uită la altcineva.

---

1. Sf. Vitus – martir sicilian, devenit, la catolici, patronul dansatorilor și al actorilor. Dansul Sfântului Vitus reprezintă o disfuncție cerebrală severă.

Sticla

Problema cu Begbie era... da, sunt multe probleme cu Begbie. Una dintre chestiile care mă enerva cel mai tare era că nu puteai niciodată să te destinzi pe bune-n compania lui, mai ales dacă luase ceva la bord. Mereu am simţit că o uşoară schimbare a percepţiei lui despre tine e suficientă să te transforme dintr-un super tovarăş într-o victimă persecutată. Şmecheria era să-i suporţi toţi dracii fără să dai prea mult impresia că eşti un fraier de doi lei.

Chiar şi-aşa, orice ofensă publică avea loc în limite strict definite. Graniţele-astea erau invizibile pentru cei din afară, dar ajungeai să te prinzi de ele. Chiar şi aşa, regulile astea se schimbau constant, după stările muistului. Prietenia cu Begbie era pregătirea ideală pentru a debuta-ntr-o relaţie cu o femeie. Te-nvăţa ce sunt sensibilitatea şi conştiinţa despre nevoile schimbătoare ale celuilalt. Când eram c-o tipă, de obicei, mă purtam în acelaşi fel, vag răbdător. Cel puţin o perioadă.

Begbie şi cu mine fuseserăm invitaţi la aniversarea de 21 de ani a lu Gibbo. Era o treabă super elegantă, cu tovarăşe. Am luat-o pe Hazel, şi-a luat şi Begbie gagica, pe June. June era cu curu-n sus, da' n-o arăta. Ne-am întâlnit într-un pub pe Rose Street, a fost ideea lu Begbie. Numai găozari, labagii şi turişti călcau pe Rose Street.

Hazel şi cu mine-aveam o relaţie ciudată. Eram împreună de vreo patru ani, cu tot cu pauze.

Avem un fel de înțelegere, că atunci când îmi bag în venă, ea dispare. Motivu pentru care Hazel o arde cu mine e că ea e la fel de varză ca și mine, da', în loc s-accepte asta, ea o neagă. Pentru ea, buba e mai degrabă legată de sex, decât de droguri. Hazel și cu mine facem sex foarte rar. Asta pentru că de obicei io-s prea distrus ca să mai fac ceva și, oricum, ea e frigidă. Se spune că nu există femei frigide, ci doar bărbați incompetenți. Asta e adevărat până la un punct, iar io aș fi chiar ultimu om din lume care să se laude la capitolu ăsta – trecutu meu insondabil de junkist vorbește de la sine.

Faza e că pe Hazel, când era mică, a futut-o taică-su. Mi-a spus asta odată când era dusă. Nu i-am fost de mare ajutor, fiindcă și io eram dus. Când am încercat mai târziu s-o fac să vorbească despre asta, n-a mai vrut. După aia, de fiecare dată a fost catastrofal. Viața noastră sexuală s-a dus dracu. După ce-mi dădea cu flit o vreme, până la urmă mă lăsa să i-o trag. Era încordată rău, strângea salteaua și scrâșnea din dinți, în timp ce io-mi vedeam de treabă. La un moment dat, ne-am oprit. Era ca și când mi-aș fi tras-o c-o placă de surf. Nici tot preludiu din lume n-o putea face pe Hazel să se destindă. O făcea și mai încordată, aproape că-i era rău, fizic. Sper ca-ntr-o zi să găsească pe cineva care s-o facă să se simtă bine. Oricum, Hazel și cu mine aveam un pact ciudat. Ne foloseam reciproc, într-un sens social. Asta-i singura modalitate de a-l descrie, să proiectez asupra lui un strat subțire de normalitate. E un camuflaj bun pentru frigiditatea ei și pentru impotența mea cauzată de droguri. Mama și tata o ridicau în slăvi pe Hazel, văzând în ea o potențială noră. Dac-ar fi știut... în orice

caz, am sunat-o pe Hazel, ca să mă-nsoțească-n seara aia; un cuplu de distruși.

Cerșetoru băuse înainte să ne-ntâlnim. Arăta slinos și amenințător, îmbrăcat la costum, așa, ca un pușcăriaș, tușu indian ieșindu-i de sub manșete și guler, pe gât și pe mâini. Sunt sigur că tatuajele lu Cerșetoru se târăsc spre lumină, neplăcându-le să fie acoperite.

— Ce pula mea face Rent Boy! se răstește el.

Adecvarea n-a fost niciodată punctu lui forte.

— Ești bine, păp'șe? îi spune lu Haze. Arăți super elegant. Îl vezi pe muistu-ăsta? Arată spre mine. Stil, spune el enigmatic. Apoi dezvoltă. Ăsta-i un jegos de doi bani, da' are stil. Un tip isteț. Un tip cu clasă. Un tip care nu-i ca mine.

Begbie construia întotdeauna calități imaginare pentru prietenii lui, după care și le-atribuia sieși, fără pic de rușine.

Hazel și June, care nu se cunoșteau bine, au fost pe fază ș-au deschis o conversație, lăsându-mă pe mine cu Cerșetoru, Generalul Franco. Mi-am dat seama că trecuse mult timp de când nu mai băusem cu Begbie așa, doar eu, fără alți tovarăși care să mai ofere din când în când câte-o pauză de respiro. De unu singur era foarte obositor.

Ca să-mi atragă atenția, Begbie îmi înfige-un cot în coaste, așa de tare, încât, dacă n-am fi fost prieteni, l-aș fi luat drept un atac. După aia se apucă să-mi povestească despre o casetă incredibil de violentă la care s-a uitat. Cerșetoru insistă să-mi arate toate fazele, demonstrându-mi cu lovituri de karate, cu mișcări, cum îl lua p-ăla de beregată, înjunghieri etc., toate pe pielea mea. Explicațiile lui despre film durează dublu cât filmu-n sine. O să am câteva vânătăi mâine dimineață și-ncă nu m-am îmbătat.

Stăm la băută undeva la balconul unui bar şi atenţia noastră se-ndreaptă spre un grup de idioţi care intră în baru ăla aglomerat. Îşi fac loc înăuntru, cu gura mare, cam puşi pe scandal.

Îi urăsc pe-mpuţiţii de genu-ăsta. Împuţiţii ca Begbie. Împuţiţi care dau cu bâta de baseball în toţi ăia diferiţi de ei: pakistanezi, poponari, orice. Rataţi într-o ţară de rataţi, pula mea. Nu e bine să dai vina pe englezi fiindcă ne-au colonizat. Io nu-i urăsc pe englezi. Nu sunt decât nişte labagii şi ei. Am fost colonizaţi de labagii. Nici măcar n-am găsit o cultură rezonabilă, puternică şi sănătoasă, care să ne colonizeze. Suntem conduşi de nişte mari găozari. Şi-atunci, ce suntem noi? Cei mai de jos din ăia de jos, scursura pământului, pula mea. Cei mai abjecţi, supuşi, mizerabili, cele mai deplorabile gunoaie de pe faţa pământului. Io nu-i urăsc pe englezi. Ei îşi văd de treaba lor, aşa de căcat cum sunt ei. Io-i urăsc pe scoţieni.

Begbie s-a ţinut după Julie Mathieson, după care-a fost în limbă. Julie l-a urât dintotdeauna. Mie chiar îmi plăcea de Julie, poate d-asta. Era o bucăţică bună. După ce a luat HIV, a făcut un copil, da' noroc c-a ieşit curat. Ăia de la spital au trimis-o pe Julie-acasă-ntr-o salvare, cu copil cu tot şi cu doi tipi îmbrăcaţi într-un fel de costume d-alea antiradiaţii – cu glugă cu tot. Asta se-ntâmpla în 1985. A avut efectu scontat. Vecinii-au văzut, s-au isterizat şi i-au dat foc la casă. Dacă ai luat HIV, eşti mâncat. Mai ales dacă eşti o tânără singură. Ameninţare după ameninţare. Până la urmă, a avut o cădere nervoasă, care i-a futut sistemu imunitar, după care s-a declanşat foarte uşor SIDA.

Julie-a murit la Crăciunu trecut. N-am ajuns la-nmormântare. Zăceam în propria borâtură, pe

o saltea-n apartamentu lu Spud, prea terminat să mă mai mişc. Păcat, că Julie şi cu mine-am fost tovarăşi buni. Nu ne-am tras-o niciodată sau aşa. Amândoi credeam c-ar schimba prea mult lucrurile, cum se-ntâmplă-n relaţiile dintre femei şi bărbaţi. În general, sexu ori le transformă-n relaţii serioase, ori le pune punct. După futai, poţi să continui sau nu, da' e foarte greu să-ţi păstrezi *statu quo*-ul. Julie arăta foarte bine când s-a apucat de heroină. Majoritatea arată. Se pare că scoate ce-i mai bun în ele. Întotdeauna pare că dă, înainte să ia înapoi cu dobândă.

Epitafu lu Begbie pentru Julie e: „Mare păcat de-o pizdulice-aşa bună."

Mă abţin să nu-i spun ce mare pierdere ar fi el. Încerc să nu-mi arăt furia; n-am ajunge nicăieri, numa' mi-aş răci gura de pomană. Cobor să mai iau un rând.

Bulangii-ăştia de motorişti sunt la bar, îşi dau ghioante-ntre ei şi la toţi ceilalţi. E un coşmar până mă serveşte cineva. O carcasă de cicatrice şi tuş indian, în care bănuiesc că e un împuţit, strigă:

— O VODCĂ DUBLĂ CU COLA! VODCĂ DUBLĂ CU COLA, PULA MEA DE MUIST! către barmanii nervoşi.

Mă concentrez la sticlele de whisky de pe raft, făcând tot posibilu să nu dau ochii cu demenţii. Da' parcă ochii mei au o viaţă proprie, se-ntorc fără să vreau într-o parte. Faţa mi se-nroşeşte şi-ncepe să mă-nţepe, ca şi când ar fi anticipat primu pumn sau prima sticlă. Ăştia-s nişte expiraţi, pula mea, scrântiţi de nota zece.

Îmi iau băuturile, mai întâi tăriile pentru femei, după care halbele.

Apoi se-ntâmplă.

N-am făcut decât să pun o halbă de Export în faţa lu Begbie. Soarbe o dată din ea; după care

aruncă halba goală de la ultima bere peste balcon, din rever. E o halbă d-alea masive, cu mâner și-o văd cu colțu ochiului cum se-nvârte-n aer. Mă uit la Begbie, care zâmbește, în vreme ce Hazel și June privesc dezorientate, pe fețele lor reflectându-se neliniștea mea paralizantă.

Halba se sparge în capu unuia dintre motoriștii ăia, care cade-n genunchi. Tovarășii tipului iau poziția de bătaie și unu dintre ei se-ndreaptă spre altă masă, unde-l trosnește pe unu nevinovat. Altu-l apucă pe-un fraier, vai de el, care ducea o tavă cu băutură.

Begbie e-n picioare și-aleargă jos pe scări. E chiar în mijlocu încăierării.

— BĂIATU-A PRIMIT O HALBĂ-N CAP! NICI UN ÎMPUȚIT NU PLEACĂ D-AICI PÂNĂ N-AFLU CINE-A ARUNCAT!

Dă ordine la cupluri nevinovate, urlă instrucțiuni la personalu barului. Faza e că motoriștilor chiar le face plăcere.

— E-n regulă, frate. Ne descurcăm noi! O vodcă dublă cu cola! spune unu.

N-aud ce zice Begbie, da' pare să-l impresioneze pe domnu Vodcă-Dublă. După care Cerșetoru îi spune barmanului:

— DĂ-N PULA MEA TELEFON LA POLIȚIE!

— NU! NU! FĂRĂ POLIȚIE! strigă unu dintre psihopații-ăia de motoriști.

E clar că-mpuțiții-ăștia au niște dosare kilometrice. Amărâtu-ăla de la bar se cam cacă pe el, neștiind ce să facă.

Begbie stă drept, cu mușchii gâtului încordați. Îi mătură cu privirea pe toți din bar, cu balcon cu tot.

— A VĂZUT CINEVA CEVA? BĂ, VOI VEDEȚI CEVA? strigă la un grup de tipi, școala economică, genu de elevi de la Murrayfield, căcați toți pe ei.

— Nu... bălmăjește unu.

O iau pe scări, spunându-le lu Hazel și lu June să nu coboare de la balcon. Begbie e ca un detectiv d-ăla psihopat dintr-un mister al lu Agatha Christie, examinându-l pe fiecare-n parte. O dă-n bară; e prea evident. Ajung jos, îi pun lu motoristu ăla un prosop de la bar pe capu spart, încercând să opresc sângerarea. Împuțitu stă și mârâie, nu-mi dau seama dacă vrea să-și arate recunoștința sau dacă e gata să mi se-nfigă-n coaie, da' io continui.

Un grăsan din grupu-ăla de psihopați se-ndreaptă spre un alt grup și-i fute unuia un cap în față. Tot baru e-n picioare. Fetele țipă, tipii amenință, se-mbrâncesc și fac schimb de pumni, în timp ce zgomotu de sticlă spartă inundă încăperea.

Cămașa alb-a tipului e-mbibată cu sânge și io-mping pe câțiva, ca s-ajung înapoi la Hazel și la June. Un împuțit mă pocnește-n falcă. Îl văzusem cu coada ochiului și-am apucat să mă mișc la timp, așa că n-am simțit-o din plin. Mă-ntorc spre dement și-l aud strigând:

— Hai, pulă. Hai.

— Dă-te-n pula mea de țicnit, îi spun, scuturându-mi capu.

Dementu e gata să sară la mine, da' tovarășu lui îl apucă de braț, o chestie bună, fiindcă nu-s pregătit. Împuțitu pare destul de pornit, ca și când de-abia aștepta să-mi fută un pumn cu toată forța.

— Nu te băga, Malky, pula mea. E naspa să te bagi cu ăla, zice tovarășu lui.

Merg mai departe. Haze și June coboară cu mine pe scări. Malky, atacatoru meu, îl lucrează pe altu-acuma. S-a creat un gol în centru și mă strecor pe-acolo cu June și Hazel, spre ușă.

— Ai grijă la gagici, frate, le zic la doi tipi care-s pe cale să se-ncaiere și-unu dintre ei se-aruncă peste celălalt, lăsându-ne să trecem.

În fața barului de pe Rose Street, Begbie și-mputitu celălalt, Vodcă-Dulbă, îi dau omor unui amărât întins pe jos.

— FRAAAANK! țipă June de-ți îngheață sângele.

Hazel se-ndepărtează ușor de mine, trăgându-mă de mână.

— FRANCO! HAIDE! strig, apucându-l de braț.

Se oprește să-și analizeze opera, eliberându-se din mâna mea. Se-ntoarce să se uite la mine și, pentr-un moment, am crezut c-o să-mi fută una. După care zice:

— Rents. Nu se pune nimeni cu YLT. Tre' să-nvețe-odată treab-asta, Rents. Tre' să-nvețe, pula mea.

— Noroc, frate, spune Vodcă-Dublă, complicele de măcel al lu Franco.

Franco-i zâmbește și-i fute una-n coaie. Am simțit până și io.

— Îți dau io noroc, pula mea! rânjește el, plesnindu-l pe Vodcă-Dublă-n față, dându-l cu roatele-n sus.

Un dinte alb zboară ca un glonț din gura tipului și aterizează la câțiva metri, pe dalele de pe trotuar.

— Frank! Ce faci? strigă June ascuțit.

Îl tragem pe-mpuțitu-ăla din drum și-n timpu-ăsta se-aud peste tot sirene de poliție.

— Împuțitu-ăla, el și cu tovarășii lui, pula mea, l-au înjunghiat pe frate-miu! strigă el indignat.

June părea că s-a dat bătută.

Ăsta era un rahat. Fratele lu Cerșetoru, Joe, a fost înjunghiat într-o încăierare dintr-un pub

la Niddrie, cu ani în urmă. Scandalu se pornise din vina lui și el n-a fost grav rănit. Și-n orice caz, Franco și Joe se urau. Oricum, incidentu îi conferise lu Begbie o falsă datorie morală, de care-avea nevoie din când în când pentru a-și justifica răfuielile cu localnicii, toate alimentate cu furie și băutură. O să și-o ia-ntr-o zi. Nimic mai sigur. Io nu voiam să fiu de față când se va-ntâmpla asta.

Hazel și cu mine am rămas în spatele lu Franco și June. Haze voia să plece.

— E ceva-n neregulă cu el. Tu i-ai văzut capu ăluia? Hai să ne cărăm de-aici.

M-am trezit c-o mințeam, ca să-i justific purtarea lu Begbie. Groaznic, în pula mea. Da' nu puteam să-i suport furia și toată teoria care-a urmat. Era ușor să mint, cum făceam cu toții-n cercu nostru când era vorba de Begbie. Pentru fiecare dintre noi se crease o-ntreagă mitologie despre Begbie. Ca și noi, Begbie credea toate rahaturile alea. Noi jucam un rol important în ceea cea era Begbie.

Mit: Begbie are un simț al umorului foarte tare.

Realitate: Simțu umorului al lu Begbie se declanșa doar la nefericirile, frustrările și slăbiciunile altora, de obicei ale prietenilor lui.

Mit: Begie e un „dur".

Realitate: Io nu l-aș categorisi pe Begbie așa de sus, fără arsenalul lui de cuțite, bâte de baseball, boxuri[1]*, sticle de bere, andrele ascuțite etc. Io și ceilalți bulangii suntem prea căcați pe noi de frică pentru a verifica teoria asta, da' impresia rămâne. Tommy a expus la un moment dat câteva dintre slăbiciunile lu Begbie, așa, pe scurt... S-a*

1. Armă albă.

apucat să se ia la întrecere cu el, asta a făcut Tam. Fără supărare, Tommy e-un mare împuțit și dacă e s-o luăm așa, Begbie e cel mai OK dintre ei doi.

Mit: Tovarășii îl plac pe Begbie.

Realitate: Le e frică de el.

Mit: Begbie n-ar da niciodată-n tovarășii lui.

Realitate: Tovarășii lui sunt de obicei prea precauți ca să testeze afirmația asta și în rarele ocazii când au făcut asta, au reușit s-o infirme.

Mit: Begbie e alături de tovarășii lui.

Realitate: Begbie îi bate măr pe toți pulifriciii-ăia nevinovați care-ți varsă berea din greșeală sau care intră-n tine. Psihopații care-i terorizează pe tovarășii lu Begbie de obicei scapă nepedepsiți și tind să fie tovarăși mai apropiați cu Begbie decât ăia cu care-o arde de obicei. Îi știe pe toți de la școala de corecție, din închisoare și din cercurile obișnuiților, din frățiile masonice unde merg toți dubioșii.

Oricum, miturile-astea-mi dau ocazia să salvez noaptea.

— Uite, Hazel, știu că Franco e pus pe scandal. Doar că tipii-ăia l-au băgat pe frate-su, Joe, la aparatele de reanimare. Sunt o familie unită.

Begbie e ca drogu, un obicei. În prima mea zi de școală, învățătoarea mi-a spus:

— Vei sta lângă Frank Begbie.

La fel și-n gimnaziu. Luam note mari ca să intru la o clasă mai bună, doar ca să scap de Begbie. Când Begbie a fost exmatriculat și-a fost trimis la o școală în drum spre Polmont, performanțele mele au scăzut și-am fost trimis înapoi, la profesională. Oricum, nu mai era Begbie.

După aia, când am intrat ucenic la tâmplărie, la un constructor, Georgie, m-am dus la Colegiul Tellford, să-mi iau diploma pentru tâmplărie. Stăteam lângă colegii mei la cantină, când intră

nimeni altu decât Begbie, cu încă vreo doi psihopați. Erau de la un curs specializat de metalurgie, pentru adolescenții-problemă. Cursu ăsta părea că-i învață să-și facă mai degrabă arme albe pentru ei, decât pentru magazinele armatei și marinei.

Când am plecat de la profesională și m-am dus la colegiu pentru nivelul superior, după aia la Universitatea Aberdeen, aproape că m-așteptam să-l văd pe Cerșetoru la balu bobocilor, bătând măr vreun pămpălău ochelarist, un labagiu din clasa de mijloc, fiindcă-și imagina că se holbase la el.

Chiar e un împuțit de primă mână. Fără-ndoială. Marea problemă e că e tovarăș și astea. Ce po' să faci?

Mărim pasu și îi urmăm; un cvartet de distruși.

O dezamăgire

Mi-l aminteam pe muist. Bine-nțeles că mi-l aminteam, pula mea. Când eram la Craigien, credeam că e un tip dur, pula mea, știi? O ardea cu Kev Stroanch și toți ăia. Niște lepre, pula mea. Da' să nu mă-nțelegi greșit; credeam că-mpuțitu e de treabă. Da-mi amintesc, l-a-ntrebat odată niște băieți de unde pula mea e. Tipu zice:

— Jackey! (așa-l chema pe-mpuțit), ești din Grantin sau din Roystin, pula mea?

Împuțitu zice:

— Grantin e Roystin. Roystin e Grantin.

Dup-aia muie a scăzut rău în ochii mei, ce pula mea, știi? Ast-a fost acu o mie de ani, pula mea.

Oricum, în săptămân-ailaltă cât am stat acolo, pula mea, eram la Voly cu Tommy și Secks, îl știi pe Rab, Premiu Doi, gen? Muistu-ăsta, muistu de Jackey, pula mea de dement de la Craigie, intră în pub. Și nici măcar nu se uită la noi, pula mea. Mi-aduc aminte că spărgeam, pula mea, o grăma' de crabi cu pietre, cu muie-ăsta. Jos în port, pula mea, știi? Pula mea, nici nu m-a recunoscut. Pula mea, nu mă văzuse-n viața lui, gen... muistu.

Oricum, tovarășu lu muie, mârlanu-ăla cu față ca de cur, mere să-și bage banii jos, să dea o bilă. Pen' biliard, știi? Io-i zic:

— Muie ăla-i următoru, pula mea, și arăt spre pricăjitu-ăla plin de bube. Și muiță-și pune numele pe tablă, da' doar stătea acolo-așa și, pula mea, nu zicea ni'ica, ca și când io, gen, nici n-aș fi vorbit.

Pula mea, eram gata pentr-o bătaie. Dac-ar fi venit alde muie la mine, n-ar fi fost problem', gen. Adică, tu mă știi pe mine, nu-s genu de muist care caută scandal, gen; da', pula mea, io aveam tacu-n mână și dacă era, cur-de-găin-ăla putea să-și ia unu-n față, dac-o cerea, gen. Evident, aveam șișu la mine ș-așa. Prea corect, pula mea. Și cum îți zic, io nu caut scandal, da' dacă vrea vreun muist d-ăsta cu gura mare să-nceapă, io-s gata, pula mea. Așa că muistu-ăla bubos își bagă banii și-ncepe s-aranjeze bilele, știi? Cur-de-găină stă așa acolo și nu zice ni'ica, pula mea.

Io stau cu ochii p-ăsta duru, mă rog, era dur, pula mea, 'n școală, știi. Da' muie, pula mea, nu scoate-o vorbă. Și-a ținut fleanca; muistu.

Tommy-mi zice:

— Hei, Franco, băiatu-ăla se cam întrece?

Îl știi pe Tam, nu-i așa timid, muistu. Și pula mea, l-au auzit ăștia, d-alde muie; da' din nou, pula mea, nu zice ni'ica. Nici cur-de-găină, nici ăla duru. Ș-am fi fost doi la doi, că-l știi pe Premiu Doi; nu mă-nțelege greșit, io-l apăr pe muist, da' când vine de bătaie, muistu n-are nici o treabă. E beat pulă și, pula mea, abia dacă poa' să țină tacu de biliard. Asta-i la unșpe jumate miercuri dimineață, ce-ți zic io aicea. Ar fi fost ceva tămbălău. Da' d-alde muie nu zic ni'ica. Pe cur-de-găină nu-l știam așa, da', pula mea, am fost tare dezamăgit, pula mea, de ăla duru, sau așa-zis dur, gen. Pula mea, nu era dur. Dacă e s-o zic p-aia dreaptă, un muist căcăcios, știi. Mare dezamăgire pentru mine, muie ăsta, dacă-ți zic.

Probleme la sculă

E grotesc. În pula mea, să găsești un loc bun pentru înțepătură. Ieri a trebuit să-mi injectez în pulă, unde e cea mai proeminentă venă din corpu meu. Nu voiam să fac din asta un obicei. Deși e greu să-ți imaginezi pe moment, s-ar putea

să găsesc și alte utilități pentru organ, nu numai să mă piș.

Acuma sună la ușă. Pula mea. Infectu-ăla căcăcios de proprietar: fiu lu Baxter. Bătrânu Baxter, Dumnezeu să-i odihnească sufletelu, nu ne-a stresat niciodată cu plata chiriei. Un labagiu senil. Când trecea p-aici, eram numai miere și lapte cu el. Îl ajutam să-și scoată haina, îl invitam să ia loc, îi dădeam o cutie de Export. Vorbeam despre cai și despre echipele Hibs din anii '50, cu linia de înaintași a „Celor cinci", Smith, Johnstone, Reilly, Turnbull și Ormond. Nu știam nimic nici despre cai și nici despre cei de la Hibs din '50, dar cum astea erau singurele subiecte de discuție ale bătrânului Baxter, am ajuns versat în ambele domenii. După care-l buzunăream pe moș, să fac rost de ceva mălai. După aia, ori îi dădeam înapoi propriii lui bani, ori îi ziceam muistului că i-am plătit deja chiria.

Obișnuiam chiar să-i dau moșului telefon dacă eram cam strâmtorat. Ca atunci când Spud și Sick Boy s-au aciuat aici și-i ziceam că picură robinetu sau că e spartă fereastra. Uneori spărgeam chiar noi fereastra, ca atunci când Sick Boy a aruncat pe geam televizoru ăla alb-negru și-l chemam pe fraier să vină să-l mai buzunărim. Avea o avere-n buzunarele de la haină, pula mea. Mi-era și frică să nu-l jupoi de bani, în caz că voia vreunu să-l jefuiască.

Acuma bătrânu Baxter a plecat să se distreze-n ceruri; i-a luat locu muistu de fiu-său cu umoru lui de azil. Un împuțit care mai vrea și chirie pentru jegu-ăsta.

— CHIRIA, strigă cineva prin deschizătura cutiei poștale. Rents[1]!

---

1. Joc de cuvinte: în engleză, *rent* înseamnă chirie, cuvânt omonim cu numele personajului.

Nu e proprietaru. E Tommy. Ce pula mea mai vrea și de dat-asta?

— Stai un pic, Tommy. Vin acuma.

E a doua zi consecutiv când îmi injectez în sculă. Pe măsură ce intră acul, începe s-arate ca un experiment oribil, făcut pe un șarpe de mare foarte urât. Se-ngroașă gluma cu fiecare moment. Valu mi se ridică imediat în creier. Ajung la *high*-u-ăla magic, după care-mi vine să borăsc. Subestimasem cât de curat era rahatu-ăsta și băgasem cam mult în doză. Respir adânc și m-adun. Mă simt ca și cum un fir de aer îmi intră-n corp, printr-o gaură făcută-n spate de un glonț. Ăsta nu e un caz de suporadoză. Calmează-te. Las să meargă-n continuare mașina de respirat. Ușurel. E mișto.

Mă pun pe picioare și-i dau drumu lu Tommy. *Asta* n-a fost deloc ușor.

Tommy arată jignitor de-n formă. Bronzu de Mallorca încă intact; păru deschis la culoare de la soare și dat pe spate cu gel. O biluță de aur și-un inel într-o ureche; ochii de-un albastru intens, ca cerul. Tre' să spun că Tommy arată foarte bine bronzat. Îi scoate-n evidență ce-are mai mișto. Arătos, sociabil, inteligent și se bate foarte bine. Asta probabil din cauză că Tommy n-are atâta-ncredere-n sine încât să recunoască și să-și exploateze la maxim calitățile; nici orgoliul să-i fută pe ceilalți la cap cu ele.

— M-am despărțit de Lizzy, îmi spune.

E greu să-ți dai seama când e cazu să feliciți sau să compătimești pe cineva. Lizzy e o partidă senzațională de futai, da' are-o gură spurcată de marinar și-o privire castrantă. Cred că Tommy încă-ncearcă să-și clarifice sentimentele. Îmi dau seama că e foarte adâncit în gânduri pentru că nu mi-a zis ce dobitoc fraier sunt că bag în venă,

nici măcar n-a adus vorba de starea-n care mă aflu.

Mă chinui să-mi arăt grija, cu toată apatia mea egocentrică, pe care-o am de la dava. Mă doare-n pulă de lumea de-afară.

— Ești ofticat din cauz-asta? întreb.

— Nu știu. Ca să fiu sincer, cel mai mult o să-mi lipsească sexu. Asta și, vorb-aia, să am pe cineva, știi?

Tommy are mai mare nevoie de oameni decât ceilalți. Cea mai veche amintire a mea despre Lizzy e din școală. Eu, Begbie și Gary McVie stăteam întinși pe terenul de sport, la capătul pistei de alergare, departe de ochii mici și strălucitori ai muistului de Vallance, directoru internatului, un nazist împuțit de prima clasă. Ne-așezasem așa ca să ne putem uita la fetițe, cum alergau ele-mbrăcate-n pantaloni scurți și bluzițe, s-adunăm ceva material decent pentr-o labă.

Lizzy a participat la o cursă, da' a terminat a doua, după crăcanele uscate ale marii Morag „Tampon" Henderson. Stăteam lungiți pe burtă, cu capetele proptite-n mâini, uitându-ne la Lizzy cum se lupta, cu aceeași expresie de hotărâre sălbatică, definitorie pentru tot ceea ce făcea. Tot? După ce-și revine Tommy, o să-l întreb despre sex. Nu, n-o să-l întreb... ba da. În orice caz, aud o respirație grea și mă-ntorc, îl văd pe Begbie cum își rotește ușor șoldurile; uitându-se la fetițe, zice:

— Micuța Lizzy MacIntosh... bună partidă... pula mea, s-o fut în curu-ăla-n fiecare zi a săptămânii... curu-ăla, pula mea... țâțele-alea, pula mea...

Apoi își lăsă capul să cadă pe gazon. Atunci nu eram așa de precaut cu Begbie pe cât sunt

acum. Nu era omu de bază p-atunci, era doar unu dintre concurenți și mai era și puțin intimidat de frate-miu, Billy, pe vreme-aia. Dintr-un punct de vedere, de fapt, din toate punctele de vedere, trăiam cu cinism din reputația lu Billy, io fiind un pămpălău. În orice caz, îl trag pe Begbie pe spate, descoperindu-i scula plină de sloboz și murdară de pământ. Împuțitu făcuse pe ascuns o gaură-n gazonu moale, cu briceagu, și și-o trăsese cu terenu. Mă căcam pe mine. Și Begbie și toți. Împuțitu era mai destins p-atunci, înainte să-n-ceapă să creadă în propaganda lui și, de fapt, a noastră, despre faptu că el e un mare psihopat.

— Muist împuțit ce ești, Franco! spune Gary.

Begbie-și bagă scula la loc, își închide șlițu, după care ia o mână de sloboz amestecat cu pământ și-l mânjește pe Gary pe față.

Io aproape că mor de râs, pe măsură ce Gary turbează; se ridică și-l calcă pe Begbie pe pantof. După care o ia din loc bombănind. Când mă gândesc la asta, e de fapt o poveste despre Begbie, nu una despre Lizzy, deși din cauza performanței ei minunate din întrecerea cu Tampon s-a precipitat totul.

Oricum, când Tommy s-a cuplat cu Lizzy, acum câțiva ani, majoritatea-și ziceau: pula mea, ce muist norocos. Nici măcar Sick Boy n-a futut-o niciodată pe Lizzy.

Surprinzător, Tommy tot n-a adus vorba de dava. Chiar și cu toate instrumentele-ntinse prin toată casa și probabil că tot nu-și dă seama că-s cam terminat. În mod normal, Tommy-i ia locu maică-mii la chestii d-astea; te sinucizi / lasă-te / poți să trăiești fără mizeri-aia și rahaturi de genu-ăsta.

Acuma zice:

— Ce-ți face chesti-aia, Mark? Vocea lui e sincer curioasă.

Dau din umeri. Nu voiam să vorbesc despre asta. Există muiști cu diplome și specializări la Royal Ed în City, plătiți să facă tot rahatu-ăsta de consiliere cu noi. Și fac asta bine, pula mea. Totuși, Tommy insistă.

— Spune-mi, Mark. Vreau să știu.

Da' la urma urmei, dacă stai să te gândești, poate tovarășii, care-au fost cu tine la bine și la greu, de obicei la greu, pula mea, merită măcar o tentativă de explicație, dacă ăia de la poliția spirituală primesc una. Mă lansez într-o prelegere. Mă simt surprinzător de bine vorbind despre asta, calm și limpede.

— Nu știu exact, Tam, chiar nu știu. Într-un fel, face ca lucrurile să-mi pară mai reale. Viața e plictisitoare și inutilă. La-nceput avem așteptări mari, după care-o-ncasăm. Ne dăm seama c-o să murim cu toții, fără să aflăm de fapt marile răspunsuri. Dezvoltăm tot felu de idei dezlânate care nu fac decât să interpreteze realitatea vieții noastre în diferite moduri, fără să ne deschidă corpul spre o cunoaștere pe bune, despre chestiile mari, chestiile reale. De fapt, trăim o viață scurtă, plină de dezamăgiri; după care murim. Ne umplem viața cu rahat, chestii cum sunt cariera și relațiile, ca să ne amăgim că nu chiar totu e fără sens. Heroina e un drog cinstit, pentru că îndepărtează iluziile astea. Pe heroină, când ți-e bine, te simți nemuritor. Când ți-e rău, se intensifică rahatu care e deja acolo. E singuru drog cu-adevărat cinstit. Nu-ți afectează conștiența. Nu-ți dă decât un impuls și o stare de bine. După aia, vezi toată nefericirea din lume așa cum e și nu te poți anestezia împotriva ei.

— Rahat, zice Tommy. Mare rahat.

Probabil că are dreptate. Dacă m-ar fi-ntrebat săptămâna trecută, probabil c-aș fi zis ceva complet diferit. Dacă mă-ntreba dimineața, din nou

ar fi ceva diferit. Dar în acest moment, rămân la concepția că drogu funcționează atunci când orice altceva pare plicitsitor și lipsit de importanță.

Problema mea e că, de fiecare dată când simt vreo posibilitate sau conștientizez faptul că obțin ceva pe care credeam că-l vreau, asta-nsemnând prietenă, apartament, slujbă, educație, bani și așa mai departe, îmi pare totu așa de anost și steril, că nici una dintre chestiile-alea nu mi se mai pare valoroasă. Totuși, drogu e diferit. Nu-i poți întoarce spatele așa ușor. N-o să-ți dea voie. Să-ncerci să rezolvi problema cu drogurile e provocarea ultimă. Și, mă rog, e și super distracție.

— Și, mă rog, e și super distracție.

Tommy se uită la mine.

— Dă-mi să-ncerc. Dă-mi o doză.

— Du-te-n pula mea, Tommy.

— Spui că e super distracție. Vreau pur și simplu să-ncerc.

— Nu vrei. Hai, Tommy, crede-mă pe cuvânt.

Da' asta nu pare decât să-l încurajeze și mai mult pe muist.

— Am mălai. Hai. Fă-mi o porție.

— Tommy... pe bune, frate...

— Hai, dacă-ți zic. Ar trebui să fim tovarăși, bă, muie. Fă-mi o porție. Mă descurc, pula mea. O singură doză n-are cum să-mi facă rău, pula mea. Hai.

Dau din umeri și fac ce-mi cere Tommy. Îmi curăț bine instrumentele, după care fac o doză ușoară și-l ajut s-o ia.

— E pur și simplu nemaipomenit, Mark... e o tură de *montagne russe*, în pula mea, frate... vibrez tot, pula mea... chiar vibrez, pe bune...

Reacția lui mă sperie de mă cac pe mine. Unii sunt așa predispuși spre dava...

Mai târziu, când Tommy-și revine și e pe picior de plecare, îi spun:

— Ai făcut-o, frate. Acuma ai setu complet, frate... Iarbă, LSD, amfetamine, Ecstasy, ciuperci, depresive, valium, heroină, de toate. Scoate-ți-le din cap. Să fie asta prima și ultima dată.

Am zis asta pentru că eram sigur că muistu o să-mi ceară ceva să ia la el. Și n-am destulă cât să dau la alții. *Niciodată* n-am destulă pentru alții.

— Ai mare dreptate, pula mea, îmi zice, luându-și geaca.

Când a plecat Tommy, îmi dau seama că mă mănâncă pula ca dracu. Da' nu pot să mă scarpin. Dacă m-apuc s-o scarpin, o s-o infectez. Și atunci chiar c-o să am probleme serioase.

Tradiționalul mic dejun de duminică

Dumnezeule, unde pula mea sunt. Unde pula mea... chiar nu recunosc deloc camer-asta... gândește-te, Davie, gândește-te. Se pare că nu pot produce suficientă salivă cât să-mi desprind limba din cerul gurii. Ce dobitoc. Ce muist.... ce... niciodată.

PULA MEA... NU... te rog. Nu, în pula mea, NU...

Te rog.

Să nu mi se-ntâmple mie asta. Te rog. Clar nu. Clar da.

Da. M-am trezit într-un pat străin, dintr-o cameră străină, acoperit de propria mizerie. Mă pișasem în pat. Borâsem în pat. Mă căcasem în pat. Capu îmi bâzâie, pula mea, iar mațele mele sunt într-o bolboroseală de-mi vine să vomit. Patu e dezastru, un dezastru total, pula mea.

Ridic cearșaful de deasupra, după care iau cuvertura și le-mpachetez împreună; cocktailu toxic și care-ți întoarce mațele pe dos, la mijloc. E băgat într-un ghemotoc sigur, fără urmă de scurgere. Întorc invers salteaua, ca s-ascund bucata udă și merg la toaletă; îmi curăț cu dușul rahatul de pe piept, coapse și fund. Acum știu unde sunt: acasă la mama lui Gail.

La dracu.

La mama lu Gail. Cum am ajuns aici? Cine m-a adus aici? Înapoi în cameră, văd că hainele mele sunt frumos împachetate. Hristoase.

Cine pula mea m-a dezbrăcat? Acum e duminică. Ieri a fost sâmbătă. Semifinala de la Hampden. M-am făcut într-un mare fel înainte și după meci. N-avem nici o șansă, mă gândeam, n-o să reușiți niciodată la Hampden împotriva unei echipe din Old Firm, cu galeria și cu arbitrii bine-nfipți în linia-ntâi. Și-n loc să mă pregătesc pentru asta, m-am hotărât să-mi fac o linie bună și să-mi dreg ziua. Nu vreau să mă gândesc ce zi mi-am făcut. Nici nu-mi amintesc dac-am ajuns sau nu la meci. Am luat autobuzu Marksman de pe Duke Street, cu băieții din Leith; Tommy, Rents și tovarășii lor. Nebuni de legat, în pula mea, roackerii. Îmi amintesc tot după baru ăla din Rutherglen dinainte de meci; un *space-cake*[1] și un *speed*[2], un timbru[3] și încă ceva de fumat și

1. Prăjitură făcută cu amestec de marijuana
2. Amfetamine
3. LSD

mai ales după băutură, sticla de vodcă pe care-am topit-o înainte să ne-ntâlnim ca să mergem la bar ca să mergem la autobuz, ca să ne-ntoarcem la bar...

Când a intrat Gail în peisaj, nu sunt sigur. O pulă. Așa că mă-ntorc în pat, unde salteaua și cuvertura par foarte reci fără așternuturi. Câteva ore mai târziu, Gail bate la ușă. Gail și cu mine ieșim împreună de vreo cinci săptămâni, da' n-am făcut sex încă. Gail spusese că nu vrea ca relația noastră să-nceapă de la o bază fizică, pentru că asta ar face-o, în principal, de căcat. Citise asta în *Cosmopolitan* și voia să testeze teoria. Așa că, de cinci săptămâni încoace, am coaiele ca niște pepeni. Probabil că e ceva sloboz în tot pișatu ăla și-n rahat și-n borâtură.

— Da' erai într-o stare-azi noapte, David Mitchell, zise ea acuzator.

Era pe bune supărată sau doar făcea pe supărata? Greu de zis. După care:

— Ce s-a-ntâmplat cu așternuturile? Pe bune supărată.

— Eh, un mic accident, Gail.

— Bine, las-o baltă. Hai jos. Tocmai ne pregăteam de micul dejun.

A plecat, iar io m-am îmbrăcat cu greu, m-am târât rușinat până jos, dorindu-mi să fiu invizibil. Iau legătura cu mine, fiindcă vreau s-o duc acasă, la curățat.

Părinții lu Gail stau la masa din bucătărie. Sunetele și mirosurile de la ouăle ochiuri și costița pentru tradiționalul mic dejun de duminică sunt grețoase. Mațele mele se dau rapid peste cap.

— Da' cineva a fost cam beat azi noapte, spune mama lu Gail, dar, spre ușurarea mea, pe un ton de glumă, deloc furios.

Încă mă-nroșeam de rușine. Domnul Houston, stând la masa din bucătărie, încerca să facă lucrurile mai ușoare pentru mine.

— Păi da, îți face bine să te eliberezi din când în când, comentă el înțelegător.

— I-ar face bine să se mai potolească din când în când, spuse Gail, dându-și seama că făcuse un *faux pas*[1], când mi-am ridicat sprânceana spre ea, fără să mă observe părinții ei.

O mică sclavie mi-ar prinde bine. Dacă erau șanse să ne futem...

— Eh, doamnă Houston, arăt spre așternuturi, strânse-n legătură, la picioarele mele. Am făcut puțină mizerie pe cearșaf și pe cuvertură. O să le iau acasă și-o să le curăț. Vi le-aduc înapoi mâine.

— O, nu-ți face probleme din cauz-asta, fiule. O să le bag în mașina de spălat. Tu stai jos și ia micul dejun.

— Nu, dar, eh... o mare mizerie. Mă simt suficient de jenat. Aș vrea să le iau acasă.

— Dragul de el, râse domnul Houston.

— Acuma nu, stai jos, fiule, am eu grijă de ele, și doamna Houston traversă bucătăria spre mine, apucând legătura.

Bucătăria era teritoriul ei și nu putea fi refuzată. Trag legătura spre mine, o țin la piept; dar doamna Houston era al dracu de rapidă și descurajator de puternică. A-nșfăcat-o bine și mi-a smuls-o din brațe.

Așternuturile au zburat și o ploaie fulgerătoare de rahat și pișat împuțit, numai alcool, a-mproșcat podeaua. Doamna Houston rămase înmărmurită pentru câteva secunde, apoi fugi și vomită-n chiuvetă.

---

1. O gafă, în franceză, în orig.

Bucăți maronii de rahat apos au pătat ochelarii, fața și cămașa albă a domnului Houston. S-au-mprăștiat pe mușama și pe mâncarea lui, ca și când s-ar fi mânjit cu un sos apos pentru chipsuri. Gail avea același lucru pe bluza galbenă.

Iisuse.

— Dumnezeule... Dumnezeule... repeta domnul Houston, în timp ce doamna Houston dădea la boboci și io făceam eforturi jalnice s-adun mizeria aia la loc în așternuturi.

Gail mi-a aruncat o privire plină de silă și dezgust. Nu mai văd relația noastră evoluând acuma. N-o să mi-o pun niciodată cu Gail. Pentru prima dată, nu mă deranjează. Vreau doar să mă car de-aici.

Dileme de rahat No. 65

Din senin, e frig; al dracu de frig. Lumânarea aproape s-a topit. Singura lumină adevărată vine de la teve. Ceva alb-negru e pe... da' teveu e alb-negru, așa că trebuie să fie ceva alb-negru... la un teve color, ar fi diferit... poate.

E cancer, da' mișcarea nu face decât să-ți fie și mai frig; făcându-te mai conștient că e tot ce poți face, pula mea, chiar tot ce poți face ca să te-ncălzești. Cel puțin, dacă stau nemișcat, mă

pot preface că am puterea să mă-ncălzesc singur, mişcându-mă pur şi simplu sau dând drumu la căldură. Şmecheria e să stai cât se poate de nemişcat. E mai uşor decât să te târăşti pe podea, ca să dai drumu la căldură.

Mai e cineva cu mine-n cameră. E Spud, cred. E greu să-ţi dai seama pe-ntuneric.

— Spud... Spud...

Nu zice nimic.

— E frig, pula mea, frate.

Spud, dacă-ntr-adevăr e el, tot nu zice nimic. Ar putea fi mort, da' probabil că nu, am impresia că are ochii deschişi. Da', pula mea, asta nu-nseamnă nimic.

Tristețe și durere în Portul Sunshine

Lenny se uită la cărţile lui, apoi analiză expresia de pe feţele prietenilor săi.

— Cine merge? Bă, Billy, hai, mă, muie-odată. Billy îi arătă lu Lenny ce mână avea.

— Doi aşi, pula mea!

— Ce noroc de fraier pe tine, mare-mpuţit! Renton, ce mai, norocu fraierului, bă, muie! Lenny se tot pocnea cu pumnu-n palmă.

— Hai odată, dă-mi mormanu-ăla d-acolo, spuse Billy Renton, tot strângând bancnotele întinse-n mijlocu-ncăperii.

— Naz. Ia pasează-mi o cutie d-aia, ceru Lenny.

Când i-a fost aruncată cutia, n-a prins-o și s-a izbit de podea. A deschis-o, da' mare parte din conținutu ei a țâșnit pe Peasbo.

— Să te fut, de muist prost ce ești!

— Scuze, Peasbo. Muistu-ăla-i de vină, râse Lenny arătând spre Naz.

— I-am zis să-mi paseze cutia, nu să mi-o arunce-n cap, pula mea!

Lenny se ridică și se-ndreptă spre fereastră.

— Tot nici un semn de la muistu-ăla? întrebă Naz. Jocu e futut fără banu mare.

— Nu. Muistu-ăsta are-o gură tare spurcată, spuse Lenny.

— Dă-i un țâr lu muistu-ăla. Vezi și tu care-i treaba, sugeră Billy.

— Da. Bine.

Lenny ieşi pe hol și formă numărul lu Phil Grant. Era ofticat că juca p-o miză de mahala. Pân-acum ar fi fost bine mersi dac-ar fi apărut Granty cu banu.

Telefonu suna.

— Nu-i nimeni acasă sau, dacă e, nu răspunde nici unu la telefon, pula mea, le zise.

— Sper că muistu n-a fugit cu lovelele, râse Peasbo, da' nu prea era râsu lui, prima mărturisire a fricii colective tăcute.

— Sper că nu. Nu po' să-nghit un muist care-și jecmănește tovarășii, mârâi Lenny.

— Da' dacă stai să te gândești, e mălaiu lu Granty. Poa' să-i cheltuiască pe ce vrea mușchiu lui, spuse Jackie.

Îi aruncară o privire perplexă și amenințătoare. Într-un final, vorbi Lenny.

— Dă-te-n pula mea.

— Într-un fel, muistu i-a câștigat cinstit. Știu ce-am hotărât cu toții. Să băgăm o miză mare, cu banii de la club, ca să colorăm un pic jocu de cărți. Apoi să-i împărțim. Știu toate astea. Nu vreau să spun decât că din punct de vedere al legii... își explică Jackie atitudinea.

— Ăla-i mălaiu nostru! izbucni Lenny. Granty cunoaște care-i treaba-n Hamped, pula mea.

— Știu ș-asta. Nu zic decât că, din punctu de vedere al legii...

— Taci în pula mea din gură, de muist fraier ce ești, răbufni Billy, acuma nu vorbeam de punctu de vedere al legii pulii mele. Vorbeam de tovarăși. Dacă era după punctu de vedere al legii, acuma n-aveai mobilă-n casă, vai de curu tău de țăran.

Lenny încuviință din cap spre Billy.

— Tragem concluzii pripite, pula mea. Se poate să fie un motiv foarte bun pentru care n-a ajuns muistu. Poate c-a fost jefuit, sugeră Naz, cu fața lui crispată și-ncordată, plină de cicatrice.

— Poate l-a amenințat vreunu c-o armă și i-a suflat mălaiu, spuse Jackie.

— N-ar încerca nici un fraier să-l jefuiască pe Granty. E genu de muist care-i jefuiește pe muiști, nu care e jefuit. Dac-apare și bag-o vrăjeală d-asta, o să-i zic io un' să se ducă.

Lenny era cam neliniștit. Acuma vorbeau de banii de la club.

— Io zic doar că e scrânteală curată să umbli cu-atâția bani la tine. Io atâta zic, afirmă Jackie.

Îi era cam frică de Lenny.

De șase ani, Granty nu ratase nici una dintre sesiunile de cărți de joi noaptea, decât atunci când era în vacanță. Era ancora de bază a școlii. Lenny și Jackie lipsiseră amândoi o vreme, fiind

închiși pentru atac, respectiv pentru intrare prin efracție.

Banii de club, banii de vacanță fuseseră o relicvă din vremea când merseseră împreună în vacanță la Loret De Mar, adolescenți fiind. Acum, mai bătrâni, mergeau, în general, cu grupuri mai mari ori cu soțiile sau iubitele. Amestecarea ciudată a banilor de cărți și a banilor de club s-a petrecut cu câțiva ani în urmă, beți fiind. Peasbo, casierul de pe vremea aia, a pus ca miză, la mișto, un teanc de bani ai clubului. Au jucat cu ei, așa, la caterincă. Le-a plăcut sentimentul să joace cu tot bănetu-ăla și s-au aprins așa de tare, că l-au împărțit și-au jucat cu el așa, la șto. De fiecare dată când hotărau că trec la economii serioase, nu mai jucau cărți pentru bani „adevărați", ci jucau pe banii „de club". Era ca și când ai juca pe banii de la Monopoly.

Uneori, mai ales când cineva „câștiga" tot potul, ca Granty săptămâna trecută, le trecea prin minte că faptele lor erau ciudate și periculoase. Cu toate astea, erau tovarăși și se presupunea, în principiu, că nu și-ar face chestii necurate unu altuia. În orice caz, această presupunere se sprijinea pe logică și loialitate. Cu toții aveau legături în zonă și n-ar fi putut-o părăsi pe bune, cel puțin nu cu 2000 de lire, cât aveau în bancă. Ca să părăsească zona, ar fi-nsemnat ca unu dintre ei să-i jefuiască pe ceilalți. Și-au tot repetat asta. Teama cea mare era furtul. Banii erau mai siguri într-o bancă. Fusese o libertate naivă pe care-o scăpaseră din mână, devenind o isterie colectivă.

Dimineața următoare, tot nici o urmă de Granty, iar Lenny întârziase la condică.

— Domnule Lister. Locuiești la doi pași de biroul acesta și nu trebuie să te treci în condică decât o dată la două săptămâni. Nu cred că este

o cerință exagerată, îi spuse Gavin Temperley, secretarul, pe un ton pompos.

— Înțeleg care e statutul biroului dumneavoastră, domnule Temperley. Dar sunt sigur că veți ține cont de faptu că sunt un tip al dracu de ocupat, care tre' să aibă grijă de mai multe afaceri prospere.

— Rahat, Lenny. Putoare ce ești. Ne vedem la Crown. Iau prima masă. Să fii acolo la doișpe.

— Da. Da' va fi nevoie să-mi dai ceva bani, Gav. Sunt lefter, pula mea, până când primesc banii-ăștia de chirie mâine dimineață.

— Nici o problemă.

Lenny merse-ntr-un pub și se așeză la bar cu *Daily Record*[1] și c-o halbă de bere.

S-a gândit să-și aprindă o țigară, după care s-a răzgândit. Era 11:04 și fumase deja 12 țigări. Întotdeauna se-ntâmpla la fel când trebuia să se trezească dimineața. Fuma mult prea multe țigări. Le putea reduce stând în pat, așa că, în general, nu se trezea înainte de ora 2 p.m. Bulangiii-ăștia de la guvern, credea el, sunt hotărâți să-i distrugă atât sănătatea, cât și finanțele, forțându-l să se trezească așa devreme.

Ultimele pagini din *Record* erau pline, ca de obicei, cu rahaturi despre Rangers și Celtic. Souness îl spionează p-un muist din divizia a doua engleză, McNeill spune că încrederea celor de la Celtic revine. Nimic despre cei de la Hearts. Nu. Puțintel despre Jimmy Sandison, același citat de două ori și pasaju-ăla scurt terminându-se în mijlocul frazei. Mai e și un mic material despre Miller de la Hibs și de ce încă mai crede că e cel mai bun pentru post, în condițiile-n care a marcat

1. Cotidian scoțian.

doar trei goluri în ultimele treizeci de meciuri sau ceva de genu ăsta.

Lenny se-ntoarce la pagina trei. Prefera tipele uscate şi-nţolite din *Record* celor topless din *Sun*. Îţi trebuia ceva imaginaţie.

L-a văzut cu coada ochiului pe Colin Dalglish.

— Coke, spuse el, fără să-şi ridice ochii din ziar.

Coke venea spre Lenny, împingând un scaun de la bar. Îşi comandă o halbă de bere tare.

— Ai auzit veştile? Pula mea, trist, nu?

— Eh?

— Granty... n-ai auzit?...

Coke se uită drept la Lenny.

— Nu. Ce...

— Mort. Drogatu.

— Glumeşti? Eh? Mă laşi, frate...

— S-a dus. Azi noapte, parcă.

— Ce pula mea s-a-ntâmplat...

— Tic-tacu. Bum. Coke plesni din degete. Cardiac, se pare. N-a ştiut nimeni. Săracu Granty lucra cu Pete Gilleghan, un fel de a doua slujbă, gen. Era în jur de cinci şi Granty-l ajuta pe Pete la curăţenie, gata să s-apuce de treabă ş-aşa, când se-apucă de piept şi se prăbuşeşte. Gilly sună la salvare, îl iau pe amărât la spital, da moare după câteva ore. Săracu Granty. Tu jucai cărţi cu el, eh?

— Eh... da... unu dintre cei mai de gaşcă tipi pe care i-ai putea cunoaşte. Ne-a făcut-o. Şi apoi arătă cu degetul înapoi către Peasbo, ţinând pumnul încleştat.

Câteva ore mai târziu, Lenny nu era numai devastat, ci şi terminat. Îl tapase pe Gav Temperley de douăj' de lire, cu singurul scop de a se-mbăta pulă. Târziu după-amiaza, când Peasbo a intrat în pub, Lenny bolborosea ceva la urechea

unei barmaniţe înţelegătoare şi a unui tip jenat, cu un aer foarte serios, îmbrăcat într-o salopetă cu logo de la Tennent's Lager[1].

— ... unu dintre cei mai de gaşcă tipi pe care i-ai putea cunoaşte...

— E-n regulă, Lenny. Am auzit veştile.

Peasbo îl apucă strâns pe Lenny de umăr. O apucătură puternică, să se asigure că măcar *unul* dintre tovarăşii lui mai era acolo şi ca să facă o evaluare a gradului de beţie

— Peasbo. Da. Încă nu po' să cred, pula mea... unu dintre cei mai mişto tipi pe care i-ai putea cunoaşte şi-aşa... S-a-ntors uşor spre barmaniţă şi şi-a concentrat din nou privirea asupra ei... îţi zice şi muistu-ăsta... nu, Peasbo? Îl vezi pe Granty? Unu dintre cei mai de gaşcă pe care i-ai putea cunoaşte... nu, Peasbo? Granty? Nu?

— Da, o mare lovitură. Încă nu po' să cred, frate.

— Asta e! Azi băiatu-i aici, acuma n-o să-l mai vedem niciodată pe amărât... două'şapte de ani. Jocu nu e drept deloc, pula mea, vă zic io. Jocu nu e drept... pe bune că nu, pula mea...

— Granty avea douăş'nouă de ani, nu? întrebă Peasbo.

— Două'şapte, douăş'nouă... ce pula mea contează? Un băiat tânăr şi-atât. Mie de pizd-aia a lui şi de-ăla micu-mi pare rău... şi nişte boşorogi ca ăştia... Lenny arătă nervos spre un grup de tipi în vârstă care jucau domino în colţ. Aştia şi-au trăit viaţa! O viaţă lungă-n pula mea! Nu fac decât să jelească-n pula mea! Granty nu s-a plâns niciodată de nimic. Unu dintre cei mai de treabă tipi pe care i-ai putea cunoaşte vreodată.

---

1. Marcă de bere foarte veche, produsă pentru prima oară în 1935 de către o firmă americană.

După care observă trei tipi mai tineri, cunoscuți ca Spud, Tommy și Premiu Doi, care stăteau în partea cealaltă a pubului.

— Uite-i și pe tovarășii junkiști ai lu fra'su lu Billy. Niște-mpuțiți, mor cu toții de SIDA, pula mea. Se sinucid. Și-o merită. Granty prețuia viața, pula mea. Ăștia aruncă cu ea pe fereastră! Lenny se uită urât spre ei, dar erau prea prinși în discuție ca să-l observe.

— Gata, Lenny. Stai calm. Nu zice nimeni nimica-mpotriva nimănui. Băieții-s de treabă. Ăla e Danny Murphy. Inofensiv. Tommy Lawrence, îl știi pe Tommy și pe tipu-ăla, Rab, Rab McLaughlin, a fost fotbalist. A fost la Man United. Sunt niște băieți de-ncredere. Pula mea, sunt tovarăși cu tovarășu-ăla al tău, tipu care lucrează pentru ăia de la șomaj. Cum îl cheamă, Gav.

— Da... da' boșorogii-ăștia...

Lenny a lăsat baltă subiectul, îndreptându-și atenția spre partea cealaltă a încăperii.

— Hai, Lenny, dă-o-n pula mea de treabă. Niște vai de curu lor inofensivi, nu deranjează pe nimeni. Termină-ți berea și facem o tură pân' la Naz. Îi sun pe Billy și pe Jackie.

În apartamentu lu Naz de pe Buchanan Street, atmosfera era tulbure. Schimbaseră subiectu de la moartea lu Granty, la bănetu ăla incredibil.

— E vinerea dinaintea-mpărțelii și muistu-ăsta o mierlește. Avea o mie opt sute. Împărțit la șase, asta vine trei sute de fiecare, mormăi Billy.

— Nu prea avem ce face, își dădu cu părerea Jackie.

— Pula mea n-avem. Mălaiu se-mparte-n fiecare an, cu două săptămâni înainte de tranzacții. Am făcut rezervări la Benidorm[1] pe baza lor.

---

1. Oraș din provincia Alicante, Spania, pe malul Mării Mediterane, un punct turistic de referință.

Fără ei sunt lefter, pula mea. Dacă anulez rezervarea, Sheila o să joace biliard cu ouăle mele. În nici un caz, frate, ce pula mea, declară Naz.

— Acuma pe bune, ce pula mea. Evident, îmi pare rău pentru Fiona și pentru ăla micu și-așa. Oricui i-ar părea. Asta se-nțelege, știi. Da, la urma urmei, pula mea, e mălaiu nostru, nu al ei, a spus Billy.

— E numa vina noastră-n pula mea. Știam io c-o să se-ntâmple ceva de genu-ăsta, ridică Jackie din umeri.

Sună soneria. Intrară Lenny și Peasbo.

— Pentru tine-i bine, bă, muie. Ești bazat, în pula mea, îl provocă Naz.

Jackie nu i-a răspuns. Și-a luat o cutie de bere din mormanu pe care-l lăsase Peasbo pe jos.

— Nasoale rău veștile, nu-i așa? spuse Peasbo, în timp ce Lenny sorbea îmbufnat din cutia lui.

— Unu dintre cei mai de gașcă tipi pe care i-ai putea cunoaște vreodată.

Naz îi era recunoscător lui Lenny pentru intervenție. Era gata-gata să le plângă de milă banilor, când și-a dat seama că Peasbo se referise la Granty.

— Știu că n-ar trebui să fiu egoist în momente d-astea, da' tre' să rezolvăm problema cu mălaiu. Împărțeala e săptămâna viitoare. Tre' să-mi fac rezervări pentru vacanță. Am nevoie de lovelele-alea, spuse Billy.

— Frate, da' ești mare muist, Billy, știi? Chiar nu poți s-aștepți, în pula mea, până se răcește amărâtu-ăla și să continuăm după aia cu rahatu-ăsta? zise Lenny sarcastic.

— Fiona s-ar putea să fută totu! N-o să știe că-i mălaiu nostru, dacă nu-i zice nimeni. I-o fi cotrobăit prin lucruri și ce-o să zică, stai, stai, ce-i asta? Aproape două miare. Scurt. După care-o

s-o șteargă-n Caraibe sau în altă parte și noi o să rămânem, pula mea, în Links, cu câteva sticle de cidru pentru tranzacții.

— Ai o gândire tare adâncă, pula mea, Billy, îi spuse Lenny.

Peasbo se uită grav spre Lenny, care simțea trădarea în aer.

— Nu-mi place să zic asta, Lenny, da' Billy are mare dreptate. Granty n-o ținea pe Fiona chiar în puf, că mare băiat mai era, vorb-aia. Adică, nu mă-nțelege greșit, nu l-am auzit niciodată să zică ceva de pizd-aia, da' dacă găsești două miare la tine-n casă, mai întâi îi cheltui, după care pui întrebări. Io-s sigur c-așa aș face, pula mea.

— Așa, da? Și cine-i cere? Io să fiu al dracu dacă-i cer, zise Lenny printre dinți.

— Păi cu toții o să-i cerem. E mălaiu nostru, spuse Billy.

— Bine. După înmormântare. Marți, sugeră Naz.

— Bine, fu de acord Peasbo.

— Da, ridică Jackie din umeri.

Lenny încuviință obosit din cap. Era mălaiu lor, recunoaște...

Marți veni și trecu. Nici unu n-a fost în stare să zică ceva la înmormântare. S-au îmbătat cu toții și l-au mai bocit un pic pe Granty. Problema banilor n-a fost menționată decât târziu după aceea. În după-amiaza următoare s-au întâlnit cu toții, groaznic de mahmuri și au mers acasă la Fiona.

N-a răspuns nimeni la ușă.

— Poate stă la mă-sa, spuse Lenny.

A ieșit femeia din apartamentul de vizavi, o doamnă căruntă îmbrăcată-ntr-o rochie cu imprimeu albastru.

— Fiona a plecat azi-dimineață, băieți. Insulele Canare. L-a lăsat p-ăla mic la mă-sa. Părea că-i face plăcere să anunțe vestea.

— Tare, murmură Billy.

— Asta e, atunci, spuse Jackie, ridicând din umeri într-un mod prea arogant pentru gustul prietenilor lui. Nu prea putem face mare lucru.

Atunci primi din senin o lovitură laterală, administrată de Billy, care l-a dărâmat și l-a-mprăștiat pe scări. A reușit să se oprească din cădere prinzându-se de balustradă și, la cotul scărilor, se uită-ngrozit în sus, către Billy.

Ceilalți erau aproape la fel de șocați ca și Jackie de gestul lui Billy.

— Ușor, Billy.

Lenny l-a apucat de braț, dar nu-și desprinse privirea de la figura lui. Era intrigat și nerăbdător să afle care era cauza furiei lui.

— Ești dement. Nu-i vina lu Jackie.

— A, deci nu e? Mi-am ținut gura, da' deșteptu-ăsta a mers prea departe, arătă spre figura încă mută a lui Jackie, a cărui față, umflându-se rapid, căpăta din nou aerul că ascunde ceva.

— Care pula mea e faza? întrebă Naz.

Billy îl ignoră și se uită fix la Jackie.

— De când se-ntâmplă asta, Jackie?

— Ce vrea muistu-ăsta? zise Jackie, dar c-o voce slabă, neîncrezătoare.

— Insulele Canare pe pula mea. Unde te-ntâlnești cu Fiona?

— Ești dement, pula mea, Billy. Ai auzit ce-a zis cucoana, scutură Jackie din cap.

— Pula mea, Fiona e sor'sa lu Sharon a mea. Tu crezi că io am urechile-astupate? De când te fuți cu ea, Jackie?

— Pula mea, asta a fost...

Furia lui Billy umplea holul și-o putea simți crescând, inflamându-se și-n piepturile celorlalți. Stătea lângă Jackie ca un zeu tunător din Vechiul Testament, certându-l la judecată.

— A fost, pula mea! Și cine pula mea zice că Granty nu știa? Cine zice că nu asta l-a omorât? Așa-zisul lui cel mai bun tovarăș, regulându-i gagica!

Lenny se uită la Jackie, tremurând de furie. Apoi se uită la ceilalți, cărora le scânteiau ochii. Un contract tacit s-a încheiat între ei într-o fracțiune de secundă.

Țipetele lui Jackie răsunau în holul blocului, pe când era lovit cu picioarele și târât de la un etaj la altul. Încerca cu mândrie să se apere și, cu toată frica și durerea, spera să mai rămână o parte din el întreagă, să se poată muta din Leith, când se vor sfârși chinurile.

Din nou scandal

InterShitty[1]

Mare muist! Mi se-nvârte capu-n dimineața asta, dacă-ți zic, pula mea. Merg direct la frigider. Da! Două sticle de Becks. Mi-ajung. Le dau rapid pe spate. Imediat mă simt mai bine. Da' tre' să fiu cu ochii pe ceas, pula mea.

Pula mea, când mă-ntorc în dormitor, încă doarme. Uită-te la ea; putoarea, pizda obeză. Doar fin'c-o să aib-un plod, pula mea, ce crede, c-are dreptu să zacă toată ziua, păi ce... oricum, asta-i altă poveste, pula mea. Intru-n panică... sper că pizd-aia mi-a spălat blugii, pula mea... ăia 501[2]... unde pizda mă-sii e perechea mea de 501?... Uite-i. Norocu ei.

Acuma se trezește.

— Frank... Ce faci? Unde pleci? îmi zice.

— Mă tirez. Uite-acuma, îi spun, fără să mă uit în jur.

---

1. Joc de cuvinte : referire la InterCity, folosind cuvântul *shitty*, care înseamnă *de rahat*.
2. Blugii Levi Strauss 501 sunt cel mai vechi și cel mai bine vândut model, produs de Levi Strauss & Co prin 1890.

Unde pula mea-mi sunt șosetele... când ești mahmur, orice durează de două ori mai mult și nu-mi mai tre' să mă fută și pizd-asta la cap.

— Unde pleci? Unde?

— Ți-am zis, tre' s-o șterg. Io și cu Lexo am făcut o mică afacere. Și nu mai discut despre subiectu-ăsta, da' cel mai bine e să dispar vreo câteva săptămâni. Dacă te trezești la ușă cu vreun gabor muist, nu m-ai văzut de-o viață. Crezi c-am șters-o. Nu m-ai văzut și gata.

— Da' unde pleci, Frank? Unde pizda mă-sii pleci?

— Asta io știu, iar tu tre' să afli. Pula mea, pentru ce nu știi, n-au cum să te caftească ăia, îi spun.

După care se ridică strâmba și-ncepe-n pula mea să urle la mine, zicându-mi că nu po' să plec așa, pur și simplu. Îi fut una-n gură și-o-ncasează și la fofo, după care pizda cade pe podea și-ncepe să geamă. Pula mea, e vina ei, i-am spus pizdei ce se-ntâmplă dacă-mi vorbește-așa. Astea-s regulile jocului, pula mea, îți convine, bine, nu-ți convine, iar bine.

— COPILU! COPILU!... strigă.

Și continuă:

— COPILU! COPILU! începe iar, gen.

— Taci în pula mea odată cu copil cu tot! Stă întins-acolo, urlând ca idioata-n pula mea.

Probabil că nici măcar nu e copilu meu. Și oricum, am mai avut copii și cu alte curve. Știu despre ce e vorba. Crede c-o să fie totu nemaipomenit când se naște copilu, da', pula mea, o să aib-un mare șoc. Las că-ți zic io cum e cu copiii. Pula mea, un băț în cur.

Trusă de bărbierit. D-asta am nevoie. Știam io că mai e ceva.

Tot îi zicea acolo că o doare și să chem în pula mea un doctor și-așa. Da', pula mea, io n-am

timp pentru rahaturi și-am întârziat din cauza lu pizd-asta. Tre' s-o șterg.

— FRAAAAAANNNK! strigă, în timp ce ies pe ușă. Mă gândesc că e ca-n reclama de la berea Harp: „E timpul pentru o ieșire fulgerătoare"; ăsta eram io.

Pula mea, la pub era plin, așa de dimineață. Renton, muistu-ăla roșcat, își fixează bila neagră, ca să dea în locu lu Matty.

— Rab! Pune-mă și pe mine pe listă la biliard. Ce pula mea vor toți muiștii-ăștia? Mă-ndrept spre bar.

Rab, Premiu Doi, cum îi zicem noi la muist, are o frumusețe de ochi. S-o fi ocupat vreun gabor de el.

— Rab. Cine pula mea ți-a făcut asta?

— Aaa, știi, unii din Lochend. Eram băut.

Muistu se uită la mine c-o privire tălâmbă.

— Ai vreun nume?

— Nu, da' nu-ți face probleme, o să-i prind pe muiști, e aranjat totu.

— Păi te rog să-i prinzi. Îi știi pe muiști?

— Nu, decât așa, din vedere.

— Când mă-ntorc cu Rents de la Londra-n pula mea, facem o tură pân la Lochend, ce pula mea. Dawsy s-a mutat acolo de curând. Sunt niște întrebări care necesită niște răspunsuri, pula mea, pe bune.

Mă-ntorc spre Rents:

— Totu pregătit, frate?

— Ard de nerăbdare, Franco.

Îl umilesc, îl desființez pe muist, lăsându-l cu două bile pe masă.

— Poate că de la Matty și Sacks poți să suporți, pula mea, da' când e la masă Uraganu Franco, poți să-ți iei adio, muist roșcat ce ești, îi zic.

— Biliardu e pentru găozari, frate, zice el.

Piticanie infectă. Din punctul lui de vedere, toate chestiile la care muistu-ăsta roșcat e bâtă sunt pentru găozari.

Tre' să ne cărăm, așa că n-are rost să mai jucăm. Mă uit la Matty și scot un teanc de bani.

— Hei, Matty! Știi ce-s ăștia?

Și flutur bancontele prin fața muistului.

— Eh... da... spune.

Arăt către bar:

— Știi ce-i ăla?

— Eh... da... barul.

Muistu e retard. Mult prea retard. Acuma-mi dau seama cât de retard.

— Știi ce-i asta? arăt spre halba mea.

— Eh... da...

— Atunci nu mă face să-ți zic pe litere, bă, muie. Atunci să fie o halbă de Special și-un Jack Daniels cu Cola, bă, muie.

Se-ntoarce și-mi spune:

— Știi, Frank, stau cam prost cu banii, gen...

Știu io foarte bine de ce.

— Poate-o să stai mai bine, îi spun.

Muistu prinde aluzia și se-nființează la bar. A-nceput să ia din nou, asta dacă s-a lăsat vreodată, pula mea. Când mă-ntorc de la Londra, va trebui să mai am o vorbă cu muistu-ăsta. Arde gazu aiurea. Totuși, Rent încă e curat. Poți să-ți dai seama după cum își soarbe băutura.

Abia aștept ieșirea asta la Londra. Rent a luat pentru vreo două zile apartamentu de la tovarășu lui, de la Tony și partenera lui de futai. Au plecat în vacanță undeva. Știu vreo câțiva băieți acolo, din pușcărie; o să-i caut, de dragu vremurilor de demult.

Lorraine aia-l servește pe Matty. Merge de-una mică. Mă-ndrept spre bar.

— Bună, Lorraine! Ia vino-ncoa!

Îi dau părul după ureche și-mi trec degetele în spatele urechii ei. Pizdelor le place asta. Pula mea, zone erogene și d-astea.

— Poți să-ți dai seama dacă cineva a făcut sau nu sex c-o noapte-nainte pipăindu-l în spatele urechii. De la căldură, știi? îi explic.

Râde, la fel și Matty.

— Da, da' e științifică faza și-așa, știi? Mulți muiști n-au nici cea mai vagă idee.

— Și Lorraine a făcut sex azi-noapte? întreabă Matty.

Muistu-ăsta prăpădit arată ca dracu-n pula mea, e transpirat rău.

— Ăsta-i secretu nostru, nu-i așa, păp'șe? îi spun ei.

Am impresia că e-n limbă după mine, fiindcă de fiecare dată când vorbesc cu ea, e foarte tăcută, pula mea ș-așa, timidă. Când mă-ntorc de la Londra, o să mă bag pe ea, uite-așa rapid, pizdă ce ești.

Pula mea dacă mai rămân cu June după ce face copilu. Și pizda moare dacă-i fac ceva copilului, futu-i gura mă-sii. De când a rămas borțoasă, crede că poa' să facă pe nebuna cu mine. Nici o pizdă nu face pe nebuna cu mine, cu sau fără copil...

— Hei, Franco, zice Rents – ar fi bine să ne mișcăm. Tre' să punem la punct proviziile-alea, zău.

— Da, bine. Tu ce-ți iei?

— O sticlă de vodcă și câteva cutii de bere.

Aș fi putut ghici. Muistu-ăsta roșcat urăște vodca.

— Io-mi iau o sticlă de J.D. și opt cutii de Export. Aș putea s-o rog pe Lorranie să ne pregătească niște baxuri ș-așa.

— Mamă, ce pachete bine puse la punct o s-avem când o pleca trenu, îmi răspunse.

Uneori nu-i înțeleg umoru la muistu-ăsta. Io și cu Rents ne cunoaștem de multă vreme, da' parcă s-a schimbat muistu ș-acuma nu mă refer numai la droguri și d-astea. E ceva de genu-ăsta, că el le are p-ale lui, io p-ale mele. Da' totuși dementu-ăsta roșcat i-un super băiat.

Iau pachetele, unu special pentru mine, unu cu bere pentru muistu-ăla roșcat. Ne luăm proviziile și luăm rapid un taxi până-n oraș, după care o bere scurtă la gară. La bar dau peste muistu-ăsta; băiat din Fife[1], l-am cunoscut pe fra'su la Saughton. Din câte mi-amintesc, nu era un tip dur. Genu inofensiv.

Trenu de Londra e burdușit, pula mea. Asta deja mă umple de nervi. Adică, dăm atâția bani pe bilet și muiștii-ăia de la Căile Ferate Britanice mai sunt și nesimțiți, după care n-avem nici locuri. Pula mea.

Ne chinuim cu sticlele și cutiile după noi. Proviziile aproape că-mi cad din sacoșă. Din cauza la toți ăștia cu rucsace și cu bagaj... și cărucioare pentru copii. N-ar trebui să fie copii în tren.

— Pula mea, e omor, frate, spune Rents.

— Partea nasoală-i că toți muiștii-ăștia au bilete rezervate. Nu-i rău să faci rezervări de la Edinburgh pentru Londra, pula mea, capitale ș-așa, da' toți muiștii-ăștia și-au făcut rezervări din Berwick și locuri d-astea-mputite. Trenu n-ar trebui s-oprească peste tot, pula mea; ar trebui să fie Edinburgh și Londra și cu asta basta. Dac-ar fi după mine, așa ar fi, dacă-ți zic, pula mea. Niște muiști se uită la noi. Io zic ce cred, nu-mi pasă ce zic ceilalți.

---

1. Regiune din Scoția, cunoscută și sub numele de Regatul Fife.

Toți și-au rezervat bilete. Libertate, ce pula mea, așa e. Ar trebui să fie primu venit, primu servit. Tot rahatu ăsta cu rezervatu locurilor... le dau io rezervare, ce pula mea.

Rents s-așază, lângă el stau două gagici. Pula mea, bunuțe ș-așa. Bun-alegere-a făcut muistu-ăsta roșcat!

— Locurile astea-s libere pân' la Darlington, zice el.

Iau anunțurile de rezervare și mi le bag în pantaloni.

— Acuma-s libere de tot. Le dau io rezervare, spun, zâmbindu-i uneia dintre gagici. Prea corect, pula mea. Patruj' de lire biletu. Da' nu le e rușine la muiștii de la Căile Ferate, dacă-ți zic.

Rents dă din umeri. Muistu-ăsta șmecher și-a pus o șapcă verde de baseball. O să-i zboare pe fereastră dac-adoarme muistu, ce pula mea, dacă-ți zic.

Rents își bea vodca și când am ajuns aproape de Portbelly, muistu-a făcut ceva consumație. Muistu-ăsta roșcat urăște vodca. Bine, dac-așa vrea să joace, pula mea... apuc sticla de J.D. Iau o-nghițitură.

— Gata, gata, gata... spun.

Muistu zâmbește. Se tot uită la gagici, sunt americance, gen. Problema cu muistu-ăsta roșcat e că n-are papagal când e vorba de gagici, chiar dacă el are ceva stil. Nici pe departe ca mine și ca Sick Boy. Poate din cauză c-a avut frați, nu surori, da' nu prea are lipeală la gagici, pula mea. Dac-aștepți să facă muie ăsta prima mișcare, îmbătrânești. Îi arăt io lu muie cum se face.

— Pula mea, nu le e deloc rușine la muiștii-ăștia de la Căile Ferate, nu? spun, înghiontind-o pe gagica de lângă mine.

— Pardon? îmi spune într-un fel care suna așa „pardooon“, știi?

— Da' voi de unde sunteți?

— Îmi pare rău, nu prea te-nțeleg...

Pizdele-astea străineze au probleme cu engleza reginei, pula mea, știi. Tre' să vorbești mai tare, mai rar și, vorb-aia, mai elegant, ca să te-nțeleagă pizdele.

— DE... UNDE... SUNTEȚI?

Asta-i toată șmecheria. Pizdele-asta cu nasu pe sus din fața noastră se uită-n jur. Io mă holbez la ele. Cineva o să aibă gura spartă înainte să se termine călători-asta, îmi dau seama.

— Hmm... suntem din Toronto, Canada.

— Tirawnto. Ăla era tovarășu lu Lone Ranger[1], nu-i așa? spun.

Gagicile stau și se uită la noi. Pula mea, unii nu-nțeleg umoru scoțian.

— Voi de unde sunteți? întreabă cealaltă gagică.

Amândouă sunt bune. Muistu-ăsta roșcat a făcut o mișcare bună așezându-se-aici, dacă-ți zic.

— Din Edinburgh, răspunde Rents, încercând să sune elegant și-așa, gen.

Tare pupincurist e roșcatu-ăsta muist. E gata să se bage-acuma, să fie Joe-Pulă-Șmecheră, odată ce-a spart Franco gheața.

Gagicile-ncep să ne zică, pula mea, ce frumos e Edinburgh și ce frumos e castelu de pe dealu de după grădini și rahaturi d-astea. Asta-i tot ce știu turiștii, de castelu de pe Princess Street și de High Street. Ca atunci când eram copii și-a

---

1. Joc de cuvinte: Lone Ranger este personajul unui film de televiziune. Partenerul său este un indian pe nume Tonto, de unde și asocierea cu numele orașului Toronto.

venit mătușa lu Monny din sătucu-ăla de pe insulă, de pe coasta de vest a Irlandei.

Cucoana merge la consiliul municipal să cear-o casă. Și consilieru-o-ntreabă și-unde pula mea ai vrea să locuiești, gen? Femeia spune: vreau o casă pe Princess Street, cu vedere spre castel. Cucoan-asta e foarte ciudată, gen, pula mea, vorbește galeza ca limbă principală; nici măcar nu știe prea multă engleză. Lu pizd-aia amărâtă i-a plăcut cum arăta strada când a coborât din tren și credea că peste tot e la fel. Muiștii de la consiliu au râs și-au băgat-o pe pizdă la o slujbă de hotline în West Granton, d-alea de care nu vrea nimeni. În loc de vedere spre castel, are vedere spre uzina de gaze. Așa merg lucrurile-n viața reală, dacă nu ești un muist bogat cu un căsoi și-o cârcă de bani, ce pula mea.

Oricum, gagicile beau ceva cu noi, Rents e afumat bine, pentru că-mi dau seama și pot să-l bag oricând sub masă pe roșcat. Și fără supărare, asear-am fost la băută cu Lexo, după ce-am rezolvat treab-aia cu bijuteriile la Corstorphine. Așa se explică faptu că mă simt cam distrus acuma. Da' ce mi-aș dori acuma, e un joc de cărți.

— Scoate cărțile, Rents.

— N-am adus, spune.

Nu-mi venea să cred ce zice muistu! Ultima chestie pe care i-am zis-o azi noapte a fost: să nu uiți cărțile, pula mea.

— Ți-am zis să nu uiți cărțile, pula mea, muist retard ce ești! Care-a fost ultimu lucru pe care ți l-am zis azi noapte? Eh? Nu uita cărțile, pula mea!

— Pur și simplu am uitat, zice muistu.

Pun pariu că muie ăsta roșcat a uitat intenționat cărțile. Dup-un timp, e foarte plictisitor fără cărți.

După care muistu-ăsta plictisitor s-apucă să citească-o carte; proastă creștere, pula mea, după care el și cu gagic-asta canadiană, amândoi genu-ăla de studenți, încep să vorbească despre ce pizda mă-sii de cărți au citit. Asta mă calcă pe nervi, futu-i. Ar trebui să ne distrăm ceva, pula mea, nu să vorbim despre cărți sau, pula mea, rahaturi d-astea. Vezi, dac-ar fi după mine, aș face-un morman mare cu toate cărțile, pula mea, și le-aș da foc. Toate cărțile sunt pentru niște deștepți de muiști, ca să se laude cu cât căcat au citit, pula mea. Poți să afli toate chestiile de care ai nevoie din ziare și de la televizor. Niște muiști cu nasu pe sus. Le-arăt io cărți...

Oprim la Darlington și se urcă niște muiști, verificându-și biletele cu numerele de pe locurile noastre. Trenu-i plin, pula mea, așa că, de unde locuri.

— Nu vă supărați, acestea sunt locurile noastre. Le-am rezervat, spune muistu-ăsta, fluturând un bilet în fața mea.

— Mi-e teamă că-i o greșeală la mijloc, spune Rents.

Muistu-ăsta roșcat poa' să fie chiar stilat, tre' să recunosc; are stil.

— Când ne-am suit în tren la Edinburgh, nu era nici un anunț care să indice că locurile sunt rezervate.

— Dar noi avem biletele de rezervare aici, zice muie ăla cu ochelari de John Lennon.

— Păi, nu pot decât să vă sugerez să adresați o plângere unuia dintre angajații de la Căile Ferate. Prietenul meu și cu mine am ocupat locurile-astea cu bună-credință. Mi-e teamă că nu putem fi considerați responsabili pentru greșelile făcute de Căile Ferate Britanice. Vă mulțumesc și noapte bună, spuse el, începând să râdă, un roșcat muist ce e.

Eram prea prins urmărindu-i reprezentația, ca să le mai zic la muiștii-ăia să se care. Urăsc scandalu, pula mea, cu d-alde ochelariști d-ăștia gen John Lennon.

— Avem bilete aici. Aceasta e dovada că astea sunt locurile noastre, spune muistu. Atâta tot.

— Auzi, bă! îi spun. Da, tu, muist nesimțit!

Se-ntoarce. Mă ridic.

— Ai auzit ce zice tipu-ăsta. Hai de plimbă ursu, mă-ta de ochelarist! Hai... calc-o!

Și-i arăt să coboare din tren.

— Hai, Clive, îi zice tovarășu lui.

Și se cară muiștii. Spre binele lor, pula mea. Și când tocma credeam c-am încheiat povestea, se-ntorc muiștii cu ăla de la bilete, futu-le mama lor.

Controloru, se vede clar că-l doare-n pulă, amărâtu-și face și el treaba, începe cu d-alea că alea-s locurile la muiștii-ăia, da' io-i zic în față:

— Frate, pe mine mă doare-n pulă ce le scrie la ăștia pe bilete. Nu era nici un anunț de rezervare pe locurile astea, așa că, pula mea, ne-am așezat. Și-acuma nu ne mișcăm nicăieri, în pula mea. Și cu asta basta. Și-așa luați destui bani pe biletele-astea, da' asigurați-vă data viitoare că și anunțați.

— Trebuie să le fi luat cineva, spune el.

Bă, muistu-ăsta nu se potolește.

— Poate că le-au luat, poate că nu le-au luat. Pula mea, asta nu-i treaba mea. Cum îți zic, locurile-astea erau libere și noi ne-am așezat. Ș-am încheiat discuția, pula mea.

Controloru-ncepe să se certe cu muiștii-ăilalți, după ce le zice că nu se poate rezolva nimic. Io-i las în treaba lor. Îl amenință c-o să-l reclame ș-ăla iar se enervează.

Un muist de pe locu din față începe iar să se uite.

— Care pula mea-i problema ta? strig la el. Muie se prinde care-i treaba și se-ntoarce. Ce muist căcăcios.

Rents adoarme. Muistu-ăsta roșcat și-a băut și creierii. Cutia lui e jumate goală, și-a dat gata aproape toată berea. Îi iau cutia la baie și-o golesc un pic, după care-o umplu la loc cu pișat. Așa merită, c-a uitat cărțile-n pula mea. Asta vine cam două părți de bere și-o parte pișat.

Mă-ntorc și i-o pun la loc. Muie doarme tun, la fel ș-una din gagici. Ailaltă stă cu nasu-n carte, pula mea. Două bucățele... Nu știu dacă mai întâi aș fute-o pe-aia blondă sau p-aia brunetă.

Îl trezesc pe muistu-ăla roșcat când ajungem la Peterborough.

— Hai, Rents. Te tot chinuiești, pula mea, la băutur-aia. Un sprinter, pula mea, asta ești. Un sprinter n-o să țină niciodată pasu c-un alergător de cursă lungă, pula mea.

— Nici o problemă.... spune muie, luând o dușcă serioasă din cutie.

Se strâmbă ca o pulă. Mai că mă piș pe mine.

— Se trezește berea. S-a făcut poșircă, gen. Are gust de pișat, pula mea.

Mă străduiesc din răsputeri să mă abțin.

— Las-o, frate, cu scuzele, pula mea de muist căcăcios.

— Păi tot o s-o beau, gen, zice muie.

Încerc să mă uit pe fereastră cât timp fraieru termină de băut.

Când ajungem la King's Cross nu mai am nimica, pula mea. Gagicile s-au cărat; tocma când credeam că suntem pe drumu cel bun ș-așa, aproape că-l pierd pe Rents când ne dăm jos din tren. În loc să-mi iau geanta mea, i-am luat-o pe-a lu muie. Sper c-a luat-o muie p-a mea. Nici măcar nu știam adresa, pula mea... da-l filez pe

roşcat vorbind c-un muist prăpădit c-un pahar de plastic, la intrarea la metrou. Rents mi-a luat geanta, pula mea. Mare noroc pe el, de muist.

— Ai ceva mărunt pentru băiatu, Franco? spune Rents şi fraieru-ăla de muist prăpădit ridică paharu, uitându-se la mine cu nişte ochi plângăreţi.

— Dă-te-n pula mea de ţăran muist! îi spun, aruncându-i paharu din mână şi pula mea, pişându-mă pe mine de râs când îl văd pe fraier d-a buşilea pe trotuar, căutându-şi monedele printre picioarele ălora.

— Ş-unde pula mea-i apartamentu-ăla? îi zic lu Rents.

— Nu-i departe, spune Rents, uitându-se la mine ca la... felu cum se uită muie ăsta la mine câteodată.... o să-i umflu mufa zilele-astea, pula mea, chiar dacă suntem noi tovarăşi.

După care muie se-ntoarce şi io-l urmez spre Victoria Lane.

Na Na şi alţi Nazişti

În centru la Leith Walk e cam plin, frate. E prea mult pen' unu cu pielea albă, ştii, gen? La unii le merge bine la căldură, da' ăştia ca mine, gen, nu prea suportă. E prea groasă treaba, frate.

La fel de tare mă deprimă că-s lefter, gen. Ca Joe Strummer[1], gen. Nu faci decât să te mai bagi așa-n seamă, știi. Toate felinele-s de treab-așa, gen, da' dacă se prind că ești lefter popescu, se duc așa, ca-n ceață, gen....

Îl filez pe Franco la statuia lu Regina Vichi-Chichi, vorbind cu unu mare, un homălău dreacu, Lexo-l cheamă; o cunoștință-ntâmplătoare, dacă-nțelegi. O scenă haioasă, gen, cum toți psihopații se pare că se știu între ei, gen, mă-nțelegi? Alianțele-astea nu-s a bună, frate, nu-s a bună și gata.

— Spud! Bine, muie! Cum merge?

Cerșetoru-i un motan prăjit.

— Eh, nu prea rău, gen, Franco... ție?

— Binișor, zice el, întorcându-se către muntele-ăla pătrat de lângă el. Îl știi pe Lexo, i-o afirmație, gen, nu o-ntrebare.

Io dau așa din cap, gen și homălău se uită la mine-o secundă, după care se-ntoarce și-ncepe din nou să vorbească cu Franco.

Îmi dau seama că felinele-astea au de vorbit d-ale lor, gen, și de pus țara la cale.

Așa că zic ceva gen:

— Eh... tre' să mă car, frate, gen, ne vedem mai încolo.

— Stai așa, frate. Cum stai cu banii? mă întreabă Franco.

— Frate, în principiu, 's lefter de tot. Mai am 32 de penny în buzunar ș-o liră în cont la Abbey National. Nu-i chiar un portofoliu de investiții care să le dea insomnii la băieții din Charlotte Square[2], vorb-aia, gen.

---

1. Vocalist al formației The Clash, cunoscut și pentru orientarea politică de stânga.
2. Unul dintre principalele centre financiare scoțiene.

Franco-mi dă subtil două de zece. Bună treabă, Cerșetoru...

— Acuma fără dava, bă, muie! mă dojenește în glumă, gen. Dă-mi un telefon în weekend sau vino să mă cauți.

Am zis io vreodată ceva naspa de fratele Franco? Știi, gen... nu-i un tip rău. E o pisică d-aia sălbatică, gen, da' și pisicile sălbatice se mai pun din când în când să toarcă, gen, de obicei după ce-au devorat pe cineva, vorb-aia, gen. Nu prea po' să nu mă-ntreb pe cine-au devorat, gen, Franco și cu Lexo. Frățioru Frankie-a fo' plecat la Londra cu Rents, să s-ascundă de gabori. Ce pusese la cale omu? Uneori e mai bine să nu știi. De fapt, tot timpu e mai bine să nu știi, vorb-aia, gen.

O iau prin Woolies, care e plin, gen, super omor. Tipu de la pază e absorbit într-o discuție c-o tipă sexi, la ieșire, gen, așa că subtilizez un set de casete neînregistrate... îmi crește pulsu, după care scade ușor... e o senzație tare, gen, cea mai tare... mă rog, poate după băgatu-n venă și, gen, futai. Așa de tare, că de la adrenalină îmi vine să merg în oraș, gen, așa, s-o ard aiurea.

Căldur-aia, frate, e... cald rău. Doar așa poți s-o descrii, gen. Mă-ndrept spre faleză, mă așez p-o bancă lângă birou de șomaj. Mă simt bine cu setu-ăla-n buzunar, gen, îmi mai deschide câteva uși, știi? Stau așa și mă uit la râu. E o lebădă mare pe apă, știi? Mă gândesc la Johnny Swan și la trosneală. Da' lebăd-asta-i frumoasă, gen, pula mea. Mi-ar plăcea să am la mine niște pâine, să-i dau la fată să mănânce, gen.

Gav lucrează pentru ăștia de la șomaj. Poate-l prind în pauza de prânz, să-l iau la o bere-două, gen. În ultima vreme, mi-a tot cumpărat el. Îl

văd pe Ricky Monaghan ieșind din birou. Un tip OK, gen.

— Ricky...

— Bună, Spud. Care-i treaba?

— Eh, mai nimica, gen. Adică-nțelegi ce vreau să zic, gen.

— Așa nasol, frate?

— Mai nasol, frate, mai nasol.

— Tot curat ești?

— Patru săptămâni și două zile de la ultima-nțepătură, la Salisbury Crag, gen. Număr fiecare secundă, frate, fiecare secundă. E tic-tac, tic-tac, gen, știi?

— Da' te simți mai bine?

Și gen abia atuncea mi-am dat seama că da; plictisit rău, gen, da' fizic, gen... da. Primele două săptămâni au fost un salt mortal prelungit, frate... da' acuma, gen, aș putea să duc și-un sex sălbatic c-o prințesă evreică sau c-o fată catolică, cu tot cu șosețelele albe, tre' să fie cu tot cu șosețelele albe. Știi?

— ... Da... mă simt mai bine, gen.

— Mergi la Easter Road sâmbătă?

— A, nu...

Au trecut, gen, o mie de ani de când n-am mai mers la fotbal, gen. Da' poate totuși merg. Cu Rents... da' Rents e la Londra acuma... sau cu Sick Boy ș-așa. Merg cu Gav și-i dau și vreo două beri... să-i văd din nou pe ăia de la Cabs.

— ... Păi, poate. Să vedem cum merge, vorb-aia. Tu mergi?

— Nu. Sezonu trecut am zis că nu mai merg până nu scapă de Miller. Avem nevoie d-un manager nou.

— Da... Miller... avem nevoie d-o pisică nouă în coșu managerului...

Nici măcar nu știam cine era manageru, gen, nici măcar nu știam numele la ăia din echipă, gen. Poate Kano... da' cred c-a plecat Kano. Durie! Gordon Durie!

— Durie mai e?

Monny se uită la mine și scutură din cap.

— Nu, Durie s-a transferat acu o mie de ani, bă, Spud. '86. A plecat la Chelsea.

— Da, frate, corect. Durie. Mi-aduc aminte că tipu-a marcat una bună împotriva lu Celtic. Sau a lu Rangers? Pân' la urmă-i același lucru, frate, dacă te gândești, gen... cam ca fața și reversu la aceeași monedă, gen.

Dă din umeri. Mă-ndoiesc că l-am convins pe tip.

Ricky mă-nsoțește sau, gen, io-l însoțesc pe el... adică, eh, cine mai știe cine-nsoțește pe cine, că destinația e aceeași, în centru, la Walk. Viața poate fi tare plictisitoare fără dava. Rents e la Londra; Sick Boy o arde tot timpu prin centru, că bătrânu și vestitu port nu mai e destul de mișto pentru el; Rab, Premiu Doi adică, a dispărut, pur și simplu, iar Tommy se pare c-a intrat în pământ de când s-a despărțit de Lizzy aia a lui. Așa că rămân io și cu Franco, gen... tare viață, frate, ce să zic.

Ricky, Monny, Richard Monaghan, luptător pentru libertate din frăția feniană, ca să fiu precis, ca să fie precis, se tirează, vorb-aia, ca să se vadă că-i-un idiot în oraș. Ș-așa mă lasă singur cuc, gen. Mă hotărăsc să-i fac o vizită lu Na Na, la adăposturile din spatele lu Easter Road, gen. Lu Na Na nu-i place deloc acolo, deși are-acolo o cameră ca lumea, gen. Mi-ar plăcea să am și io una ca aia, gen. Super elegant-așa, gen, da-i

numai pentru pisicile-alea bătrâne. Să nu trebuiască decât să tragi d-un fir şi să porneasc-alarma, să vin-un fel de gardian şi să rezolve el pentru tine, gen. Asta chiar pe strada mea, cu fi-sa lu Frank Zappa, puicuţ-aia dementă, fata din Vale[1], Moon Unit Zappa, paznic, gen. Ast-ar fi o scenă super tare, nu-i aşa, frate?

Picioarele lu Na Na-s futute rău şi doctoru curului ăla a zis c-a fost nebunie din partea ei să urce singură pân' la ultimu etaj, la apartamentu ei ăla vechi, din Lorne Strasse. Chiar ş-aşa, domnu marele vraciu curului. Dacă i-ai lua toate venele varicoase din picioarele lu Na Na, gen, n-ar mai avea picioare, n-ar mai avea nimic s-o susţină, ştii? Am io vene mai bune pe braţe decât are ea-n terciu-ăla. Da' tot îi mai dădea la doctor câte-o atenţie, gen; pisicile-astea bătrâne şi-au marcat de mult teritoriu, ca să zic aşa, şi s-au ataşat de el, gen. Pe bune că n-ar renunţa la el nici în ruptu capului. Îşi scot ghearele, frate, li se zbârleşte păru, gen... Zic de Na Na... Don'şoara Mouskouri, cum îi zic io, ştii?

În blocu ei e o cameră d-asta la comun, gen, pe care Na Na n-o foloseşte decât dacă-ncearcă să-i facă curte lu domnu Bryce ăla. Familia lu ăla bătrân s-a plâns gardianului că ea-l hărţuieşte sexual. Şi gardianu-ăla încearcă să negocieze, gen, între maică-mea şi fi-sa lu domnu Bryce, da' Na Na o face pe fată să plângă cu tot felu de remarci răutăcioase despre semnu din naştere pe care-l are aia pe faţă. Genu-ăla de pată, ca de vin, gen. E ceva aşa, gen, că Na Na se ia de slăbiciunile oamenilor, de obicei ale altor femei şi le foloseşte împotriva lor, ştii?

---

1. Aluzie la unul dintre cântecele compuse de Frank Zappa, interpretat de fiica lui, Moon Unit Zappa.

Se deschid mai multe încuietori și Na Na-mi zâmbește, făcându-mi semn să intru. Mi se face-o primire drăguț-aici, da' maică-mea și cu sor'mea sunt tratate-aicea, gen, ca niște nimicuri. Fac totu pentru Na Na ș-așa. Da' Na Na-i iubește pe băieți și le urăște pe fete. A avut, gen, opt copii cu cinci bărbați, știi. Ș-ăștia-s doar ăia de care știm noi.

— Hullo... Calum... Willie... Patrick... Kevin... Desmond... enumeră numele unor nepoți, pe care-i place, da' p-al meu, nu. Da' oricum nu mă deranjază, gen, mi se zice-așa des „Spud", că și mama-mi spune-așa, uneori și io uit cum mă cheamă.

— Danny.

— Danny. Danny, Danny, Danny. Și io-i zic lu Kevin, Danny și-așa. Cum l-am mai uitat p-ăsta, Danny Boy!

Păi, gen, cum a putut ea... *Danny Boy* și *Roses Ay Picardy* sunt, gen, singurele cântece pe care le știe. Știi? Cânt-așa, cât poate ea de sus; un sunet așa sufocat, fără melodie, și ține brațele-n aer, așa, de efect, gen.

— A venit George.

Mă uit în colțu camerei în formă de L și-l filez pe unchiu Dode, trântit într-un scaun, sorbind dintr-o cutie de Tennent's Lager.

— Dode, zic.

— Spud! Care-i treaba, șefu? Cum îți e?

— Splendid, frate, splendid. Și tu, gen?

— Nu po' să mă plâng. Ce face mă-ta?

— E, se ține după curu meu, ca de obicei, știi?

— Hei! Vezi că vorbești de mă-ta! Cel mai bun prieten pe care-o să-l ai vreodat'. Nu-i așa, mamă? o întreabă pe Na Na.

— Că bine zici, bă, băiete, la naiba!

„Naiba" e unu dintre cuvintele preferate ale lu Na Na, gen, alături de „pișat". Nu zice nimeni

„pișat“ așa cum zice Na Na. Parcă lungește șșș-șșșș-ul și, gen, po' să vezi așa un abur ridicându-se din jetu galben, când lovește porțelanu ăla alb, gen?!

Unchiu Dode îi aruncă o grimasă mare, indulgentă. Dode e, gen, jumate indian, fiu unui marinar indian din vest, știi, produsu, gen, al spermei indiene din vest! Ta-su lu Dode a stat la Leith atât cât să-i facă felu lu Na Na. După care, înapoi peste șapte mări. Sună bine-o viață d-asta, de marinar, gen, câte-o gagică-n fiecare port ș-așa.

Dode e cel mai mic fiu al lu Na Na.

S-a măritat întâi cu bunicu, gen, un cowboy bătrân din ținutu Wexford. Și moșu obișnuia s-o țină-n poală pe mama și să-i cânte cântece revoluționare irlandeze, gen. Îi ieșea păru din nări și ea credea că-i foarte bătrân, cum cred copiii, gen. Da' tipu nu putea să aibă decât în jur de treizeci, gen. În orice caz, tipu-ăsta-a cam sfârșit-o nasol, a căzut de la fereastră, de la ultimu etaj dintr-o casă-nchiriată. Pe vreme-aia și-o trăgea cu alta, nu cu Na Na, gen. Nimeni n-a putut să zică dac-a fost de la beție sau sinucidere sau, gen... amândouă. Oricum, ăla a lăsat-o cu trei copii, printre care și mama.

Următoru bărbat (cu acte) al lu Na Na a fost un tip c-o voce enervantă, care muncise-odată pe schele. Moșu încă mai e prin Leith p-undeva. Ne-a zis tipu odată-ntr-un bar că munca pe schele a fost clasată ca meșteșug, gen. Rents, care era tâmplar p-atunci, i-a zis tipului că mănâncă rahat, că nu era decât jumate recunoscută și-atunci tipului i-a cam sărit țandăra. Încă-l mai văd din când în când, la volei, gen. Nu-i un tip rău. A stat un an cu Na Na, da' a făcut un copil și-ncă unu era pe drum, gen.

Micuțu Alec, tipu de la firma de asigurări, care tocmai rămăsese văduv, a fost, hmmm, următoarea victimă, să zic așa, a lu Na Na. Se zice că Alec era convins că Na Na era-nsărcinată cu copilu lui. Cu el a durat trei ani, gen și i-a mai făcut un copil înainte să se care, amărâtu, după ce-a prins-o, gen, trăgându-și-o cu altu-n casă.

Cică l-a așteptat pe tip, gen, pe scări, cu sticla sau așa se spune, gen. Tipu cerea îndurare. Alec a pus sticla jos, zicând că n-are nevoie de armă, gen, ca să-l rezolve pe tip. Expresia de pe fața lu ăla s-a schimbat și l-a ținut în șuturi pe bietu Alec până jos, pe scări, târându-l p-amărât până-n stradă, amețit și plin de sânge, vorb-aia, după care l-a aruncat într-un morman de gunoaie, la bordura din fața băcăniei.

Mama zice că Alec era un om de treabă, gen. Era singuru om din Leith, gen, care nu știa că Na Na ieșea la produs.

Penultimu copil pe care l-a făcut Na Na a fost un adevărat mister, gen. E mătușa Rita, care e mai degrabă de-o vârstă cu mine decât cu mama. Cre' că dintotdeaun-am cam fost în limbă după Rita, o gagică tare, genu-ăla de anii '60, așa. N-a aflat nimeni cine era tatăl Ritei, după care-a venit Dode, pe care Na Na l-a făcut când era trecută bine de patruj' de ani, gen.

Când eram mic, Dode mi s-a părut tot timpu un tip tare ciudat. Te duceai la Na Na-ntr-o sâmbătă, să zicem, să-ți bei ceaiu și era acolo pisic-asta neagră ș-afurisită, holbându-se la toată lumea, înainte să meargă d-a bușilea ș-așa. Cu toții ziceau că Dode era pui de cioroi ș-așa credeam și io, pân-am început să mă prind la ce abuzuri era supus tipu, la școală, pe stradă ș-așa. Nu era treaba nimănui, frate, dacă-ți zic. Pe mine m-apucă râsu când zic unii că rasismu-i o chestie-a

englezilor și că suntem cu toții-aicea copiii lu Jock Tamson[1]... numa rahaturi, frate, gen, d-ăștia care vorbesc pe cur.

La mine-n familie e o puternică tradiție de ciorditori, gen, știi? Toți unchii mei fac asta. Și era ceva gen, că Dode a primit cele mai naspa pedepse pentru cele mai mici infracțiuni, gen. Un tip esențial nesănătos, frate. Rents a zis odată că nimica nu sporește vigilența polițiștilor ș-a magistraților decât culoarea-nchisă a pielii: foarte corect.

Oricum, io și cu Dode am hotărât să facem o tură până la Percy, la o bere. La pub e puțin cam agitat; în mod normal, Percy e genu-ăla de pub liniștit de familie, da' azi e cam plin, cu portocalii-ăștia[2] din vestu sălbatic, care-au venit la marșu lor anual și pentru raliu de la Links. Dacă e s-o zic p-aia dreaptă, tipii-ăștia nu m-au deranjat niciodat', gen, da' nu-i înțeleg. Totu ține de ură, frate, gen. Să sărbătorești bătălii d-alea de demult e cam stupid. Știi?

Îl văd p-ăl bătrân al lu Rents, cu frații și cu nepoții. Fra'su lu Rents, Billy, e și el acolo. Ta-su lu Rents e un nespălat[3] și un găinar, da' nu prea mai e băgat în faze d-astea acuma. Deși familia lui din Glesgie[4] clar e și se pare că familia contează pentru babacu lu Rents. Rents nu prea-i înghite p-ăștia; de fapt, într-un fel îi urăște, gen. Nu-i place să vorbească despre ei. Da' cu Billy, lucrurile stau altfel. E băgat în toată chestia asta cu

---

1. Scoțieni, Jock Tamson fiind un simbol lingvistic pentru poporul scoțian.
2. Orange Order (Ordinul Portocaliu) este cea mai mare organizație protestantă din Irlanda de Nord.
3. În argoul scoțian, *soapdodger* (nespălat) face referire la cei din Glasgow.
4. Glasgow.

Ordinu, o treabă cu Jambo versus Hun[1]. Ne salută de la bar, da' io nu cre' că ne-a văzut.

— Ce faci, Danny! spune domnu R.

— Eh... bene, Davie, bene, gen. Ai mai vorbit cu Mark?

— Nu. Cre' că-i bine. N-auzi nimic de la el decât când are nevoie de ceva. O zice jumate-n glumă, da' nepoțeii lui se uită la noi așa de naaaasol, că ne găsim un loc într-un colț, lângă ușă.

Proastă mișcare...

Stăm lângă unii cu niște mutre complet duse. Unii-s *skinhead*, alții nu. Unii au accent scoțian, unii englezesc, unii de Belfast. Unu dintre tipi are un tricou Skrewdriver, altu are o bluză gen, *Ulster e englezesc*[2]. Încep să cânte un cântec despre Bobby Sands[3], înjurându-l, gen. Nu știu multe chestii despre politică, da' mie Sands mi se părea un tip curajos, gen, care n-a omorât pe nimeni. Îți trebuie ceva curaj, gen, să mori așa. Știi?

După care un tip, ăla cu Screwdriver, mi se pare că-ncearcă din răsputeri să ne facă să ne holbăm, în timp ce noi, gen, încercam disperați să evităm contactu. Nu-i ușor când încep ei să cânte: „Nici un negru-n Union Jack[4]". Stăm calmi, da' ăsta nu se potolește. Și-a scos ghearele. Strigă către Dode.

---

1. *Jambo* este termenul argotic pentru a desemna un suporter al echipei FC Hearts of Midlothian, Edinburgh, iar *Hun* se referă la un suporter al echipei Celtic din Glasgow. De asemenea, această rivalitate din lumea fotbalului este dublată de un conflict religios: protestanți versus catolici.
2. Ulster, oraș irlandez.
3. Terorist republican irlandez.
4. Union Jack este numele dat steagului britanic.

— Oi! La ce pula mea te uiți, cioară?

— Dă-te-n pula mea, mârâie Dode.

E o chestie prin care-a mai trecut tipu și-nainte. Da' io nu. Asta e groasă, gen, pula mea.

Îl aud pe unu din Glasgow zicând că ăștia nu sunt portocalii adevărați, gen, că-s naziști și gata, da' majoritatea celor din Ordin care-s de față îi dau apă la moară, încurajându-l, gen.

Au început cu toții să cânte:

— Negru împuțit! Negru împuțit!

Dode se ridică și merge spre masa lor. N-apuc decât să-i văd cum se schimbă fața batjocoritoare-a lu Șurubelniță[1] când își dă seama, în același timp cu mine, că Dode avea în mână o scrumieră grea de sticlă... asta-nseamnă violență... asta-n-seamnă veste proastă...

... îl plesnește-n cap p-ăla cu șurubelnița și parcă i se crapă fața lu ăla când cade de pe scaun, direct pe podea. Io cam tremur de frică, frică d-aia pură, frate, ș-unu sare la Dode și l-au pus jos, așa că tre' să mă bag. Iau o sticlă și-l pocnesc în față pe Baronul din Ulster, care-și ferește capu și sticla nici nu se sparge, gen, da-mi fute unu un pumn în stomac așa de nasol, că mă simt ca și când m-ar fi-njunghiat, frate...

— Omoară-l pe-mpuțitu de fenian! zice-un muist și m-au pus la perete, gen... io-ncep să dau cu pumnii și cu picioarele, nu simt nimic... și-ntr-un fel, frate, mă simt bine, gen, pentru că nu e violenț-aia pe bune când îl vezi pe unu ca Begbie c-o ia razna, e ceva comic, gen... fiindcă io nu mă bat pe bune, gen, da' cred că nici ăștia nu-s mari bătăuși... e ca și când își stau cu toții-n drum...

---

1. *Screwdriver*, în orig.

Nu știu exact ce s-a-ntâmplat. Davie Renton, ta'su lu Rents și Billy, fra'su, cre' că i-au luat p-ăia după noi, pentru că primu lucru pe care mi-l amintesc e că eram în picioare și-l trăgeam afară pe Dode, pe care l-au aranjat bine. Îl aud pe Billy zicând:

— Scoate-l afară, Spud. Scoate-l în stradă, pula mea.

Acuma mă doare tot și-mi curg așa lacrimi de furie și de spaimă, da-n primu rând de frustrare...

— Asta e... gen... pula mea... asta e, asta...

Dode a fost înjunghiat. Îl scot în stradă. Aud încă oameni strigând în urma noastră. Io nu mă concentrez decât spre ușa lu Na Na, nu-ndrăznesc să mă uit înapoi. Suntem înăuntru. Îl urc pe Dode pe scări. Îi sângerează fața și brațu.

Sun la ambulanță în timp ce Na Na își leagănă capu zicând:

— Ce naiba, încă-ți mai fac d-astea, fiule... când o să te lase-n pace, băiețelu meu... de când era la școală, de când era la școală, ai naibii.

Sunt furios de mor, frate, da' pe Na Na, știi? Cu un copil ca Dode, te-ai gândi că Na Na știe cum se simte cineva diferit, cineva care iese-n evidență, gen, știi? Gen femeia cu pata aia de vin pe față ș-așa... da' e numai ură, ură, ură la unii și unde ne duce, frate, asta, gen? Unde pula mea ne duce?

Îl însoțesc pe Dode la spital. Rănile lui nu erau așa de nasoale cum păreau, gen. Intru și-l văd întins pe-o targă după ce l-au cusut ăia, gen.

— E-n regulă, Danny. Am pățit-o io mult mai nasol și m-așteaptă și mult mai naspa-n viitor.

— Nu spune asta, frate. Să nu spui asta, știi?

Se uită la mine ca și când eu n-am să-nțeleg niciodată pe bune și știu că, probabil, are dreptate.

Primu futai dup-o mie de ani

Își petrecuseră ziua prăjindu-și creierii. Acuma-și beau mințile, ieșiți la agățat într-un club de noapte ordinar, cu neon și crom. Barul are o gamă largă de băuturi mult prea scumpe, da-i lipsește de departe aerul sofisticat de cocktail-bar, la care aspiră.

Oamenii vin aici pentru un singur motiv, unul singur. În orice caz, e destul de devreme și amestecul de băutură, vorbărie și ascultat muzică e încă prea strident.

Iarba și băutura le-au umflat incredibil libidoul post-heroină al lui Spud și-al lui Renton. Pentru ei, orice tipă de-aici pare s-arate incredibil de sexi. Chiar și unii bărbați. Le e imposibil să se concentreze asupra unei singure persoane, care să fie o potențială țintă, fiindcă privirea lor se oprește constant asupra altcuiva. Simplul fapt că se află aici le reamintește cât timp a trecut de când nu s-au mai futut.

— Dacă n-aud un Joe McBride aicea, gata, s-a-ncheiat ziua, reflectă Sick Boy, dând încet din cap, pe muzică.

Sick Boy își permite speculații detașate, vorbind, așa cum face de obicei în astfel de împrejurări, dintr-o poziție de superioritate. Cearcănele negre de sub ochi confirmă faptul că și-a petrecut cea mai mare parte din zi trăgându-și-o cu americancele-astea două, care stau la Hotelul Minto. Spud, Renton sau Begbie n-au nici o șansă să meargă la un futai în patru. Amândouă se-ntorc cu Sick Boy, doar cu Sick Boy singur. Pur și simplu, le binecuvântează cu prezența lui.

— Au o coca excelentă, frate. N-am mai luat niciodată așa ceva, zâmbește el.

— *Speedu* de dimineață, frate, remarcă Spud.

— Cocaina... un gunoi, pula mea. Rahat pentru *yuppies*[1].

Deși a fost curat două săptămâni, Renton are condescendența heroinomanului pentru orice alt drog.

— Mi se întorc doamnele. Va trebui să vă las, domnilor, cu activitățile dumneavoastră sordide.

Sick Boy scutură arogant din cap, după care scanează barul cu un aer mândru, superior.

— Clasele muncitoare la înaintare, râse el în batjocură. Spud și Renton au sărit ca arși.

Gelozia sexuală este o componentă inerentă a prieteniei cu Sick Boy.

Încearcă să-și imagineze toate jocurile sexuale animate de cocaină pe care-o să le joace el cu „fetele de la Minto", cum le zice americancelor. Asta e tot ce pot face, să-și imagineze. Sick Boy nu intră niciodată-n detalii despre aventurile lui sexuale. Discreția lui, însă, e mai degrabă studiată, ca să-i tortureze pe prietenii lui mai puțin prolifici din punct de vedere sexual, decât un semn de respect pentru femeile cu care întreține relații. Spud și Renton își dau seama că scene cu trei-într-un-pat, cu turiste bogate și cocaină sunt rezervate aristocraților sexuali, cum e Sick Boy. Barul ăsta nenorocit e de nivelu lor.

Renton se face mic, observându-l pe Sick Boy de la distanță și gândindu-se ce prostii îi ies inevitabil din gură.

Cel puțin, la Sick Boy e de așteptat. Renton și Spud sunt îngroziți să vadă că Begbie s-a combinat.

---

1. Prescurtare de la „Young Urban Professionals" – Tinerii Profesioniști Urbani ; categorie de oameni cu vârste cuprinse între douăzeci și treizeci de ani, care ocupă funcții bine plătite, ce-i plasează în partea superioară a ierarhiei sociale.

Stă de vorbă cu o femeie chiar drăguță la față, e de părere Spud; dar cu un cur mare, observă Renton răutăcios. Unele femei, crede Renton cu invidie malițioasă, sunt atrase de tipul psihopaților. De obicei, plătesc un preț foarte mare pentru acest defect, ducând vieți mizerabile. Spre exemplu, o invocă satisfăcut pe June, iubita lui Begbie, care în acest moment este la spital, să-l nască pe copilul lor. Foarte mândru că nu i-a trebuit mult să-și demonstreze ideea, ia o dușcă zdravănă de Becks, gândindu-se: mi-am încheiat pledoaria.

În orice caz, Renton trece printr-una din frecventele sale etape de autoanaliză, iar aerul mulțumirii de sine se va evapora în curând. De fapt, curul femeii ăsteia nu-i așa mare, se gândește. Observă că își folosește din nou mecanismul autoiluzionării. O parte din el crede că el este, de departe, cel mai atrăgător din tot barul. Și asta pentru că întotdeauna găsește ceva hidos, chiar și la cel mai frumos individ. Concentrându-se asupra acelei părți urâte luate separat, poate să reducă în minte toată frumusețea la zero. Pe de altă parte, părțile lui urâte nu-l deranjează, pentru că s-a obișnuit cu ele și, în cazul ăsta, nu le mai poate vedea.

Oricum, acum este gelos pe Frank Begbie. Cu siguranță, crede el, trebuie să dea norocul și peste mine. Begbie și proaspăta lui iubire stau de vorbă cu Sick Boy și cu americancele. Tipele-astea arată destul de elegant sau cel puțin ambalajul lor bronzat și cu haine scumpe. Lui Renton i se face greață văzându-i pe Begbie și pe Sick Boy dându-se drept cei mai buni tovarăși, când, în mod normal, nu fac altceva decât să se calce pe nervi reciproc. Observă rapiditatea deprimantă cu care tipii de succes în sfera sexuală sau în altele se distanțează de rataţi.

— Am rămas io și cu tine, Spud, constată el.

— Așa se pare, gen... ei, da, bă, motane.

Lui Renton îi place când Spud îi numește pe alții „motani“, dar urăște să i se spună așa. Avea alergie la pisici.

— Știi, Spud, uneori mi-ar plăcea să fiu iar pe dava, spune Renton, mai mult să-l șocheze pe Spud, să trezească o reacție pe fața lui absolut ruptă, terminată. Dar de cum a spus-o, și-a dat seama că lucrurile chiar așa stau.

— Hei, e greu, frate, pula mea, gen... știi? Spud răsuflă cu greu printre buzele strânse.

Lui Renton îi e clar că *speedul* pe care l-au luat la toaletă, cel de care spunea că e un rahat, își face efectul. Când nu mai ești pe hero, hotărăște Renton, problema e că sunt d-alde muie d-ăștia proști, iresponsabili, care iau orice le cade-n mână. Pe hero, cel puțin, nu mai e loc pentru nici unu din rahaturile-alea.

Simte o mare nevoie să vorbească. *Speedul* e cu mult înaintea alcoolului și a THC-ului din sistemul lui.

— Da' faza e, bă, Spud, că atunci când ești pe hero, asta-i tot. E singuru lucru pentru care tre' să te preocupi. Îl știi pe frate-miu, Billy, nu? Tocmai s-a-nscris să se-ntoarcă-n armată, pula mea. A plecat la Belfast, pula mea, de muist prost. Mereu am știut că muistu e dus. Un muist de lacheu imperialist. Știi ce mi-a zis muistu? Zice: Pula mea, io nu po' să rămân civil. Când ești în armată, e ca atunci când ești junkist. Singura diferență e că atunci când ești junkist, nu te găuresc așa des. Și, mai mult, de obicei tu-ți faci gaura[1].

---

1. Joc de cuvinte: *to shoot* înseamnă a împușca, dar și a face o injecție.

— Asta, e, gen, pare cam, eh, cam aiurea, frate. Nu?

— Nu, da' ascultă-mă acuma. Ia gândește-te. În armată, fac totu pentru muiștii-ăia proști. Le dau de mâncare, le dau băutură ieftină la bodegile-alea infecte din tabără, ca să nu meargă-n oraș, să nu facă tămbălău, să-i deranjeze pe localnici ș-așa. Când sunt simpli civili, tre' să facă toate astea singuri.

— Da, da, știi... e diferit totuși, pentru că... încearcă Spud să intervină, dar Renton e-n plin avânt.

Doar o sticlă-n față l-ar putea opri acum; chiar ș-așa, l-ar ține numai câteva secunde.

— Uh, uh... stai un pic, frate. Ascultă-mă. Ascultă ce vreau să-ți zic aici... da! Corect. Când ești pe hero, nu te interesează decât să faci rost. Dacă nu ești, te interesează multe alte chestii. Dacă n-ai bani, nu poți nici să te pișii. Dacă ai bani, bei prea mult. Nu găsești nici o gagică, nici gând d-un futai. Dacă-ți faci gagică, prea mult deranj, nu poți să respiri fără să te fută la cap. Ori așa, ori o dai în bară și te simți vinovat ș-așa. Îți faci griji pentru facturi, mâncare, inspectori, gunoaiele-astea de naziști demenți care ne caftesc, toate astea de care te-ar durea-n pulă dac-ai fi ca lumea pe hero. Nu tre' să-ți faci griji decât pentr-un singur lucru. Pentru toată simplitatea aia. Știi ce vreau să zic?

Renton se oprește, să-și mai odihnească fălcile.

— Da, frate, da-i o viață cam nasoală, gen. Aia nu-i viață, știi? Știi, când ți-e rău, frate... aia e naspa de naspa, pula mea... oasele care ți se fărâmă... otravă, frate, otravă curată... Și nu-mi zice că vrei iar toate astea, că asta e, gen, un mare rahat, pula mea.

Răspunsu e destul de veninos, mai ales după standardele ușoare și scăzute ale lu Spud. Renton constată că a atins, cu siguranță, un nerv.

— Da. Mănânc căcat. Uite, e Lou Reed.

Spud îi aruncă lui Rent un zâmbet care le-ar face pe gospodinele de pe stradă să vrea să-l adopte, ca pe-o pisică maidaneză.

Îl filează pe Sick Boy care se pregătea să plece cu Annabel și Louise, cele două americance. Își petrecuse jumătatea de oră obligatorie pentru a-i umfla ego-ul lui Cerșetoru. Aceasta este, hotărăște Renton, singura funcție a tovarășilor lui Begbie. Reflectă la nebunia de a fi prieten cu o persoană care îi displace în mod evident. Așa era obiceiul și practica. Begbie, la fel ca heroina, era o obișnuință. Și încă una periculoasă. Statistic vorbind, se gândi el, e mult mai probabil să fii omorât de către un membru al familiei tale sau de către un prieten apropiat, decât de altcineva. Unii se-nconjoară de tovarăși psihopați, imaginându-și că asta îi face puternici și că e mai puțin probabil să fie răniți în lumea noastră crudă, în vreme ce e foarte evident că reversul este adevărat.

În drumul lui spre ieșirea din bar, însoțit de americance, Sick Boy se-ntoarce, ridicându-și o sprânceană spre Renton, în stilul lui Roger Moore, când își făcea ieșirea din bar. O străfulgerare de paranoia, indusă de *speed*, îl lovi pe Renton. Se întrebă dacă succesul lui Sick Boy la femei nu se bazează pe abilitatea de a ridica o singură sprânceană. Renton știe cât e de dificil. Își petrecuse multe seri exersând în fața oglinzii, dar ambele sprâncene continuau să se ridice simultan.

Cantitatea de alcool consumată și trecerea timpului făceau bine la concentrarea minții. Cu

o oră înainte de momentul închiderii, cineva la care nu te-ai fi gândit pentru un futai devine acceptabil. Cu jumătate de oră înainte, e cu siguranță dezirabil.

Ochii alunecoși ai lui Renton se tot opreau la fata asta slăbuță, cu părul șaten mai lung, drept și puțin întors la vârfuri. Are un bronz frumos și niște trăsături delicate, bine evidențiate de machiaj. Poartă o bluză maro și pantaloni albi. Renton simte cum îi îngheață sângele când femeia-și pune mâinile-n buzunare, lăsând să se vadă linia chiloților. Acesta este momentul lui.

Pe femeie și pe prietena ei le pisează un tip cu fața rotundă și durdulie, cu o cămașă deschisă la gât, care-i strânge burtoiul umflat. Renton, care are o prejudecată deloc mascată față de persoanele supraponderale, profită de ocazie să se bucure de ea.

— Spud: uită-te la grăsanu ăla. Mâncău împuțit. Nu zic acuma de tot rahatu ăla cu glandele și cu metabolismu. Nu vezi nici un grăsan împuțit în reportajele de la teve din Etiopia. Acolo n-au glande? Las-o baltă!

Spud nu face decât să răspundă la izbucnirea lui cu un zâmbet dus.

Renton crede că fata are gusturi bune, pentru că-l respinge pe tipul gras. Îi place felul în care-o face. Răspicat și cu demnitate, nu-l face de rahat, dar îi dă de-nțeles că nu este sub nici o formă interesată. Tipul zâmbește, întinde palmele și-și lasă capul într-o parte, acompaniat de un val de râsete din partea tovarășilor lui. Acest incident îl face pe Renton și mai hotărât să meargă spre femeie.

Renton îi face semn lui Spud să-l însoțească. Neplăcându-i să facă prima mișcare, e încântat când Spud începe să-i vorbească tovarășei ei,

pentru că, în mod normal, Spud nu ia inițiativa în felul ăsta. *Speedul* e în mod evident de ajutor, chiar dacă e oarecum aiurea să-l auzi pe Spud cum perorează despre Frank Zappa.

Renton încearcă o abordare pe care-o consideră relaxată, dar interesată, sinceră, deși ușoară.

— Scuze că vă-ntrerup conversația. N-am vrut decât să-ți spun că am admirat maniera excelentă în care l-ai concediat pe grăsanu-ăla. M-am gândit că ar fi interesant să stăm de vorbă. Chiar dacă-mi spui să mă car la fel ca grasu-ăla-mputit, n-am să mă supăr. Eu sunt Mark, apropo.

Femeia îi zâmbește un pic confuz și condescendent, dar lui Renton i se pare că măcar e mai bine decât „cară-te". Vorbind, Renton începe să fie conștient de felul în care arată. Impulsul de la *speed* a lăsat-o mai moale. Își face griji că părul, vopsit brunet, arată prostesc, că pistruii portocalii, blestemul lu roșcatu-ăla de tac-su din Glasgow, sar în ochi. Credea că arată ca Bowie, din perioada *Ziggy Stardust*[1]. Totuși, cu câțiva ani în urmă, o femeie i-a spus că era leit Alec McLeish, fotbalistul de la Aberdeen și de la naționala Scoției. Și de-atunci a rămas lipită eticheta. Când o să dea Alec McLeish ortu popii, Renton s-a gândit să facă un drum la Aberdeen, la mormântul lui, în semn de recunoștință. Își aduce aminte că odată Sick Boy dăduse trist din cap și-l întrebase cum credea el că un muist care-arată ca Alec McLeish speră să aibă succes la femei.

Așa că Renton și-a vopsit părul brunet și l-a zbârlit, ca să înlăture imaginea de McLeish.

---

1. Album din 1972 al lui David Bowie, intitulat *The Rise and Fall of Ziggy Stardust and The Spiders From Mars*.

Acuma-şi face griji că orice femeie cu care şi-ar trage-o se va strica de râs când se va dezbrăca el şi-i va vedea părul pubian roşcat. Şi-a vopsit şi sprâncenele şi s-a gândit să-şi vopsească şi părul pubian. Foarte proastă idee să-i ceară sfatul maică-sii.

— Nu fi aşa prostuţ, Mark, îi spuse ea, foarte rece de la dezechilibrul hormonal cauzat de schimbarea din viaţa lui.

Pe femeie o cheamă Dianne. Renton crede că e frumoasă. E necesară o analiză, deoarece experienţele trecute l-au învăţat să nu aibă niciodată încredere în judecata lui când corpul şi creierul îi sunt pline de chimicale. Conversaţia ajunge la muzică. Dianne îl anunţă pe Renton că îi plac Simple Minds şi atunci începe prima lor ceartă. Lui Renton nu-i plac Simple Minds.

— Simple Minds au devenit un rahat de când au trecut de partea trupelor de rock pasionat şi angajat politic, gen U2. N-am mai avut niciodată încredere în ei de când şi-au abandonat rădăcinile pop-rock şi-au luat-o cu chestiile-astea vizibil ipocrite despre politică-cu-p-foarte-mic. Mi-au plăcut chestiile de-nceput, dar de la *New Gold Dream*, au fost de căcat. Toată chestia asta cu Mandela e o borâtură jenantă, spune el emfatic.

Dianne îi spune că ea crede că sunt foarte sinceri susţinându-l pe Mandela şi mişcarea pentru o Africă de Sud multirasială.

Renton dă vioi din cap, încercând să fie relaxat, dar fără speranţă, tensionat de amfetamine şi de disputa lor.

— Am un număr vechi din *NME*, din 1979, mă rog, am avut, că l-am aruncat acum câţiva ani, şi-mi amintesc interviuri în care Kerr condamnă angajarea politică a altor formaţii şi spune că Minds fac doar muzică, frate.

— Oamenii se pot schimba, îl contrazice Dianne.

Renton rămâne puțin mirat de puritatea și de simplitatea acestei afirmații. Îl face s-o admire și mai mult. Dă din umeri și îi dă dreptate, deși mintea lui susține faptul că Kerr a fost dintotdeauna cu un pas în urma gurului său, Peter Gabriel, și asta de la acel Live Aid, când a devenit la modă ca starurile de rock să vrea să pară tipi de treabă. În orice caz, păstrează asta pentru el și decide ca în viitor să fie mai puțin dogmatic în ceea ce privește părerile lui despre muzică. În marea schemă a lucrurilor, se gândește el, n-are nici o importanță, pula mea.

După o vreme, Dianne și prietena ei merg la toaletă să discute și să-i evalueze pe Renton și pe Spud. Dianne nu se poate hotărî în privința lui Renton. Crede că e cam dobitoc, dar locul ăsta e plin de d-ăștia, iar el pare puțin diferit. Totuși, nu atât de diferit, încât să se entuziasmeze. Dar se făcea târziu...

Spud se-ntoarce și-i spune ceva lui Renton, care nu-l poate auzi peste o piesă de la The Farm, care, crede Renton, poate fi ascultată, ca și celelalte piese ale lor, doar dacă ești pastilat bine, iar dacă ești pastilat bine, atunci e o pierdere de vreme să asculți The Farm, mai bine-ai pune niște rave, care s-ajungă la ceva heavy techno. Chiar dacă l-ar fi putut auzi pe Spud, creierul lui e prea futut ca să răspundă, luându-și o pauză bine meritată de la efortul de concentrare făcut pentru a vorbi cu Dianne.

După care Renton începe să vorbească despre rahaturi personale cu un tip din Liverpool care-a venit în vacanță, doar pentru că accentul și ținuta tipului îi aduc aminte de tovarășul lui, Davo. După un timp, își dă seama că tipul n-are nici

o legătură cu Davo și că a greșit, dezvăluindu-i lucruri așa intime. Încearcă să se-ntoarcă la bar, după care-l pierde pe Spud și-și dă seama că e bine și că a scăpat de tot. Dianne devine o simplă amintire, o vagă intenție în spatele amorțelii cauzate de droguri.

Iese să ia niște aer și-o vede pe Dianne urcând singură într-un taxi. Se întreabă, chinuit de gelozie, dacă asta însemna că Spud s-a combinat cu tovarășa ei. Posibilitatea de a fi singurul care să nu se combine îl îngrozește și o disperare totală îl împinge, inconștient, spre ea.

— Dianne. Te superi dacă-mpărțim taxiu?

Dianne pare în dubii.

— Eu merg la Forrester Park.

— Drăguț. Și eu merg în aceeași direcție, minți Renton, după care-și spuse: Păi, acuma chiar merg.

Au vorbit în taxi. Dianne se certase cu Lisa, prietena ei, și s-a hotărât să meargă acasă. Din câte știa, Lisa era încă pe ringul de dans, distrându-se cu Spud și cu un alt cretin, întărâtându-i unul împotriva celuilalt. Mălaiul lui Renton era la celălalt cretin.

Fața Diannei lua o expresie acră, de desen animat, când îi povestea lui Renton ce persoană îngrozitoare era Lisa, criticându-i delictele, care lui i se păreau destul de mărunte, cu un venin pe care-l considera puțin deranjant. Se conforma, fiind de acord că Lisa e cea mai egoistă dintre toți egoiștii de sub soare. A schimbat subiectul, pentru că ăla o deprima și asta nu era de bine pentru el. I-a spus povești amuzante cu Spud și cu Begbie, înfrumusețându-le cu bun-gust. Renton n-a adus niciodată vorba de Sick Boy, pentru că femeile-l plăceau pe Sick Boy, iar el simțea nevoia

să le țină cât se poate de departe de el pe femeile pe care le cunoștea, chiar și numai în conversație.

Când ea s-a mai deschis, a întrebat-o dacă-i dă voie s-o sărute. Ea dădu din umeri, lăsându-l pe el să hotărască dacă asta arăta indiferență sau imposibilitatea de a decide singură. Totuși, se gândi el, indiferența este preferabilă respingerii fățișe.

S-au lins un pic. Lui i s-a părut că parfumul ei are un miros excitant. Ea credea că el e prea slăbănog și osos, dar că săruta bine.

Când au ieșit la aer, Renton i-a mărturisit că nu locuiește lângă Forrester Park, că a spus asta doar ca să mai petreacă puțin timp cu ea. Spre propria ciudă, Dianne s-a simțit flatată.

— Vrei să urci la o cafea? l-a întrebat.

— Ar fi tare.

Renton încerca să pară mai degrabă mulțumit, decât entuziasmat.

— Dar doar la o cafea, adăugă Dianne în așa fel încât Renton se chinuia să-și dea seama cum definea ea termenii.

Vorbea destul de insinuant, cât să includă sexul în planul de negociere, dar în același timp destul de răspicat cât să se-nțeleagă exact ce spunea. El dădu din cap, ca un țăran prost.

— Va trebui să fim foarte tăcuți. Dorm oameni, spuse Dianne. Asta părea mai puțin promițător, se gândi Renton, imaginându-și un copil care doarme, cu babysitter-ul alături. Și-a dat seama că n-o făcuse niciodată cu cineva care avea un copil. Gândul ăsta îl făcu să se simtă puțin ciudat.

Deși putea să-și dea seama că dormeau oameni în apartament, nu simțea mirosul înțepător de pișat, vomă și pudră, pe care-l au copiii.

Vru să zică ceva:

— Dia...

— Ş̦ş̦ş̦! Dorm, i-o reteză Dianne. Nu-i trezi, c-o să fie scandal.

— Cine doarme? șopti el agitat.

— Ş̦ş̦ş̦!

Asta-l ameța pe Renton. Îi treceau prin minte orori trecute, din propria experiență sau din poveștile altora. Trecu în revistă o sinistră bază de date care conținea de toate, de la colegi de apartament vegetarieni convinși, până la pești psihopați.

Dianne îl duse-ntr-un dormitor și-l așeză pe-un pat de-o singură persoană. După care dispăru și se-ntoarse după câteva minute cu două căni de cafea. Observă că a lui avea zahăr, chestie pe care-o detesta de obicei, dar, oricum, nu prea simțea gustul.

— Ne culcăm? șopti ea cu o neobișnuită indiferență, ridicând din sprâncene.

— Eh... ar fi drăguț... spuse el, aproape împroșcând cu cafea.

Îi crescu pulsul și deveni agitat, neîndemânatic și virginal, îngrijorat de potențialul efect al cocktailului de droguri și alcool asupra erecției sale.

— Va trebui să fim foarte tăcuți, spuse ea.

El dădu din cap.

Își scoase repede bluza și tricoul, după care tenișii, șosetele și pantalonii. Conștient de părul pubian roșcat, se băgă în pat înainte de a-și scoate chiloții.

Renton se liniști când i s-a sculat, privind-o pe Dianne cum se dezbracă. Spre deosebire de el, Dianne nu se grăbea și părea complet degajată. El credea că avea un corp bestial. Nu-și putea reprima o încurajare fotbalistică de genul „hai, băieții“, pe care-o tot repeta-n gând.

— Vreau să stau deasupra ta, spuse Dianne, dând la o parte învelitorile și expunându-i lui

Renton părul pubian roşcat. Din fericire, nu păru să bage de seamă. Renton era mulţumit de scula lui. Părea mult mai mare ca de obicei. Îşi dădu seama că asta se datora probabil faptului că se obişnuise să n-o vadă erectă. Dianne a fost mai puţin impresionată. Văzuse şi mai rău.

Au început să se atingă. Dianne savura preludiul. Entuziasmul lui Renton pentru chestia asta fu o schimbare plăcută, spre deosebire de majoritatea tipilor cu care fusese, dar îi simţi degetele intrându-i în vagin şi se încordă, dându-i mâna la o parte.

— Sunt destul de lubrifiată, îi spuse.

Asta-l făcu pe Renton să se simtă puţin prost, părea totul aşa de rece şi mecanic. La un moment dat, a crezut chiar că erecţia începuse să-i slăbească, dar nu, ea se lăsă în jos deasupra lui şi, minunea minunilor, rămânea pe poziţii.

Gemu uşor când a intrat în ea. Începură să se mişte împreună încet, penetrându-se mai adânc. Îi simţi limba-n gură şi mâinile îi atingeau uşor fundul. Părea că trecuse foarte mult; a crezut c-o să termine imediat. Dianne simţi cât era de excitat. Vă rog, nu încă o pulă inutilă, se gândi.

Renton n-o mai simţi şi încercă să-şi imagineze că se futea cu Margaret Thatcher, Paul Daniels, Wallace Mercer, Jimmy Savile şi alte chestii care să-l pleoştească, pentru a se mai calma puţin.

Dianne profită de ocazie şi ajunse la climax, cu Renton asemenea unui vibrator pe un skateboard uriaş. Ce l-a făcut şi pe Renton s-ajungă acolo a fost imaginea lui Dianne care-şi muşca degetul arătător, încercând să-şi atenueze chiţăitul ciudat pe care-l scotea când avea orgasm şi ţinându-şi cealaltă mână pe pieptul lui. Atunci nu-l mai putu opri nici gândul că-l fute-n cur pe Wallace

Mercer. Când a-nceput să ejaculeze, crezu că nu va mai termina niciodată. Scula lui împroșca asemenea unui pistol cu apă aflat în mâinile unui copil încăpățânat și răutăcios. Din cauza abstinenței, rezerva de spermă era gata să explodeze.

Dacă el ar fi fost genul de gură spartă-n privința sexului, ar fi descris asta ca fiind la un pas de un orgasm simultan. Își dădu seama că motivul pentru care nu făcuse asta niciodată e că întotdeauna reputația de armăsar sporește mai mult dacă ridici enigmatic din umeri și zâmbești decât dacă divulgi detalii de grafic, pentru amuzamentul băieților. Asta o învățase de la Sick Boy. Prin urmare, chiar și atitudinea lui antimisogină a fost înlocuită de un egoism misogin. Bărbații sunt niște muiști patetici, se gândi el.

Când Dianne se dădu jos de deasupra lui, Renton era purtat spre un somn binefăcător, hotărât să se trezească în timpul nopții și să mai facă sex. Ar fi mai relaxat, dar și mai activ și-ar arăta de ce e-n stare, acuma că se spărsese ghinionul. Se compară c-un atacant care a reușit să rupă vraja care-l împiedica să dea goluri și care acum abia așteaptă următorul meci.

Așadar, era epuizat complet când Dianne îi spuse:

— Trebuie să pleci.

Nici n-apucă să comenteze, că ea deja se ridicase din pat. Își trase pantalonii pe ea, ca să oprească sperma vâscoasă, care-ncepea să curgă, prelingându-i-se pe interiorul coapselor. Pentru prima oară, începu să se gândească la sexul neprotejat și la riscul HIV. Își făcuse testul, după ce folosise ultima oară acul la comun și atunci era bine. Oricum, își făcu griji pentru ea; gândindu-se că oricine s-ar culca cu el, s-ar culca cu oricine. Intenția ei de a-l exila îi spulberase deja fragilul

orgoliu sexual, transformându-l, într-un timp deprimant de scurt, dintr-un armăsar potent, într-un neadaptat timid. Se gândi că asta ar fi bafta lui, să ia HIV de la un futai, după ce-a folosit mai mulți ani acele la comun, chiar dacă niciodată seringile mari folosite de toți, care erau preferate în locurile de băgat în venă.

— Da' nu pot să rămân aici?

Își auzi vocea firavă și plângăcioasă, cu un ton de care Sick Boy ar fi făcut un mișto nemilos, dacă ar fi fost acolo. Dianne se uită la el fix și scutură din cap.

— Nu. Poți să stai pe canapea. Dacă faci liniște. Dacă vezi pe cineva, nu s-a-ntâmplat nimic. Pune-ți ceva pe tine.

Se supuse bucuros, conștient încă o dată de cât de ridicol e părul lui pubian roșcat,.

Dianne îl conduse pe Renton spre canapeaua din camera din față. Îl lăsă tremurând în chiloți, după care se întoarse cu un sac de dormit și cu hainele lui.

— Îmi pare rău pentru asta, șopti ea, sărutându-l.

Își dădură câteva limbi și lui începu să i se scoale din nou. Când încercă să-și bage mâna sub cămașa ei de noapte, ea-l opri.

— Trebuie să plec, spuse ea hotărât.

Dianne plecă, lăsându-l pe Renton golit și confuz. Se așeză pe canapea, se băgă în sacul de dormit și trase fermoarul. Stătea treaz în întuneric, încercând să deslușească lucrurile din cameră.

Renton și-i imagină pe colegii de apartament ai lui Dianne ca pe niște împuțiți foarte drastici, care nu erau de acord ca ea să aducă pe cineva acasă. Ajunse la concluzia că ea nu voia ca ei să creadă că a agățat vreun dubios, pe care l-a adus acasă și l-a futut pur și simplu. Își gâdila orgoliul

spunându-şi că inteligenţa lui sclipitoare şi frumuseţea lui unică, deşi imperfectă, au făcut-o să cedeze. Aproape credea ce spune.

Până la urmă căzu într-un somn convulsiv, plin de vise ciudate. Deşi era obişnuit cu asemenea vise stranii, acestea l-au tulburat fiindcă erau mult mai vii şi reuşi să şi le amintească surprinzător de uşor. Era înlănţuit de un perete, într-o cameră albă, luminată de un neon albastru şi privea cum Yoko Ono şi Gordon Hunter, din defensiva celor de la Hibs, plescăiau la carnea şi oasele unor cadavre, care zăceau dezmembrate pe nişte mese laminate. Amândoi îi aruncau insulte îngrozitoare şi din gură li se scurgea sânge, sfâşiind fâşii de carne şi mestecând zelos printre-njurături. Renton ştia că va fi următorul pe masă. Încercă să se gudure puţin pe lângă Vânătorul „Geebsie", spunându-i ce mare fan al lui este, dar apărătorul de pe Easter Road nu s-a dezis de la renumele lui de jucător de neclintit şi i-a râs în faţă. S-a simţit foarte uşurat când visul s-a schimbat, iar Renton se pomeni gol puşcă, acoperit de un strat subţire de rahat şi mâncând dintr-o farfurie cu ouă, roşii şi pâine prăjită, iar Sick Boy, îmbrăcat, stătea lângă The Water of Leith[1]. După care visă că era sedus de o femeie frumoasă, care purta un costum de baie din două piese, făcut din folie de aluminiu. Femeia era, de fapt, bărbat şi şi-o trăgeau încet, în diferite orificii ale corpului, din care se prelingea o substanţă asemănătoase spumei de ras.

S-a trezit de la zăngănitul tacâmurilor şi de la mirosul de şuncă prăjită. Zări spatele unei femei, nu al lui Dianne, dispărând într-o bucătărioară, chiar lângă living. Apoi avu o tresărire de spaimă, auzind vocea unui bărbat. Ultimul lucru pe care-ar fi vrut să-l audă Renton, mahmur,

---

1. Celebră zonă de agrement din Edinburgh.

într-un loc străin, îmbrăcat numai în boxeri, era o voce masculină. Se prefăcu adormit.

Observă pe furiş, cu ochii întredeschişi, un tip cam de înălţimea lui, poate mai mic, intrând în bucătărie. Deşi vorbeau încet, îi putea auzi.

— Deci Dianne şi-a mai adus un prieten acasă, spuse bărbatul.

Lui Renton nu-i plăcu intonaţia vag batjocoritoare a cuvântului „prieten".

— Mmm. Da' şşşş. Să nu-ncepi din nou să fii nesuferit şi să tragi concluzii pripite.

Îi auzi întorcându-se în camera din faţă şi ieşind apoi. Îşi puse repede tricoul şi bluza. Apoi desfăcu fermoarul de la sac, îşi dădu picioarele jos de pe canapea şi se-nfipse-n pantaloni, aproape dintr-o singură mişcare. Împături atent sacul de dormit şi aşeză la loc pernele împrăştiate ale canapelei. Îşi puse şosetele şi tenişii, care miroseau. Speră că nu mai observase nimeni asta, dar inutilitatea acestui gest îi era evidentă.

Renton era prea agitat ca să se simtă complet terminat. Cu toate astea, era conştient de mahmureală; stătea la pândă în umbrele sufletului său, ca un bandit foarte răbdător, care aşteaptă momentul bun pentru a ieşi la atac.

— Bună.

Femeia care nu era Dianne intră înapoi.

Era drăguţă, avea ochi mari şi frumoşi şi o linie a feţei ascuţită. Credea c-o recunoaşte de undeva.

— Bunăăă. Eu sunt Mark, apropo, spuse el.

Ea refuză să se prezinte. În schimb, căuta să afle mai multe informaţii despre el.

— Deci, eşti prieten cu Dianne?

Tonul ei era uşor agresiv. Renton se hotărî să joace la sigur şi să spună o minciună care să nu sune prea ostentativ şi pe care s-o servească,

astfel, convingător. Problema era că-și dezvoltase abilitatea unui *junky* de a minți convingător și că acum mințea mai plin de convingere decât atunci când spunea adevărul. Șovăi, gândindu-se că mai repede scoți drogu din cineva, decât să-l iei pe junkist de lângă el.

— Păi, e mai degrabă prietena unei prietene. O știți pe Lisa?

Ea dădu din cap. Renton continuă, încălzindu-se de la minciuni, găsind ritmul liniștitor al amăgirii.

— Păi, e puțin cam jenant. A fost ziua mea ieri și mărturisesc că m-am cam îmbătat. Am reușit cumva să-mi pierd cheile de la apartament, iar colegul meu e în Grecia, în vacanță. Asta m-a dat peste cap. Aș fi putut să merg acasă și să forțez ușa, dar la starea-n care eram, nu prea puteam să gândesc ca lumea. Probabil c-aș fi fost arestat pentru intrarea prin efracție în propria casă! Din fericire, m-am întâlnit cu Dianne, care-a fost așa drăguță să mă lase să dorm pe canapea. Tu ești colega ei de apartament, nu?

— O... păi, într-un fel, râse ea ciudat, în timp ce el încerca să-și dea seama care-i treaba. Era ceva în neregulă.

Bărbatul intră și li se alătură. Dădu din cap scurt către Renton, care-i întoarse un zâmbet șovăitor.

— El e Mark, îi spuse femeia.

— Bine, zise tipul neutru.

Lui Renton i se păru că ei sunt cam de vârsta lui, poate puțin mai bătrâni, dar în ceea ce privește vârstele, era pierdut. Dianne era cu siguranță ceva mai tânără decât ei toți. Poate că, își permise el să speculeze, ei aveau pentru ea niște sentimente părintești perverse. Observase asta

la oamenii mai în vârstă. Ei încearcă adesea să-i controleze pe cei mai tineri, mai populari și mai activi; de obicei, datorită faptului că sunt foarte geloși pe calitățile pe care le au cei tineri și care lor le lipsesc. Aceste lipsuri sunt deghizate într-o atitudine protectoare benignă. Putea să-și dea seama de asta în cazul lor, simțind cum ostilitatea față de ei crește.

După care Renton fu lovit de un val de uimire, care amenința să-l lase lat. O fată intră în cameră. În timp ce-o privea, îl trecură fiorii. Era dublul Diannei, dar fata abia dacă părea de gimnaziu.

Îi luă câteva secunde să se prindă că era Dianne. Renton își dădu seama instantaneu de ce femeile, când se referă la demachiere, spun că „își dau jos fața". Dianne părea să aibă vreo zece ani. Ea văzu uimirea de pe fața lui.

El se uită spre celălalt cuplu. Atitudinea lor față de Dianne era părintească tocmai pentru că *erau* părinții ei. Cu tot cu anxietate, Renton se simțea prost pentru că nu și-a dat seama mai devreme. Dianne semăna prea mult cu maică-sa.

S-au așezat cu toții la micul dejun, cu un Renton uimit, sub examinarea atentă a părinților Diannei.

— Și tu cu ce te ocupi, Mark? îl întrebă mama.

Ce făcea el, cel puțin în ceea ce privește munca, e că nu făcea nimic. Făcea parte dintr-un sindicat care administra un sistem de fraudare a ajutoarelor de șomaj, solicitând beneficii la cinci adrese diferite, câte una în Edinburgh, Livingston și Glasgow și două la Londra, la Shepherd's Bush și Hackney. Escrocarea guvernului în felul ăsta l-a făcut mereu pe Renton să se simtă un virtuos și-i era greu să rămână discret în privința realizărilor sale. Cu toate astea, știa că trebuie, pentru că peste tot sunt jigodii evlavioase, ipocrite

și băgărețe, care-abia așteaptă să prevină autoritățile. Renton simțea că banii ăia i se cuveneau, deoarece abilitățile administrative necesare pentru a menține această stare de lucruri erau destul de costisitoare, mai ales pentru cineva care se chinuie să controleze o dependență de heroină. Trebuia să depună declarații de șomaj în diferite părți ale țării, să mențină legătura cu alții din sindicat, de la adresele la care primea ajutorul de șomaj, să meargă la interviuri la Londra, anunțate în ultimul ceas, printr-un telefon de prevenire de la Tony, Caroline sau Nicksy. Ajutorul de la Shepherd's Bush era acum sub semnul întrebării, deoarece refuzase posibilitatea unei cariere captivante, aceea de a lucra la Burger King în Notting Hill Gate.

— Sunt curator la secția de muzee, la Departamentul de Agrement al Consiliului Regional. Lucrez la colecția de istorie socială, de la Muzeul de Istorie Socială de pe High Street, minți Renton, săpând în dosarul lui cu identități false pentru angajare.

Păreau impresionați, dacă nu chiar puțin încurcați, reacție pe care o și sperase el. Încurajat, încercă să câștige mai multe bile albe, proiectându-se drept tipul modest, căruia nu-i place să se ia în serios și adăugă, subestimându-se:

— Scormonesc prin gunoaiele oamenilor după lucruri pe care le-au aruncat și le prezint drept artefacte istorice autentice din viața cotidiană a oamenilor muncii. Și mă asigur că nu se dezmembrează atunci când sunt expuse.

— Ai nevoie de minte pentru asta, spuse tatăl, adresându-i-se lui Renton, dar uitându-se spre Dianne.

Renton nu putea să dea ochii cu fiica. Era conștient că această eschivare poate stârni cele

mai mari bănuieli, dar, chiar și așa, nu se putea uita la ea.

— N-aș zice asta, ridică Renton din umeri.

— Nu, dar măcar pregătire.

— Da, bine, am o diplomă în istorie la Universitatea Aberdeen.

De fapt, asta era aproape adevărat. Intrase la Universitatea Aberdeen și i se păruse ușor, dar se văzu nevoit să plece la jumătatea primului an, după ce-și tocase toți banii de bursă pe droguri și prostituate. Avea impresia că atunci a devenit primul student de la Universitatea Aberdeen care s-a futut cu cineva care nu era student. Se gândi că mai bine faci istorie, decât s-o studiezi.

— Educația este importantă. Asta-i tot spunem și ei mereu, spuse tatăl, profitând din nou de ocazie ca să arate spre Dianne.

Lui Renton nu-i plăcea atitudinea lui și de el însuși nici atât, pentru că se complăcea în ea. Se simțea ca un unchi pervers al lui Dianne.

Tocmai când se gândea: Vă rog, lăsați-o să meargă mai departe la facultate, mama lui Dianne ruină toate posibilitățile de diminuare a pagubelor.

— Dianne își dă examenul de calificare la istorie la anul, zâmbi ea, și la franceză, engleză, matematică și istoria artei, continuă ea mândră.

Renton se făcu mic pe dinăuntru pentru a enșpea oară.

— Pe Mark nu-l interesează asta, spuse Dianne, încercând să sune superioară și matură, luându-i de sus pe părinții ei, așa cum fac puștii lipsiți de putere atunci când devin „subiectul“ unei conversații.

Așa cum, gândi Renton neputincios, făcea și *el* destul de des, când începeau ăia bătrâni. Problema era că Dianne a părut atât de copil, încât a obținut efectul opus față de cel pe care-l scontase.

Mintea lui Renton făcea ore suplimentare. *Asta-i pedofilie. Poți să intri la pușcărie pentru asta. Pe bune că poți, mult și bine. Catalogat drept infractor sexual; să-mi spargă mutra zilnic la Saughton. Infractor sexual. Violator de copii. Pedofil. Cu ochii după fustițe.* Îi putea auzi pe psihopații-ăia de pușcăriași, muiștii, se gândi el, ca Begbie:

— Am auzit că puștoaica avea doar șase ani.

— Mi-au zis c-a fost viol.

— Ar fi putut să fie copilu meu.

Să-mi fut una, se gândi el, cutremurându-se.

Șunca pe care-o mânca îl dezgusta. Ani buni fusese vegetarian. N-avea nici o legătură cu politica sau cu morala; pur și simplu ura gustul de carne. Dar nu spuse nimic, atât de dornic era să se pună bine cu părinții lui Dianne. Oricum, ultima picătură a fost când a atins cârnatul, deoarece credea că toate chestiile-alea sunt pline cu otravă. Gândindu-se la cât băgase-n venă, începu să-și zică sarcastic lui însuși: trebuie să ai grijă ce bagi în tine. Se întrebă dacă lui Dianne i-ar plăcea și-ncepu să râdă pe-nfundat, cu toți nervii, de hidoasa sa *double entendre*[1].

Foarte timorat, încercă să mascheze asta dând din cap și spunând o poveste sau, mai bine spus, spunând-o încă o dată.

— Doamne, ce bou sunt. În ce stare am fost azi-noapte. Nu prea sunt obișnuit cu alcoolul. Totuși, o dată-n viață faci douăzeci și doi de ani.

Părinții Diannei păreau la fel de puțin convinși ca și Renton de această ultimă replică. Avea douăzeci și cinci și mergea pe patruzeci. Chiar și-așa, l-au ascultat politicos.

— Cum spuneam, mi-am pierdut geaca și cheile. Slavă Domnului cu Dianne și cu voi. E

1. *Dublă semnificație*, în orig., în franceză.

foarte amabil din partea voastră să mă primiți peste noapte și să-mi pregătiți așa un mic dejun delicios. Îmi pare foarte rău că nu pot termina cârnatul ăsta. Dar sunt ghiftuit. Nu sunt obișnuit cu un mic dejun copios.

— Ești prea slab, asta-i problema cu tine, spuse mama.

— Asta se-ntâmplă când locuiești într-un apartament. Estul e est, vestul e vest, dar ca acasă nicăieri nu este, spuse tatăl.

A urmat o liniște foarte tensionată după comentariul lui imbecil. Stânjenit, adăugă:

— Sau așa se spune. După care profită de ocazie ca să schimbe subiectul.

— Și cum o să intri-n apartament?

Genul ăsta de oameni îl speriau ca dracu pe Renton. Îl priveau ca și când ei n-ar fi făcut niciodată în viață ceva ilegal. Nu-i de mirare că Dianne era așa cum era, agăța tipi dubioși prin baruri. Cuplul ăsta i se părea că arată obscen de sănătos. Tatăl avea un început de chelie, mama o vagă urmă de laba gâștei sub ochi, dar își dădu seama că orice spectator i-ar fi băgat în același interval de vârstă cu el, doar că pe ei i-ar fi descris ca fiind mai sănătoși.

— Va trebui să sparg ușa. Nu e decât o yală. Serios, e ceva prostesc. De mult am vrut să-mi iau o încuietoare de siguranță. Acuma bine că nu mi-am luat. E un interfon la scară, dar îmi vor da drumul vecinii de vizavi.

— Te-aș putea ajuta. Sunt tâmplar. Unde locuiești? întrebă tatăl. Renton era puțin îngrijorat, dar fericit că-i înghițiseră gogoașa.

— Nu-i nici o problemă. Am fost și io tâmplar înainte să merg la Universitate. Dar mulțumesc oricum pentru propunere.

Și asta era adevărat. Se simțea foarte ciudat să spună adevărul, se obișnuise așa bine cu

minciuna. Îl făcu să se simtă real și, prin urmare, vulnerabil.

— Am fost ucenic la Gillsland, în Gorgie, adăugă el, îndemnat de sprâncenele ridicate ale tatălui.

— Îl știu pe Ralphy Gillsland. Un nătărău vai de el, pufăi tatăl, cu-o voce mai naturală acuma.

Stabiliseră o legătură.

— Unul dintre motivele pentru care nu mai sunt în branșă.

Renton îngheță simțind piciorul Diannei frecându-se de el pe sub masă. Își sorbi ceaiul cu noduri.

— Păi, trebuie s-o iau din loc. Mulțumesc înc-o dată.

— Stai un pic, mă pregătesc și te-nsoțesc în oraș.

Înainte să protesteze, Dianne se ridicase deja și ieșise din cameră.

Renton încercă fără tragere de inimă să ajute la strâns, dar tatăl îl expedie pe canapea și mama-și găsi de lucru în bucătărie. Inima i se opri, așteptând replica sunt-numai-urechi-bă-muie, când vor rămâne singuri. Dar nici vorbă de asta. Au vorbit despre Ralphy Gillsland și frate-său Colin, care, se bucură Renton s-audă, se sinucisese și despre alții pe care-i știau amândoi de la muncă.

Au vorbit despre fotbal și tatăl s-a dovedit a fi un suporter al celor de la Hearts. Renton ținea cu Hibs, care nu se bucuraseră de cel mai bun sezon împotriva rivalilor locali; nu se bucuraseră de cel mai bun sezon împotriva nimănui, iar tatăl nu rată ocazia să-i reamintească asta.

— Cei de la Hibs n-au făcut o treabă prea bună împotriva noastră, nu-i așa?

Renton zâmbi, pentru prima oară bucuros din alte motive decât cele sexuale, că se futuse cu fata tipului ăstuia. Era uimitor, hotărî el, cum

chestii ca sexul și Hibs, care nu-nsemnau nimic pentru el când era pe hero, deveneau dintr-odată cele mai importante. Făcu o speculație că problema lui cu drogurile s-ar putea să aibă legătură cu prestația slabă a celor de la Hibs din anii '80.

Dianne era gata. Cu mai puțin machiaj decât seara trecută, arăta cam de șaisprezece, cu doi ani mai mult decât avea. Cum au ieșit pe stradă, Renton se simți ușurat să părăsească casa, dar puțin jenat în caz că i-ar vedea cineva. Avea câteva cunoștințe-n zonă, în principal consumatori și dealeri. Se gândi că, dacă s-ar întâlni acum cu ei, ar crede că a devenit pește.

Au luat trenul din South Gyle până la Hypermarket. În timpul călătoriei, Dianne îl ținu pe Renton de mână și vorbi fără oprire. Era ușurată că a ieșit de sub influențele inhibatoare ale părinților ei. Voia să-l examineze mai detaliat pe Renton. Ar putea fi o sursă de iarbă.

Renton se gândi la seara trecută și se întrebă înfiorat ce și cu cine făcuse Dianne, să capete așa o experiență sexuală, așa încredere. I se părea că are cincizeci și cinci de ani, nu de douăș' cinci și era convins că oamenii se uitau la ei.

Renton se simțea murdar, transpirat și îmbâcsit în hainele din seara trecută. Dianne purta colanți negri, de-ăia foarte subțiri, parc-ar fi dresuri, cu o fustă mini albă pe deasupra. Oricare din articolele alea de îmbrăcăminte, luat separat, ar fi fost de ajuns. Un tip se uita la ea la Haymarket Station, în timp ce-l aștepta pe Renton să cumpere *Scotsman* și *Daily Record*. El a observat asta și, scos din sărite într-un fel ciudat, se trezi holbându-se agresiv la tip. Se gândi că, poate, era din cauză că se recunoștea în el.

Intrară într-un magazin de discuri pe Dalry Road și începură să arate cu degetul spre coperte

de discuri. Renton era acum destul de iritat, fiindcă mahmureala creștea într-un ritm accelerat. Dianne îi tot întindea coperte de discuri, ca să le examineze, anunțându-l că ăsta era „splendid“ și ăla „superb“. Credea că majoritatea dintre ele erau de rahat, dar era prea nervos pentru a se contrazice.

— Bine, Rents! Ce face fratele meu? O mână-l lovi pe umăr. Își simți scheletul și sistemul nervos desprinzându-i-se de sub piele, ca niște fire prin plastilină și revenind la loc.

Se întoarse și-l văzu pe Deek Swan, fratele lui Johnny Swan.

— Nu-i rău, nu-i rău deloc.

Deek observă că Renton nu era singur și-i aruncă o privire complice.

— Io tre' să mă car, gen. Ne mai vedem. Spune-i lu Sick Boy să mă sune, dacă-l vezi. Jigodi-aia mi-e datoare douăj' de lire.

— La amândoi ne e, frate.

— Are-o gură-așa mare. Păi oricum, ne mai vedem, Mark, îi spuse, întorcându-se spre Dianne. Ne mai vedem, păpușă. Gagiu-ăsta al tău e prea necivilizat să ne facă cunoștință. Tre' să fie dragoste. Fii cu ochii p-ăsta.

După ce plecă Deek, își zâmbiră jenați de această primă caracterizare exterioară pe care-au primit-o.

Renton își dădu seama că trebuia să rămână singur. Mahmureala creștea alarmant și nu mai putea s-o suporte.

— E, uite, Dianne... tre' să mă car. Să mă văd cu niște amici la Leith. Fotbal și-așa.

Dianne își ridică ochii, cu o privire aprobatoare complice și epuizată, însoțindu-și gestul cu ceea ce Renton a crezut că erau niște sunete ciudate, îngânătoare. Ea era enervată că el pleca, înainte să-l fi-ntrebat de niște haș.

— Care-i adresa ta? Își scoase din geantă un pix și-o bucată de hârtie. Nu cea din Forrester Park, adăugă ea, zâmbind.

Renton își scrise adresa adevărată de pe Montgomery Street, doar pentru că era prea terminat să se mai gândească la una falsă.

În timp ce ea se depărta, el simți brusc un atac puternic de ură de sine. Nu era sigur dacă din cauză că făcuse sex cu ea sau din cauză că nu știa dacă o va mai face vreodată.

În orice caz, în seara aia auzi soneria. Era lefter, așa că sâmbătă seara era acasă, uitându-se la video, la *Braddock: Dispărut în misiune 3*. Deschise ușa și iat-o pe Dianne în fața lui. Machiată, îi stârnea aceeași dorință ca și noaptea trecută.

— Intră, spuse el, întrebându-se cât de ușor s-ar adapta unui regim de închisoare.

Lui Dianne i se păru că mirosea a iarbă. Chiar spera asta.

O tură la Meadows[1]

Puburile, gen, pline ochi, pline de loco-localnici și genu-ăla de oameni de festival, care trag un pui de somn înainte să mergă la concertu următor. Unele concerte par OK... da' cam piperate un pic, gen.

Begbie s-a pișat pe el...

— Te-ai pișat în chiloți, Franco? îl întreabă Rents, arătând spre o udătură de pe blugii decolorați.

— Ete pula! E doar apă-n pula mea. M-am spălat pe mâini, pula mea. Da' tu habar n-ai ce-i aia, muie roșcată ce ești. Muistu-ăsta-i alergic la apă, mai ales dac-o amesteci cu săpun, pula mea.

Sick Boy scanează baru după femei... puștiu e-nnebunit după puicuțe. E ca și cum, după o vreme, se plictisește de compania tipilor. Poate că d-asta e Sick Boy bun la femei; poate pentru că tre' să fie. Da, s-ar putea. E ceva-n neregulă cu Matty, gen... nu numai heroina. E ceva cu mintea lu Matty, e ceva gen o depresie serioasă.

Renton și Begbie se contrazic. Da' ar fi bine pentru Renton să fie-atent ce face, gen. Begbie ăsta, frate, e gen... e o pisică sălbatică, frate. Noi nu suntem decât feline obișnuite. Pisici de casă, gen.

— Muiștii-ăia au mălaiu, pula mea. Tu ești, muie, cu d-alea, să-i omorâm p-ăia bogați, pula mea și cu tot rahatu-ăla anarhist. Și-acuma vrei să-ți bagi picioarele?

Begbie rânjește spre Rents și e așa, gen, foarte urât și-așa; sprâncene negre deasupra unor ochi

1. Festival anual de muzică și poezie, organizat la Edinburgh.

și mai negri, păru-ăla negru și des, puțin mai lung ca al unui *skinhead*.

— Da' nu-i vorba că-mi bag picioarele, Franco. Doar că nu mă bag. Avem niște heroină tare. Avem *speedu* și ecsu. Hai să ne simțim bine și gata, poate mergem la un club de rave, în loc să ne-nvârtim toată noaptea prin Meadows, pula mea. Au aicea un cort de-ăla mare cu cinema, e și-un parc de distracții sus, ce pula mea. O să fie plin de poliție. E prea mare panică, frate.

— Pula mea, io nu merg la nici un club rave. Tu ai zis că-s pentru copii, pula mea.

— Da, da' asta fost înainte să merg la vreunu.

— Bine, pula mea, io nu merg la nici unu. Așa că hai în pula mea să facem un tur de baruri ca lumea și să găsim, pula mea, o pizdă.

— Nu. Io nu mă deranjez.

— Ce muist căcăcios ești, pula mea! Încă te mai caci pe tine pentru weekendu trecut de la Bull and Bush.

— Nu, frate. Doar că nu era nevoie și gata. Toată treab-aia, pula mea.

Begbie se uită la Rents, și-așa foarte agitat pe locul lui. Se-ntinse-n față și-am crezut c-o să-l pocnească pe Rent Boy, știi, gen.

— Eh? Eh! Las că-ți arăt io ce nu e nevoie, de muist turbat!

— Hai, Franco. Las-o mai moale, zise Sick Boy.

Begbie pare să-și dea seama că e cam deplasat, gen, chiar și pentru el. Ține-ți ghearele, motane. Arată lumii niște lăbuțe catifelate. Asta-i un motan rău, o panteră mare și rea.

— Hai, frate, să facem o labă. Ce-are el cu tine? Deșteptu-ăla de muist și-o merită! Și-așa nu mi s-a părut c-ai zis nu, când eram acolo-n cameră la Barles și-mpărțeam marfa.

— Tipu-a ajuns inconștient la spital, a pierdut căcălău de sânge, pula mea. A scris și-n *News*...

— Da' acuma e bine muistu! Scrie o pulă! N-a pățit nimica muistu. Și chiar dacă pățea, ce pula mea? Un muist de american bogat care-n primu rând nici n-are ce căuta aici, pula mea; Wilson Pula Mea, de la școală, așa că nu-ncepe cu texte d-astea, pula mea.

Asta-i cam astupă gura lu Rents, fiindcă nu-i place să vorbească despre asta, da', pân' la urmă, s-a-ntâmplat, știi? A fost ceva de genu că doar îl puneam la punct pe motanu-ăla care ne cam zgâria, gen, n-a fost în plan să iasă toată nebunia. Da' cerșetorii, gen, n-ar vedea diferența. Da' a fost nasol, foarte naspa, gen... americanu, tipu-ăsta gen, n-a vrut să dea portofelu nici când a scos Begbie cuțitu... ultimele cuvinte pe care le-am auzit din gura lui au fost: Nu pui mâna pe ăla.

Pe Begbie l-au apucat dracii, pula mea, l-a luat valu, gen, cu șișu lui și-aproape c-a uitat de portofel. Am umblat prin buzunarele tipului și i l-am șutit, în timp ce Begbie îi căra picioare-n față. Curgea sânge-n veceu, amestecându-se cu pișat. Urât, urât, urât, gen, frate. Dacă mă gândesc, m-apucă tremuratu. Stau întins în pat și tremur, gen. De fiecare dată când văd pe vreunu, gen, care-arată ca motanu nostru, Richard Hauser din Des Moines, Iowa, SUA, îngheț. De fiecare dată când aud prin oraș o voce de american, tresar. Violența e naspa, frate, pula mea. Cerșetoru, dragu de Franco, ne-a violat, gen, ne-a violat toată noaptea, ne-a futut în cur și ne-a plătit, ca pe niște curve, frate, știi ce zic? O pisică rea Cerșetoru ăsta. Una sălbatică, sălbatică.

— Cine vine? Spud? ne spune Begbie.

Își mușcă buza de sus.

— E, gen... e... violență și-astea... nu prea e genu meu... o să rămân și-o să-mi rup capu... gen.

— Încă un muist căcăcios, se întoarse el cu spatele la mine... nu e dezamăgit, ca și când nu s-ar aștepta la nimic de la noi în toată treaba... ceea ce poate e bine sau poate că nu-i așa de bine, da' cine pula mea mai știe-n ziua de azi care-i treaba, gen?

Sick Boy spune ceva de genu să fii un iubitor, nu un luptător și vrea și Begbie să zică ceva, da' Matty spune:

— Intru io.

Asta-i distrage atenția lu Begbie de la Sick Boy. Cerșetoru-ncepe să-l ridice-n slăvi pe Matty, gen și de noi zice că suntem cei mai căcăcioși muiști de pe fața pământului; da' mie mi se pare că Matty e muistu căcăcios, gen, pentru că el e fraieru care pune botu la tot ce zice Franco... nu mi-a plăcut niciodată de Matty... e un distrus. Tovarășii se mai înjură-ntre ei, gen, da' când te-njură Matty, gen, simți ceva mai mult de-atât, simți ceva... gen... ură, știi? Tre' doar să fii fericit. Asta-i faza naspa când e Matty cu noi. Nu poa' să suporte să-i vadă pe alții fericiți, gen.

Îmi dau seama că nu m-am văzut niciodată singur cu Matty, gen. Uneori, gen, sunt doar io cu Rents... sau doar io cu Tommy... sau doar io cu Rab... sau doar io cu Sick Boy... sau chiar io cu Generalissimo Franco... da' niciodată doar io cu Matty. Asta spune ceva, gen.

Pisicile-astea rele își părăsesc culcușul ca să-și urmărească prada, iar atmosfera e... senzațională, gen. Sick Boy scoate niște Ecs. Porumbei albi, cred. E ceva, o nebunie. Cele mai multe pastile n-au MDMA[1], e ceva gen, știi, o parte din efectele de la speed, o parte din alea de la LSD... da'

1. Substanța activă din Ecstasy, cu efecte euforice, stimulatoare, empatogenice.

toate pe care le-am luat au fost, gen, ceva tare, știi? Da' pastilele-astea-s anormale, frate, pur și simplu *zappaești*, frate... ăsta-i cuvântu, *zappaești*... mă gândesc la Frank Zappa cu *Joe's Garage*, la zăpadă galbenă și la prințese evreice și la fete catolice și cred c-ar fi super tare să am o femeie... să iubesc, gen... nu pentru futai, gen, mă rog, nu numai pentru futai... da' să iubesc așa, pentru că simt așa că iubesc pe toată lumea, da' nu așa sexual... doar așa să am pe cineva să-l iubesc... da' știi, Rents o are pe Hazel și Sick Boy... păi, Sick Boy are sute de gagici... da' nici pisicile astea nu par mai fericite decât *moi*...

— Capra vecinului e mereu mai frumoasă, soarele e mai luminos la el... pula mea, cânt, gen, io nu cânt niciodată... am luat ceva pastile și-acuma cânt... mă gândesc la fata lu Frank Zappa, la Moon, gen... mi-ar plăcea... s-o ard așa cu tac'su... la studiou de-nregistrări... doar așa, să văd procesu creator, gen, procesu creator...

— Asta e nebunie... tre' să mă mișc, că altfel mă deprim... își pune Sick Boy mâinile-n cap.

Renton are cămașa descheiată și parcă se ciupește de sfârcuri, gen...

— Spud, uită-te la sfârcurile mele... le simt foarte ciudat, frate... nici un muist n-are sfârcuri ca mine...

Îi vorbesc despre dragoste și Rents spune că dragostea nu există, e ca religia, gen că statu vrea ca tu să crezi în rahaturi d-astea ca să te poată controla și să-ți fută creieru... sunt unele pisici care nu se simt bine dacă n-aduc vorba de politică, gen... da' nu mă deprimă... pentru că, gen, nici el nu crede asta... pentru că... pentru că noi râdem de orice... de dementu ăla de la bar cu mutra plină de sânge... de pizdulice-aia snoabă

care merge la festivaluri englezești, care-arată ca și când i s-ar fi bășit cineva la nas...

Sick Boy zice:

— Hai să dăm o tură la Meadows și să-i aranjăm pe Begbie și pe Matty... niște muiști fleșcăiți, plictisitori, niște pușcăriași fițoși!

— Ris-cant, motane, ris-cant... e nebun de legat, gen... spun.

— Hai s-o facem de dragu fanilor, spune Rents. El și cu Rent luaseră asta dintr-un program publicitar al celor de la Hibs, despre turneul pregătitor de fotbal de la Isle Of Man. E cu pisica numărul unu de la Hibs, Alex Miller, care-arată foarte afumat în poză și cu titlu gen „S-o facem de dragul fanilor". De fiecare dată când sunt ceva droguri... ei asta zic.

Ieșim din pub și traversăm spre Meadows. Începem să cântăm, Sinatra gen, cu niște voci exagerate gen Niuuuu Yooooook:

Noi doi suntem ca doi călători
Plimbându-ne prin Meadows
Culegând flori multe de nu-mă-uita.

Două gagicuțe vin pe cărare spre noi, gen...le cunoaștem... parcă micuța Roseanna și cu Jill... două bunăciuni de pisicuțe, de la școala aia bengoasă, care e, Gillespie's sau Mary Merskine's?... o iau spre Southern, gen, pentru muzică, droguri, experiențe...

... Sick Boy își lungește mâinile și-o prinde pe micuța Gill într-o mare-mbrățișare, Rents face, gen, același lucru cu Roseanne... io rămân cu ochii-n soare, gen, Domnu Pulă Singură la ordinele dumneavoastră.

Se ling între ei. Asta-i cruzime, frate, cruzime. Rents se retrage primu, da' continuă s-o țină pe

Roseanne de gât. Circulă o glumă cu Rents, gen... nu te supăra... păsăric-aia cu care s-a cuplat Rents la Donovan nu-i așa bătrână. Cum o chema, Dianne? Sick Boy, ei, Sick Boy a proptit-o pe micuța Jill de un copac, gen.

— Ce faci, păpușă? Care-i treaba? o întreabă.

— Merg spre Southern, spuse ea, cam afumată...

O prințesică evreică afumată? Nici o urmă de roșeață pe fața ei... uau, puicuțele-astea-ncearcă să se țină tare, dar sunt puțin agitate cu Rents și cu Sick Boy. Le-ar lăsa pe superstarurile-alea terminate să le facă orice, gen. Niște puicuțe adevărate le-ar fute una peste față, gen și-ar sta să se uite la ei cum cad unu câte unu. Gagicuțele-astea se prefac... au trecut printr-o fază de supărat-pe-mămica-și-tăticu-cei-bengoși... nu c-ar profita Rents de treab-asta, mă rog, probabil c-a făcut-o deja, da' cu Sick Boy e altă treabă. Mâinile lui sunt în pantalonii lu micuța Jill...

— Vă cunosc io, fetelor, acolo vă ascundeți voi drogurile...

— Simon! Nu am nimica! Simon! Siiii-moooon!...

Presimțind o ieșire, o lăsă-n pace. Toate pisicile râd nervos, încercând cu toții să se prefacă ca și când totu-ar fi fost un mare joc, gen, după care ele pleacă.

— Poate ne mai vedem la noapte, păpușile! strigă Sick Boy după ele.

— Da... jos la Southern, strigă Jill, mergând cu spatele.

Sick Boy-și plesnește una peste picior, gen.

— Ar fi trebuit să le luăm la noi pe bucățelele-astea și să le-o tragem până nu mai știu de ele. Pula mea, curvulițele-alea o cereau. Era ca și cum își zicea lui asta, nu mie sau lu Rents.

Rents începe să strige și s-arate cu degetu.

— Si! E o veveriță la picioarele tale, pula mea! Omoar-o pe muistă!

Sick Boy e cel mai aproape de ea și-ncearcă s-o ademenească spre el, da' ea o ia la goană, mișcându-se foarte ciudat, arcuindu-și tot corpu, gen. O chestie mică argintie, fermecată... știi?

Rents ia un bolovan și dă cu el după veveriță. Mi se face rău, gen, mi se oprește inima-n loc când zboară pe lângă aia mică. Merge să ia alt bolovan, râzând ca dementu, da-l opresc.

— Las-o, frate. Veveriţele nu fac rău nimănui, frate!

Urăsc felu-n care Mark le face rău animalelor... e greșit, frate. Nu te poți iubi pe tine dacă vrei să faci rău la creaturile-alea... vreau să zic... ce speranță mai ai? Veverița e adorabilă, pula mea. Își vede de treaba ei. E liberă.

Poate că Rents asta nu suportă. Veverița e liberă, frate.

Îl țin pe Rents, care râde-n continuare. Două bunăciuni se uită spre noi, trecând pe-acolo. Par dezgustate, gen. Lui Rents îi scânteiază ochii.

— PRINDE-O PE MUISTĂ! îi strigă el lu Sick Boy, da' asigurându-se că-l aud bunăciunile. ÎMPACHETEAZ-O ÎN CELOFAN, SĂ NU CRAPE CÂND O FUȚI!

Veverița se depărtează de lângă Sick Boy, da' bunăciunile se-ntorc și par foarte scârbite de noi, ca și când eram un căcat, știi? Acuma râd și-așa, da' tot îl țin pe Rents.

— Cine-i pizd-aia acră care se holbează la noi? Pula mea de ciumă! spune Rents suficient de tare cât să-l audă.

Se întorc și măresc pasul. Sick Boy strigă:

— CARĂ-TE-N PULA MEA DE PIZDĂ TRISTĂ!

După care se-ntoarce spre noi și spune:

— Nu ș' ce se tot dau ofilitele-astea la noi. N-o să le fută nimeni, nici măcar aici la ora asta. Mai bine mi-o bag între două bucăți de șmirghel B&Q[1].

— Dă-te-n pula mea! Tu te-ai fute și cu crăpătura de ziuă, dac-ar avea păr, spuse Rents.

Cred să s-a simțit prost imediat ce-a spus asta, gen, pentru că Dawn[2] îl chema pe copilașu care-a murit, al lu Lesley, a murit în pătuț și-așa și știe toată lumea, gen, că Sick Boy îi făcuse copilu...

Da' Sick Boy nu zice decât:

— Dă-te-n pula mea, bă, muie. Tu ești ăla de la adăpostu pentru maidanezi aicea, frate. Toate pizdele pe care le-am futut, și-au fost muuuulte, toate-au fost bune.

Îmi amintesc de gagic-asta din Stenhoose, cu care și-a pus-o Sick Boy-odată când era mangă... nu prea po' să zic gen că avea ceva deosebit... mă gândesc că fiecare pisică are gen un călcâiu lu Ahile...

— E, adu-ți aminte de puicuț-aia de la Stenhoose, cum o cheamă?

— Nu-ncepe *tu* acuma! *Tu* n-ai putut să te fuți la bordel, pula mea, cu scula făcută sandviș între un American Express și un card Access...

Începem să ne-njurăm, după care ne plimbăm un pic, da-ncep să mă gândesc la aia mică, la Dawn și la veveriț-aia, așa liberă, fără să deranjeze pe nimeni... și ei voiau s-o omoare, uite-așa,

---

1. Firmă producătoare de materiale și articole de construcții.
2. Joc de cuvinte: în engleză, *dawn* este atât un nume propriu, cât și un substantiv comun, însemnând zori de ziuă. Expresia *the break of dawn* folosită mai devreme desemnează momentul când se crapă de zi.

gen, și la ce bun? Mă face să mă simt trist și furios și mi-e greață...

Mă îndepărtez de ei. Mă-ntorc și plec. Rents vine după mine.

— Hai, Spud... ce pula mea ai?

— Voiai să omori veverița-aia.

— E doar o veveriță, Spud. Un parazit... spuse el.

Își pune brațul pe după umerii mei.

— Poate că nu e mai parazit decât tine sau decât mine, gen... cine poa' să zică ce e un parazit... duduile-alea fițoase cred că oamenii ca noi sunt paraziți, gen, asta le dă dreptu să ne omoare, zic.

— Îmi pare rău, Danny... e doar o veveriță. Îmi pare rău, frate. Știu ce simți tu pentru animale. Doar că... știi ce vreau să zic, Danny, gen... futu-i, adică sunt futut, Danny. Nu știu. Begbie și... pastilele. Nu știu ce fac cu viața mea... totu e un mare haos, Danny. Mă doare-n pulă care-i treaba. Îmi pare rău, frate.

Rents nu mi-a spus „Danny" de-o mie de ani și-acuma nu se poate opri să nu-mi zică așa. Pare foarte supărat, gen.

— Hei... las-o moartă, motane... sunt doar animale și-așa gen... nu-ți mai bate capu cu rahatu-ăla... mă gândeam numai la creaturi mici și inocente, cum ar fi Dawn, copilașu, gen... n-ar trebui să le facem rău, gen...

Mă prinde și mă strânge-n brațe, gen.

— Tu ești unu dintre cei mai tari, frate. Amintește-ți asta. Și nu vorbesc drogurile și alcoolu, io vorbesc. Doar că, dacă nu ești total prăjit și le spui altora ce simți pentru ei, o să spună că ești cel mai fraier din lume... Îi dau una pe spate și, gen, vreau să-i spun același lucru, da' ar suna, gen, că-i zic asta doar pentru că mi-a zis-o el primu.

Îl auzim pe Sick Boy-n spatele nostru.

— Doi poponari, pula mea. Ori mergeți în boscheți și vă futeți, ori veniți și m-ajutați să-i găsim pe Cerșetoru și pe Matty.

Ne rupem din îmbrățișare și râdem. Amândoi știm că Sick Boy, cu toată dorința lui să facă pe duru, e unu dintre cei mai tari și-așa.

Datul cu stângu-n dreptu

O caut cu lumânarea

Expresia judecătorului pare să oscileze între milă și dezgust când se uită la mine și la Spud, aflați pe banca acuzaților.

— Ați furat cărți din librăria Waterstone, cu intenția de a le vinde, afirmă el. Ați ajuns să vindeți cărți, la naiba.

— Nu, spun.

— Da, spune Spud, în același timp.

Ne întoarcem, uitându-ne unul spre altul. Cât timp am stat să lucrăm la poveste și-n două minute muistu-ăsta idiot a belit-o.

Judecătorul are o izbucnire tăioasă. Nu are o slujbă nemaipomenită, dacă stai să te gândești. Tre' să fie tare obositor să ai toată ziua de-a face cu nebuni. Totuși, pun pariu că mălaiu e serios, pula mea și nu-l forțează nimeni s-o facă. Ar trebui să-ncerce să fie puțin mai profesionist, puțin mai pragmatic, decât să-și arate așa mult enervarea.

— Domnule Renton, nu intenționați să vindeți cărțile?

— Nu. Ei bine, nu, onorată instanță. Erau pentru citit.

— Deci citiți Kierkegaard. Spuneți-ne despre el, domnule Renton, spune tipu arogant.

— Mă interesează conceptele de subiectivitate și de adevăr, mai precis ideile lui despre ce-n-seamnă alegere; concepția lui conform căreia alegerea autentică este făcută din îndoială și nesiguranță, fără recurs la experiențele sau sfaturile altora. S-ar putea susține, pe bună dreptate oarecum, că aceasta este o filosofie de origine burgheză, existențialistă și că ar căuta, prin urmare, să submineze înțelepciunea colectivă a societății. În orice caz, este și o filosofie a eliberării, deoarece, atunci când o astfel de înțelepciune socială este negată, bazele controlului social asupra individului sunt diminuate și... dar aici spun prostii.

Mă opresc. Ăștia-i urăsc pe ăia deșteți. E ușor să te lași convins de concepții mărețe, reușite, pula mea, elevate. Gândește-te la respect, Renton, gândește-te la respect.

Judecătorul sforăie ironic. Fiind un tip educat, bănuiesc că știe mai multe despre marii filosofi decât un terchea-berchea ca mine. Îți trebe minte, pula mea, ca să fii judecător. Nu orice muist poa' să facă treab-asta, pula mea. Aproape că-l aud pe Begbie spunându-i asta lu Sick Boy în galeria publică.

— Și dumneavoastră, domnule Murphy, dumneavoastră intenționați să vindeți cărțile, așa cum vindeți toate lucrurile pe care le furați, pentru a vă finanța dependența de heroină?

— Te-ai prins, frate... e... așa e, gen, dădu Spud din cap, iar expresia lui meditativă se transformă în confuzie.

— Dumneavoastră, domnule Murphy, sunteți un hoț înveterat.

Spud scutură din umeri, ca și când ar vrea să spună că nu-i vina lui.

— Rapoartele spun că încă sunteți dependent de heroină. Sunteți, de asemenea, dependent și de furt, domnule Murphy. Oamenii trebuie să muncească din greu pentru a produce bunurile pe care dumneavoastră le furați în mod repetat. Alții trebuie să muncească mult ca să câștige bani pentru a și le achiziționa. Încercările repetate de a vă face să încetați cu aceste delicte minore, dar persistente, s-au dovedit inutile până acum. De aceea, vă voi da o sentință de zece luni de custodie.

— Mulțam.... eh, adică... nu-i panică, gen...

Muistu se-ntoarce spre mine. Futu-i.

— Dumneavoastră, domnule Renton, sunteți o problemă diferită. Rapoartele arată că și dumneavoastră sunteți dependent de heroină; dar că ați încercat să controlați această problemă cu drogurile. Susțineți că comportamentul dumneavoastră are legătură cu despresia cauzată de renunțarea la droguri. Sunt gata să accept asta. Sunt pregătit să accept afirmația dumneavostră că intenționați doar să-l împingeți pe domnul Rhodes, pentru ca acesta să nu vă atace și că nu ați vrut să-l loviți. Prin urmare, am să vă suspend sentința de șase luni, cu condiția ca dumneavoastră să urmați un tratament corespunzător pentru dependență. Serviciile sociale vor monitoriza progresul dumneavoastră. Deși accept că aveați în posesia dumneavostră cannabis pentru uz personal, tot nu pot trece cu vederea folosirea unui drog ilegal; chiar dacă dumneavoastră susțineți că-l folosiți pentru a combate depresia de care suferiți în urma renunțării la heroină. Pentru posesia acestui drog controlat, veți fi amendat

cu o sută de lire. Vă sugerez ca pe viitor să găsiți alte modalități să combateți depresia. Dacă și dumneavoastră, la fel ca prietenul dumneavoastră, domnul Murphy, nu reușiți să respectați oportunitatea care vi se oferă și apăreți din nou în acest tribunal, nu voi ezita să recomand o sentință de custodie. Vă e limpede?

Limpede ca apa, pula mea de muist docil. Te iubesc, bă, căpățână plină de căcat.

— Vă mulțumesc, onorată instanță. Sunt și eu foarte conștient de ce dezamăgire am fost pentru familia și prietenii mei și de faptul că acum irosesc timpul prețios al tribunalului. În orice caz, unul dintre elementele cheie ale reabilitării este abilitatea de a recunoaște că problema există. Am mers regulat la clinică și fac terapie de menținere, mi s-au prescris metadonă și temazepan. Nu mai tolerez autoamăgirea. Cu ajutorul lui Dumnezeu, voi înfrânge boala. Vă mulțumesc încă o dată.

Judecătorul se uită atent la mine, să vadă dacă pe fața mea e vreun semn de ironie. Sub nici o formă n-o să vadă. Sunt obișnuit să rămân imperturbabil când îl enervez pe Begbie. Impenetrabil e mai bine decât mort. Convins că nu e rahat, muistu prost declară ședința închisă. Ies în libertate; amărâtu de Spud intră la răcoare.

Un polițist îi face semn să se miște.

— Îmi pare rău, frate, îi spun, simțindu-mă cam muist.

— Nu-i panică, frate... Mă las de dava, iar Saughton e un loc bun pentru haș. O să fie-o nimica toată, gen... spune el, în timp ce era escortat afară de-unu cu o față de cur.

În holul din fața sălii de judecată, mama vine către mine și mă-mbrățișează. Pare epuizată, cu cearcăne negre sub ochi.

— Ooo, băiete, băiete, ce mă fac eu cu tine? spune ea.

— Mare fraier. Rahatu-ăla o să te omoare, zice și frate-miu Billy, scuturând din cap.

Voiam să-i zic ceva muistului. Nu i-a cerut nimeni să vină aici, iar observațiile lui idioate sunt la fel de puțin binevenite. Oricum, când tocmai mă pregăteam să vorbesc, veni Frank Begbie.

— Rents! Foarte tare, frate! Bun rezultat, pula mea, nu? Păcat de Spud, da' e mai bine decât ne-așteptam, pula mea. N-o să facă zece luni. O să iasă-n șase săptămâni, pentru bună purtare. Chiar mai puțin.

Sick Boy, care arăta ca un director din publicitate, își pune brațu-n juru maică-mii și-mi aruncă un zâmbet de reptilă.

— Pentru asta tre' să sărbătorim. La Deacon? sugerează Franco.

Ca niște *junky*, ne luăm după el. Nimeni n-are chef de ceva anume, iar băutura câștigă în lipsă de altceva.

— Dac-ai ști ce mi-au făcut mie și lu taică-tu... se uită maică-mea la mine, foarte serioasă.

— Muist prost, rânji Billy, să șutești cărți din magazine.

Muistu-ăsta-ncepea să mă calce pe nervi.

— Șutesc cărți din magazine de șase ani. Am cărți în valoare de patru mii la mama și la mine. Crezi c-am cumpărat vreuna? Ăsta-i un profit de patru mii, din șutit cărți, muist prost ce ești.

— Oo, Mark, nuu, nu toate cărțile-alea... maică-mii părea că i se rupe inima.

— Da' gata, acuma am terminat, mamă. Mereu am zis că prima oară când mă prind, am terminat. După aia nu-ți mai merge. E timpu s-o lași baltă. Finito. Sfârșitu poveștii.

Vorbeam serios. Și mama trebe să fi crezut la fel, pentru că și-a schimbat atitudinea.

— Și ai grijă cum vorbești. Și tu la fel, se-ntoarse spre Billy. Nu știu de unde-ați învățat așa, că la mine-n casă n-ați auzit.

Billy se uită la mine, ridicând sceptic din sprâncene, fac și io același gest spre el, o manifestare rară de solidaritate fraternă.

Toată lumea se pilește repede. Mama ne stânjenește pe mine și pe Billy, vorbind despre menstruația ei. Doar pentru că avea patruzeci și șapte de ani și încă-i venea ciclul, trebuia să se asigure că află toată lumea despre asta.

— M-am inundat. Pentru mine, tampoanele sunt inutile. E ca și cum ai încerca să oprești un flux puternic de apă cu un *Evening News,* râse ea zgomotos, dându-și capul pe spate cu un gest pe care-l știam foarte bine, unul dezgustător, de curvă, de la prea-multe-Carlsberg-Special-la-Club-Leith-Dockers.

Îmi dau seama că mama a băut de dimineață. Probabil că le-a amestecat cu valium.

— Bine, mamă, spun.

— Nu-mi spune că ți-e rușine cu bătrâna ta mamă?

Îmi apucă obrazul subțire cu degetul mare și arătătorul.

— Mă bucur și io că nu mi l-au luat p-ăla micu. Urăște să i se spună așa. O să fiți mereu ăia mici, amândoi. Ți-aduci aminte când îți cântam cântecu tău preferat, când erai micuț de tot, în cărucior?

Am strâns mai tare din dinți, fiindcă simțeam cum mi se usucă gâtul și mi se scurge tot sângele din obraji. Pula mea, cum să nu.

— Lu puiu mamii-i place fragedă, fragedă, lu puiu mamii-i place pâinea fragedă... cânta ea fără vlagă.

Sick Boy i s-a alăturat bucuros. Aș fi preferat să mă fi băgat pe mine la răcoare-n locu lu muistu-ăla norocos de Spud.

— Puiu mamii mai vrea o halbă? întrebă Begbie.

— Da', ați putea să cântați și voi, pizda mă-sii. Ați putea să cântați și voi, bă muiștilor!

Mama lu Spud intrase în pub.

— Îmi pare tare rău pentru Danny, doamnă Murphy... am început io.

— Îți pare rău! Îți dau io părere de rău! Dacă n-ați fi fost tu și cu adunătur-asta de gunoaie, Danny-al meu n-ar fi-n pușcărie-acuma!

— Și tu acuma, Colleen, dragă. Știu că ești supărată, da nu-i drept.

Mama se ridică.

— Îți zic io ce dracu-i drept! Din cauza lu ăsta! Și arătă spre mine cu ură. Ăsta l-a băgat pe Danny-n poveste-aia. S-a ridicat dracu-acolo, la tribunal, cu textele lui fițoase. Ăsta și cu ăia doi, ai dracu.

Spre ușurarea mea, și Sick Boy și Cerșetoru erau vizați de furia ei.

Sick Boy n-a zis nimic, da' se ridică încet de pe scaun, cu o expresie gen n-am-mai-fost-niciodată-jignit-în-așa-hal, după care scutură din cap trist și arogant.

— Aia-i total sărită! izbucni Begbie sălbatic.

Pentru muistu-ăsta nici o vacă nu era sfântă, nici măcar alea bătrâne din Leith, ale căror băieți tocmai intraseră-n pușcărie.

— Io n-am pus niciodată mâna pe rahatu-ăla și le-am spus lu Rents și lu Spu... lu Mark și lu Danny că sunt nebuni dac-o fac... Sick... Simon e curat de luni bune, pula mea.

Begbie se ridicase, alimentat de propria indignare. Se bătea cu pumnu-n piept, ca și când

s-ar fi abţinut să n-o lovească pe doamna Murphy şi-i striga-n faţă:

— IO ERAM MUISTU-ĂLA CARE-NCERCA SĂ-I FACĂ SĂ SE LASE!

Doamna Murphy se-ntoarse şi fugi din pub. Expresia de pe faţa ei ne-a întristat; era una de totală înfrângere. Nu numai că-şi pierduse fiu-n închisoare, da' şi imaginea ei despre el fusese compromisă. Îmi părea rău pentru femeie şi-l uram pe Franco.

— Da, ea-i de vină pentru tot scandalul ăsta, comentă mama, dar adăugă meditativ – da' totuşi îmi pare rău pentru ea. Băieţelu ei a intrat în puşcărie.

Se uită spre mine, scuturând din cap.

— Cu toată bătaia de cap, tot nu poţi fără copii. Ce face ăla micu-al tău, Frank?

Se întoarse spre Begbie.

Mi-era ruşine să văd cât de repede se lasă fraieriţi de d-ăştia ca Franco oameni ca mama.

— Barry, doamnă Renton. Creşte, creşte, pula mea.

— Spune-mi Cathy. Toată treab-asta cu doamna Renton! Mă faci să mă simt bătrână.

— Păi eşti, am comentat.

M-a ignorat cu desăvârşire şi nimeni altcineva n-a râs, nici măcar Billy. Într-adevăr, Begbie şi Sick Boy s-au uitat la mine cum se uită nişte unchi dezaprobatori la un puşti obraznic, da' pe care n-au dreptu să-l pedepsească. Acuma sunt demis la acelaşi statut ca şi copilu lu Begbie.

— Un băieţel, nu, Frank? îl întreabă mama pe Begbie, şi el părinte, la rându lui.

— Da, adevărat. Îi zic lu Ju, zic, dacă-i fată, intră la loc de unde-a venit.

O şi vedeam pe „Ju", cu pielea aia cenuşie, de culoarea terciului, cu păru slinos şi trupu subţire,

cu pielea ofilită care abia-i atârnă, fața neutră înghețată, mortuară; incapabilă să zâmbească sau să se încrunte. Valiumul care-i mai calmează nervii, în timp ce copilu se pune pe-o nouă ploaie de țipete care-ți dau fiori. Îl va iubi pe copil, în egală măsură cu indiferența lu Franco pentru amărâtu-ăla mic. Va fi o dragoste înăbușitoare, îngăduitoare, necondiționată, iertătoare, care-i va permite puștiului să ajungă exact ca tăticu lui. Numele copilului ăluia a fost destinat Închisorii Saughton a Majestății Sale[1] încă de când era în pântecele lu June, la fel de sigur cum un fetus de bogătaș e legat de Eton[2]. În timp ce se va desfășura tot procesu ăsta, tăticu Franco va fi unde e acuma: la cârciumă.

— Și io voi fi în curând bunică! Dumnezeule, nu-ți vine să crezi.

Mama se uita la Billy cu evlavie și mândrie. El zâmbi prostește, mândru. De când o lăsase cu burta la gură pe pizdulice-aia a lui, Sharon, a devenit băiatu de aur al lu mama și-al lu tata. S-a uitat faptu că muistu-ăla a adus gaborii-acasă de mai multe ori decât mine; măcar io am avut bunu-simț să nu mă cac la mine-n prag. Acuma, asta-i fix pula. Doar pentru că se-nrolase din nou în armată, de data asta pentru șase ani nenorociți și pentru c-a lăsat gravidă o putoare. Mama și tata ar trebui să-l întrebe pe muist ce pula mea face cu viața lui. Dar nu. Doar zâmbete pline de mândrie.

— Dacă-i fetiță, Billy, pune-o s-o bage la loc, repetă Begbie, de data asta înjurând.

---

1. În original, HM Prison Saughton, închisoare scoțiană, care funcționează după sistemul britanic.
2. Eton College, școală engleză particulară pentru băieți, de renume internațional.

Începea să-l ajungă băutura. Alt muist care bea de pula mea mai știe când.

— Ăsta-i spiritu, Franco, îl plesni Sick Boy pe spate pe Begbie, încercând să-l încurajeze pe dement, să-i dea mai multă apă la moară, poate mai scoate Begbie una sau două din tâmpeniile clasice.

Îi colecționăm cele mai stupide, misogine și violente citate, ca să le folosim pentru a-l imita când nu e-n preajmă. Aproape că ni se face rău de la atâta râs convulsiv. Jocul are o limită: când ne gândim cum ar reacționa dac-ar afla. Sick Boy-a-nceput deja să se strâmbe pe la spatele lui. Într-o zi, unu dintre noi, sau amândoi chiar, vom merge prea departe și vom fi însemnați cu un pumn sau o sticlă, ori vom fi supuși „disciplinei bâtei de baseball". (Unu dintre citatele preferate ale lu Begbie.)

Am mers cu taxiu până la Leith. Begbie începuse să bombăne despre „prețurile de oraș" și se pornise să dezvolte o pledoarie total irațională despre Leith, ca centru de distracție. Billy a fost de acord, vrând să ajungă cât mai aproape de casă, pretextând c-ar calma-o mai ușor pe gagică-sa gravidă, dacă telefonu de înștiințare ar veni dintr-un pub local.

Sick Boy-ar fi fost cu toată inima împotriva lui Leith, dacă n-aș fi făcut io primu asta. Așa că muistu s-a delectat copios sunând la taxi. Am intrat într-un pub din centru, de la Walk, unu care nu mi-a plăcut niciodată, da-n care se pare că ne-mpotmoleam întodeauna. Malcolm, grăsanu din spatele barului, ne-a adus o vodcă dublă din partea casei.

— Am auzit că ai scăpat. Bună treabă, frate.

Am scuturat din umeri. Vreo doi tipi mai în vârstă îl tratau pe Begbie ca și când ar fi fost un

star de la Hollywood; ascultau răbdători una dintre poveștile lui, care nu era neapărat amuzantă și pe care probabil c-o mai auziseră, oricum, de multe ori.

Sick Boy a adus un rând de băuturi, făcând din asta o mare chestie, fluturându-și ostentativ banii.

— BILLY! LAGER? DOAMNĂ RENTON... EI, CATHY! CE SĂ FIE? GIN BITTER LEMON? striga de la bar spre masa din colț.

Mi-am dat seama că Begbie, implicat acum într-o poveste conspirativă cu un labagiu urât, mutră de boxer, genu de care te-ai feri ca de ciumă, îi strecurase lu Sick Boy mălaiu ca să cumpere de băut.

Billy se certa cu Sharon la telefon.

— Pula mea, frate-miu tocmai a scăpat de pușcărie! Furt de carte, atac asupra unui membru al personalului librăriei, posesie de droguri. Și muistu-ăsta norocos scapă. Chiar și mama-i aici! Am dreptu să sărbătoresc, pula mea...

Trebuie să fi fost disperat, dac-a fost nevoit să pună placa aia cu dragostea frățească.

— Uite-l pe Planeta maimuțelor, mi-a șoptit Sick Boy, făcându-mi semn spre un tip care bea acolo-n pub. Arăta ca un bonus de la film. Ca-ntotdeauna, era muci și-ncerca să-și găsească companie. Din nefericire, ni s-au întâlnit privirile și veni spre mine.

— Te interesază caii? mă întreabă.

— Nu.

— Te interesează fotbalu? bolborosește el.

— Nu.

— Rugby? acuma pare disperat.

— Nu, spun.

Era greu să-ți dai seama dacă urmărea să obțină ceva sau doar căuta companie. Cred că

nici muistu nu știa. Oricum, și-a pierdut interesu pentru mine și s-a-ntors spre Sick Boy.

— Te interesează caii?

— Nu. Urăsc și fotbalu și rugby-u și tot. Da-mi plac filmele. Mai ales *Planeta maimuțelor*. L-ai văzut? Ăsta mi-a plăcut.

— Da! Mi-aduc aminte de el! *Planeta maimuțelor*. Charlton Pula Mea Heston. Roddy Mc... cum îl cheamă? Muistu-ăla mic. Știi de cine zic. Știe de cine zic! se-ntoarce spre mine Planeta maimuțelor.

— McDowall.

— Ăla e! zice el victorios. Se-ntoarce din nou spre Sick Boy.

— Unde-i gagica ta acuma?

— Ce? Ce-ai zis? întreabă Sick Boy, perplex.

— Aia mică, blondă, cu care-ai fost aici noaptea trecută.

— Aaa, da, aia.

— Super pizdulice... dacă-mi permiți, gen. Fără supărare, frate.

— Nu, nu-i problemă, frate. E-a ta pentru cincizeci de lire, fără mișto. Vocea lu Sick Boy scade.

— Pe bune?

— Da. Fără chestii perverse, doar o tăvăleală normală. Te costă cincizeci de lire.

Nu-mi puteam crede urechilor. Sick Boy nu glumea. Încercă să-i facă lipeala lu Planeta maimuțelor cu micuța Maria Anderson, pe care junkistu-ăsta-o tot futea de vreo câteva luni. Muistu voia s-o scoată la produs. Mi s-a făcut silă de ce ajunsese să facă, ce ajunseserăm cu toții și iar am început să-l invidiez pe Spud.

Îl iau de-o parte.

— Care pula mea-i treaba?

— Treaba e că am grijă de *numero uno*. Care-i problema ta? De când te-ai făcut asistent social?

— Da' asta-i complet altceva. Nu știu ce pula mea te-a apucat, frate, chiar nu știu.

— Deci acuma ești Domnu Papagal Treaz, pula mea sau ce?

— Nu, da' io n-am treabă cu alți muiști.

— Fugi d-aici. Zi-mi acum că nu tu ai fost ăla care l-ai trimis pe Tommy la Seeker și restu.

Avea ochii foarte limpezi și amenințători, neatinși de conștiință sau compasiune. Se-ntoarse și merse-napoi la Planeta maimuțelor.

Am vrut să spun că Tommy a avut de ales; micuța Maria nu are. Da' asta n-ar fi făcut decât să pornească o ceartă despre unde începe și unde se termină alegerea. De câte-ncercări e nevoie pentru ca acest concept de alegere să fie scos din circulație? Pula mea, tare aș vrea să știu. Pula mea, aș vrea să știu tot.

Ca un făcut, Tommy intră în pub; urmat de Premiu Doi, care era vraiște. Tommy-ncepuse să ia. Nu mai luase niciodată. Probabil că e vina noastră; vina mea, probabil. Dintotdeauna, drogu lu Tommy fusese *speedu*. Lizzy l-a lovit sub centură. E foarte tăcut, foarte supus. Premiu Doi nu e.

— Rent Boy e cel mai tare! Hei! Mare muist mai ești! strigă el, strivindu-mi mâna.

În tot pubu răsună un cor de „Mark Renton e unu singur". Bătrânu Willie Shane, fără dinți, bagă tare. La fel și bunicu lu Cerșetoru, un bătrânel muist tare de treabă, cu un singur picior. Cerșetoru și doi din prietenii lui psihopați, pe care nici măcar nu-i cunosc, cântă, la fel și Sick Boy și Billy, chiar și mama.

Tommy mă plesnește pe spate.

— Frumoasă treabă, spune.

După care:

— Ai ceva dava?

Îi spun să uite de ea, s-o lase baltă cât mai poate. Îmi spune, așa, pe un ton de cocoș, că se poate descurca. Mi se pare c-am mai auzit replic-asta și-nainte. Am băgat-o și io și probabil c-o s-o mai fac.

Sunt înconjurat de muiștii care-mi sunt cei mai apropiați; da' niciodată nu m-am simțit așa singur. Niciodată de când mă știu.

Planeta maimuțelor s-a strecurat și el în gașcă. Gându că muistu-ăla o fute pe micuța Maria Anderson nu este foarte atrăgător din punct de vedere estetic. Gându că muistu se fute cu cineva nu este atrăgător din punct de vedere estetic. Dacă-ncearcă să vorbească cu mama, îi sparg fățău ăla de primată.

Andy Logan intră în pub. E un muist foarte exuberant, care duhnește-a delicte minore și a pușcărie. Pe Loags l-am cunoscut acu vreo doi ani, când lucram amândoi ca îngrijitori la un teren de golf al conducerii locale, de unde scoteam bani frumoși. Controlorul de pe duba patrulei parcului ne băgase pe fir. Vremuri productive; nu m-atingeam niciodată de salariu. Îmi place de Loags, dar prietenia noastră n-a evoluat. Niciodată nu vorbea despre altceva decât despre vremurile-alea.

Toată lumea a intrat în joc, în jocu-ăsta al reamintirii. Orice conversație-ncepea cu „ți-aduci aminte atunci când..." și acuma vorbeam de bietu Spud.

Flocksy intră-n cârciumă și îmi făcu semn de la bar. Mă întrebă de dava. Sunt la dezintoxicare. Era ironic faptu că am fost prins furând cărți, acum când încerc să fiu pe drumu cel bun. Da' metadona asta mă omoară, pula mea. Îmi dă o stare de agitație. M-a apucat nasol acolo la librărie,

când muistu-ăla cu față de cur a trebuit să-ncerce el să facă pe erou.

Îi spun lu Flocksy că sunt la recuperare și el se cară imediat, fără să zică nimic.

Billy m-a văzut vorbind cu el și-l urmează afară, da' mă duc după el și-l prind de braț.

— O să-l rup pe-mpuțitu-ăla... șuieră el printre dinți.

— Lasă-l, e-n regulă.

Flocksy se-ndepărtează, a uitat de toate astea, a uitat de toate, mai puțin de preocuparea heroinei.

— Pula mea de gunoi. Meriți toate astea fiindc-o arzi cu infectu-ăla.

Merge înapoi și se-așază, da' numai pentru că le vede pe Sharon și pe June venind pe drum.

Când o vede Begbie pe June în pub, îi aruncă o privire încruntată și acuzatoare.

— Unde-i copilu?

— E la sor-mea, spune June timidă.

Își întoarce dinspre ea ochii războinici, gura deschisă și fața înghețată, încercând să absoarbă informația și să decidă dacă se simte bine, rău sau e indiferent la toată povestea. Până la urmă, se întoarce spre Tommy și-i spune cu afecțiune că e un mare muist.

Ce-avem aici? Pula mea, furia lu Billy cel băgăreț, un nenorocit de reacționar. Sharon se uită la mine de parc-aș avea două capete. Mama, beată și ușuratică, Sick Boy... muist. Spud-n închisoare. Matty-n spital și n-a fost nimeni să-l vadă, nici măcar nu vorbește nimeni despre el, e ca și când n-ar fi existat niciodată. Begbie... pula mea, strălucește, în timp ce June arată ca un morman de oase în combinezonu ăla hidos de fâș, o ținută în cel mai bun caz nefavorabilă, dar care-i subliniază diformitatea.

Mă duc la budă și, după ce mă piș, știu că nu mă mai pot întoarce acolo, să dau ochii cu tot rahatu ăla. Mă strecor afară pe ușa din spate. Mai sunt încă paisprezece ore și cincisprezece minute până-mi voi putea lua noua doză. Dependența sponsorizată de stat: substitutu de metadonă pentru heroină, niște jeleuri scârboase, trei pe zi, ca să aibă efect. Nu știu mulți junkiști de la dezintoxicare care să nu le ia pe toate trei odată, după care să iasă ca să facă rost de ceva. Până dimineață, atâta tre' s-aștept, pân-atunci. Decid că nu po' s-aștept așa mult. O iau spre Jimmy Swan, pentru o doză, doar O DOZĂ-N PULA MEA, ca să pot trece de ziua asta lungă și grea.

Dileme de rahat No. 66

E o provocare să te mişti: da' n-ar trebui să fie. Pot să mă mişc. S-a mai făcut asta-nainte. Prin definiţie, noi, oamenii, gen, suntem materie în mişcare. Da' oricum, de ce să te mişti când ai tot ce-ţi trebuie chiar aici. Da-n curând va trebui să mă mişc. Mă voi mişca atunci când îmi va fi suficient de rău. Doar că nu po' concepe să-mi fie atât de rău, încât să fie nevoie să mă mişc. Asta

mă înspăimântă, pentru că va trebui să mă mişc în curând.

Sigur voi fi în stare s-o fac; sigur, pe pula mea.

Câini morți

Ah... *duşmanu este-n rahat*, cum ar fi spus bătrânu Bond, și uite-n ce hal arată muistu. Freză de *skinhead*, geacă de piele verde, pantofi Doctor Martens cu talpă groasă. Dobitocu clasic; și un lătrău care se târăște credincios după el. Pitbull, shit bull, bull shit terrier[1], pula mea, o pereche de fălci pe patru picioare. Ooo, se pișă la un copac. *Aici, cuțu, aici, cuțu.*

Când locuiești deasupra unui parc, ai tot felul de îndeletniciri. Ochesc animalu cu pușca mea telescopică; s-ar putea să fie doar în mintea mea, da' mi se pare că s-au cam înmulțit zilele-astea, cotesc spre dreapta. Totuși, Simon e un țintaș destul de bun ca să compenseze această disfuncție a tehnologiei lui de nădejde, această veche pușcă cu aer comprimat de calibru 0,22. Mut ținta spre *skinhead*, ochindu-i fața. După care mă plimb pe corpu lui de sus până jos, în sus și-n jos, în sus

1. Joc de cuvinte: în engleză, *shit* înseamnă rahat, la fel ca și *bull shit*.

și-n jos... *ușurel, iubi... înc-o dată...* împuțitu-ăsta n-a primit niciodată-n viața lui atâta atenție, atâta grijă, atâta... da, dragoste. E un sentiment teribil, să știi că ai puterea de a provoca atâta durere, chiar de la tine din cameră. *Șpune-mi așașinul nevăzut, don'șoară Moneypenny.*

Da' io pe pitbull îl vreau; vreau să-l fac să-și atace stăpânu, să sfâșii relația emoționantă dintre om și animal odată cu ouăle lu stăpân'su. Sper ca shit-bull-u ăsta să aibă mai multe coaie decât rottweileru-ăla prostovan de ieri. L-am lovit pe dihani-aia chiar în față și ce, s-a-ntors amărâtu-ăla-mpuțit spre bolovanu de stăpân'su-n combinezon? Tare i-o fi plăcut, cum ar spune Vera și Ivy din *Coronation Street*[1]. Muistu-a-nceput să scheaune și-atât.

Mi se spune Sick Boy, spaima figuranților, care șutează în toți d-alde legumă ăștia. Asta-i pentru tine, Fido sau Rocky sau Rambo sau Tyson sau cum pula mea te-o fi botezat retardatu de stăpân'tu cap-de-pulă. Asta-i pentru toți copiii pe care i-ai măcelărit, pentru toate fețele pe care le-ai desfigurat și pentru rahatu pe care l-ai depus pe străzile noastre. Da' mai presus de toate, e pentru rahatu pe care l-ai făcut în parcuri, rahat care-ntotdeauna găsește o cale să intre-n corpu lu Simon, de fiecare dată când încearcă să placheze vreun jucător, ca mijlocaș la Abbeyhill Athletic, în Liga Amatorilor Lothian Sunday.

Acuma sunt unu lângă altu, om și fiară. Apăs pe trăgaci și mă dau un pas înapoi.

Genial! Câinele scheaună și sare pe *skinhead*, înfigîndu-și fălcile în brațul muistului. *Bună lovitură, Șimon.* Îți mulțumesc, Sean.

---

1. Cel mai longeviv *soap opera* britanic (a început în 1960 și încă se mai difuzează); totodată cel mai vizionat program în Marea Britanie.

— SHANE! SHANE! BĂ, MUIE! TE OMOR, PULA MEA! SHAAAANE! strigă tipu, cărând șuturi câinelui, da' pantofii lui n-au nici o șansă împotriva monstrului. L-a capsat bine și chestiile-astea nu-ți dau drumu; pentru muiștii-ăștia proști, singura atracție la câinii ăștia e ferocitatea lor. Tipu chiar a turbat, mai întâi zbătându-se, după care încercând să stea nemișcat, pentru că-i prea dureros să te zbați; din când în când, amenințându-l, apoi rugându-se de mașina aia criminală lipsită de milă. Un muist în vârstă vine să-ncerce să-l ajute, da' renunță, deoarece câinele se uită-n jur și mârâie, ca și când ar zice: tu urmezi, bă, muie.

Cobor scările în mare viteză, cu bâta de baseball din aluminiu în mână. Asta așteptam, despre asta-i vorba. Omul vânător. Am gura uscată, de la presimțiri; Sick Boy e-n safari. *O mică problemă pe care ș-o rezolvi, Șimon.* Cred că mă descurc, Sean.

— AJUTAȚI-MĂ! AJUTAȚI-MĂ! guiță *skinheadu*. E mai tânăr decât credeam.

— E-n regulă, frate. Stai calm, îi zic. Nu-ți fie frică, Simon e aici.

Mă furișez pe ascuns în spatele câinelui; nu vreau ca muistu să-l slăbească și să mă ia pe mine, chiar dacă sunt mici șansele. Din brațul gagiului și din gura câinelui se scurge sânge, îmbibându-i tipului un piept al hainei. Tipu crede c-o să-l snopesc pe câine cu bâta, da' asta ar fi ca și când i-aș trimite pe Renton și pe Spud s-o satisfacă sexual pe Laura McEwan.

În schimb, ridic încet zgarda câinelui și-nfig sub ea mânerul bâtei. Și răsucesc, răsucesc... *Răsucesc și strig*[1]... Muistu încă rezistă. *Skinheadu*

1. Aluzie la refrenul unei melodii celebre, *Twist and Shout*.

cade-n genunchi, gata să leșine de durere. Io continui să răsucesc și pot să simt cum mușchii puternici de la gâtul câinelui încep să cedeze, să se relaxeze. Continui să răsucesc. *Hai să ne răsucim din nou, la fel ca vara trecută*[1].

Câinele scoate pe nas și prin fălcile încleștate niște bolboroseli hidoase, în timp ce io-l strangulez pe muist până la moarte. Chiar și-n timpu ultimelor spasme și după aia, când e nemișcat ca un sac de cartofi, nu slăbește strânsoarea. Îi scot bâta de sub zgardă, ca să fac o pârghie, să-i deschid gura, pentru a-i elibera tipului mâna. Între timp, a venit poliția și i-am bandajat tipului mâna cu restul hainei.

Skinheadu mă ridică-n slăvi polițiștilor și ăluia de la ambulanță. E supărat pe Shane, nici acum nu-și poate da seama ce l-a transformat pe iubitul lui cățel care „n-ar fi făcut rău nici unei muște", muistu chiar a zis asta, chiar a rostit clișeu ăsta oribil, într-un monstru dement. *Aceşte beştii şe pot tranşforma în orice moment.*

În timp ce-l conduc spre ambulanță, polițistu tânăr scutură din cap.

— Pula mea de creaturi proaste. Chestiile-astea-s pur și simplu niște criminali. Pentru d-alde muie ăștia proști, e o chestie foarte tare pentru ego-ul lor să aibă așa ceva, da', mai devreme sau mai târziu, tot o iau razna.

Polițistu mai în vârstă mă chestionează vag despre ce nevoie am io de o bâtă de baseball, da-i spun că e pentru siguranța personală, fin'c-au fost multe spargeri în zonă. Nu că Simon, îi explic, ar visa vreodată să ia legea-n propriile mâini, doar că, vorb-aia, îți dă o anumită liniște.

---

1. Următorul vers din refrenul aceleiași melodii : *Let's twist again, like we did last summer.*

Mă-ntreb dacă cineva de pe parte-asta a Atlanticului și-o fi cumpărat o bâtă de baseball gândindu-se să joace baseball.

— Înțeleg asta, spune bătrânu polițist.

Pai cre' și io că poți, muist prost. *Oamenii legii şunt cam proştuţi, nu, Sean? Nu şunt chiar impreşionanţi, Şimon.*

Tipii-mi spun că sunt un băiat curajos și că-mi vor face o recomandare. *Păi mulşumesc, domnule ofişer, da' nu-i mare lucru.*

Sick Boy merge pe la Marianne în noaptea asta, pentru niște distracție bolnavă. Pe la spate trebuie neapărat să fie în meniu, chiar și numai ca un tribut pentru Shane.

Sunt *high* ca un zmeu și excitat ca un câmp cu cerbi. A fost o zi frumoasă, pula mea.

În căutarea sinelui

N-am fost niciodată închis pentru *junk*. În orice caz, mulți d-alde muie au încercat să mă reabiliteze. Reabilitarea-i un rahat; uneori cred că-i mai bine să intru la zdup. Reabilitarea înseamnă capitularea sinelui.

Am fost trimis la o mulțime de consilieri, cu specializări de la psihiatrie pură, la psihologie clinică, până la asistenți sociali. Doctorul Forbes,

psihiatrul, folosea tehnici de consiliere non-directive, bazându-și, în mare, abordarea pe psihanaliza freudiană. Asta presupunea ca eu să vorbesc despre viața mea din trecut și să mă concentrez asupra conflictelor nerezolvate, presupoziția fiind, probabil, că identificarea și soluționarea acestor conflicte îmi vor înlătura furia, care-mi alimentează comportamentul autodistructiv, comportament care se manifestă prin faptul că iau droguri grele.

Un schimb tipic:

Dr. Forbes:	Ai pomenit de fratele tău, cel cu, ăăă, handicap. Cel care a murit. Putem vorbi despre el? (pauză)
Eu:	De ce? (pauză)
Dr. Forbes:	Eziți să vorbești despre fratele tău?
Eu:	Nu. Doar că nu văd ce relevanță are asta pentru faptu că io-s pe dava.
Dr. Forbes:	Se pare că ai început să iei droguri grele cam în perioada în care a murit fratele tău.
Eu:	Multe s-au întâmplat în perioada aia. Da' nu sunt foarte sigur cât de relevant e să izolez moartea fratelui meu. În perioada aia, am plecat la Aberdeen; la Universitate. Am urât-o. După care am plecat pe feribot, pe canal, spre Olanda. Acces la toate drogurile la care-ai putea spera.
Dr. Forbes:	Aș vrea să ne întoarcem la Aberdeen. Spui că ți-a displăcut Aberdeen?

Eu: Da.

Dr. Forbes: Ce anume ți-a displăcut la Aberdeen?

Eu: Universitatea. Profii, studenții și toate alea. Credeam că sunt cu toții niște muiști plictisitori din clasa de mijloc.

Dr. Forbes: Înțeleg. Nu ți-ai putut forma relații cu oamenii de acolo.

Eu: Nu că n-am putut, mai degrabă n-am vrut, deși probabil că-n-seamn-același lucru, pentru scopurile dumneavoastră (scutur din umeri necooperant pentru Dr. Forbes)... nu mă interesa nici unu din futuții-ăia de-acolo.

(pauză)

Adică nu vedeam sensu. Știam că n-o să rămân pentru multă vreme. Dacă voiam să stau la palavre, mă duceam la pub. Dacă voiam un futai, mă duceam la prostituate.

Dr. Forbes: Ai petrecut timp cu prostituatele?

Eu: Da.

Dr. Forbes: Asta din cauză că îți lipsea încrederea în abilitatea ta de a-ți crea legături sociale și sexuale cu femeile de la Universitate?

(pauză)

Eu: Nu, am cunoscut vreo câteva gagici.

Dr. Forbes: Ce s-a întâmplat?

Eu: Mă interesa mai degrabă sexu, decât o relație. Și nu prea aveam vreo motivație să ascund

chesti-aia. M-am întâlnit cu femeile-alea pur și simplu ca un mijloc de a-mi satisface nevoile sexuale. Am hotărât că e mai cinstit să merg la o prostituată, decât să intru-ntr-un joc al iluziei. Pe vreme-aia, eram un băiat moral. Așa că mi-am spart bursa pe prostituate și-am ciordit mâncare și cărți. Ăst-a fost începutu furturilor. Nu era vorba chiar de *junk*, deși e foarte clar că n-a ajutat.

Dr. Forbes: Mmmm. Ne putem întoarce la fratele tău, cel cu handicapul? Ce simțeai pentru el?

Eu: Nu-s foarte sigur... uite, tipu n-avea nici o treabă. Nu era acolo. Complet paralizat. Nu făcea altceva decât să stea în scaunu-ăla, cu capu-ntr-o parte. Nu făcea decât să clipească și să-nghită. Uneori scotea niște zgomote ușoare... era mai degrabă un obiect, decât o persoană.

(pauză)

Presupun că-l uram când era mai mic. Adică, mama îl scotea afar-așa-n cărucior. Chesti-aia mare, uriașă, într-un cărucior, pula mea, gen. Ne făcea pe mine și pe frate-miu, Billy, de râsu celorlalți copii. Ne ziceau: „Frac'tu-i un paralitic“ sau „Frac'tu-i un zombie“ și rahaturi de genu-ăla. Copii,

ştiu, da' nu aşa mi se părea şi p-atunci. Fin'că io eram înalt şi stângaci când eram băieţel, am început să mă gândesc că era ceva-n neregulă cu mine şi-aşa, că eram într-un fel ca Davie... (pauză lungă)

Dr. Forbes: Deci aveai un sentiment de ură pentru fratele tău.

Eu: Da, când eram copil, băieţel, gen. După care a intrat în spital. Un fel de ochii care nu se văd, se uită. L-am vizitat de câteva ori, da' nu părea să aibă vreun sens. Nici un fel de interacţiune, ştii? Am văzut toate astea ca pe-o-ntorsătură crudă a vieţii. Săracu Davie trăsese cea mai de căcat carte posibilă. Trist, pula mea, da' nu po' să jeleşti pentru asta tot restu vieţii, era în cel mai bun loc pentru el, era-ngrijit bine. Când a murit, m-am simţit vinovat pentru că l-am urât, vinovat că poate n-am făcut un pic mai mult efort. Da' ce po' să faci?

Dr. Forbes: Ai mai vorbit vreodată despre sentimentele-astea?

Eu: Nu... bine, poate c-am menţionat asta maică-mii şi lu taică-miu...

Aşa se-ntâmpla de obicei. Multe chestii ieşite la iveală; unele obişnuite, altele grele, unele anoste, altele interesante. Uneori spuneam adevăru, alteori minţeam. Când minţeam, uneori spuneam chestiile pe care credeam că i-ar plăcea

să le-audă și uneori spuneam ceva ce credeam c-o să-l enerveze sau o să-l nedumerească.

Da, pula mea, dacă puteam să văd vreo legătură cu toate alea și faptu că io băgam dava.

Totuși am învățat câteva chestii, pornind de la dezvăluirile lu Forbes și de la cercetările mele în psihanaliză și în modurile în care ar trebui interpretat comportamentu uman. Am o relație nesoluționată cu frate-miu, Davie, deoarece nu am putut să-mi clarific și să-mi exprim sentimentele față de viața lui catatonică și, ulterior, despre moartea lui. Am sentimente oedipiene față de mama și o gelozie latentă nerezolvată pentru tata. Comportamentu meu de junkist este unu de tip anal, conceptual vorbind, care caută să capteze atenția, da, da, în loc să-mi reprim rahaturile și să mă revolt împotriva autorității parentale, îmi bag bile-n corp pentru a-mi reclama puterea asupra lui, vizavi de societate, în general. Nebunie, nu?

Toată chestia asta se poate să fie sau nu adevărată. Am meditat mult la ea, da' nu vreau s-o explic; nu am o atitudine defensivă față de chestiune. Oricum, cre' că e cea mai apropiată de problema dependenței mele. Foarte sigur e că să vorbești mult despre asta a rezolvat o pulă. Cre' că Forbes e la fel de sărit ca și mine.

Molly Greaves, psihologul clinic, tindea mai degrabă să-mi analizeze comportamentu și modurile de a-l modifica, decât să-i determine cauzele. Se părea că Forbes își făcuse bucățica lui, acu era timpu să mă rezolv. Atunci am început programu de reducere a dozelor, care pur și simplu n-a mers, apoi tratamentu cu metadonă, care mi-a făcut mai rău.

Tom Curzon, consilieru de la antidrog, un tip de formație asistent social, mai degrabă decât

medic, era cu consilierea rogeriană orientată spre client. Am mers la Biblioteca Centrală și am citit cartea lu Carl Rogers, *Despre cum să devii persoană*. Cartea mi s-a părut un rahat, da' tre' să recunosc că Tom părea să m-aducă mai aproape de ce credeam io c-ar fi adevărat. Disprețuiam lumea și pe mine pentru că nu reușeam să mă-mpac cu limitele mele și-ale vieții.

Acceptarea limitelor care te înving părea să constituie atunci sănătatea mentală sau comportamentul non-deviant.

Succesul și eșecul înseamnă doar satisfacerea și frustrarea dorinței. Dorința poate fi ori predominant intrinsecă, bazată pe impulsurile noastre individuale, ori extrinsecă, în principal stimulată de publicitate sau de modele sociale, cum sunt ele prezentate de media și cultura populară. Tom crede că concepția mea despre succes și eșecul meu nu operează decât individual, nu la un nivel individual și social. Datorită eșecului de a recunoaște recompensa socială, succesul (ca și eșecul) nu poate fi decât o experiență pasageră pentru mine, dat fiind că această experiență nu poate fi susținută de o acceptare întreținută social a bogăției, puterii, statutului etc., sau, în cazul eșecului, de către stigmatizare sau reproș. Așadar, după părerea lu Tom, n-are nici un rost să-mi spui c-am făcut bine la examen sau că am o slujbă bună sau că m-am ales cu o gagică mișto; genu-ăsta de recunoaștere nu-nseamnă nimic pentru mine. Bine'nțeles, pe moment mă bucur de chestiile-astea, da' valoarea lor nu se poate susține fin'că nu-i nici o recunoaștere socială care să le valorizeze. Ce-ncearcă Tom să spună e, presupun, că mă doare-n pulă. De ce?

Așa că ne-ntoarcem la alienarea mea în cadrul societății. Problema e că Tom refuză să-mi accepte

viziunea că societatea nu poate fi schimbată semnificativ în bine sau că io nu po' să mă schimb ca să mă adaptez. Astfel de lucruri îmi provoacă depresie, toată furia se interiorizează. Asta-i depresia, zic ei. Oricum, depresia, de asemenea, creează nemotivare. În interiorul tău se naște un gol. *Junku* umple golu și mă și ajută să-mi satisfac nevoia de autodistrugere, furia interiorizată din nou.

Așa că, în mare, aici sunt de acord cu Tom. Ne despărțim acolo unde el refuză să vadă povește-asta cu toată tristețea ei. Crede că sufăr din lipsă de respect de sine și că refuz să accept asta, proiectând vina asupra societății. Crede că mijloacele mele de a emascula recompensele și laudele (și, invers, condamnarea) care-mi sunt disponibile prin societate nu sunt un refuz al acestor valori *per se*, ci indică faptu că nu mă simt suficient de bine (sau de rău) cu mine însumi, ca să le accept. În loc să vin și să zic: Nu cred că am calitățile-astea (sau cred că sunt mai bun de-atât), io zic: Oricum, totu e de căcat.

Hazel mi-a zis, chiar înainte să-mi spună că nu mai vrea să mă vadă, când am vrut să m-apuc din nou, pentru-a enșpea oară:

— Vrei să te prăjești cu droguri, ca toată lumea să creadă că ești profund și complex. E patetic și plictisitor, în pizda mă-sii.

Într-un fel, prefer varianta la Hazel. E o chestie de ego la mijloc. Hazel înțelege nevoile egoului. E vitrinier într-un magazin, dar se descrie ca „artist în expunerea pentru consumatori" sau ceva de genu-ăla. De ce-aș refuza io lumea, sau de ce m-aș crede mai bun decât ea? Pen' c-așa fac, d-aia. Pen' c-așa sunt, pula mea, d-aia.

Consecința acestei atitudini e că am fost trimis la rahaturile astea de terapie/consiliere. N-am

vrut eu așa ceva. Era asta sau pușcăria. Încep să cred că Spud-a ales varianta ușoară.

Rahatu-ăsta-mi tulbură apele; mai repede-mi amestecă problemele, decât să mi le lămurească. În mare, nu cer decât ca muiștii să-și vadă de treaba lor și io să fac la fel. De ce, dacă iei droguri grele, toți d-alde muie simt că au dreptu să te disece și să te-analizeze?

Odată ce-ai acceptat că ei au dreptu-ăsta, o să li te-alături în căutarea lor după Sfântu Graal, chesti-asta care te ține-n viață. După care-o să-i respecți, lăsându-te fraierit de orice teorie futută despre comportamentele pe care alegi să ți le atașezi. După care ești al lor, nu al tău; dependența trece de la drog la ei.

Societatea inventează o logică sucită și falsă pentru a absorbi și schimba oameni al căror comportament e în afara *mainstream*-ului. Dacă presupunem că știu toate argumentele pro și contra, știu că o să am o viață scurtă, că am o minte sănătoasă etcetera, etcetera, și că totuși mai vreau să bag bile? N-o să te lase să faci asta. N-o să te lase să faci asta pentru că-i perceput ca un semn al propriului eșec. Faptu că pur și simplu alegi să refuzi ce au ei să-ți ofere. Alege-ne pe noi. Alege viața. Alege să plătești rate la casă; alege mașini de spălat cu bule; alege o rablă de cinci locuri; alege să stai pe o canapea și să te uiți la emisuni care-ți amorțesc creieru și-ți dărâmă spiritu, să te-ndopi în pula mea cu chipsuri și cu floricele. Alege să putrezești, pișându-te și căcându-te pe tine-ntr-un azil, o rușine totală pentru răzgâiații egoiști și distruși pe care i-ai produs. Alege viața.

Ei bine, io aleg să nu aleg viața. Dacă muie nu pot accepta asta, e problema lor, pula mea. Cum zice Harry Lauder, io nu intenționez decât s-o țin așa pân' la capătu drumului...

Arest la domiciliu

Patu ăsta mi-e cunoscut sau, mai bine zis, peretele din față. Paddy Stanton[1] se uită-n jos la noi, cu favoriții lui din anii șaptezeci. Iggy Pop sfărâmând un teanc de discuri cu un ciocan. Vechiu meu dormitor, în casa părintească. Îmi sparg capu gândindu-mă cum am ajuns aici. Po' să-mi aduc aminte de casa lu Johnny Swan, apoi de sentimentu c-o să mor. După care revine : Swanney și Alison coborându-mă pe scări, suindu-mă-ntr-un taxi și buzna în camera de gardă.

Faza ciudată e că, fix înainte de asta, mi-am amintit cum mă lăudam că nu luasem niciodată supradoză. E un început pentru toate. Era vina lu Swanney. De obieci, marfa lui e îndoită ca o pulă, așa că bagi un pic mai mult în lingură, ca să compenseze. După care ce face muistu ? Te lovește c-un rahat curat. La propriu, îți taie răsuflarea. Mare muist e Swanney, tre' că le-a dat adresa maică-mii. Așa că după câteva zile-n spital, cât mi s-a stabilizat respirația, sunt aici.

Sunt aici în iadu junkiștilor ; mi-e prea rău să dorm, sunt prea obosit să stau treaz. O zonă crepusculară a simțurilor, unde nu-i nimic real, în afară de suferința zdrobitoare și omniprezentă și durerea din mintea și corpul tău. Până una-alta, observ că maică-mea chiar stătea pe patu meu, uitându-se tăcută la mine.

Odată ce-s conștient de asta, ar putea să-mi stea și pe piept, așa de mare e disconfortu pe care-l simt.

---

1. Fotbalist scoțian, care a jucat la echipa Hibernian, precum și în echipa națională.

Își pune mâna pe fruntea mea transpirată. Atingerea ei pare oribilă, înfiorătoare, mă violează.

— Arzi, băiete, spune ea încet, scuturându-și capu, cu îngijorarea citindu-i-se pe față.

Ridic o mână deasupra așternuturilor ca să i-o dau pe-a ei la o parte. Interpretând greșit gestu meu, o ia cu ambele ei mâini și-o strânge tare, să-mi rupă oasele. Vreau să strig.

— O să te-ajut, fiule. O să te-ajut să-nfrunți boala. O să stai aici cu mine și cu taică-tu pân' te simți mai bine. O să învingem asta, fiule, o s-o-nvingem!

Are o privire intensă, sticloasă, iar vocea ei are un zel de cruciat.

Șuuuu, mamă, șuuuu.

— O să treci peste asta, fiule. Doctoru Mathews spune că e ca o gripă nasoală, renunțare-asta, îmi spune.

Când i-au dârdâit ultima oară bătrânului Mathews coaiele de rău? Mi-ar plăcea să-l închid pe nebunu-ăsta bătrân într-o celulă capitonată și să-i fac vreo două injecții cu diamorfină pe zi, după care să-l las pe muist vreo două zile. După asta, ne-ar implora să-i mai dăm. Aș scutura doar din cap și i-aș spune: Ușor, frate. Care pula mea-i problema? E doar o gripă nasoală.

— Mi-au dat temazepam? întreb.

— Nu! Le-am spus, fără porcării d-alea. Ți-a fost mai greu să te lași de alea decât de heroină. Dureri, grețuri, diaree... erai într-o stare ca dracu. Fără droguri.

— Poate mai bine m-aș duce înapoi la clinică, mamă, îi sugerez plin de speranță.

— Nu! Fără clinici. Fără metadonă. Asta ți-a făcut mai rău, și tu ai zis asta. Ne-ai mințit,

fiule. Pe mama și pe tatăl tău! Luai metadon-aia și tot mergeai să faci rost de ceva. De-acum încolo o să fie o pauză curată. O să rămâi aici unde po' să stau cu ochii pe tine. Am pierdut deja un băiat, nu mai pierd încă unu!

Lacrimi îi invadau ochii.

Săraca mama, încă se-nvinovățește pentru gen-aia futută care a făcut ca frate-miu să se nască legumă. Vina ei că, după ce s-a chinuit cu el ani de zile, l-a dus la spital. Cât de devastat-a fost la moartea lui anu trecut. O văd ăștia, ăștia prea tineri pentru ea, așa puternică și sărită de pe fix, din cauza părului vopsit blond și a consumul ei liberal de Carlsberg Specials. Cred că ea și taică-miu s-au folosit de handicapu grav al lu Davie ca să se care din Fort și să obțină un apartament frumușel la râu, de la Asociația pentru Locuințe Sociale, după care l-au abandonat pe muistu-ăla amărât în grija instituțiilor.

Dă-le-n pula mea de fapte, chestiile-astea triviale, micile gelozii devin parte din mitologie într-un loc precum Leith, un loc plin de muiști băgăcioși care nu-și văd de treaba lor. Un loc al gunoaielor albe deversate, într-o țară de căcat plină de gunoaie albe deversate. Unii spun că irlandezii sunt gunoiu Europei. Asta-i un rahat. Scoțienii sunt. Irlandezii-au avut tupeu să-și câștige-napoi țara sau măcar o mare parte din ea. Îmi amintesc că m-am enervat când frac'su lu Nicksy, la Londra, i-a descris pe scoțieni drept „mâncători de terci". Acu îmi dau seama că singura chestie jignitoare din afirmație a fost rasismu[1]. Altfel, are dreptate. Oricine ți-ar spune

1. În original, expresia „mâncători de terci este" *porridge wogs*, *wogs* însemnând, în argou, și persoană de culoare.

asta; scoțienii sunt soldați buni. Ca frate-miu, Billy.

Îl suspectează și pe ăsta bătrânu. Accentu lui de Glasgow, faptu că, de când a fost concediat de la Parson, vinde droguri în piețele de la Ingliston și East Fortune, în loc să stea la Strathie's Bar și să se plângă de toate cele.

Ei înseamnă mult, și-nseamnă mult și pentru mine, da' nu-i nici o șansă ca ei să aprecieze ce simt io, de ce am io nevoie.

Ferește-mă de cei care vor să m-ajute.

— Mamă... apreciez ce vrei tu să faci, da' am nevoie d-o singură doză, ca să-mi fie mai ușor. Una și gata, gen, insist io.

— Las-o baltă, fiule. Ăla bătrân a intrat în cameră fără să-l auzim. Asta bătrână n-apucă niciodată să vorbească.

— Ți s-a răcit ceaiu. Ai face bine să-ți revii, mă, îți zic io.

Arată împietrit, cu bărbia proeminentă, mâinile pe lângă corp, ca și când ar fi gata să-mi plesnească una.

— Da... bine, bombăn io trist, de sub pătură.

Mama îmi pune o mână protectoare pe umăr. Ne-am întors amândoi de unde plecaserăm.

— Ți-ai bătut joc de tot, mă învinovățește el, după care enumeră acuzațiile. Ucenicie. Universitate. Fătuc-aia drăguță cu care te-ntâlneai. Toate ocaziile pe care le-ai avut, Mark, la toate le-ai dat cu picioru.

Nu-i nevoie să spună că el n-avusese niciodată așa ocazii, crescând în Govan și abandonând școala la cinșpe ani, ca să intre ucenic. Asta e ceva implicit. Da' dacă stai să te gândești, nu-i chiar așa diferit să crești în Leith și să abandonezi școala la șaișpe ani, ca să intri ucenic. Mai ales că el n-a crescut într-o epocă a șomajului

masiv. Totuși, nu-s în stare să-l contrazic și, chiar dac-aș fi fost, n-ar avea nici un rost cu ăștia din Glasgow[1]. N-am întâlnit niciodată vreun tip din Glasgow care să nu creadă că ei sunt singurii proletari din Scoția, din Europa de Vest sau din lume, care suferă cu adevărat. Experiența pe care-o au ăștia din Glasgow cu greutățile este singura experiență relevantă pentru ei. Încerc altă sugestie.

— Ei, poate-o să mă-ntorc la Londra. Să-mi iau o slujbă, gen.

Îmi imaginez că e Matty-n cameră.

— Matty... Cred c-am spus. Încep durerile, pula mea.

— Ești într-o lume total aiurea[2]. Nu ajungi nicăieri. Dacă ești în rahat, vreau să știu.

Nu prea aveam nici o șansă. Piatra care mi se strânsese-n coaie va trebui să fie înlăturată chirurgical. Ar trebui să bag tare la soluția de lapte cu magneziu și s-o țin așa mai mult timp, ca s-ajung la un rezultat.

Când s-a cărat tata, am reușit s-o aburesc pe mama să-mi dea vreo două pastile de valium d-ale ei. După ce-a murit Davie, a luat vreo șase luni. Faza e că, dacă s-a lăsat de ele, acu se crede expertă în dezintoxicare. Mamă dragă, asta-i dava, ce pula mea.

Voi sta în arest la domiciliu.

Dimineața n-a fost plăcută, da', comparativ cu ce-a urmat, a fost floare la ureche. Ăl bătrân s-a întors din misiunea lui de cules informații.

---

1. În original, *Weedjie*, termen folosit în argoul scoțian pentru a denota o persoană din Glasgow.
2. În original, *Cloud Cuckoo Land*, expresie care provine din piesa lui Aristofan, *Păsările* și care se referă la o lume disfuncțională.

Biblioteci, organizații de sănătate și birouri de asistență socială, toate fuseseră vizitate. Cercetarea fusese făcută, sfaturile fuseseră găsite, pliantele, procurate.

Voia să mă ducă la testu HIV. Nu vreau să mai trec prin rahatu-ăla înc-o dată.

Mă ridic pentru ceai, slăbit, cocoșat și rigid, chinuindu-mă să cobor scările. Fiecare mișcare îmi face sângele să urce până în cap, care pulsează. La un moment dat, am crezut c-o să-mi plesnească, precum un balon, împrăștiind sânge, bucăți de craniu și materie cenușie pe pereții acoperiți cu lemn crem ai maică-mii.

A bătrână mă așază-n scaunu confortabil, lângă foc, în fața teveului și-mi pune-o tavă-n poală. Sunt convulsionat tot pe dinăuntru, da' carnea tocată arată revoltător.

— Ți-am zic că nu mănânc carne, mamă, îi spun.

— Da' mereu ți-a plăcut carnea tocată cu cartofiori. Aici ai greșit, fiule, că n-ai mâncat ce trebe. Ai nevoie de carne.

Acum, se pare că este o legătură cauzală între depedența de heroină și vegetarianism.

— E carne bună. O s-o mănânci, spune taică-miu. E ridicol, ce pizda mă-sii.

Atunci și acolo m-am gândit să ies pe ușă, chiar dacă nu port decât trening și papuci de casă. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, ăl bătrân scoate un set de chei.

— Ușa rămâne-ncuiată. Și-o să pun o încuietoare și la ușa ta.

— Da' ăsta-i fascism, în pula mea, spun io, însuflețit.

— Nu mă lua cu rahaturi. Po' să-i zici cum vrei; dacă de asta-i nevoie, asta o să primești. Și ai grijă cum vorbești în casă.

Mama izbucnește într-o declamație pasională:

— Taică-tu și cu mine, fiule, nu e ca și când noi am vrea asta. Nu-i deloc așa. E pentru că noi te iubim, fiule, tu ești tot ce-avem, tu și cu Billy.

Mâna lu' taică-miu cade peste-a ei.

Nu po' să mănânc mâncarea. Ăl bătrân nu-i pregătit să meargă pân-acolo încât să mă hrănească cu forța, așa că e obligat să accepte că bunătate de friptură se duce pe apa sâmbetei. Nu chiar pe apa sâmbetei, c-o s-o ia el p-a mea. În schimb, sorb dintr-o supă de roșii Heinz, e tot ce po' să mănânc atunci când mi-e rău. Cre' că mi-am părăsit corpu pentr-o vreme, uitându-mă la emisiunea de la teve. Îl puteam auzi pe ăl bătrân vorbind cu aia bătrână, da' nu-mi puteam lua ochii de la prezentatoru-ăla urât al emisiunii, ca să mă uit la ai mei. Aproape că vocea lu taică-miu pare să vină de pe platou.

— ... zicea aici că Scoția deține opt la sută din populația Marii Britanii, da' că șaișpe la sută din cazurile de HIV din Marea Britanie... *Care-i scorul, domnișoară Ford?...* Embra deține opt la sută din populația scoțiană, da' mai mult de șaizeci la sută din cazurile de infecție cu HIV din Scoția, cea mai mare rată de pân-acum din Marea Britanie... *Daphne și John au obținut unsprezece puncte, dar Lucy și Chris au cincisprezece!...* spun că i-au descoperit pe unii din Muirhouse care-și făceau analize la sânge pentru altceva, hepatită sau așa, și-au descoperit amploarea problemei... *ooooh... oooh... ghinion pentru învinșii așa de fair-play, să le dăm o mână de-ajutor atunci, să-i ajutăm...* nenorociții care i-au făcut asta băiatului, dacă le aflu numele, adun io niște oameni și-i rezolv io, se vede că nu-i interesează pe polițiști, să-i lase-așa să facă asta pe străzi... *nu vor pleca așa cu mâna goală...*

chiar dacă are HIV, asta nu-nseamnă condamnarea la moarte. Io asta zic, Cathy, nu e automat condamnarea la moarte... *Tom şi Sylvia Heath din Leek, Staffordshire...* spune să n-a folosit acele la comun, da' s-a dovedit c-a mințit și-n trecut... *spune-aici, observă Sylvia, că l-ai cunoscut pe Tom când el se uita sub capota ta, oooh...* noi acuma zicem doar „dacă", Cathy... *îți repara maşina care intrase la service, o, înțeleg...* să sperăm c-a avut simțu... *primul joc se numeşte „Trage, ca să omori"...* da' nu-nseamnă neapărat condamnarea la moarte... *şi cine ne-ar putea arăta mai bine cum, decât vechiul meu tovarăş de la Academia Regală a Arcaşilor din Marea Britanie, unicul și inegalabilul Lent Holmes!...* asta zic io, Cathy...

Simt o greață paralizantă și camer-a-nceput să se-nvârtă. Am căzut de pe scaun și am vomitat supa de roșii pe covorașu din fața focului. Nu-mi amintesc când am fost dus în pat. *Uite prima mea iubire, iu-huuu...*

Corpul mi se contorsiona și se sfărâma. Era ca și cum m-aş fi prăbușit în stradă și o basculantă se lăsase deasupra mea, iar o echipă de muncitori înrăiți o-ncărcau cu materiale grele de construcție și-n același timp băgau pe dedesubt bețe ascuțite, ca să mă-nțepe. *Cu tipu cu care...*

Cât pula mea e ceasu? Mă-ntreb, ce pula mea, e 7:28. *N-o pot uita...*

Hazel

Mi se rupe inima iu-huuu când o văd...

Dau la o parte pătura grea și mă uit la Paddy Stanton. Paddy. Ce-o să mă fac? Gordon Durie[1].

---

1. Fost fotbalist scoțian, care a jucat la Chelsea, East Life, Hearts, Hibernian, Tottenham, Rangers, precum şi în echipa națională a Scoției.

Juke Box. Care-i treaba? De ce pula mea ai plecat de la Juke Box? Iggy... tu ai fost acolo. Ajută-mă, frate. AJUTĂ-MĂ.

Ce-ai zice de toate astea?

NU EȘTI BUN DE NIMIC, PULA MEA... DE NIMIC, PULA MEA...

Sângele mi se revarsă pe pernă. Mi-am mușcat limba. Grav afectat la vederea lui. Fiecare celulă din corpu meu vrea să-l părăsească, fiecare celulă e chinuită ca dracu, marinată-n otravă pură, pula mea

cancer

moarte

rău rău rău

moarte moarte moarte

SIDA SIDA vă fut pe toți, MUIȘTI ÎMPUȚIȚI VĂ FUT PE TOȚI CARE V-AȚI PROVOCAT SINGURI CANCER –

N-AU DE ALES O MERITĂ

VINA LOR CONDAMNAREA

AUTOMATĂ LA MOARTE

SĂ-ȚI FUȚI VIAȚA NU TREBE SĂ FIE

CONDAMNAREA AUTOMATĂ LA

MOARTE DISTRUGERE

REABILITARE

FASCISM

NEVASTĂ DRĂGUȚĂ

COPII DRĂGUȚI

CASĂ DRĂGUȚĂ

SLUJBĂ DRĂGUȚĂ

DRĂGUȚ

CE BINE CĂ TE VĂD, TE VĂD...

DRĂGUȚ DRĂGUȚ DRĂGUȚ

DEREGLARE CEREBRALĂ

DEMENȚĂ

HERPES IRITAȚIE PNEUMONIE

VIAȚA-NTREAGĂ-NAINTE ȘI-NTÂLNEȘTI O FATĂ DRĂGUȚĂ ȘI TE-AȘEZI LA CASA TA...

Ea e prima mea dragoste

TU AI ADUS VORBA DE ASTA

Somn.

Mai multe chinuri. Dorm sau sunt treaz? Cine pula mea știe și cui îi pasă? Mie nu. Durerea e înc-aici. Știu un singur lucru. Dacă mă mișc, o să-mi înghit limba. Mi-am mușcat bine limba. Abia aștept să-mi dea maică-mea, ca în vremurile-alea bune de demult, salată de limbă. Otrăviți-vă copiii.

Mănâncă limba aia. E o limbuță tare bună și gustoasă, fiule.

MĂNÂNCĂ LIMBA AIA.

Dacă nu mă mișc, limba oricum o să-mi alunece pe gât. O simt mișcându-se. Mă ridic, epuizat de o panică oarbă și de greață, dar nu iese nimic. Inima mi se zbate-n piept și transpirația șiroiește pe corpu meu vlăguit.

Ăsta e soooooooomnnnnn.

Pula mea. E ceva-n camer-asta și iese din tavan, pula mea, deasupra patului.

E un copil. Micuța Dawn, târându-se pe tavan. Plânge. Da' acum se uită-n jos la mine.

— M-ai lăsat să mor, pula mea, spune.

Nu e Dawn. Nu e copilu.

Nu, adică, asta-i nebunie, pula mea.

Copilu are niște dinți ascuțiți, de vampir, de pe care se scurge sânge. E acoperit cu niște bale vâscoase galben-verzui. Are ochii tuturor psihopaților pe care i-am cunoscut.

— Maiomorâtpizdamătii înpizdamăsiimailăsatsămor cucreieriiprăjiți uitândutelapizdamăsiiuau pizdamătiidemuistprăjitșidrogat osătesfâșiicepizdamăsii șiosățidausățimănâncicarnea-mpuțitășicenușiededrogatceești începân'cupulatadedrogatcăioammuritvirginăpizdamăsiinosămăfutniciodatănosămămachieznicidatănosăamhainemiștonosăfiunimicniciodată fin'cămuiștidedrogațicesuntețivădureaundevademinemațilăsatsămăsufoc știicumebămuiecăîncăamsufletpizdamăsiiișiștiuceidurereabămuiepizdamamiivoastrededrogațiegoiștimilațiluatcudavauavoastrăcutot așac-osățimestecpulabolnavăVREIOMUIEOMUIEVREIOMUIEVREIOMUIEOMUIEEEEEEE

Sare din tavan chiar peste mine. Degetele mele sfâșie și distrug pielea moale, ca de plastilină și mucii-ăia-mpuțiți, da' voce-aia naspa și ascuțită strigă în continuare și io mă zbat și mă smucesc și am impresia că patu s-a ridicat pe verticală și c-o să cad prin podea...

Ăsta-i sooooomnnnnn.

Uite cum trece prima mea dragoste.

Apoi sunt înapoi în pat, încă ținând în brațe copilu, legănându-l ușor. Micuța Dawn. Mare păcat, pula mea.

Nu e decât perna mea. E sânge pe pernă. Poate că era de la limba mea; poate că micuța Dawn fusese acolo.

Tre să fie ceva mai nasol în viață decât asta.

Mai multă durere, după care mai mult somn/durere.

Când redevin conștient, îmi da seama că a trecut ceva timp. Cât, nu știu. Ceasu arată 2:21.

Sick Boy stă pe scaun, uitându-se la mine. Are un aer de îngrijoare cumpătată, combinată cu un dispreț benign și arogant. Cum soarbe el

din ceașca de ceai și molfăie la un digestiv cu ciocolată, îmi dau seamă că și maică-mea cu taică-miu sunt în cameră.

Care pula mea e treaba?

Pula mea, treaba e că...

— A venit Simon, anunță mama, confirmându-mi faptu că nu am halucinații, asta-n cazu-n care iluzi-asta nu are și conținut audio, pe lângă cel vizual. La fel ca Dawn. În fiecare dimineață, mor[1].

Îi zâmbesc. Tatăl lu Dawn.

— Sal'tare, Si.

Nenorocitu e farmecu-n persoană. Glume pupincuriste și amicale despre fotbal cu ăl bătrân, care ține cu Huns, după care face pe doctoru-n-grijorat și prietenu de familie, cu a bătrână.

— E un joc prostesc, doamnă Renton. Nu-ncerc să spun că io n-am nici o vină, departe de mine, da' vine un moment în care tre' să-ntorci spatele la prostiile-alea și să zici nu.

Doar să spui nu. E ușor. Alege Viața. Mama lui de erou față palidă.

Părinților mei le este imposibil să creadă că „tânărul Simon" (care e cu patru luni mai mare decât mine, iar mie nu mi se spune niciodată „tânăru Mark") ar avea de-a face cu drogurile, în afară de flirturile experimentale absolut întâmplătoare ale tinereții. Tânărul Simon se identifică, în ochii lor, cu succesul remarcabil. Mereu sunt prietenele tânărului Simon, hainele elegante ale tânărului Simon, bronzu tânărului Simon, apartamentu din centru al tânărului Simon. Chiar și plimbările la Londra ale tânărului Simon sunt văzute ca niște capitole mult mai colorate din

---

1. Joc de cuvinte : *dawn*, în engleză, înseamnă și dimineață, fiind omonim cu numele propriu.

aventurile extravagante și ultramoderne ale adorabilului cavaler din Cartierul Banana Leith, în timp ce călătoriile mele în sud au invariabil, în ochii lor, ceva necurat și dubios. Cu toate astea, tânărul Simon nu poate greși. Îl și văd pe muist ca pe-un fel de *Oor Wullie*[1] pentru generația video.

Oare Dawn apare-n visele lu Sick Boy? Nu.

Deși n-au spus niciodată asta, maică-mea și taică-miu suspectează că problemele mele cu drogurile se datorează prieteniei mele cu „băiatu-ăla, Murphy". Asta pen' că Spud e o jigodie leneșă și zângăloasă, care e prăjit de la natură și care pare că ia droguri chiar și-atunci când e curat. Spud e incapabil să o supere chiar și p-o iubită îndărătnică foarte mahmură. Pe de altă parte, Begbie, psihopatu dement cu desăvârșire, Cerșetoru, pula mea, e susținut ca un model arhetipal al bărbăției scoțiene. Da, se poate ca unii amărâți să-și scoată din față cioburi din sticlele de bere când i se pune pata lu Franco, da' băiatu muncește din greu și joacă dur etcetera, etcetera.

După ce-am fost tratat ca o muie proastă timp de vreo oră de către toți cei prezenți, ai mei ies din cameră, convinși că Sick Boy n-are nici o treabă cu drogurile și că nu intenționaeză să-i dea pe furiș odraslei lor vreun pic de H, mai mare mila, pula mea.

— Ca-n vremurile bune de p-aici, nu? spune el, uitându-se-n jur la posterele mele.

— Stai așa, că scot acum jocu de Subbuteo[2] și cărțile porcoase.

Când eram mici, ne masturbam cu revistele porno. La ce armăsar e azi, Sick Boy urăște să i se reamintească de dezvoltarea lui sexuală din

---

1. Benzi desenate scoțiene, devenite clasice.
2. Subbuteo Table Football, joc de fotbal tridimensional.

copilărie. În modu lui caracteristic, schimbă subiectu.

— Da' știu că ai o față, zice el.

La ce pula mea s-aștepta muistu-n împrejurările-alea?

— Păi cum să n-am. Mi-e rău în pula mea, Si. Tre' să-mi faci rost de ceva bile.

— Nici o șansă. Io sunt curat, Mark. Dacă-ncep s-o ard cu rataţi ca Spud, Swanney și-alde ăia, o să-ncep să iau din nou, cât ai zice pește. Sub nici o formă, José, pufăie el prin gura-nchisă și scutură din cap.

— Mersi, frate. Ai un suflet mare.

— Da' nu te mai plânge-atâta-n pula mea. Știu cât e de nasol. Am trecut prin asta de vreo câteva ori și-mi aduc aminte. Da' ai stat fără, vreo două zile deja. Aproape c-ai trecut de ce-i mai rău, ce pula mea. Știu că doare, da' dacă-ncepi să bagi acuma, s-a futut tot. Continuă să iei valiumu-ăla. O să-ți fac rost de niște haș pentru weekend.

— Haș? Haș! Faci mișto de mine, pula mea. Poate-o să-ncerci să combaţi foametea din lumea a treia c-o pungă de mazăre congelată.

— Nu, da' ascultă la mine, frate. Odată ce trece durerea, acolo-ncepe adevărata luptă. Depresia. Plictiseala. Dacă-ți zic, frate, o să te simți așa de căcat, c-o să-ți vină să-ți iei zilele. Ai nevoie de ceva să te țină departe. După ce m-am lăsat de bile, m-am apucat să beau ca o pulă. La un moment dat, dădeam gata o sticla de tequila pe zi. Premiu Doi era jenat în compania mea! M-am lăsat de băutur-acum și mă văd cu vreo câteva pizdulice.

Mi-a-ntins o poză. Era cu Sick Boy și c-o gagică a-ntâia.

— Fabienne. Franţuzoaică, gen. Era-n vacanţă. Ast-a fost făcută la Scott Monument. Mă duc un pic pe la ea la Paris luna viitoare. După care-n Corsica. Au ei o căsuţ-acolo. E o scenă absolut subliminală-n pula mea, frate. S-auzi o femeie vorbind franţuzeşte când o fuţi, e super excitant.

— Da, da' ce zice? Pun pariu că ceva de genu: piuţa ta e, chium se spune, michiuţă, ai început deja... Pun pariu că d-asta vorbeşte franţuzeşte.

Îmi afişă zâmbetu răbdător şi superior de genu gata-ai-terminat-de-zis.

— Despre acest subiect anume, am vorbit cu Laura McEwan săptămâna trecută. Mi-a dat de-nţeles că aveai probleme la capitolu-ăsta. Mi-a zis că ultima dată când a fost cu tine, nu ţi s-a sculat nici de formă.

Zâmbesc şi dau din umeri. Credeam că scăpasem de catastrof-aia.

— Zice că n-ai putut s-o satisfaci, ca să lăsăm la o parte alte pizde, cu degetaru-ăla pe care-ai tupeu să-l numeşti penis.

Nu prea am ce să-i spun lu Sick Boy despre mărimea penisului. Al lui e mai mare, n-am nici un dubiu. Când eram mai mici, obişnuiam să ne pozăm puţele la cabina de făcut poze de paşaport de la Waverly Station. După care lipeam pozele pe pereţii de sticlă din staţiile-alea vechi şi cenuşii de autobuz, să se uite oamenii la ele. Le numeam expoziţii publice de artă. Conştient de faptu că a lu Sick Boy era mai mare, îmi puneam pula cât de departe puteam de lentila camerei. Din păcate, muistu s-a prins repede şi-a-nceput să facă la fel.

Cât priveşte chestiunea particulară a dezastrului cu Laura McEwan, erau chiar mai puţine de zis. Laura e nebună. Te intimidează-n cele

mai tari momente. Am mai multe cicatrice pe corp după noaptea cu ea, decât am de la ace. Îmi găsisem toate scuzele posibile pentru întâmplare-aia. E așa deprimant că oamenii nu uită lucrurile. Sick Boy e hotărât s-anunțe pe toți ce futai de doi lei sunt.

— Bine, recunosc io, aia a fost o realizare foarte slabă. Da' eram beat și terminat și ea m-a tras pe mine-n dormitor, nu invers. La ce pula mea s-aștepta?

Îmi zâmbi cu subînțeles. Nenorocitu-ți dădea mereu impresia că avea chiar mai multe informații calomniatoare, da' pe care le păstra pentru o altă ocazie.

— Bine, frate, da' gândește-te numa ce pirezi. Ieri luam și io așa pulsu prin parc. Școlărițe peste tot. Aprinzi un joint și se strâng ca muștele la rahat. E pizderie. Peste tot pizdulice străine, și multe dintre ele o cer. Pula mea, am văzut niște micuțe chiar în Leith. Și vorbind de micuțe, Mickey Weir a fost genial, pula mea, sâmbătă, la Easter Road. Toți băieții-ntrebau pe unde-ai fost. Vorb-aia, s-apropie concertele cu Iggy Pop și The Pogues. Pula mea, cre' că-i timpu să te-aduni și să-ți trăiești viața-n pula mea. Nu po' să te-ascunzi în camere-ntunecate pentru tot restu vieții.

Nu prea eram interesat de rahaturile muistului.

— Chiar am nevoie de-o doză mică, Si, ca să-mi fie mai ușor să mă las. Chiar ș-o metadonă mică...

— Dacă ești băiat cuminte, s-ar putea să primești un pic de Tartan Special[1] îndoit cu apă. Zicea maică-ta că s-ar putea să te scoată vineri seară la Docker's Club; doar dacă te comporți exemplar.

---

1. Marcă scoțiană de bere.

Când a plecat arogantu de muist, i-am simțit lipsa. Aproape că mă scosese din minți. *Era* ca-n vremurile de demult, da-ntr-un fel, asta nu făcea altceva decât să-mi aduc-aminte cât de mult se schimbaseră lucrurile. Ceva se-ntâmplase. *Junku* se-ntâmplase. Indiferent dac-aș trăi cu el, aș muri cu el sau aș trăi fără el, știam că lucrurile nu vor mai putea fi niciodată la fel. Tre' să mă car din Leith, din Scoția. De tot. Pe bune, nu așa, la Londra, vreo șase luni. Mi se arătaseră limitele și urâțenia locului ăstuia și nu l-aș mai putea privi niciodată-n aceeași lumină.

În următoarele zile, durerea cedă puțin. Am început chiar să gătesc câte ceva. Toți muiștii din lume cred că mama lor e cea mai bună bucătăreasă din lume. Și io am crezut la fel, pân-am plecat să locuiesc singur. Atunci mi-am dat seama ce căcaturi gătea maică-mea. Așa c-am început să-mi fac ceaiu. Ăl bătrân rânjește batjocoritor la „mâncarea pentru iepuri", da' cre' că-n secret îi plac mâncărurile mele cu chilli și curry și alea la caserolă. Aia bătrână pare un pic ofensată de faptu că atentez la ce consideră ea teritoriu ei, bucătăria și tot o ține pe-a ei că, la dietă, ai nevoie de carne; da' io cred că-i place mâncarea și-așa.

Oricum, durerea e-nlocuită de o depresie urâtă, puternică, neagră. N-am avut niciodată un așa sentiment de totală deznădejde, accentuat doar de accese de anxietate pură. Mă imobilizează în așa hal încât stau pe fotoliu și urăsc programu de la teve și totodată simt că ceva îngrozitor se va-ntâmpla dacă-ncerc să schimb postu. Sunt gata să plesnesc dacă nu mă piș, da' mi-e prea frică să mă duc la budă, în caz c-o fi ceva la pândă pe scări. Sick Boy m-avertizase despre

așa ceva și mai trecusem și io prin asta mai demult; da' nici o prevenire sau vreo experiență anterioară nu te pot pregăti în totalitate. Face ca cea mai naspa mahmureală de la alcool să pară un vis umed și idilic.

Inima mi se frânge iuuu-huuu. O atingere de buton. Slavă Domnului cu telecomanda. Te poți muta în lumi diferite prin apăsarea unui buton. Când o văd cum susține înlocuirea echipamentelor sportive uzate... și tipu spune ceva despre lipsa izbitoare a unor măsurători comprehensive ale stimulilor și efectelor, care pot fi centralizate pentru a permite evaluarea și validarea beneficiilor, la un nivel local, în termeni de eficacitate și eficiență, iar acesta este un lucru pe care contribuabilul, care, până la urmă va trebui să plătească, va...

— Cafea, Mark? Vrei cafea? întreabă mama.

Nu po' să răspund. Da, te rog. Nu, mersi. Vreau și nu vreau. Nu zic nimic. O las pe mama să decidă dacă să beau sau nu cafea. Îi pasez ei sarcina sau îi deleg acel nivel de putere în procesul decizional. Puterea delegată înseamnă putere conservată.

— Am luat o rochiță drăguță pentru-aia mic-a lu Angela, spune mama, ținând în mână ceva ce nu putea fi descris decât ca o rochiță drăguță. Mama pare să nu-și dea seama că nu știu cine-i Angela, ca să nu mai zic de copilu care urmează să fie purtătoru acelei rochițe drăguțe. Dau din cap și zâmbesc. Viața maică-mii și-a mea au luat-o pe drumuri diferite cu ani în urmă. Momentu contactului e puternic, da' obscur. Aș putea să spun: Am luat niște biluțe foarte drăguțe de la tovarășu lu Seeker, muistu-ăla cu dinți de iepure, al cărui nume-mi scapă. Asta e: maică-mea

cumpără rochii pentru oameni pe care io nu-i ştiu, io cumpăr dava de la oameni pe care ea nu-i ştie.

Tata-şi lasă mustaţă. Cu păru tuns aşa scurt, o s-arate ca un homosexual eliberat, o clonă. Freddie Mercury. El nu-nţelege cultura. Îi explic, da' el e indiferent.

În orice caz, a doua zi, mustaţa a dispărut. Acuma, taică-miu nu mai poa' „să fie bătut la cap" că-şi lasă mustaţă. La Radio Forth, Claier Grogan cântă *Don't Talk to Me about Love* şi mama face supă de linte la bucătărie. Toată ziua am cântat în gând *She's Lost Control*, de la Joy Division. Ian Curtis. Matty. Mă gândesc la ei oarecum corelaţi; da' singuru lucru pe care-l au în comun e dorinţa de a muri.

Asta-i tot ce merită menţionat despre ziu-aia.

Pân la sfârşitu săptămânii, nu-i chiar aşa nasol. Si îmi adusese ceva de fumat, da' era haşu standard de Edinburgh, care-n general e de căcat. Îmi fac din el un *space-cake* şi-asta-l îmbunătăţeşte. După-masă, chiar mă tripez un pic la mine-n cameră. Încă n-am chef să ies, mai ales la pula mea, Docker's Club, cu maică-mea şi taică-miu, da' m-am hotărât să fac efortu-ăsta de dragu lor, fiindc-aveau nevoie de-o pauză. Foarte rar taică-miu şi cu mine-am ratat câte-o sâmbătă noaptea la club.

Mă plimb, conştient de mine, în jos pe Great Junction Street, iar ăl bătrân nu-şi ia ochii de la mine, în caz c-aş încerca să fug. La centru, la Walk, mă-ntâlnesc cu Mally, şi stăm un pic de vorbă. Ăl bătrân intervine, alăturându-ni-se şi uitându-se la Mally ca şi când ar fi vrut să-i rupă picioarele acestei ispite malefice. Săraca Mally, care n-ar pune mâna nici p-un joint. Lloyd

Beattie, care mi-a fost tovarăș bun cu ani în urmă, înainte să afle toți muiștii că se futea cu sor'sa, mă salută dând umil din cap.

La club, oamenii afișează zâmbete largi pentru ăl bătrân ș-aia bătrână și unele-ncordate pentru mine. Când ne-așezam la masă, am simțit unele șușoteli și încuviințări din cap, urmate de liniște. Tata mă bate pe spate și-mi face cu ochiu, iar maică-mea-mi arunc-un zâmbet tandru de-ți frânge inima și sufocant de îngăduitor. Fără-ndoială, sunt niște bătrâni muiști de treabă. Dacă e să spun adevăru, îi iubesc de mor pe nenorociți.

Mă gândesc cum tre' să se simtă cu mine care-am ajuns în felu-n care-am ajuns. Păcat, pula mea. Oricum, sunt aici. Săraca Lesley n-o s-ajungă niciodată s-o vadă pe micuța Dawn crescând. Les și Sick trăgându-și-o. Cică Lesley e acuma la Southern General în Glesgie[1], la reanimare. Încercare cu paracetamol. A plecat la Glesgie să scape de treaba cu davaua din Muirhoose și-a ajuns să se mute la Possil, cu Skrel și Garbo. Pentru unii, nu există ieșire. Hara-kiri-u a fost cea mai bună alegere pentru Les.

Swanney era la fel de sensibil ca de obicei:

— Pula mea, Weedjies ăști-au ajuns azi să ia cea mai bună marfă. Ei sunt pe rahat d-ăla curat de farmacie, și noi am ajuns să băgăm toate porcăriile pe care mai putem să punem mâna. Toată marfa bună se iroseşte pe muiștii-ăștia, majoritatea din ei nici nu-și injectează. Să fumezi și să tragi pe nas dava, asta-i păcat, pula mea, zise el disprețuitor, printre dinți. Și muist-aia de Lesley: ar trebui să se-ntoarcă la Lebăda Albă și la dava. Ce, vrea ea să se bage cu mine? Nu. Stă acolo și-și plânge de milă ei și copilului ei.

---

1. Spital din Glasgow.

E păcat ș-așa, știu, să nu mă-nțelegi greșit. Faza e că, există posibilități ș-așa. Eliberarea de sub responsabilitatea de a fi un părinte singur și tot. Ai crede că a găsit ocazia să-și deschidă aripile.

Eliberarea de sub responsabilitate. Asta sună bine. Aș vrea și io eliberearea de sub responsabilitatea de a sta-n pula mea-n clubu-ăsta.

Jocky Linton vine să ni se-alături. Mutra lu Jocky are forma unui ou care stă-ntr-o parte. Are păr negru, des, cu fire argintii. Poartă o cămașă albastră cu mânecă scurtă, care-i scoate la iveală tatuajele. Pe un braț are „Jocky și Elaine – Adevărata dragoste nu moare niciodată" și „Scoția", cu un leu fioros[1], pe celălalt. Din păcate, dragoste-adevărată a luat-o-n freză și Elaine a șters-o cu mult timp în urmă. Acuma, Jocks locuiește cu Margaret care, evident, urăște tatuaju, da' de fiecare dată când merge să-și facă unu deasupra, își pierde curaju, găsind scuze că-i e frică să nu ia HIV de la ace. Asta-i, foarte limpede, un rahat, o scuză subțire, pentru că încă mai simte ceva pentru Elaine. Lucru pe care mi-l aduc cel mai bine-aminte despre Jocky e faptu că el cântă la petreceri. Obișnuia să cânte *My Sweet Lord*, a lu George Harrison, asta era piesa lui de rezistență. Da' cu toate astea, Jocky n-a stăpânit niciodată versurile. Nu știa decât titlu și „vreau cu-adevărat să te văd, Doamne" și restu era da-da-da-da-da-da-da.

— Day-vie. Cah-thy. A-răți-de-mi-li-oa-ne-as-tă--sea-ră-pă-pu-șă. Da-că-nu-ești-a-tent-Ren-ton--o-să-fug-cu-ea! Cri-mi-nal-de-Glas-gow-ce ești. Jocky scuipa fiecare silabă ca un kalașnikov.

Aia bătrână-ncearcă să facă pe timida și expresia ei îmi face un pic greață. Mă ascund în spatele unei halbe de lager și, pentru prima oară-n

1. Simbol heraldic scoțian.

viață, mă bucur să observ liniștea totală pe care-o impune-un club de bingo. Iritarea mea obișnuită, că fiecare cuvânt e urmărit de cretini, e-nlocuit-acum de un sentiment de fericire pură.

Ar fi trebuit să zic casă, da' n-am vrut să vorbesc, ca să n-atrag atenți-asupra mea. Se pare că soarta – și Jocky – erau hotărâți să nu-mi respecte dorința de anonimat. Muistu-mi observă cartea.

— CASĂ! La-ti-ne-e-Mark. A-re-ca-să. AICI! Nici-mă-car-n-ar-fi-stri-gat. Hai-de-fi-u-le. Re-vi--no-ți.

Îi zâmbesc blând lu Jocky, dorindu-mi în tot timpu-ăsta o moarte rapidă și violentă pentru muistu-ăla băgăreț.

Lageru e ca și conținutu unei latrine-nfundate, în care s-a băgat CO2. Dup-o dușcă, mă apuc-un spasm zdrobitor, violent. Tata mă bate pe spate. După asta, nu mă mai pot atinge de halbă, da' Joky și cu ăl bătrân le dau pe gât cu-ncredere. Intră Margaret și nu trece mult până ce ea și cu aia bătrână-ncep să facă progrese la vodca tonică și la Carlsberg Specials. Începe să cânte formația, lucru pe care-l primesc la-nceput ca pe-un răgaz de la vorbă.

Maică-mea și taică-miu se ridică să danseze pe *Sultans of Swing*.

— Îmi plac Dire Straits ăștia, comentează Margaret. Se adresează tinerilor, da' plac la toate vârstele.

Aproape că sunt tentat să combat puternic această afirmație cretină. Oricum, mă mulțumesc să vorbesc cu Jocky despre fotbal.

— Rox-burgh[1] vrea să-n-scri-e. E-cea-mai-proas--tă-gru-pă-sco-ți-a-nă-pe-ca-re-am-vă-zu-t-o, afirmă Jocky, cu falca ieșindu-i în afară.

---

1. Andy Roxburgh, fost antrenor al echipei naționale de fotbal a Scoției.

— Nu-i chiar vina lui. Nu po' să te piși decât cu pula pe care-o ai. Ce altceva să faci?

— Da, des-tul-de-co-rect... da-mi-ar-plă-cea-să-l--văd-pe-John-Ro-bert-pe-po-zi-ți-e-pe-ter-men-lung. O-me-ri-tă. Cel-mai-bun-a-ta-cant-al-Sco-ți-ei.

Ne continuăm cearta ritualică, io-ncercând să găsesc măcar o urmă de pasiune care să-i insufle viață și dând greș lamentabil.

Observ că Jocky și Margaret au fost instruiți să se-asigure că n-o șterg nicăieri. Au făcut cu schimbu să mă păzească și n-au dansat niciodată toți patru o dată. Jocky și mama pe *The Wanderer*, Margaret și taică-miu pe *Jolene*, mama și tata din nou pe *Rollin Down the River*, Margaret și Jocky pe *Save the Last Dance for Me*.

Când începe cântărețu-ăla gras cu *Song Sung Blue*, aia bătrână mă târăște pe ringu de dans, ca pe-o păpușă de cârpă. În lumină, curg apele de pe mine-n timp ce mama-și face pașii, iar io mă convulsionez, conștient de mine. Umilirea se intensifică pe măsură ce-mi dau seama că muiștii cântă o melodie-a lu Neil Diamond. Tre' să trec prin *Forever in Blue Jeans*, *Love on the Rocks* și *Beautiful Noise*. Când ajung la *Sweet Caroline*, intru deja-n colaps. Aia bătrână mă forțează să-i întărât pe restu de nebuni d-acolo, fluturându-mi mâinile-n aer, în timp ce ei cântă:

— MÂÂÂINILE... MÂIIIINI CARE SE ATING... ÎNTINDEȚI MÂÂÂINILEEE... ATINGÂNDU-TEEE..... ATINGÂNDU-MĂĂĂ...

Arunc un ochi spre masă, și Jocky e-n elementu lui, acest Al Jolson[1] din Leith.

După această-ncercare grea, mai urmează una. Ăl bătrân îmi dă o bancnotă de zece și-mi zice s-aduc un rând de băut. Dezvoltarea abilităților

1. Cântăreț de jazz.

sociale și exersarea clădirii-ncrederii sunt, evident, în agenda lui din sear-asta. Iau tava cu mine la bar și m-așez la coadă. Mă uit spre ușă, simțind bancnota-n mână. Cât pentru câteva fărâmițe. Aș putea fi la Seeker sau la Johnny Swan, Maica Stareță, în juma de oră; să-mi găsesc ieșirea din coșmaru-ăsta. După care-l zăresc pe ăl bătrân stând lângă ușă, uitându-se la mine ca și când ar fi fost un bodyguard și io, un potențial scandalagiu. Doar că rolu lui era mai degrabă să mă oprească să plec, decât să mă dea afară.

Asta-i o treabă perversă.

Mă-ntorc la coadă și-o văd pe don'șoara Tricia McKinlay, cu care-am fost la școală. Aș prefera să nu vorbesc cu nimeni, da' nu po' s-o ignor acuma, când zâmbetu ei se lărgește, recunoscându-mă.

— Ce faci, Tricia?

— Oo, sal'tare, Mark. Nu te-am văzut de mult. Ce faci?

— Nu prea rău. Tu?

— Păi vezi și tu. El e Gerry. Gerry, el e Mark, a fost cu mine-n clasă la școală. Parc-a trecut așa mult timp, nu?

Mă prezintă unei gorile transpirate și posomorâte, care mormăie ceva spre mine. Dau din cap.

— Da. Chiar că.

— Te mai vezi cu Simon? Toate tipele umblă după Sick Boy. Mi se face rău.

— Da. A fost pe la mine azi. Pleacă la Paris în curând, după care-n Corsica.

Tricia zâmbește și gorila privește dezaprobator. Tipu-are-o față care dezaprobă lumea-n general și pare gata să se ia la trântă cu ea. Sunt sigur că-i unu din familia Sutherland. Lucru clar e că Tricia ar fi putut să-și găsească ceva

mai bun. Mulți tipi din școală o plăceau. Obișnuiam să stau pe lângă ea, sperând că oamenii vor crede că ies cu ea, sperând că *voi* ieși, printr-un fel de osmoză. La un moment dat am început să-mi cred propria propagandă și mi-am luat o palmă sănătoasă peste față încercând să-i pun mâna pe bluză, când am fost pe calea aia ferată părăsită. Da' Sick Boy-a futut-o, muistu.

— Întotdeauna s-a-nvârtit bine, Simon, spunea ea c-un zâmbet nostalgic.

Tăticu Simon.

— Clar. A fost pedofil, a fost pește, dealer, a stors bani de la oameni. Ăsta-i Simon al nostru.

M-a uimit amărăciunea din vocea mea. Sick Boy era cel mai bun prieten al meu, bine, Sick Boy și Spud... și poate Tommy. De ce-i fac lu muistu-ăsta o reclam-așa proastă? Doar pentru că și-a neglijat datoriile de părinte sau, într-adevăr, pentru că nu și-a recunoscut statutu de părinte? Pentru că-l invidiez pe muist, cel mai probabil. Lui nu-i pasă. Și pentru că nu-i pasă, nu poa' să fie rănit. Niciodată.

Oricare-ar fi motivu, o sperie pe Tricia.

— Eh... păi, bine, eh, ne mai vedem, Mark.

Pleacă rapid, Tricia ducând tava cu băuturi și gorila aia de Sutherland (sau cred că era un Sutherland), uitându-se-napoi la mine, cu boxurile aproape luând smalțu de pe ringu de dans.

N-a fost bine că l-am vorbit de rău pe Sick Boy în felu-ăla. Da' pur și simplu nu-mi place când muistu scapă basma curată și io cad de mare țăran în toată povestea. Presupun că asta-i doar percepția mea asupra lucrurilor. Sick Boy-și are și el fricile lui, durerea personală. Probabil că are și mai mulți dușmani decât mine. Fără-ndoială că are. Da' și-așa, ce pula mea.

Duc băuturile la masă.

— Ești bine, fiule? mă-ntreabă mama.

— Ca nou, mamă, ca nou, îi zic, încercând să sune ca Jimmy Cagney și dând greș într-un mod jalnic; cum fac cu majoritatea lucrurilor. Și totuși, eșec, succes, ce-nseamnă? Cui îi pasă. Cu toții trăim, apoi murim, într-un timp foarte scurt ș-așa. Asta e; sfârșitu poveștii, pula mea.

În gaura matrimonială

E o zi frumoasă. Asta pare să-nsemne...

Concentrează-te. La treab-asta. Prima mea înmormântare. Cineva spune:

— Haide, Mark, o voce blândă. Fac un pas înainte și apuc un capăt de sfoară.

Îi ajut pe tata și pe unchii mei, Charlie și Dougie, să coborâm în pământ rămășițele lu frate-miu. Armata și-a adus eroii pentru treab-asta. Lăsați-ne pe noi, i-a spus maică-mii ofițeru cu vocea blândă de la Serviciul Social al Armatei. Lăsați-ne pe noi.

Da, asta-i prima-nmormântare la care-am fost. De obicei, în ziua de azi, se fac incinerări. Mă-ntreb ce e-n sicriu. N-a rămas prea mult din Billy, cu siguranță. Mă uit la mama și la Sharon, gagica lu Billy, pe care le consolează un grup de mătușici.

Lenny, Peasbo și Naz, tovarășii lu Billy, sunt aici, la fel și alți amici din detașamentu lui.

Billy Boy, Billy Boy. Salut, Salut, noi suntem. Nu-i nimic de făcut cu...

Mă tot gândesc la numărु bătrânilor frați Walker, unu interpretat de Midge Ure: „Nu sunt regrete, nici lacrimi de adio, nu te vreau înapoi" etcetera, etcetera.

Nu pot simți remușcări, doar furie și mulțumire. Am început să fierb când am văzut pula mea de Union Jack[1] pe coșciugul lui și l-am văzut pe prăpăditu și lingău-ăla de ofițer, în mod clar depășit de situație, încercând să-i vorbească maică-mii. Da' ce-i mai rău, muiștii-ăștia din Glasgow, din partea bătrânului, care-au venit aici *en masse*. Mănâncă rahat cu toții despre cum a murit în serviciu pentru țara lui și tot căcatu-ăla lingușitor de Hun. Billy-a fost un muist fraier, pur și simplu. Nu un erou, nici un martir, doar un muist prost.

Mă lovește-un chicotit, amenințând să mă copleșească total. Aproape c-am izbucnit într-un râs isteric, când fra'su lu tata, Charlie, m-a apucat de braț. Arăta ostil, da' muistu-arat-așa mereu. Effie, nevastă-sa, îl ia de-o parte pe muist, zicând:

— Băiatu e supărat. Așa e el, Chick. Băiatu e supărat.

Mai bine spălați-vă-n pula mea de Weedjies nespălați.

Billy Boy. Așa-i ziceau muiștii-ăștia când era mic. Era: „Ce faci, Billy Boy?" Cu mine, ascuns în spatele canapelei, era un dușmănos: „Hei, fiule".

Billy Boy, Billy Boy. Îmi amintesc cum stăteai deasupra mea. Io, țintuit fără scăpare de podea.

---

1. Numele dat drapelului Marii Britanii.

Cu traheea strânsă, de grosimea unui pai. Rugându-mă, în timp ce oxigenu mi se scurgea din plămâni și din creier, să se-ntoarcă mama de la Presto înainte ca tu să-mi storci viața din corpu slăbănog. Mirosu de pișat de la organele tale genitale, un petic ud pe pantalonii tăi scurți. A fost chiar așa de mișto, Billy Boy? Sper că da. Acuma nu prea po' să-ți port pică. Întotdeaun-ai avut o problemă în sensu-ăla; toate petele-alea de fecale și urină, care-o-nnebuneau pe mama. Care-i cea mai bună echipă, mă-ntrebai, strivind, înghiontind, răsucind mai tare. N-aveam răgaz până nu ziceam: Hearts. Chiar și după ce v-am bătut măr de Anu Nou, la Tynecastle, tot mă făceai să zic Hearts. Presupun c-ar fi trebuit să fiu flatat, că un cuvânt spus de mine avea greutate mai mare decât rezultatele-n sine.

Iubitu meu frate era-n serviciu Majestății Sale, la rond lângă baza lor de la Crossmaglen, în Irlanda, partea de sub conducerea britanică. Ieșiseră din mașină, ca să examineze blocaju drumului, când POC! ZAP! BANG! ZANG!, și n-au mai existat. Cu doar trei săptămâni înainte de terminarea acestui tur de datorie.

A murit erou, se spune. Îmi amintesc cântecu-ăla: *Billy nu fi Erou*. De fapt, a murit ca o sulă bleagă-n uniformă, mergând p-un drum de țară cu pușca-n mână. A murit victimă ignorantă a imperialismului, înțelegând o pulă despre nenumăratele-mprejurări care-au dus la moartea lui. Asta-i cea mai mare crimă, că a-nțeles o pulă. Tot ce l-a călăuzit în aventur-asta măreață prin Irlanda, care-a dus la moartea lui, au fost niște sentimente sectante incipiente. Muistu-a murit așa cum a trăit: complet perplex, pula mea.

Moartea lui a fost bună pentru mine. A ajuns la Știrile de la ora 10. În termeni warholieni,

muistu și-a avut cele cinșpe minute de celebritate post-mortem. Oamenii mi-au acordat înțelegere și, deși, era orientată greșit, a fost drăguț s-o accept. Nu vrei să dezamăgești poporu.

Un muist din clasa conducătoare, vreun ministru tânăr sau așa ceva, spune cu vocea lui de Oxbridge[1] că Billy a fost un tânăr curajos. A fost exact genu de muist pe care l-ar fi catalogat drept un bătăuș laș dac-ar fi fost pe stradă, civil, și nu-n Serviciul Majestății Sale. Pula mea, avortonu-ăsta ambulant spune că ucigașii lui vor fi vânați fără milă. Așa ar și trebui, pula mea. Pân la Parlament, pula mea.

Să te bucuri de micile victorii împotriva acestui gunoi alb, o unealtă a celor bogați, asta nu nu nu...

Billy torturat de frații Sutherland și gașca lor, care cu siguranță că l-au făcut să tremure-n pula mea, dansând în juru lui și cântând: FRAC'TU-I UN PARALITIC, unu dintre hiturile anilor șaptezeci de pe strada Leith, în general interpretat atunci când picioarele erau prea obosite de la un meci de fotbal în echipe de câte douăj' doi. Vorbeau despre Davie sau poate chiar despre mine? Nu conta. Nu mă vedeau uitându-mă-n jos, de pe pod. Billy, aveai capu plecat. Impotență. Cum te simți, Billy Boy? Nu bine. Știu, pentru că...

E ciudat aici la mormânt. Spud e pe-aici pe undeva, curat, tocmai ieșit de la Saughton. Și Tommy și toți. E aiurea, Spud care arată sănătos și Tommy care-arată ca și când i s-apropie sfârșitu. O totală inversare a rolurilor. A apărut Davie

---

1. Programe academice organizate la universități de prestigiu, dintre care cele mai importante sunt Oxford și Cambridge.

Mitchell, tovarăș bun cu Tommy, un tip cu care-am lucrat acu ani de zile, când eram ucenic la tâmplărie. Davie a luat HIV de la o gagică. A fost curajos din partea muistului să vină. Pula mea, ăsta-i curaj adevărat. Begbie, tocmai când mi-ar fi fost de folos prezența lui malefică și capacitatea de a crea haos, e-n vacanță în Benidorm. Mi-ar fi trebuit suportu lui moral vizavi de rudele mele Weedjies. Sick Boy e încă-n Franța, trăindu-și fanteziile.

Billy Boy. Îmi aduc aminte că-mpărțeam camer-aia. Cum pula mea am putut atâția ani, mă depășește...

Soarele are o anume putere. Poți să-nțelegi de ce oamenii-l adulează. E acolo, știi soarele, îl putem vedea și avem nevoie de el.

Ai fost primu venit în camer-aia. Mai mare ca mine cu cinșpe luni. Să fii puternic înseamnă să ai dreptate. Aduceai gagici cu fețe triste, cu ochi răi, care mestecau gumă, pentr-un futai sau o bulăneală groasă. Se uitau la mine c-un dispreț de android, când mă dădeai afară pe hol, cu oricine-aș fi fost și cu jocu meu de Subbuteo. Îmi aduc aminte mai ales de cum s-au strivit inutil, sub călcâiu tău, un jucător de la Liverpool și doi de la Sheffield Wednesday. Superfluu, da' dominarea totală are și ea nevoie de simbolismu ei, nu-i așa, Billy Boy?

Vară-mea, Nina, arată deplin futabilă. Are păru lung, negru și poartă o haină neagră, până la gleznă. Pare așa un pic gotică. Observând că unii din tovarășii de armat-ai lu Willie și unchii mei Weedjie se-nțeleg bine, mă trezesc fluierând *The Foggy Dew*. Un soldat cu dinții mari și proeminenți bagă de seamă și se uită la mine surprins, după care furios, așa că-i trimit o bezea. Se

holbează un pic la mine, după care se uită-n altă parte, nervos. Bun. Sezonu de iepuri.

Billy Boy, io am fost celălalt frate paralitic al tău, ăla care n-o să se fută niciodată, cum îi spuneai lu tovarăşu tău, Lenny. Lenny râdea şi râdea, pân-aproape c-avea un atac de astm. Nu era neapărat din cauza ta, Billy, muist prost...

Îi fac Ninei cu ochiu şi ea zâmbeşte, ruşinată. Taică-miu vede asta şi se repede spre mine.

— Vrei să-ţi dau borşu pe nas? Şi cu ast-am terminat. Ai înţeles?

Avea ochii obosiţi, adânc intraţi în orbite. Asta era o slăbiciune tristă şi tulburătoare la el, pe care n-o mai văzusem niciodată. Voiam să-i spun atât de multe, da-l uram pentru c-a permis să se-ntâmple tot circu-ăsta.

— Ne vedem acasă, tată. Mă duc la mama.

O conversaţie-n bucătărie, la care-am tras cu urechea, dracu mai ştie când. Tata zice:

— E ceva-n neregulă cu băiatu-ăla, Cathy. Stă tot timpu-n casă. Nu-i normal. Adică, uită-te la Billy.

Mama-i răspunde:

— Băiatu-i doar diferit, Davie, asta-i tot.

Diferit de Billy. Nu-i un Billy Boy. N-o să-l recunoşti după zgomote, ci după linişte. Când vine la tine, n-o să vină strigând, anunţându-şi intenţiile, da' va veni. Salut, salut. La revedere.

Am mers cu maşina, cu Tommy, Spud şi Mitch. Nu vor să intre. Pleacă repede. O văd p-aia bătrână, delirând, o ajutau să coboare din taxi sor-sa, Irene şi cumnată-sa, Alice. Mătuşicile Weedjies se-nvârt de colo-colo-n fundal, po' să le-aud accentele oribile; destul de nasol la un bărbat, da' la o femeie e revoltător, pula mea. Rablele-astea bătrâne, cu feţe-ascuţite, n-arată

prea liniștitor. Evident, e ceva mai multă agitație la-nmormântarea unei rude mai tinere, când sunt ceva bunătăți de băgat la ghiozdan.

Mama o apucă de braț pe Sharon, gagica lu Billy, care-i cu burta la gură. De ce pula mea se țin oamenii de braț la-nmormântări?

— Te-ar fi făcut femeie de lume, puișor. Tu ai fost dintotdeauna aleasa lui.

O spunea-ntr-un fel ca și când încerca să se convingă atât pe ea, cât și pe Sharon. Săraca mama. Acu doi ani, avea trei fii, acu nu mai are decât unu, care-i *junky*. Jocu nu e drept.

— Crezi că armat-are ceva pentru mine? am auzit-o pe Sharon întrebând-o pe tușa Effie, când intram în casă. Port copilu lui... e copilu lu Billy... stăruie ea.

— Tu crezi că luna-i făcută din cașcaval, pula mea? remarc io.

Din fericire, toți par mult prea adânciți în ei, ca să bage de seamă.

La fel ca Billy. Când am devenit invizibil, a-nceput să mă ignore.

Billy, disprețu meu pentru tine-a continuat să crească de-a lungu anilor. A-nlocuit frica, a stors-o, pur și simplu, ca puroiu dintr-un coș. Bine'nțeles, mai e și lama de cuțit. Un nivelator măreț, foarte bun la negarea bunurilor fizice; cum a aflat și Eck Wilson pe pielea lui în anu doi. M-ai iubit pentru asta, imediat ce ți-ai revenit din șoc. Pentru prima oară, m-ai respectat și m-ai iubit ca pe un frate. Atunci te-am disprețuit chiar și mai mult.

Ai știut că puterea ta a devenit inutilă, odată ce-am descoperit lama cuțitului. Ai știut asta, împuțit căcăcios. Lama și bomba. La fel ca și Nu-ul. Nu-u a fost o bombă, pula mea. Nu...

Jena și disconfortu meu cresc. Oamenii-și umplu paharele și spun ce muist grozav a fost Billy. Io nu prea po' să mă gândesc să zic ceva de bine de el, așa că tac. Din păcate, unu din tovarășii lui de armată, ăla cu dinți de iepure căruia i-am trimis io bezele, vine sfios spre mine.

— Tu ai fost fratele lui, spune el, cu incisivii ieșindu-i afară.

Aș fi putut să ghicesc. Un alt protestant bigot Weedjie. Nu-i de mirare c-a ajuns lângă taică-miu. Atrage atenți-asupra mea. Toții muiștii-și îndreaptă ochii asupra mea. Vezi cu iepurrrele-ăla afurrrisit[1].

— Într-adevăr am fost, cum spui tu, fratele lui, confirm io-n glumă.

Simt cum crește ura-mpotriva mea. Tre' să joc în fața mulțimii.

Cea mai bună cale-n care știam că pot atinge coarda sensibilă, fără a mă compromite prea mult în ipocrizia dezgustătoare, pervers înpachetată drept decență, care umple camera, e să mă rezum la clișee. În acest moment, oamenii le iubesc, pentru că devin reale și chiar ajung să-nsemne ceva.

— Billy și cu mine nu ne-am înțeles așa de...

— Ei bine, trăiască diferența... spuse Kenny, un unchi din partea mamei, care-ncerca să fie de ajutor.

— ... da' un lucru pe care l-am avut în comun e că la amândoi ne plăceau băutura bună și coca bună. Dacă ne-ar putea vedea acuma, s-ar sparge de râs cum stăm aici cu toții, cu fețele căzute. Ar spune: distrați-vă, pentru Dumnezeu! Am aici

1. În original, *Dwat that pesky wabbit*, expresie preluată din poeziile pentru copii și desene animate, în care vânătorul îl urmărește pe iepure.

prieteni și familie. Nu ne-am văzut de multă vreme.

Un schimb de cărți poștale:

Lui Billy

Crăciun fericit și La mulți ani!

(mai puțin între 3.00 și 4.40,
în ziua de Anu Nou)

De la Mark

Mark
Crăciun fericit și La mulți ani!

Billy

HMFC[1] OK

Lui Billy,

La mulți ani!

De la Mark

1. Heart of Midlothian Football Club.

După care, Billy şi Sharon:

Mark La mulţi ani De la Billy şi Sharon

Cu scrisu lu Sharon, care-i ca...

Adunătur-aia de Weedjie albi care alcătuiau familia lu taică-miu veneau în fiecare an, în iulie, la Marşu Portocaliu şi, ocazional, când erau Rangers la Easter Road sau la Tynecastle. Aş fi vrut ca muiştii să rămână-n Drumchapel. Cu toate astea, primesc destul de bine micu meu tribut emoţionant pentru Billy şi dau cu toţii solemn din cap. Cu toţii, mai puţin Charlie, care mi-a ghicit starea.

— Pentru tine-i un joc, în pizda mă-sii, nu-i aşa, fiule?

— Dacă vrei să ştii, da.

— Îmi pare rău pentru tine.

Scutură din cap.

— Nu, nu-ţi pare, îi spun.

Pleacă, scuturând în continuare din cap.

Urmează mai mult McEwan's Export[1] şi whisky. Tuşa Effie-ncepe să cânte nazal un cântec de jale, în stil country. Mă duc spre Nina.

— Chiar te-ai transformat într-o dulceaţă de fată, ştii asta? o măgulesc io, cam beat.

Se uită la mine ca şi când ar mai fi auzit toate astea. Voiam să-i sugerez să ne strecurăm

1. Marcă scoţiană de bere.

afară, să mergem la Fox sau la mine-n apartament, pe Montgomery Street. E-mpotriva legii să te fuți cu vară-ta? Sunt legi care să te oprească să faci orice altceva.

— Păcat de Billy, spune ea.

Îmi dau seama că are impresia despre mine că sunt un mare labagiu. Bine'nțeles, are totală dreptate. Am crezut că toți muiștii care au peste douăj' de ani erau niște lăbari cu care nu merită să vorbești, asta pân-am făcut douăj' de ani. Cu cât văd mai mult, cu atât cred c-aveam dreptate. După aia, nu-i decât un compromis urât, o capitulare rușinoasă, care se amplifică pân la moarte.

Din păcate, Charlie sau Chick-chicy-chic-chicky-chicky[1], a observat natura insinuantă a conversației și se apropie, pentru a proteja virtutea Ninei. Nu că ea ar avea nevoie de sprijinu unui grăsan nespălat.

Împuțitu îmi face semn să mă dau de-o parte. Când îl ignor, mă ia de braț. E pilit bine. Șoaptele lui sunt aspre și îi simt în respirație mirosu de whisky.

— Ascultă, băiete, dacă nu faci pași, o să-ți umflu falca. Dacă n-ar fi fost taică-tu, aș fi făcut-o de mult. Nu-mi placi, băiete. Nu mi-ai plăcut niciodată. Frate-tu a fost de zece ori mai bărbat ca tine, *junky* nenorocit. Dac-ai ști câtă nenorocire i-ai adus maică-tii și lu tac-tu...

— Poți vorbi deschis, îl întrerup io, simțind furia pulsându-mi în piept, da' totodată reținută de o bucurie savuroasă, care vine din faptu că știu că l-am supărat pe muist. Stai calm.

E singura cale să-l fut pe nenorocitu-ăsta de ipocrit.

---

1. Joc de cuvinte intraductibil: *chick* înseamnă pui, *chicky* este diminutivul, puișor.

— O, las că vorbesc io deschis, domnu muist arogant de la Universitate. Bă, dau cu tine de perete.

Pumnu lui masiv, tatuat, era la doar câțiva centimetri de fața mea. Am strâns bine paharu de whisky pe care-l aveam în mână. N-aveam să-l las pe muist să m-atingă cu mâinile-alea. Dacă se mișca, încasa paharu-ăla.

I-am dat la o parte mâna ridicată.

— Dacă mi-ai da una, mi-ai face-un bine. O să fac mai încolo o labă gândindu-mă la asta. Așa suntem noi, perverși, junkiștii-ăștia aroganți, care ne-am lăsat de facultate. Pen' c-asta-i tot ce meriți, pula mea de jegos. Și ești prea sigur pe tine. Dacă vrei să mergem afară, zi-mi numai, pula mea.

Am arătat spre ușă. Camera părea că se micșorează, pân' la dimensiunile sicriului lu Billy și c-am rămas numai io cu Chick. Da' mai erau și alții. Oamenii se uitau la noi acuma.

Muistu m-a-mpins ușor în piept.

— Am avut o-nmormântare-n familie azi, n-o mai vrem și p-a doua.

Unchiu Kenny-a venit și m-a luat de-o parte.

— Nu-i băga-n seamă pe nenorociții-ăștia de portocalii. Hai, Mark, uită-te la maică-ta. Ce dracu, ar ucide-o dacă te-ai băga-n asta, e-nmormântarea lu Billy. Adu-ți aminte unde ești, pentru Dumnezeu.

Kenny-avea dreptate, bine, dacă e să zicem adevăru, e un pic cam dobitoc, da' cu toate defectele lui, prefer unu d-ăsta decât un nespălat. Da' știu că vin dintr-o familie, ce să mai. Din partea maică-mii, niște dobitoci catolici, și din partea lui taică-miu, niște nespălați protestanți.

Am sorbit din whisky, savurându-i gustu arzător-acrișor care-mi ajunge-n gât și-n stomac,

înfiorându-mă când se prelinge-n măruntaiele mele sensibile. Am plecat la toaletă.

Sharon, gagica lu Billy, ieșea. I-am blocat drumu. Sharon și cu mine poate c-am schimbat între noi vreo zece propoziții. Era beată și amețită, cu fața roșie și umflată, de la alcool și sarcină.

— Stai așa, Sharon. Tu și cu mine tre' să stăm un pic de vorbă, gen. E destul de retras aici.

O conduc în toaletă și-ncui ușa după noi.

Încep s-o pipăi, în timp ce debitam o groază de rahaturi despre cum ar trebui să fim uniți în perioad-asta. Îi mângâi burta și continui cu responsabilitatea pe care-o simțeam pentru copilu nenăscut. Începem să ne sărutăm și-mi las mâna-n jos, simțindu-i linia chiloților, vizibilă prin bumbacu rochiei ei de gravidă. Curând, îi băgam degetu-n pizdulice și ea-mi scosese pula din pantaloni. Debitam în continuare tâmpenii, spunându-i c-o admirasem dintotdeauna, ca persoană și ca femeie, lucruri pe care n-are nevoie să le-audă, pentru că se lăsase-n jos, da' era oarecum reconfortant să i le spun. Îmi ia pula-n gură, care se-ntărește imediat. Nu-i nici un dubiu, o suge bine. Mă gândeam la ea făcându-i asta lu frate-miu și mă-ntrebam ce se-ntâmplase cu pula lui în timpu exploziei.

Dacă ne-ar vedea Billy-acu, mă gândesc, da-ntr-un mod respectuos, surprinzător. Mă-ntrebam dacă poate și speram că da. Erau primele gânduri bune pe care le-avusesem despre el. Mă retrag chiar înainte să-mi dau drumu și-o pun pe Sharon în patru labe. Îi ridic rochia și-i dau jos chiloții. Burta ei grea se lasă-nspre podea. Mai întâi, încerc să i-o bag în cur, da-i prea strâns și mă doare pula dacă forțez.

— Nu așa, nu așa, spune ea, așa că am renunțat la delicatese și mi-am scos degetele din pizda ei.

Are un miros puternic de iederă. Da' din nou, și scula mea miroase cam scârbos și pe cap se văd pete de brânza pulii. Nu m-am avut niciodată bine cu igiena personală ; probabil nespălatu din mine, sau *junku*.

Respect dorințele lu Sharon și-o fut în pizdă. E cam ca proverbu ăla cu aruncatu cârnatului în curte, da-mi găsesc mișcarea și ea se strânge. Mă gândesc cât de apoape e ea și cât de departe sunt io și mă văd băgându-mi-o-n gura fetusului. Ce mai concept, un futai și-o muie în același timp. Mă chinuiește. Se zice că futaiu e bun pentr-un copil nenăscut, îi pune sângele-n circulație sau rahaturi de genu-ăsta. Măcar atât po' să fac, să mă preocupe binele copilului.

O bătaie-n ușă, urmată de vocea nazal-a lu Effie.

— Ce faceți acolo?

— E-n regulă, i-e rău lu Sharon. Prea multă aglomerație pentru starea ei, am murmurat io.

— Ai tu grijă de ea, fiule?

— Da... am grijă de ea... am pufăit io-n timp ce Sharon gemea din ce în ce mai tare.

— Bine-atunci.

Îmi vărs dejecțiile și mi-o scot. O întind ușor pe spate, ajutând-o să se-ntoarcă și-i scot țâțele uriașe și lăptoase din rochie. M-ascund între ele ca un copil. Începe să mă mângâie pe cap. Mă simt minunat, așa de liniștit.

— A fost super bine, pula mea, gâfâi io mulțumit.

— O să ne vedem în continuare-acuma? spune ea. Ei?

Vocea ei are un ton disperat, rugător. Pula mea, ce nebună.

M-am ridicat și i-am sărutat fața, care era ca un fruct umflat, prea copt. Nu voiam să se-ngroașe treab-aici. Adevăru e că acuma-mi era silă de Sharon. Nebuna crede că printr-un futai poa'

să-nlocuiască un frate cu celălalt. Faza e că, probabil, nu se-nșela.

— Tre să te ridici, Sharon, să te cureți, gen, știi. Ei n-ar înțelege dacă ne-ar prinde. Ei nu știu nimic. Io știu că ești o fată bună, Sharon, da' ei nu-nțeleg nimica-n pula mea.

— Io știu că ești băiat de treabă, zise ea-ncurajator, da' fără prea mare convingere.

Cu siguranță, era prea bună pentru Billy, da', din nou, și Myra Hindley sau Margaret Thatcher erau prea bune pentru Billy. Era prinsă-n rahatu-ăla cu ia-ți-un-bărbat, fă-un-copil, ia-ți-o-casă, în care intră fetele, și n-avea nici o șansă să se definească în afara termenilor de referință ai piureului-pentru-copii.

Încă o bătaie-n ușă.

— Dacă nu deschideți ușa, o s-o dărâm. Era fiu lu Charlie, Cammy. Un muist de tânăr polițist, care arăta ca și Cupa Scoției; urechi mari, ca două toarte, fără bărbie, gât subțire. Evident, muistu credea că bag ceva. Bine, asta făceam, da' nu-n sensu-n care-și imagina.

— Sunt bine... ieșim într-un minut.

Sharon se șterge, își trage chiloții și se-aranjează la loc. Sunt fascinat de viteza cu care se mișcă, pentru-o femeie gravidă. Nu-mi venea să cred că tocmai o futusem. Mâine dimineață-o să-mi pară rău, da', cum ar zice Sick Boy, dimineața-și poartă singură de grijă. Nu-i nici o rușine-n lume care să nu poate fi dreasă cu puțină vorbă și câteva pahare.

Deschid ușa.

— Las-o mai moale, Dixon din Dock Green[1]. N-ai mai văzut niciodat-o femeie care să dea la boboci?

---

1. *Dixon of Dock Green*, unul dintre cele mai cunoscute seriale polițiste britanice.

Expresia lui tâmpă, ținând gura deschisă, mi-a stârnit instantaneu disprețu.

Nu mi-a plăcut atmosfera, aşa c-am luat-o pe Sharon la mine-n apartament. Am stat de vorbă doar. Mi-a spus o grămadă de chestii pe care voiam să le-aud, lucruri pe care maică-mea şi taică-miu nu le-au ştiut niciodată şi nici nu le-ar plăcea să le afle. Cum Billy era un muist cu ea. Cum o mai cotonogea din când în când, o umilea și cum, în general, o trata ca pe-un rahat jegos.

— De ce-ai stat cu el?

— Era prietenu meu. Întotdeauna crezi că va fi diferit, că poţi să-i schimbi, că poți face vreo diferență.

Am înțeles asta. Da' e greşit. Singurii care-au făcut vreodată vreo diferență pentru Billy au fost ăia cu Provo[1], şi ăia erau şi ei nişte muişti. N-am iluzia că ei ar fi luptat pentru libertate. Nenorociții-ăia l-au transformat pe frate-miu-n mâncare pentru pisici. Da' ei n-au făcut decât s-apese pe buton. Moartea lui a fost concepută de muiștii-ăștia de protestanți, care vin în fiecare an, în iulie, cu eşarfele și fluierele lor, băgându-i în capu prost al lu Billy prostii despre coroană şi despre țară şi toate rahaturile-alea. După care-o să mearg-acas, îmbuibați. Po' să le spună tuturor tovarăşilor cum a murit unu din familie, ucis de IRA, în timp ce apăra Ulsteru. O să le alimenteze furia inutilă, o să-i facă să cumpere băutură de la puburi şi să-şi demonstreze credibilitatea cu alţi găozari sectanţi.

Nu voiam să se bage nici unu din muiştii-ăştia pe frate-miu. Ale-au fost cuvintele pe care Billy

---

1. Provo este o contracultură olandeză, care promova stârnirea unor acțiuni violente din partea autorităților, folosind mijloace non-violente.

Boy le-a spus lu Pops Graham și lu Dougie Hood, când ăi-au intrat în pub și s-au luat de mine, hotărâți că io ar trebui să plătesc pentru că luam droguri. Afirmația lu Billy. O, da. Spusă așa de clar și de sigur, că era mai mult decât o amenințare. Ăia care s-au luat de mine s-au uitat unu la altu și-au șters-o din pub. Am râs pe-n-fundate. La fel și Spud. Eram *high*, pe cine durea-n pulă. Billy Boy ne-a aruncat un rânjet, ceva de genu: Ești un cur, după care s-a dus la doi din tovarășii lui, care păreau dezamăgiți că Pops și Dougie se căraseră, lipsindu-i de pretextu unei încăierări. Chicoteam în continuare. Mersi, băieți, a fost...

Billy Boy mi-a spus că-mi distrug viața și rahaturi de genu-ăsta. Mi-a spus asta-n repetate rânduri. Mi-a făcut...

Futu-i. Futu-i. Futu-i. Despre ce-i vorba. De Billy. Pula mea. N-am...

Sharon avea dreptate. Greu să schimbi oamenii.

Cu toate astea, fiecare cauză are nevoie de niște martiri. Și-acuma-mi doresc ca ea să se care-o dată-n pula mea, ca să-mi iau bila, să-mi fac o doză și să-mi bag în venă, pentru cauza uitării.

Dileme de rahat No. 67

Pierderea e relativă. Sunt copii care mor de foame, care mor în fiecare zi ca muştele. Faptu că asta se-ntâmplă-n alt loc, nu neagă adevăru fundamental. În timpu cât îmi ia să pisez pastilele-astea, să le pregătesc şi să mi le injectez, mii de copii din alte ţări, poate chiar câţiva din asta, vor fi morţi. În timpu cât îmi ia să fac asta, mii de bogătani nenorociţi vor fi mai bogaţi cu mii de lire, pe măsură ce se coc investiţiile.

Să pisez pastile: pula mea, ce prost sunt. Ar trebui să las toate bălăriile-astea pentru stomac. Creieru şi vena sunt prea sensibile ca să le ducă direct.

Ca Denny Ross.

Dennis şi-a luat-o rău de la whisky-u-ăla pe care şi l-a injectat. După care ochii au început să i se dea peste cap, i-a dat sângele pe nas, şi s-a zis cu Denny. Odată ce-ai văzut că-ţi curge sângele din nas pe podea-n halu-ăla... s-a cam futut treaba. Machism de junky... *nu. Nevoie de* junky.

Mi-e destul de frică, mă cac pe mine, da' eu care se cacă e un eu diferit de ăla care pisează pastilele. Eu care pisează pastilele spune că moartea nu poate fi mai rea decât să nu faci nimic ca să opreşti cădere-asta puternică. Eu ăla mereu câştigă disputa.

Când ai junk, *nu există niciodată dileme pe bune. Ele nu apar decât atunci când rămâi fără.*

Exilul

Târâș prin Londra

Nu se poate. Unde pula mea-s muiștii-ăștia? Numa vina mea. Ar fi trebuit să-i sun, să le zic că vin. Surpriza-i a mea. Nu-i nici unu-acas'. Ușa neagră are-așa o răceală, un aer serios, morbid, care parcă-mi zice că-s plecați de multă vreme și că n-o să se-ntoarcă prea curând, asta dacă se mai întorc vreodat'. Arunc un ochi în cutia poștală, da' nu po' să văd dacă-i vreun plic pe fundu ei.

Dau un picor în ușă, de frustrare. Femeia din parte-ailalt-a palierului, o curvă diformă, după câte mi-aduc aminte, deschide ușa și scoate capu. Se belește la mine ca și când ar vrea să mă-ntrebe ceva. O ignor.

— Nu-s acas'. De vreo două zile nu-s, îmi spune ea, uitându-se suspicios la geanta mea sport, ca și când aș fi avut explozibil în ea.

— Asta-i bună, mormăi io morocănos, ridicându-mi capu spre tavan, exasperat, sperând că semnu-ăsta de disperare-o va-ncuraja pe femeie să zică ceva de genu: Te știu. Ai stat aici. Tre' să fii tare-obosit, ai venit tocma din Scoția. Intră, servește-o ceașcă de ceai și-așteaptă-ți prietenii.

Ce zice ea:

— Neaa... nu i-am văzut de cel puţin două zile.

Pizda. Futu-i. Infecto. Rahat.

Ar putea fi oriunde. Ar putea să nu fie niciunde. S-ar putea-ntoarce-oricând. S-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată.

O iau în jos pe Hammersmith Broadway, Londra pare nouă şi străină, dup-o absenţă de numa trei luni, aşa cum par locurile familiare după ce-ai fost plecat. E ca şi cum totu-i o copie a ce ştiai dinainte, asemănător, da-ntr-un fel lipsit de calităţile lui obişnuite, cam aşa cum îs lucrurile-n vis. Se zice că tre' să trăieşti într-un loc ca să-l cunoşti, da' că tre' s-ajungi acolo proaspăt, ca să-l vezi pe bune. Mi-aduc aminte că mă plimbam cu Spud pe Princes Street, deşi nici unuia nu ne plăcea să ne plimbăm pe strad-aia hidoasă, sufocată de turişti şi cumpărători, blestemele gemene ale capitalismului modern. M-am uitat la castel şi m-am gândit că pentru noi e o clădire ca toate-alealalte. În capu nostru se-ntipăreşte la fel ca British Home Stores sau Virgin Records. Noi mergeam în locurile-alea doar la câte-o tură de ciordit. Da' când te-ntorci de la Waverly Station, după ce-ai fost plecat o vreme, îţi zici: Hei, nu-i chiar aşa naşpa.

Azi, totu de pe stradă-i foarte-nceţoşat. Probabil că-i din cauza lipsei de somn ş-a lipsei de droguri.

Firma de la pub e nouă, da' mesaju e vechi. Britannia. Trăiască Britannia. Niciodată nu m-am simţit englez, pentru că nu sunt. E urât şi artificial. Da' nici scoţian nu m-am simţit niciodată. Scoţia cea curajoasă, un cur; Scoţia, pizda căcăcioasă. Ne-am luat zilele unii altora, pentru privilegiu de-a scurma-n gunoaiele aristocratului englez. N-am simţit niciodată nimica-n pula mea pentru ţări, în afar' d-un dezgust total. Ar trebui

să le desfiinţeze-n pula mea pe toate. Să-i omoare pe toţi politicienii-n pula mea, cu costum şi zâmbet slugarnic, toţi care s-au ridicat vreodată şi-au scos pe gură minciuni şi platitudini fasciste.

Aflu de pe panou că-i seară de homalăi la baru din spate. Cultele şi subculturile se-mpart şi se-ntrepătrund într-un loc ca ăsta. Aici poţi să fii mai liber, nu pen' că-i Londra, ci pen' că nu-i Leith. Suntem cu toţii nişte vai de curu nostru-n vacanţă.

La baru public, scanez după feţe cunoscute. Aranjarea şi decoru locului s-au schimbat radical, în rău. Ce era odat-un local fain, lejer, unde puteai s-arunci cu berea-n tovarăşi şi dădeai o muie-n budele de la femei sau bărbaţi, e acuma o gaură-nspăimântător de igienizată. Câţiva localnici, cu feţe-ameţite şi ţoale ieftine, sprijină cu toţii-un colţ al barului, ca supravieţuitorii unei nave eşuate agăţaţi d-un lemn plutitor, în timp ce nişte *yuppies* râd în hohote. Încă la muncă, întotdeauna la birou, da' cu alcool în loc de telefoane. Locu-ăsta-i acuma făcut s-asigure mesele muncitorilor din birouri, care continuă să ia cu asalt Borough[1]. Davo şi cu Suzy n-ar bea-ntr-o budă ne-nsufleţită ca asta.

Cu toate astea, unu dintre barmani îmi pare foarte vag cunoscut.

— Paul Davies mai bea p-aici? îl întreb.

— Care, Jock[2], tipu-ăla colorat, de joacă la Arsenal? râde el.

— Nu, ăsta-i un meseriaş din Liverpool. Brunet, cu păru făcut ţepi, nasu ca o pârtie de schi. N-ai cum să-l ratezi.

---

1. Unitate administrativă din Londra.
2. În cockney, *Jock* este termenul generic pentru scoţian.

— Coreect... da, îl știu pe tip. Davo. O arde cu gagic-aia, aia mică, brunetă, tunsă scurt. Neeah, nu i-am mai văzut p-aci de mult. Nici măcar nu mai știu dacă-s pân' zonă.

Beau o halbă de pișoarc-acidulată și vorbesc cu tipu despre noii lui clienți.

— Treaba cu de-alde Jock ăștia e că majoritatea nici măcar nu-s *yuppies* pă bune, arată el disprețuitor spre o gașcă de costume din colț. Cei mai mulți îs funcționari vai de curu lor sau agenți de asigurări cu comision, care iau la salariu o mână dă orez pă săptămână, pula mea. E numai dă imagine totu. Muiștii-ăștia-s toți în datorii pân' peste cap. Se dau mari pân' oraș, pula mea, în costume scumpe, prefăcându-se c-au cinzeci dă miare pă an. Da' majoritatea nu iau la leafă nici măcar o hârtie dă cinci.

Era mult adevăr în ce zicea tipu, cât era el de-nverșunat. Aicea era cu siguranță mai mult mălai ca pe stradă, da' un lucru pe care muiștii-ăștia-l înghițiseră, era ideea că nu trebuia decât s-arăți bine ș-atunci o să vină tot la tine, ceea ce era un mare rahat. Știu junkiști pe ajutor de șomaj din Edinburgh c-un raport bunuri-datorii mai sănătos decât unele din cuplurile-astea d-aici, cu două salarii și super ipoteci. O să dea de dracu-ntr-o zi. La poștă-s căcălău ordinele de reposedare.

Mă-ntorc la apartament. Nici o urmă de muiști încă.

Femeia de vizavi iese din nou.

— N-o să-i găsești.

Are o voce infatuată și lacomă. Ce pizdă de prim rang e baborniț-asta. O pisică neagră se unduiește pe lângă ea, ieșind pe palier.

— Pisiii! Pisiii! Vino-ncoa, jevruță...

Ridică pisica ș-o ține protector de fund, ca p-un copil, uitându-se urât la mine, ca și când aș fi vrut într-un fel să-i fac vreun rău rahatului cu ochi. Pula mea, urăsc pisicile aproape la fel de mult cât urăsc câinii. Susțin interzicerea lor ca animale de companie și exterminarea tuturor câinilor, cu excepția câtorva, care-ar putea fi expuși într-o grădină zoologică. Ăsta-i unu dintre puținele lucruri la care Sick Boy și cu mine suntem pe bune de acord. Muiștii. Unde pula mea sunt?

Mă-ntorc la pub și mai beau încă vreo două halbe. Îți rupe inima, pula mea, ce-au făcut ăștia locului. Și ce nopți mai aveam p-aici. E ca și când trecutu-ar fi fost eradicat odată cu vechiu decor.

Inconștient, am părăsit pubu și mă-ntorc pe unde-am venit, spre Victoria. Mă opresc la telefonu public, îmi scot ceva mărunțiș și agenda jerpelită. E timpu să caut variante alternative. S-ar putea să fie cam nașpa. Am bulit-o cu Stevie sau cu Stella, sub nici o formă n-o să fiu bine primit acolo. Andreas s-a-ntors în Grecia, Caroline e-n vacanță-n Spania, Tony, muie proast-ăla de Tony, e cu Sick Boy, care s-a-ntors din Franța, pula mea, înapoi la Edinburgh. Futu-i, c-am uitat să iau cheile de la muie și infectu-a uitat să-mi aduc-aminte.

Charlene Hill. Asta-i Brixton[1]. Prima variantă. S-ar putea chiar s-am parte d-un futai, dacă joc cum trebe. Pe bune că mi-ar cam trebui unu... asta ți se-ntâmplă când ești curat, mă rog, curățel... tortură.

— Alo? Vocea altei femei.

— Bună. Po' să vorbesc cu Charlene?

— Charlene... Nu mai stă aicea. Nu ș' unde-i acuma, cre' că la Stockwell... n-am nici o adresă...

---

1. Zona sudică a Londrei.

stai așa... MICK! MICK! AI ADRESA LU CHARLENE?... CHARLEEENE... Na. Îmi pare rău. N-o am.

Asta nu e ziua mea bună. Atunci tre' să fie Nicksy.

— Nu. Nu. Nu Brian Nixon. Plecat. Plecat; o voce de asiatic.

— Ai vreo adres-a lui, frate?

— Nu. Plecat. Plecat. Nu Brian Nixon.

— Da' unde stă el, gen?

— Ce? Ce? Nu te înțeleg...

— Un-de-stă-pri-e-te-nul-meu-Bri-an-Nicks?

— Nu Brian Nixon. Nu droguri. Pleacă. Pleacă.

Muistu-mi trântește telefonu.

Se face târziu, și orașu-ăsta mi-a dat cu flit. Un alcoolic cu accent de Glasgow mă face de douăj' de pennies.

— Ești un băiat tare bun, futu-i să-i fut, îți zic io, fiule... mormăie el.

— Și tu ești de treabă, bă, Jock, îi zic io, în cel mai bun cockney[1] al meu.

Alți scoțieni din Londra-s o mare belea. Mai ales Weedjies, care mă enervează-n cele mai bune momente, cu abureala lor de muiști aroganți, despre care zic ei că e o atitudine prietenoasă. Ultimu lucru pe care-l vreau acuma e să mă pricopsesc c-un nespălat după mine.

Mă gândesc să iau 38-u sau 55-u pân' la Hackney, și să-l sun pe Mel, la Dalston. Dacă Mel nu-i acas' și muistu nu răspunde la telefon, atunci chiar c-am belit-o.

În schimb, mă trezesc plătind ca să intru la cinema-u nonstop, la Victoria. Sunt filme porno toată noaptea, pân' la cinci dimineața. I-un loc

---

1. Cockney rhyming slang, formă de argou din limba engleză, provenită din regiunea East End a Londrei.

unde-o ard toate scursurile de pe fața pământului. Bețivi, junkiști, homleși, nimfomane, psihopați, se strâng cu toții-aicea noaptea. Mi-am jurat că n-o să mai petrec nici o noapte-aici, după ultima dată.

Acu vreo câțiva ani, eram aci cu Nicksy ș-un tip a fost înjunghiat. A venit poliția și i-a ridicat pe toți ăia pe care-a pus mâna, inclusiv pe noi. Aveam la noi o bucată de haș și-a trebuit s-o mâncăm. Pân-au ajuns la noi să ne ia declarații la secție, nu mai eram în stare nici să vorbim. Ne-au ținut în celulă peste noapte. A doua zi ne-au dus la judecătoria de pe Bow Street, chiar lângă secția de poliție, și ne-au amendat pe toți d-alde muie care eram prea incoerenți ca să mai prezentăm vreo dovadă.... Nicksy și cu mine ne-am țepuit cu treij' de lire fiecare: cam atâta făcea p-atunci.

Cu toate-astea, uite-mă din nou aicea. Dacă e să se fi schimbat ceva, atunci clar locu-ăsta s-a dus de râpă de la ultima mea vizită. Toate filmele-s pornografice, mai puțin un documentar insuportabil de violent, în care niște animale sălbatice se sfâșie-ntre ele-n niște locații exotice. Grafica lui e super departe de ce făcea David Attenborough[1].

— Negri infecți! Să vă fut de negri infecți! url-o voce de scoțian, în timp ce-un grup de nativi înfig sulițele-ntr-o creatură mare, ca un bizon.

Un scoțian iubitor de animale, și rasist. Pun pariu că-i un Hun.

— Să-i fut în gât de iepurași de junglă-mpuțiți, adaug-o voce cockney, denunțătoare.

---

1. Unul dintre cei mai cunoscuți umaniști și naturaliști britanici. Este considerat unul dintre inițiatorii genului de documentare despre natură.

Pula mea, ce loc și-ăsta! Încerc să intru-n film ca să-mi iau gându de la strigăte și de la respirațiile grele din jur.

Cel mai tare film e unu nemțesc dublat în englez-americană. Intriga nu-i cine știe ce. E vorba despre-o fătucă-n costum bavarez, care e futută-ntr-o varietate de moduri și de locuri de aproape fiecare mascul și câteva dintre femeile de la fermă. Da' fazele de top sunt chiar inventive și mă prind și pe mine. Imaginile-astea-s evident cele mai aproape de ce-ajung majoritatea muiștilor din jegu-ăsta să facă, deși zicând asta, îți dai seama după sunete că unii bărbați cu unele femei și unii bărbați cu unii bărbați și-o trag. Îmi dau seama că mi s-a sculat și-aproape că-s tentat să dau o labă, da' următoru film îmi dărâmă erecția.

E unu englezesc, inevitabil. Se petrece-ntr-un birou din Londra-n timpu sezonului de petreceri și se numește foarte inventiv *Petrecerea de la birou*. E cu Mike Baldwin, sau cu actoru Johnny Briggs, care-l joacă pe muie ăla din *Coronation Street*. E ca un serial fluviu, cu mai puțin umor și mult sex. Pân' la urmă, Mike e belit, da' nu merită asta și mai în tot filmu-arată ca un libidinos prăpădit și arogant.

Continui să plutesc în somnu meu delirant, trezindu-mă, pentru-nceput, cu gâtu smucindu-mi-se pe spate, ca și când ar vrea să se desprindă de pe umeri.

Cu coada ochiului, văd un tip mutându-se chiar pe locu de lângă mine. Își pune mâna pe coapsa mea. Îi împing mâna la o parte,

— Dă-te-n pula mea. Ce, vrei să te joci cu capu și cu mâinile, bă muie?

— Scuze. Scuze, spune el c-un accent european.

E un muist bătrân ș-așa. Sună foarte patetic și-are o față mică, ofilită. De fapt, chiar începe să-mi pară rău de el.

— Nu-s popo, frate, îi zic io.

Pare confuz.

— Nu-s homosexual, arăt io spre mine, simțindu-mă ușor ridicol.

Pula mea, ce aiurea e să zici asta.

— Scuze. Scuze.

Într-un fel, asta mă pune pe gânduri. Cum pula mea știu io că nu-s homosexual dacă n-am fost niciodată c-un tip? Adică, să știu așa pe bune? Întotdeaun-am avut idee-asta să merg pân' la capăt c-un tip, ca să văd cum e. Dacă tot am zis asta, va trebui să fiu io deasupra. N-aș suporta pula unuia-n curu *meu*. Odat-am agățat o tânără regină superbă la London Apprentice. L-am luat cu mine la vechea casă din Popular. Tony și Caroline au intrat și m-au prins luând o muie de la tip. A fost o rușine totală. Să iau muie de la un tip care poartă un prezervativ. Era ca și când aș fi supt un dildo de plastic. Eram plictisit rău, pula mea, da' tipu mi-o supsese mie-ntâi ș-așa c-am simțit nevoia să-i răspund cu-aceeași monedă. A fost o muie-a-ntîia, tehnic vorbind. Oricum, începuse să mi se cam ia și eram pe jos de râs, văzându-i expresia feței. Arăta ca gagic-asta care-mi plăcuse mie cu mult timp în urmă, așa că, cu puțină imaginație și concentrare, am reușit, spre surprinderea mea, să-mi dau drumu-n cauciuc.

Mi-am încasat un mare mișto de la Tony pentru faz-asta, da' lu Caroline i se părea tare, și mi-a mărturisit că era geloasă la culme. I s-a părut că tipu era o dulceață.

În orice caz, nu m-ar deranja să merg pân' la capăt cu tipu-ăsta, dacă-mi plăcea. Așa, ca

experienţă. Problema e că io doar mă gândesc la pizde. Tipii n-arată deloc sexi. Totu ține de estetică, mă fut în ea de morală.

Muistu bătrân n-arăta chiar ca și când ar fi fost pe locurile fruntașe din lista de candidați pentru pierderea virginității tale homosexuale. Da-mi zice c-are-un loc la Stoke Newtington și mă-ntreabă dacă mi-ar plăcea să merg la el în noapte-aia. Păi, Stokie nu-i departe d-unde stă Mel la Dalston, așa că mi-am zis: Ce pula.

Muistu bătrân e italian și i se zice Gi, prescurtarea de la Giovanni, îmi imaginez. Îmi zice că lucrează-ntr-un restaurant și că are nevastă și copii acasă-n Italia. Am senzația c-asta nu sună chiar adevărat. Unu dintre lucurile super tari atunci când ești pe *junk* e că-ntâlnești tone de mincinoși. Îți dezvolți și tu o anume experiență-n domeniu-ăla ș-un nas fin pentru rahaturi.

Luăm un autobuz de noapte, de la Victoria, la Stokie. Sunt tone de d-ăștia tineri în autobuz; drogați, beți, ducându-se la petreceri, venind de la petreceri. Pula mea, îmi doream să fiu unu din gașca lor, decât să fiu cu muistu-ăsta bătrân. Chiar ș-așa.

Apartamentu de la subsol al lu Gi e undeva lângă Church Street. După asta, m-am pierdut, da' știu că nu era departe de Newington Green. Înăuntru, e extrem de-mpuțit, pula mea. Un bufet vechi, un dulap cu sertare ș-un pat de alamă-n mijlocu camerei ăsteia care miroase-a stătut, care are bucătăria și bai-afară.

Dat fiind impresiile de dinainte despre muistu-ăsta, sunt surprins să văd poze c-o femeie și copii peste tot.

— Familia ta, tovarășe?

— Da, aceasta este familia mea. În curând, mi se vor alătura.

Totuşi, tot nu-mi suna plauzibil. Poate c-am devenit aşa obişnuit cu minciunile, încât adevăru-mi sună indecent de fals. Da' chiar ş-aşa.

— Tre că ţi-e dor de ei.

— Da. O, da, începe el, după care spune: Întinde-te pe pat, prietene. Poţi să dormi. Îmi place de tine. Poţi să rămâi o vreme.

Îi arunc o uitătură aspră prăpăditului de muist. Nu e o ameninţare fizică, aşa că m-am gândit, futu-i, sunt frânt, şi m-am suit în pat. Amintindu-mi-l pe Dennis Nilsen, am avut o umbră de-ndoială. Pun pariu c-au fost nişte muişti care-au crezut că nu era o ameninţare fizică, înainte de a-i strangula, decapita şi a le fierbe capetele-ntr-o cratiţă mare. Nilsen lucra la acelaşi Jobcentre din Cricklewood ca şi tipu-ăsta din Greenock, pe care-l ştiu. Tipu din Greenock mi-a spus că la un Crăciun, Nilsen a adus nişte curry pe care-l făcuse pentru angajaţii de la centru. Poate că-i rahat, da' nu ştii niciodată. Oricum, sunt aşa de futut, că-nchid ochii, cedând oboselii. M-am încordat uşor când l-am simţind suindu-se-n pat lângă mine, da' m-am relaxat repede, fiindcă n-a făcut nici o mişcare să m-atingă şi amândoi eram complet îmbrăcaţi. Am simţit cum m-afund într-un somn bolnav, dezorientat.

M-am trezit, fără să am vreo idee cât dormisem; aveam gura uscată şi o senzaţie umedă ciudată pe faţă. Mi-am atins un obraz. Fire ca de albuş, dintr-un lichid gros şi lipicios, mi se scurgeau de pe mână. M-am întors şi l-am văzut pe muistu bătrân întins lângă mine, acum dezbrăcat, cu sloboz picurându-i din pula mică şi-ndesată.

— Muist bătrân şi-mpuţit!... să-ţi faci laba pe mine-n timp ce dorm... futu-te-n gât de boşorog infect şi vai de curu tău!

M-am simțit ca o batistă murdară, tocmai folosită, tocmai nimic. M-a apucat furia și l-am pocnit pe muistu prăpădit în gură și l-am tras din pat. Arăta ca un gnom gras și respingător, cu stomacu lui umflat și capu rotund. I-am cărat câteva picioare-n timp ce el se ghemuia pe podea, după care m-am oprit și mi-am dat seama că sughița.

— Ce pula mea. Muist prăpădit și-mpuțit. Futu-i...

M-am plimbat de la un capăt la altu-al camerei. Plânsu lui era răscolitor. Am luat un halat de pe unu din mânerele de la marginea patului și i-am acoperit goliciunea.

— Maria. Antonio, sughiță el.

Îmi dau seama că-l luasem în brațe pe prăpăditul ăsta infect și că-ncercam să-l liniștesc.

— E-n regulă, frate. E-n regulă. Scuze. N-am vrut să-ți fac rău, da' e așa, gen, că nu și-a mai făcut nici un muist laba peste mine pân-acum.

Asta era cu siguranț-adevărat.

— Ești bun... ce pot să fac? Maria. Maria mea... urla el.

Gura îi domina fața, o gaură neagră-n asfințit. Mirosea a băutură stătută, a transpirație ș-a sloboz.

— Uite, hai să mergem la o cafenea. Să stăm un pic de vorbă. Îți iau io micu dejun. Plătesc io. E un loc bun jos, pe Ridley Road, lângă piață, știi? Au deschis pân la or-asta.

Sugestia mea era motivată atât de egoism, cât și de altruism. Ajungeam și mai aproape de casa lu Mel de la Dalston și voiam să ies din camer-asta deprimantă de la subsol.

S-a-mbrăcat și-am plecat. Am luat-o pe jos pe Stokie High Street și Kingsland Road, spre piață. Cafeneaua era surprinzător de plină, da' am găsit

o masă. Îmi iau un sendviș cu brânză și roșii și muistu bătrân își ia carne-asta neagră fiartă, oribilă, chesti-aia care pare să le placă evreilor de la Stamford Hill. Muistu-ncepe să debiteze de Italia. A fost căsătorit cu tip-asta, Maria, ani de zile. Famili-a aflat că el și cu Antonio, fratele Mariei, și-o trăgeau. N-ar trebui s-o spun chiar așa, erau mai mult iubiți. Cre' că-l iubea pe tip, da' o iubea și pe Maria și-așa. Credeam că io-s naspa cu drogurile, da' ce-și fut unii viața cu dragostea. Nu merită să-ți bați capu cu asta.

Oricum, mai erau doi frați, macho, catolici, după spusele lu Gi, implicați în Camorra[1] napoletană. Muiștii-ăștia n-au putut suporta asta. L-au prins pe Gi, în fața restaurantului familiei. Au scos zece feluri de rahat din bietu muist. Antonio a avut același tratament mai târziu.

După aia, Antonio s-a omorât. Asta-nseamnă foarte mult în cultur-aia, mi-a spus Gi, să fii dezonorat în felu-ăla. Mă gândesc, pula mea, în orice cultură-nseamnă mult. Apoi Gi îmi zice că Antonio s-a aruncat în fața unui tren. M-am gândit, poate că-nseamnă mai mult în cultur-aia, pân' la urmă. Gi a zburat în Anglia, unde-a lucrat pentru mai multe restaurante italienești; trăind în șandramale ca vai de lume, bând prea mult, exploatând sau fiind exploatat de tipii tineri sau de nevestele bătrâne pe care le-agăța. Sună a viață destul de nefericită.

M-am exaltat tot când am luat-o pe drum spre Mel și-am auzit muzică reggae răsunând în stradă ș-am văzut luminile aprinse. Se mai simțeau ultimele suflări a ceea ce tre' să fi fost un chef de proporții.

---

1. Organizație criminală de tip mafiot din regiunea Campania și orașul Napoli, din Italia.

A fost bine să dau de fețe cunoscute. Erau cu toții-acolo, muiștii, Davo, Suzy, Nicksy (cu creierii complet prăjiți) și Charlene. Erau corpuri împrăștiate peste tot. Două gagici dansau una cu alta, și Char dansa c-un tip. Paul și Nicks fumau; opiu, nu haș. Majoritatea junkiștilor englezi pe care-i știu preferă să fumeze heroina decât să și-o bage-n venă. Acele par să fie mai degrabă o chestie scoțiană, din Edinburgh. Totuși trag un fum de la muiști.

— Pula mea, ce bine-mi pare să te văd din nou, bătrâne! Nicksy mă bate pe spate. Văzându-l pe Gi, îmi șoptește:

— Cine pula mea-i muistu-ăla d-acolo?

Îl adusesem cu mine pe infect, vai curu lui. Nu m-a lăsat inima să-l las pe muist după ce i-am ascultat toate poveștile cu suferințe.

— Un tovarăș de treabă. Îmi pare bine să te văd. El e Gi. Tovarăș bun cu mine. Stă-n Stokie. Îl bat pe spate pe bătrânu Gi. Prăpăditu de muist are-o expresie de iepure uitându-se la tine prin gratiile cuștii lui, cerșind un pic de salată.

Merg să fac o tură, lăsându-l pe Gi vorbind cu Paul și Nicksy despre Napoli, Liverpool și West ham, limbajul masculin internațional al fotbalului. Uneori intru și io-n dicuțiile-alea, alteori mă deprimă-n pula mea caracteru lor plictisitor, fără sens.

În bucătărie, doi tipi se contrazic pe taxa de contribuție electorală. Unu din tipi e mai isteț, ălălalt, pula mea, e un labagiu lingău nevertebrat, de la Partidu Laburist.

— Ești un mare găozar, pula mea, din două puncte de vedere. O dată, dacă tu crezi că Partidu Laburist mai are vreo șansă-n pula mea să mai iasă vreodată-n secolu-ăsta, doi, pentru că încă

mai crezi că, dac-ar mai ieși vreodată, ast-ar face-o diferență cât de mică, intervin io și-i zic muistului.

Stă acolo-n picioare, cu gura deschisă, în timp ce ăilalți zâmbesc.

— Păi asta-ncercam io să-i zic lu infectu, spune el c-un accent Brummie[1].

O șterg, lăsându-l cu gura deschisă pe muistu lingău. Intru-ntr-un dormitor, unde tipu-ăsta o lingea p-o gagică, la doar câțiva metri de locu unde niște junkiști tocmai luau ceva.

Mă uit la junkiști. Dă-mă-n pula mea, folosesc ustensile, bagă-n venă ș-așa. Gata cu teoriile mele.

— Vrei o poză, frate? întreab-un țărănoi gotic slăbănog.

— Tu vrei să-ți sparg fața, muie? răspund la-ntrebarea lui c-o-ntrebare.

Se uită-n altă parte și continuă să prăjească. Mă holbez un pic la creștetu capului lui. Mulțumit că muistu și-a-nchis gura, mă destind. De fiecare dată când merg în sud, se pare c-am genu-ăla de atitudine. Se declanșează după vreo două zile. Cre' că știu de ce-o am, da' mi-ar lua prea mult ca să explic și-ar suna prea patetic. Ieșind din cameră, o aud pe gagică gemând în pat și pe tip spunând:

— Ce pizdă dulce-ai tu, fetițo...

Mă strecor pe ușă, cu o voce ușoară și-nceată răsunându-mi în ureche: Ce pizdă dulce-ai tu, fetițo... și brusc mi-e foarte clar ce tot căutam.

Nu prea am o gamă foarte variată din care s-aleg. Scena-i subțire rău la potențialu de potențiale partide de futai. La or-asta dimineața, cele mai multe femei dezirabile fie s-au futut, fie s-au

1. Termen folosit pentru a face referire la locuitorii orașului Birmingham, din Marea Britanie.

cărat. Charlene e combinată, la fel și tipa pe care-a futut-o Sick Boy la aniversarea ei de 21 de ani. Până și gagic-aia cu ochi c-ai lu Marty Feldman și cu păru ca flocii, e ocupată.

Povestea vieții mele, futu-i să-i fut. Ajung prea devreme, mă-mbăt prea tare sau mă droghez pân' mă prăjesc, de plictiseală, ș-o dau în bară sau ajung prea târziu.

Micu Gi stă lângă șemineu, sorbind dintr-o cutie de lager. Arată-nspăimântat și uimit. Mă gândesc io, aș putea s-ajung...

Gându mă deprimă rău, pula mea. Totuși,...

Sânge rău

Prima oară l-am întâlnit pe Alan Venters la grupul de auto-terapie „HIV și pozitiv", deși nu mai făcea de mult parte din grupul ăla. Venters n-avea prea mare grijă de el, așa c-a dezvoltat curând una dintre multele infecții de oportunitate la care suntem predispuși. Întotdeauna mi s-a părut amuzant termenul de „infecție de oportunitate". În cultura noastră, pare să invoce o calitate admirabilă. Mă gândesc la „oportunismul" antreprenorului care sesizează o breșă pe piață sau la

acela al atacantului în situație de penalti. Niște nemernice șmechere, infecțiile-astea conexe.

Membrii grupului erau într-o stare medicală similară, în mare. Eram cu toții seropozitivi, dar, cu toate astea, asimptomatici. La-ntâlnirile noastre, paranoia nu-ntârzia niciodată s-apară; toată lumea părea să verifice pe furiș glandele limfatice-ale celorlalți, căutând urme de umflătură. Era deconcertant să simți ochii oamenilor plimbându-se pe fața ta în timpul conversației.

Tipul acesta de comportament sporea impresia de irealitate care plutea deasupra mea pe vreme-aia. Chiar nu puteam concepe ce mi se-ntâmplase. La-nceput, rezultatele testelor mi-au părut pur și simplu incredibile, incompatibile cu cât de sănătos mă simțeam și arătam. O parte din mine a rămas convinsă că trebuia să fie o greșală, chiar dacă făcusem testul de trei ori. Autoiluzionarea mea ar fi trebuit să fie spulberată atunci când Donna a refuzat să mă vadă, dar întotdeauna rămânea în fundal, cu o tărie feroce. Se pare că întotdeauna credem ceea ce vrem să credem.

Am încetat să mai merg la întâlnirile de grup după ce l-au băgat pe Alan Venters la ospiciu. Mă deprima, pur și simplu și, oricum, voiam să-mi petrec timpul vizitându-l. Tom, omul meu de bază și unul dintre consilierii grupului, mi-a acceptat cu ezitare decizia.

— Uite, Dave, cred că e foarte bine să mergi să-l vezi pe Alan la spital; pentru el. Dar sunt mai preocupat de tine în acest moment. Ești într-o stare bună, iar scopul acestui grup este să ne-ncurajeze să profităm cât mai mult. Nu ne oprim viața doar pentru că avem HIV.

Săracu Tom. Primul lui *faux pas* din ziu-aia.

— „Noi“ ăsta e pluralul majestății, Tom? Când o să ai HIV, să-mi povestești toate astea.

Obrajii sănătoşi, roz, ai lui Tom, s-au înroşit. Nu s-a putut abţine. Toţi anii de exersare intensivă a abilităţilor interpersonale îl învăţaseră să-şi ascundă nervozitatea şi scăpările verbale. Nici un contact vizual evaziv sau vreun tremur al vocii în faţa-ncurcăturilor. Nu la bătrânu Tom. Din păcate, Tom nu poate face nimic cu petele roşii care-i apar pe faţă în ocazii d-astea.

— Îmi pare rău, se scuză Tom hotărât.

Avea dreptul de a face greşeli. Întotdeauna spunea că oamenii au dreptul ăla. Încearcă să-i spui asta sistemului meu imunitar deteriorat.

— Sunt doar îngrijorat că tu alegi să-ţi petreci timpul cu Alan. N-o să-ţi facă bine să-l vezi cum se distruge şi, pe lângă asta, Alan nu era chiar cel mai pozitiv membru al grupului.

— Cu siguranţă era membrul cel mai HIV pozitiv.

Tom a ales să-mi ignore remarca. Avea dreptul de a nu răspunde la comportamentul negativ al altora. Cu toţii-aveam dreptul ăsta, ne spunea el. Îmi plăcea de Tom ; ara un câmp pustiu, încercând mereu să fie pozitiv. Credeam că slujba mea, care presupunea supravegherea unor corpuri adormite, despicate de bisturiul crud al lui Howison, era deprimantă şi alienantă. Oricum, e o plăcere veritabilă, comparată cu supravegherea unor suflete sfâşiindu-se. La asta trebuia să facă faţă Tom la-ntâlnirile de grup.

Majoritatea membrilor „HIV şi pozitiv" erau consumatori de droguri intravenoase. Au luat HIV din galeriile cu drogaţi care-au înflorit în oraş la mijlocul anilor '80, după ce-au fost închise depozitele de aprovizionare chirurgicală de pe Bread Street. Asta a pus capăt fluxului de ace şi seringi noi. După aia, au fost seringile mari, la comun, ş-am tot împărţit. Am un tovarăş pe

care-l cheamă Tommy, care-a-nceput să ia heroină umblând cu tipii-ăștia din Leith. Îl știu pe unul dintre ei, un tip, Mark Renton, cu care-am lucrat pe vremea când eram tâmplar. E ironic faptul că Mark își bagă-n venă de ani de zile și, din câte știu, încă nu e infectat cu HIV, în timp ce io nu m-am atins niciodată de așa ceva. În orice caz, erau destui heroinomani în grup, ca să te facă să-ți dai seama că el ar putea fi mai degrabă excepția, decât regula.

Întâlnirile de grup erau, în general, treburi foarte-ncordate. Junkiștii îi urau pe cei doi homosexuali din grup. Credeau că, la origini, HIV-ul s-a-mprăștiat în comunitatea de consumatori de droguri din oraș printr-un proprietar poponar, care-și futea chiriași junkiști și bolnavi, drept chirie. Eu și două femei, dintre care una partenera neconsumatoare a unui dependent de droguri, îi uram pe toți, fiindcă nu eram nici homosexuali, nici junkiști. La început, credeam, la fel ca toți ceilalți, că am fost infectat „nevinovat". Și, de asemenea, pe vreme-aia era foarte simplu să dai vina pe heroinomani sau pe poponari. Oricum, văzusem posterele și citisem pliantele. Mi-aduc aminte că-n epoca punk, Sex Pistols spuneau că „nimeni nu e nevinovat". Prea corect. Dar ce mai trebuie spus, e că unii sunt mai vinovați decât alții. Și asta m-aduce înapoi la Venters.

I-am dat o șansă; o șansă să-și arate căința. Asta era ceva mai mult decât merita nenorocitul. La sesiunea de grup, am spus prima din seria celor câtorva minciuni care vor duce la dominația mea asupra sufletului lui Alan Venters.

Am spus grupului că făcusem sex neprotejat cu penetrare, știind foarte bine că eram pozitiv HIV și că acuma regretam. Toată camera a amuțit.

Oamenii se foiau nervoşi pe scaune. După care o femeie pe care-o cheamă Linda a-nceput să plângă, scuturându-şi capul. Tom a întrebat-o dacă voia să plece de la-ntâlnire. Ea a spus că nu, că va aştepta să vadă ce aveau oamenii de zis, îndreptându-şi replica veninoasă-n direcţia mea. Cu toate astea, am fost orb la furia ei; nu mi-am luat nici un moment ochii de la Venters. Avea expresi-aia caracteristică, mereu plictisită. Eram sigur că-i apare un zâmbet subtil pe buze.

— A fost foarte curajos din partea ta să spui asta, Davie. Sunt sigur c-ai avut nevoie de mult curaj, spuse Tom solemn.

Nu chiar, bă, pulă, era o minciună, futu-i. Am ridicat din umeri.

— Sunt sigur că ţi s-a luat de pe umeri o mare povară de vinovăţie, continuă Tom, ridicându-şi sprâncenele, invitându-mă să continui. De data asta, am profitat de ocazie.

— Da, Tom. Să pot doar împărtăşi asta cu voi toţi. E groaznic... Nu m-aştept ca oamenii să ierte...

Cealaltă femeie din grup, Marjory, mi-a adresat o insultă insinuantă, pe care n-am prea prins-o, în timp ce Linda continua să plângă. Nu se-ntrevedea nici o reacţie de la muistu care stătea pe scaunul din faţa mea. Egoismul şi lipsa lui de moralitate îmi făceau greaţă. Voiam să-l sfâşii cu braţele goale, acolo şi atunci. Mă luptam să-mi controlez simţurile, savurând amploarea planului meu de a-l distruge. Boala putea să-i ia corpul; asta era victoria ei, indiferent ce forţă malign-ar fi fost ea. A mea va fi una mai măreaţă, una mai zdrobitoare. Îi voiam spiritul. Plănuiam să-i cioplesc răni mortale în sufletul lui presupus nemuritor. A-min.

Tom se uită-n jur:

— Empatizează cineva cu Davie? Ce simt oamenii-n privinţ-asta?

După un moment de linişte, în care ochii mei au rămas aţintiţi asupra figurii impasibile-a lui Venters, micu Goagsie, un *junky* din grup, a-nceput să bombăne nervos. După care-a izbucnit într-o declamaţie teribilă, ceea ce aşteptasem de la Venters.

— Mă bucur că Davie spune asta... am făcut acelaşi lucru... am făcut exact la fel, pula mea... pur şi simplu uram lumea... vreau să zic... mă gândeam, cum pula mea să-mi pese? Ce-am io de la viaţă... am douăş'trei de ani şi n-am nimic, nici măcar o slujbă-n pula mea... de ce pula mea mi-ar păsa... când i-am spus lu gagică-mea, s-a speriat... sughiţa el ca un copil.

După care se uită la mine şi scoase, printre lacrimi, cel mai frumos zâmbet pe care l-am văzut vreodată pe faţa cuiva.

— ... da' a fost bine. Şi-a făcut testu. De trei ori în şase luni. Ni'ica. Nu era infectată...

Marjory, care-n aceleaşi împrejurări *a fost* infectată, ne spuse ceva printre dinţi. După care s-a-ntâmplat. Muistu-ăla de Venters şi-a rotit ochii şi mi-a zâmbit. Asta a fost. Ăla a fost momentu. Furia era încă acolo, dar amestecată cu o mare linişte, cu o puternică luciditate. I-am zâmbit înapoi, simţindu-mă ca un crocodil scufundat pe jumătate, care ocheşte un animal blând, blănos, bând apă de pe marginea râului.

— Noo... scânci jalnic micu Goagsie către Marjory, n-a fost aşa... s-aştept rezulatele la testele ei a fost mai naşpa decât să le-aştept p-ale mele... n-ai înţeles... io n-am... adică n-am... nu e ca şi...

Tom sări în ajutorul a ceea ce devenise un corp tremurător, nearticulat.

— Să nu uităm furia uriașă, ura și amărăciunea pe care le-ați simțit cu toții când ați aflat că sunteți seropozitivi.

Asta era replica pentru ca seriile noastre de discuții obișnuite, curente, să treacă la buba principală. Tom vedea asta ca pe-un „mod de-a ne administra furia" prin „confruntarea realității". Procesul trebuia să fie terapeutic, și-ntr-adevăr, așa părea să fie pentru mulți din grup, dar eu îl consideram epuizant și deprimant. Poate că asta se datora faptului că, la vremea aia, planurile mele erau altele.

Pe parcursul acestei dezbateri despre responsabilitatea personală, Venters, cum se-ntâmpla la ocazii de felul ăsta, și-a adus obișnuita contribuție utilă și iluminatoare.

Rahat, exclama el, de fiecare dată când cineva susținea înflăcărat ceva. Tom îl întreba, cum făcea-ntotdeauna, de ce se simțea așa.

— D-aia, răspundea Venters, dând din umeri. Tom îl întreba dacă putea să explice de ce.

— E vorba doar de punctul de vedere al cuiva, împotriva punctului de vedere al altuia.

Tom răspundea, întrebându-l pe Alan care era viziunea lui. Alan spunea: Nu mă deranjează sau Mă doare-n pulă. Am uitat care erau exact cuvintele lui.

După care, Tom l-a întrebat de ce era aici. Venters a spus:

— Atunci plec. A plecat, iar atmosfera s-a ameliorat instantaneu. A fost ca și cum cineva care-a tras o bășină puturoasă și odioasă și-o supse-se-ntr-un fel înapoi în găoz.

Dar s-a întors, cum făcea întotdeauna, afișând expresia aia batjocoritoare și lacomă. Era ca și când Venters avea impresia despre el că era nemuritor. Se bucura să-i vadă pe alții încercând

să fie pozitivi, după care să-i dezumfle. Niciodată atât de ostentativ cât să fie dat afară din grup, dar suficient cât să le scadă semnificativ moralul. Boala care-i nimicea corpul era nimic, comparată cu aceea mai obscură, care-i poseda mintea bolnavă.

Ironic, Venters m-a văzut ca pe un spirit înrudit, nefiind conștient că singurul meu scop, venind la întâlniri, era să-l examinez. Nu vorbeam niciodată în grup și mi-am perfecționat o privire cinică de fiecare dată când vorbea oricine altcineva. Un asemenea comportament îmi asigura baza pe care aveam să mă împrietenesc cu Alan Venters.

Fusese ușor să mi-l fac prieten pe tipu-ăsta. Nimeni altcineva nu voia să-l cunoască; pur și simplu i-am devenit prieten, prin absența altora. Am început să bem împreună; el, nechibzuit, eu, atent. Am început să aflu despre viața lui, acumulând informații constant, temeinic și sistematic. Eram licențiat în chimie la Universitatea Stratchclyde, dar nu abordasem niciodată studiile din domeniul ăla cu atâta rigoare sau entuziasm cu care am abordat studiul lui Venters.

Venters se infectase cu HIV, la fel ca majoritatea oamenilor din Edinburgh, împărțind acele când lua heroină. Ironic, înainte să fie diagnosticat pozitiv cu HIV, se lăsase de droguri, dar acum era un bețivan irecuperabil. Felul în care bea, fără discernământ, uneori mai băgând la ghiozdan câte-o chiflă sau un sendviș cu pâine prăjită, în vreo repriză maraton la băută, însemna că corpul lui slăbit era pradă ușoară pentru tot felul de infecții fatale posibile. În timpul perioadei cât a socializat cu mine, am prezis cu încredere că n-o s-o mai ducă mult.

Așa s-a și dovedit; un număr de infecții i-au invadat în curând corpul. Asta nu făcea nici o diferență pentru el. Venters continua să se comporte la fel ca întotdeauna. Începuse să frecventeze azilul sau unitatea, cum i se spune; mai întâi ca pacient extern, după care având o cameră pentru el.

Întotdeauna părea să plouă când făceam drumul ăla la azil; o ploaie persistentă și rece ca gheața, cu un vânt care-ți trece prin rândurile de haine, la fel ca razele X. Răceli înseamnă viroze și viroze înseamnnă moarte, dar asta-nsemna prea puțin pentru mine pe-atunci. Acum, bineînțeles, îmi port de grijă. Atunci, oricum, aveam o misiune epuizantă: aveam de făcut o treabă.

Clădirea azilului nu e neatrăgătoare. Au placat blocurile cenușii cu niște cărămidă galbenă, tare drăguță. Cu toate astea, drumul de acces nu e unul de cărămidă galbenă.

Fiecare vizită la Alan Venters făcea ca ultima și cea din urmă răzbunare a mea să-mi fie și mai aproape. Am ajuns curând la momentul când nu mai aveam suficient timp să-ncerc să-i smulg niște scuze sincere. La un anumit punct, am crezut că voiam mai mult căința lui Venters decât răzbunare pentru mine. Dacă aș fi obținut-o, aș fi murit cu credința în bunătatea fundamentală a oamenilor.

Suportul zbârcit din piele și os care conținea forța vitală a lui Venters părea să fie o casă nepotrivită pentru un spirit de orice fel, ca să nu mai vorbim de vreunul în care să-ți investești speranțele pentru umanitate. Cu toate astea, un corp slăbit, în descompunere, ar fi trebuit să aducă spiritul mai aproape de suprafață și să-l facă mai vizibil muritorilor.

Asta mi-a spus Gillian, de la spitalul unde lucram. Gillian este foarte religioasă și i se potrivește să creadă asta. Cu toții vedem ceea ce vrem să vedem.

Ce voiam eu, de fapt? Poate că n-a fost niciodată vorba decât de răzbunare, mai mult decât de căință. Venters ar fi putut să gângurească cerând iertare ca un copil înlăcrimat. Se poate să nu fi fost suficient ca să mă oprească de la ceea ce plănuiam să fac.

Discursurile astea interioare sunt un produs auxiliar de la toată consilierea pe care am făcut-o cu Tom. El punea accentul pe adevăruri elementare: nu mori încă, trebuie să-ți trăiești viața până vei muri. La baza acestora, stătea convingerea că realitatea crudă a morții iminente putea fi amânată, încercând să investești în realitatea prezentă a vieții. Pe atunci, nu credeam în asta, dar acum cred. Prin definiție, trebuie să trăiești până mori. Mai bine să-ți faci viața o experiență totală și plăcută pe cât posibil, în caz că moartea e de rahat, ceea ce bănuiesc că-i cazul.

Asistenta de la spital aducea puțin cu Gail, o femeie cu care ieșisem odată; se terminase cam dezastruos, cum se mai întâmplă. Avea aceeași expresie rece a feței. În cazul lui Gail, o asemenea detașare era, cred, nelalocul ei. Asistenta asta se uita la mine încordată, serioasă și arogantă.

— Alan e foarte slăbit. Vă rog să nu stați prea mult.

— Înțeleg, am zâmbit eu blând și întristat.

Cum ea făcea pe profesionista atentă, m-am gândit că mai bine-aș face și eu pe prietenul îngrijorat. Se pare că am jucat destul de bine.

— E foarte norocos să aibă un prieten așa de bun, spuse ea, evident uimită de faptul că un

așa monstru nenorocit ar putea avea vreun prieten.

Am mormăit ceva fără nici o legătură și am intrat în cămăruță. Alan arăta groaznic. M-am îngrijorat rău, serios preocupat de faptul că nenorocitul s-ar putea să nu treacă de săptămâna aia, că s-ar putea să evadeze din destinul îngrozitor pe care i-l croisem. Trebuia calculat bine timpul.

La început, îmi făcuse mare plăcere să asist la măreața agonie fizică a lui Venters. N-o să ajung niciodată într-o stare ca aia când va începe să-mi fie rău; nu, futu-i. O să dau drumul la motorul ăla în garajul închis. Venters, ca un rahat ce e, nu avea tupeu să iasă din scenă din propria voință. Se va ține strâns până la sfârșitul crunt, chiar și numai pentru a spori dificultățile pentru toată lumea.

— Ești bine, Al? l-am întrebat.

O întrebare prostească, ce-i drept. Obiceiul își impune întotdeauna nebunia în momente atât de nepotrivite.

— Nu-i rău... gâfâi el.

Ești chiar atât de sigur, Alan, dragule? Nu-i nimic în neregulă? Arăți puțin cam slăbit. Probabil nu-i decât o atingere a gândăcelului care-și face turele. Imediat în pat, două aspirine, și mâine-o să fii ca nou.

— Dureri, ceva? întreb optimist.

— Nu... au medicamente... doar respirația... îl țineam de mână și am simțit o tresărire de plăcere când degetele lui osoase și disperate m-au strâns ușor.

Am crezut c-o să-i râd în fața scheletică, în timp ce ochii obosiți i se închideau.

Doamne, săracul Alan, l-am cunoscut, doamnă asistentă. A fost un labagiu, un mare parazit. Mă uitam cum se chinuia să respire, înăbușindu-mi râsul batjocoritor.

— E-n regulă, frate. Sunt aici, am spus.

— Eşti un băiat bun, Davie... murmură el abia desluşit... păcat că nu ne-am cunoscut înainte de asta...

Îşi deschise ochii şi îi închise la loc.

— Mare păcat a fost, futu-i, bă, muie pocită... am spus eu printre dinţi ochilor lui închişi.

— Ce?... ce-ai zis... delira, din cauza oboselii şi a medicamentelor

Muist puturos. Stă prea mult în scutece. Ar trebui să mai iasă din scorbura lui, să mai facă puţină mişcare. O tură rapidă în jurul parcului. Douăzeci de flotări. Patruzeci de fandări.

— Am spus că e mare păcat că a trebuit să ne întâlnim în condiţiile astea.

Oftă mulţumit şi adormi. I-am dat la o parte degetele sfrijite din mâna mea.

Vise neplăcute, bă, muie.

Asistenta intră, ca să-l verifice.

— Foarte antisocial. Nu aşa se tratează un musafir, am zâmbit, uitându-mă la semicadavrul adormit, Venters.

Şi-a stors un râs nervos, gândindu-se, probabil, că e umorul negru al homosexualului sau al drogatului sau al hemofilicului sau ce-şi mai imaginează ea că sunt. Nu dau doi bani pe percepţia ei despre mine. Eu mă văd ca pe un înger răzbunător.

Dacă-l omori pe rahatul ăsta, nu i-ai face decât un mare serviciu. Era o problemă, dar una pe care am reuşit să o rezolv. Cum îi faci rău unui om care va muri curând, care ştie asta şi pe care-l doare undeva? Vorbind sau, mult mai important, ascultându-l pe Venters, am aflat cum. *Îi răneşti prin cei vii, prin oamenii la care ţin.*

Cântecul spune că „fiecare iubeşte la un moment dat pe cineva“, dar Venters părea să sfideze

acea generalizare. Tipului nu-i plăceau, pur și simplu, oamenii, iar pentru ei sentimentul era mai mult decât reciproc. Foste cunoștințe erau descrise cu amărăciune: „negustor calic“ sau batjocoritor: „pula mea de fraier“. Descrierea folosită era în funcție de cine pe cine abuzase, exploatase și manipulase într-o anumită situație.

Femeile erau de două categorii nediferențiate. Fie aveau „o pizdă ca mâncarea de pește“, fie „o pizdă ca o canapea despicată“. Venters nu prea vedea altceva la o femeie, dincolo de „gaura-m-blănită“, cum o numea el. Chiar și niște remarci disparate despre țâțele sau cururile lor ar fi reprezentat o extindere considerabilă a viziunii. M-am descurajat. Cum ar putea vreodată nenorocitu-ăsta să iubească pe cineva? Totuși, i-am acordat timp, iar răbdarea mea a dat roade.

Deși era un rahat dezgustător, lui Venters îi păsa de o singură persoană. Nu puteai să nu observi schimbarea tonului într-o discuție, când folosea fraza „ăla micu“. L-am descusut discret, aflând informații despre fiul său de cinci ani, pe care-l avea cu femeia asta din Wester Hailes, o „vacă“ ce nu-l lăsa să-și vadă copilul, al cărui nume era Kevin. O parte din mine deja o iubea pe femeia asta.

Copilul mi-a arătat cum puteai să-i faci rău lui Venters. Spre deosebire de comportamentul lui obișnuit, când vorbea despre cum nu-l va vedea niciodată crescând pe fiul *lui*, despre cât de mult îl iubea pe „ăla micu“, îl copleșea durerea și devenea tulburat de sentimentalism. Din cauz-asta Venters nu se temea de moarte. El chiar credea că, într-un fel sau altul, va trăi prin fiul său.

Nu mi-a fost greu să mă infiltrez în viața lui Frances, fosta iubită a lui Venters. Îl ura pe

Venters cu o violență care mi-a făcut-o și mai dragă, deși nu mă atrăgea în nici un alt fel.

După ce m-am documentat despre ea, m-am ciocnit de ea accidental-intenționat într-o discotecă ieftină, unde am jucat rolul pretendentului atent și fermecător. Bineînțeles, banii n-au fost o problemă. Curând, începuse să-i placă destul de mult, fiind foarte evident că nu fusese tratată niciodată decent de vreunul dintre bărbații din viața ei și că nu era obișnuită nici cu bani, trăind la limita subzistenței, și cu un copil de crescut.

Partea cea mai grea a fost când s-a ajuns la sex. Am insistat, bineînțeles, să folosesc prezervativ. Înainte de a ajunge la acel stadiu, îmi povestise de Venters. I-am spus cu noblețe că aveam încredere în ea și că aș fi pregătit să fac dragoste fără prezervativ, dar eu nu voiam decât să-i alung nesiguranța și, ca să fiu sincer, fusesem cu câțiva oameni. Dată fiind experiența ei trecută cu Venters, era de așteptat să aibă asemenea îndoieli. Când a început să plângă, am crezut c-o dădusem în bară. Dar lacrimile ei erau de recunoștință.

— Ești un om tare bun, Davie, știi asta? a spus.

Dacă ar fi știut ce voi face, n-ar mai fi avut o părere atât de bună. M-a făcut să-mi pară rău, dar, de fiecare dată când mă gândeam la Venters, sentimentul se evapora. Am să merg până la capăt.

Mi-am calculat ca perioada în care o curtez pe Frances să corespundă cu agravarea bolii lui Venters și cu imobilizarea lui la azil. O serie de boli erau pe cale de a-l distruge pe Venters, pe locul de frunte situându-se, în acest domeniu, pneumonia. Venters, ca mulți alți indivizi infectați cu HIV care erau dependenți de droguri, a scăpat

de îngrozitorul cancer de piele, mai răspândit printre gay. Principalul rival al pneumoniei erau ulcerațiile prolifice care-i apăreau pe gât și în stomac. Ulcerațiile nu erau primul lucru care ar fi putut să-l trimită la culcare pe nenorocit, dar aveau șanse să fie ultimul, dacă nu mă mișcam rapid. Declinul lui a fost foarte rapid, la un moment dat, prea rapid pentru gustul meu. Am crezut că muistu-o să intre-n pământ înainte de a-mi pune în aplicare planul.

Până la urmă, șansa mea s-a ivit exact la momentul potrivit; într-un final, probabil că a fost jumătate noroc, jumătate planificare. Venters se chinuia, nu mai rămăsese din el decât carcasa zbârcită de piele și os. Doctorul spusese: din clipă-n clipă.

O făcusem pe Frances să aibă încredere în mine, ca să pot avea grijă de copil. Am încurajat-o să se întâlnească cu prietenii ei. Plănuia să iasă la o cină sâmbătă seara, lăsându-mă singur cu copilul în apartamentul ei. O să profit de ocazia care mi se oferă. În miercurea dinaintea zilei celei mari, am hotărât să-mi vizitez părinții. Mă gândisem să le spun de starea sănătății mele și știam că probabil va fi ultima mea vizită.

Părinții mei locuiau într-un apartament în Oxgangs. Locul mi se păruse mereu foarte modern, când eram puști. Acum arăta ciudat, o mahala care a supraviețuit dintr-o epocă apusă. A răspuns aia bătrână. Pentru o clipă, păru nesigură. Apoi își dădu seama că eram eu, și nu frate-miu mai mic și, prin urmare, putea să-și țină portofelul la naftalină. M-a primit bine, și entuziasmul ei m-a liniștit.

— He-ei, străine, cântă ea, conducându-mă grăbită înăuntru.

Am observat care era motivul de grabă, se uita la *Coronation Street*. Mike Baldwin se pare că ajunsese la punctul în care trebuia să o privească-n faţă pe iubita lui cu care locuia, Alma Sedgewick, şi să-i spună că era foarte îndrăgostit de bogata văduvă Jackie Ingram. Mike nu se putea abţine. Era un prizonier al iubirii, o forţă exterioară lui, care îl făcea să se comporte în felul acela. Aş fi putut să empatizez, cum ar spune Tom. Eu eram un prizonier al urii, o forţă normatoare la fel de constrângătoare. M-am aşezat pe canapea.

— Hei, străine, repetă ăl bătrân, fără să-şi ridice ochii din *Evening News*. Ce-ai mai făcut? întrebă el plictisit.

— Nu cine ştie ce.

Mai nimic, pater. O, v-am zis că sunt seropozitiv? Ştii, acuma e foarte la modă. Astăzi chiar trebuie să ai un sistem imunitar defect.

— Două milioane de chinezoi. Două milioane de vai-mama-lor. Asta o s-avem aicea când Hong-Kong-u o să se întoarcă la China. A oftat lung. Două milioane de Willie Winky[1], reflectă el.

N-am spus nimic, refuzând să muşc momeala. De când plecasem la facultate, renunţând la ceea ce părinţii mei numeau, de regulă, „o meserie ca lumea", ăl bătrân îşi luase rolul reacţionarului încăpăţânat, în faţa studentului revoluţionar. La început, fusese o glumă, dar, odată cu trecrea anilor, eu am început să-mi ies din rol, în timp ce el începea să-l îmbrăţişeze pe-al lui din ce în ce mai puternic.

— Eşti un fascist. Totul are legătură cu mărimea necorespunzătoare a penisului, i-am spus eu vesel.

---

1. Personaj din poveştile scoţiene pentru copii.

Efectul de dependență pe care *Coronation Street* îl avea asupra psihicului maică-mii s-a spulberat rapid, ea întorcându-se spre mine cu un zâmbet de cunoscătoare.

— Nu vorbi prostii. Eu *mi*-am dovedit bărbăția, fiule, răspunse el cu tupeu, făcând aluzie la faptul că am ajuns la douăș' cinci de ani, fără să-mi găsesc nevastă sau să fac copii.

Pentru o clipă, chiar am crezut c-o să-și scoată scula, ca să-ncerce să-mi demonstreze că mă înșelam. În schimb, a lăsat la o parte remarca mea și s-a întors la tema aleasă de el.

— Cum ți-ar plăcea cu două milioane de chinezoi pe stradă?

M-am gândit la termenul de „chinezoi" și am vizualizat multe cutii de aluminiu, cu mâncare consumată pe jumătate, stându-mi în drum. Era simplu să-ți închipui imaginea asta fiindcă era o scenă pe care o observam în fiecare duminică dimineață.

— Uneori mi se pare că deja știu, am gândit eu cu voce tare.

— Păi vezi, spuse el, ca și cum aș fi recunoscut că are dreptate. Și alți două milioane sunt pe drum. Cum ți-ar plăcea asta?

— Presupun că n-o să se mute toți cei două milioane în Caledonian Place. Adică, ș-așa condițiile de la ghetto-ul Dalry sunt destul de strâmtorate.

— Râzi, dacă vrei. Da' slujbele? Deja două milioane cu ajutor de șomaj. Case? Toți vai-mama-lor o să trăiască-n orașu de carton.

Doamne, ce mă mai bătea la cap. Slavă Domnului, a intervenit maică-mea cea grozavă, paznicul tribunei.

— Tăceți din gură, gata! Încerc să mă uit la teveu.

Scuze, mater. Știu că e inutil ce-mi îngădui eu, vlăstarul tău seropozitiv, să râvnesc la atenția ta, în timp ce Mike Baldwin ia o decizie importantă care-i va hotărî viitorul. Pe care dintre curvele-alea groteşti, zbârcite şi trecute de menopauză va vrea s-o reguleze? Rămâneți pe recepție.

Hotărăsc să nu pomenesc nimic de HIV-ul meu. Părinții mei nu au viziuni foarte progresiste la lucruri din astea. Sau poate că au. Cine știe? În orice caz, nu mi se părea în regulă. Tom ne spune mereu să rămânem în armonie cu sentimentele noastre. Sentimentele mele erau că părinții mei s-au căsătorit la optsprezece ani și că, până să ajungă la vârsta mea, produseseră patru plozi plângăcioși. Oricum, ei cred că sunt „dubios". Dac-aș aduce vorba de SIDA, n-ar face decât să le confirme bănuielile.

În schimb, am băut o cutie de Export și-am vorbit în liniște cu taică-miu despre fotbal. N-a mai fost la un meci din 1970. Televizorul color luase locul picioarelor lui. Douăzeci de ani mai târziu, satelitul le-a distrus complet. Cu toate astea, încă se considera un expert al jocului. Opiniile celorlalți n-aveau nici o valoare. În orice caz, era o pierdere de vreme să-ncerci să te aventurezi. Ca și în politică, până la urmă ajungea la punctul de vedere opus celui pe care-l susținuse anterior și pe care îl exprimase la fel de strident. Tot ce trebuia să faci era să nu-i expui vreo poziție greu de combătut și, treptat, ajungea să se convingă singur de modul tău de a gândi.

Am stat jos o vreme, dând atent din cap. După care, am găsit o scuză banală și am plecat.

M-am întors acasă și mi-am verificat trusa de scule. Colecția de instrumente ascuțite ale unui fost tâmplar. Sâmbătă, am luat-o cu mine la

mine la apartamentul lui Frances din Wester Hailes. Aveam câteva treburi aparte de făcut. Despre una dintre ele, ea nici n-avea habar.

Fran aştepase nerăbdătoare să ia cina în oraş cu prietenii ei. În timp ce se pregătea, vorbea fără oprire. Am încercat să-i răspund cu mai mult decât o serie de bolboroseli, gen „da“ sau „bine“, dar capul îmi vâjâia de lucruri pe care trebuia să le fac. Stăteam încovrigat şi încordat pe pat, ridicându-mă des la fereastră, să mai arunc o privire afară, în timp ce ea „se făcea frumoasă“.

După ceea ce mi s-a părut a fi o viaţă-ntreagă, am auzit zgomot de motor în parcarea pustie şi părăginită. Am sărit la fereastră, anunţând vesel:

— A venit taxiu!

Frances m-a lăsat să am grijă de copilul ei, care dormea.

Întreaga operaţiune a mers destul de bine. După aceea, m-am simţit îngrozitor. Eram eu mai bun decât Venters? Micuţul Kevin. Ne-am distrat bine împreună de vreo câteva ori. Îl luasem la spectacole la Festivalul Meadows, la Kirkcaldy, la un meci egal din Liga Cupei şi la Muzeul Copilăriei. Deşi nu pare mare lucru, e mai mult decât a făcut vreodată taică-su pentru prăpăditu-ăsta mic.

Deşi atunci mă simţeam rău, era doar preludiul ororii care m-a izbit când am developat fotografiile. În timp ce se uscau pozele, m-am cutremurat de frică şi remuşcare. Le-am pus pe uscător şi mi-am făcut o cafea, pe care-am băut-o ca să dau pe gât două pastile de valium. Apoi, am luat pozele şi am mers la azil, să-l vizitez pe Venters.

Fizic, nu mai rămăsese mare lucru din el. Mi-a fost frică de ce-i mai rău, când m-am uitat în ochii lui sticloşi. La unii oameni cu SIDA, se dezvoltase demenţa pre-senilă. Boala îi putea lua corpul. Dacă i-ar fi luat şi mintea, m-ar fi văduvit de răzbunare.

Din fericire, Venters mi-a observat repede prezenţa, inerţia lui iniţială fiind, probabil, un efect secundar al medicaţiei pe care o lua. Ochii lui m-au fixat, căpătând privirea ticăloasă şi ascunsă pe care-o asociam cu el. Puteam să-i simt dispreţul pentru mine prelingându-se prin zâmbetul lui bolnav. Credea că găsise un muist pămpălău care să-l suporte până la capăt. Am stat jos cu el, ţinându-l de mână. Simţeam că i-aş smulge degetele uscăţive şi i le-aş băga în toate orificiile. Îl învinuiam pe el pentru ce a trebuit să-i fac lui Kevin, ca şi pentru celelalte lucruri.

— Eşti un băiat bun, Davie. Păcat că nu ne-am întâlnit în alte condiţii, gâfâi el, repetând fraza uzată pe care o folosea la toate vizitele mele.

L-am strâns mai puternic de mână. Se uita la mine, neînţelegând. Bun. Nenorocitul putea încă să simtă durere fizică. Nu genul ăsta de durere avea să-l rănească, ci una bonus. Am vorbit pe un ton măsurat, limpede.

— Ţi-am spus că am fost infectat băgând în venă, Al. Ei bine, am minţit. Te-am minţit cu multe chestii.

— Ce-i asta, Davie?

— Ascultă-mă un minut, Al. M-am infectat de la gagic-asta cu care mă vedeam. Nu ştia că era seropozitivă. Se infectase de la un rahat pe care-l întâlnise-ntr-o noapte-ntr-un pub. Era puţin pilită şi puţin naivă, gagicuţ-asta. Ştii? Muistu-ăsta zice c-avea ceva de fumat la el acasă. Aşa că a

mers cu muie. La el în apartament. Nenorocitu a violat-o. Ştii ce-a făcut, Al?

— Davie... ce-i asta...

— O să-ţi zic... A ameninţat-o cu un cuţit, futu-i. A legat-o. A futut-o-n pizdă, a futut-o-n cur, a pus-o să i-o sugă. Fata era îngrozită şi rănită. Îţi sună cunoscut, bă, muie?

— Io nu... nu ş' ce pula mea tot zici aicea, Davie...

— Să nu-ncepi, pula mea. O ţii minte pe Donna. Ţi-aduci aminte de Southern Bar.

— Eram terminat, frate... adu-ţi aminte ce spuneai tu..

— Alea erau minciuni. *Eu* n-aş fi putut să mă fut dacă ştiam c-aveam rahatu ăla-n *mine*. Nici măcar nu mi s-ar fi sculat.

— Goagsie-ăla mic... îl ţii minte?

— Taci în pula mea. Micu Goagsie a profitat de şansa lui. Tu ai stat acolo ca şi când ar fi fost, pula mea, pantomimă, când ai avut-o p-a ta, am zis eu scrâşnind din dinţi, uitându-mă cum picături de bale se amestecau în pelicula de transpiraţie care-i acoperea mutra uscată.

Mi-am venit în fire, continuându-mi povestea.

— Tipa a trecut printr-o perioadă nasoală. Da' a avut voinţă. Pe multe femei le-ar fi distrus, dar Donna a încercat să treacă peste. De ce să-i permiţi unui muist plin de sloboz să-ţi distrugă viaţa? E mai uşor de spus, decât de făcut, da' a reuşit. Ce nu ştia ea, era că gunoiu-ăla era seropozitiv. După aia, îl cunoaşte pe tipu-ăsta. Se cuplează. O place, dar ştie că ea are nişte probleme cu bărbaţii şi cu sexu. Pula mea, nu prea e de mirare, nu?

Am vrut să pun capăt acelei forţe perverse care se pretindea viaţă, în corpul lu muie. Nu încă,

mi-am spus. Nu încă, bă, fraiere. Am respirat adânc și mi-am continuat povestirea, retrăind ororile ei.

— Au rezolvat-o ei, gagic-asta și cu tipu-ăsta. Lucrurile au fost chiar faine pentr-o vreme. După care, ea a descoperit că nenorocitu de violator era seropozitiv. Apoi a descoperit că și ea era. Dar ce-a fost mai rău pentru persoana asta, o persoană *reală*, o persoană *morală*, pula mea, a fost când a descoperit că și noul ei tovarăș era. Toate astea din cauza *ta*, de violator muist. *Eu* eram nou tovarăș. Pula mea, marele fraier d-aicea, am arătat spre mine.

— Davie, îmi pare rău, bă... ce po' să zic? Ai fost un tovarăș bun... boal-aia... e o boală oribilă, pula mea, Davie. Și-i omoară pe cei nevinovați, Davie... îi omoară pe nevinovați...

— E prea târziu acum pentru rahaturi de-astea. Ai avut o șansă la timpul potrivit. Ca micu Goagsie. Mi-ai râs în față.

Venters scoase un sunet adânc, astmatic.

— Și ce-o să... ce-o să faci acu?... Să mă omori? Hai... mi-ai face-un serviciu... mă doare-n pulă.

Masca lui mortuară ofilită păru că se animează, că se umple cu o energie negativă ciudată. Asta nu era o ființă umană. Evident, îmi prindea bine să cred asta, mi-era mai ușor să fac ce trebuia să fac, dar, la lumina rece a zilei, încă mai cred asta. Era timpul să-mi pun cărțile pe masă. Am scos calm fotografiile din buzunarul interior.

— N-o să fac foarte mult, nu mai mult decât am făcut deja în privinț-asta, am zâmbit eu, sorbindu-i expresia temătoare și dezorientată care i se întipărea pe față.

— Ce-i asta... ce vrei să zici?

Mă simțeam minunat. Valuri puternice se izbeau de el, capul uscățiv i se legăna, iar mintea

i se lupta cu cele mai mari temeri. Se uită îngrozit la fotografii, neputându-le desluși, întrebându-se ce secrete cumplite ascundeau.

— Gândește-te la cel mai rău lucru posibil pe care ți l-aș putea face, ca să te scot din minți, Al. Apoi, înmulțește-l cu o mie... și nu ești nici măcar pe-aproape, futu-i.

Am scuturat din cap cu tristețe.

I-am arătat o fotografie cu mine și cu Frances. Pozam încrezător, afișând neglijent aroganța îndrăgostiților din prima perioadă a iubirii.

— Ce pula mea, murmură el, încercând disperat să-și ridice corpul costeliv mai sus.

Mi-am pus mâna pe pieptul lui și l-am împins fără efort la loc. Am făcut asta încet, savurând puterea mea și neputința lui din acea splendidă mișcare.

— Relaxează-te, Al, relaxează-te. Destinde-te. Fii cuminte. Ia-o-ncet. Adu-ți aminte ce spun doctorii și asistentele. Ai nevoie de odihnă. Am dat la o parte prima fotografie, arătând-o pe următoarea de lângă.

— Kevin a făcut ultima poză. Face poze destul de bune pentr-un băiețel, nu? Uite-l, micuțu de el.

Următoarea fotografie îl arăta pe Kevin, purtând o eșarfă scoțiană de fotbal, pe umerii mei.

— Ce pula mea ai făcut... Era mai degrabă un zgomot, decât o voce.

Părea să vină dintr-o zonă nedeslușită a corpului său aflat în putrefacție, nu din gură. M-a izbit irealitatea lui, dar am făcut efortul de a continua să par nonșalant.

— În principiu, asta. Am scos a treia poză.

Îl arăta pe Kevin, legat de un scaun de bucătărie. Capul îi atârna greu într-o parte și avea ochii închiși. Dacă Venters s-ar fi uitat în detaliu,

ar fi putut observa o nuanță albăstruie pe pleoapele și buzele fiului său și albul ca de clovn al feței. E aproape sigur că tot ce a observat Venters erau rănile întunecate de pe capul, pieptul și genunchii lui și sângele care i se prelingea din ele, acoperindu-i corpul, fiindu-ți greu inițial să-ți dai seama că era dezbrăcat.

Era sânge peste tot. Acoperea linoleumul cu o băltoacă-ntunecată, sub scaunul lui Kevin. O parte din el împroșcase podeaua bucătăriei, lăsând peste tot urme. O varietate de unelte ale puterii, printre care un burghiu Bosch și un polizor Black and Deckers, precum și mai multe cuțite ascuțite și șurubelnițe, stăteau întinse la picioarele corpului drept.

— Nu... nu... Kevin..., pentru Dumnezeu, nu... n-a făcut nimica... n-a făcu' rău nimănui... nu... continua să geamă, un sunet urât, plângăreț, golit de speranță sau umanitate.

L-am apucat brutal de păr și i-am ridicat cu forță capul de pe pernă. Am observat cu fascinație perversă cum craniul osos părea să se scufunde la fundul pielii lăbărțate. I-am băgat poza sub ochi.

— Am crezut că tânărul Kevin ar trebui să fie exact ca tăticul lui. Așa că atunci când m-am săturat s-o fut pe fosta ta iubită, m-am hotărât să-i fac micuțului Kevin... ăăă... inițierea de meșteșugar. Mi-am zis, dacă HIV-ul e bun pentru tati, e bun și pentru odrasla lui.

— Kevin... Kevin... gemea el încontinuu.

— Din păcate, găozu lui era cam îngust pentru mine, așa că a trebuit să i-l lărgesc un pic c-un burghiu de zidărie. Din nefericire, am cam exagerat un pic și am început să-i fac găuri peste tot. Mi-ar plăcea să spun că n-a durut, dar nu pot. Măcar a fost relativ rapid. Mai rapid decât

ai putrezi într-un pat. I-a luat cam douăzeci de minute să moară. Douăzeci de minute nenorocite, cu urlete. Săracu Kev. Vorba ta, e o boală care-i omoară pe cei nevinovați.

Pe obraji i se rostogoleau lacrimi. Continua să zică „nu“, iar și iar, cu sughițuri joase, sufocante. Își smucea capul din strânsoarea mea. Îngrijorat că ar putea veni asistenta, am tras una dintre pernele din spatele lui.

— Ultimul cuvânt pe care l-a spus Kevin fost „tati“. Astea au fost ultimele cuvinte ale copilului tău, Al. Îmi pare rău, prietene. Tati e plecat. Asta i-am spus. Tati e plecat.

M-am uitat fix în ochii lui, numai pupile, ca un gol negru, de teamă și deplină înfrângere.

I-am împins capul pe spate și i-am pus perna pe față, ca să-i înăbuș gemetele scârboase. Am apăsat-o bine și mi-am proptit capul pe ea, pe jumătate icnind, pe jumătate cântând versurile parafrazate ale unui cântec vechi de la Boney M: *Daddy, Daddy cool, Daddy, Daddy cool... ai fost un gunoi nenorocit, bye bye Daddy cool...*

Am cântat fericit, până când slaba rezistență a lui Venters a cedat.

Ținându-i bine perna pe față, am scos o revistă *Penthouse* din dulapul lui. Nenorocitu-ar fi fost prea slăbit și ca să mai dea paginile, darmite de-o labă. Oricum, homofobia lui era așa de puternică, încât o afișa foarte evident, pentru a face-n acest fel o afirmație absurdă despre sexualitatea lui. Putrezește, și grija lui cea mai mare e să nu creadă cineva că e poponar. Am așezat revista pe pernă și am răsfoit-o tacticos înainte să-i iau pulsul lui Venters. Nimic. O mierlise. Cel mai important e că o făcuse-ntr-o stare de suferință chinuitoare, agonizantă.

Luând perna de pe cadavru, i-am ridicat capul urât și fragil, după care i l-am lăsat să cadă. Am contemplat pentru câteva momente ce vedeam în fața mea. Ochii erau deschiși, la fel și gura. Arăta stupid, o caricatură bolnavă a unei ființe umane. Bănuiesc că asta sunt cadavrele. Fără supărare, Venters a fost așa dintotdeauna.

Disprețul meu puternic lasă loc rapid unui uriaș val de tristețe. Nu prea mi-am putut da seama de ce. Mi-am luat ochii de la cadavru. După ce-am mai stat vreo câteva minute, am mers să-i spun asistentei că Venters murise.

Am mers cu Frances la înmormântarea lui Venters, la Crematoriul Seafield. Era un moment dificil pentru ea și m-am simțit obligat să-i ofer sprijin. N-a fost un eveniment care să bată recordurile la participare. Au apărut maică-sa și soră-sa, la fel și Tom, cu vreo doi tipi de la „HIV și pozitiv".

Preotul a găsit puține lucruri decente de spus despre Venters și, spre lauda lui, n-a bătut câmpii. A fost un spectacol scurt și drăguț. Alan făcuse multe greșeli la viața lui, a spus el. Nimeni nu-l contrazicea. La fel ca noi toți, Alan va fi judecat de Dumnezeu, care îi va aduce izbăvirea. E o idee interesantă, dar cred că barosanu din cer are ceva de lucru dacă nenorocitu se cazează acolo sus. Și dacă e așa, cred c-o să-mi încerc norocul în cealaltă parte, mulțumesc foarte mult.

Afară, am verificat coroanele. Venters avea numai una. „Alan. Cu dragoste, mama și Sylvia". După cunoștințele mele, nu-l vizitaseră niciodată la azil. Foarte înțelept din partea lor. Pe unii e mai ușor să-i iubești dacă nu stai în preajma lor. Am dat mâna cu Tom și cu ceilalți, după care i-am dus pe Fran și pe Kev la o înghețată de lux, la Lucas, în Musselburgh.

Evident, îl păcălisem pe Venters despre lucrurile pe care i le-am făcut lui Kevin. Spre deosebire de el, eu nu sunt un animal, pula mea. Nu sunt nici pe departe mândru de ce *am* făcut. Mi-am asumat un mare risc cu sănătatea copilului. Lucrând în salonul operatoriu al unui spital, știu multe despre rolul crucial al anestezistului. Ei sunt cei care te țin în viață, nu porcii ăia sadici ca Howison, futu-i să-i fut. După ce te adoarme înțepătura, amestecul te ține inconștient și ești conectat la un sistem de reanimare. Toate semnalele tale vitale sunt atent monitorizate. Sunt atenți.

Cloroformul este un instrument mult mai grosolan și foarte periculos. Încă mă cutremur gândindu-mă la riscul pe care mi l-am asumat cu micuțul. Din fericire, Kevin s-a trezit doar cu o durere de cap și cu niște vise urâte, ca urmare a excursiei lui la bucătărie.

Magazinul de farse și vopselele emailate Humbrol au asigurat rănile. Pentru masca mortuară a lui Kev, am făcut minuni cu trusa de machiaj a lui Fran și cu pudra de talc. Cea mai importantă lovitură a mea au fost, totuși, cele trei pungi de plastic pline cu sânge, pe care le-am luat din frigiderul laboratorului de patologie de la spital. M-a apucat paranoia când nemernicu-ăla de Howison s-a uitat urât la mine, în timp ce treceam pe lângă el pe coridor. Dar el se uită tot timpul așa. Cred că e din cauza faptului să odată m-am adresat cu „Doctore“, în loc de „Domnule“. E un muist ciudat. Majoritatea chirurgilor sunt. Trebuie să fii, ca să-ți faci munca. E ca munca lui Tom, bănuiesc.

Să-l adorm pe Kevin s-a dovedit foarte ușor. Cea mai mare problemă pe care-am avut-o a fost să pregătesc și să demontez întreaga scenă în

jumătate de oră. Partea cea mai dificilă a fost să-l curăț înainte de a-l duce înapoi în pat. A trebuit să folosesc și apă și terebentină. Mi-am petrecut restul nopții spălând bucătăria, înainte să se întoarcă Frances. Dar a meritat efortul. Pozele păreau autentice. Destul de autentice, ca să-l distrugă pe Venters.

De când l-am ajutat pe Al să ajungă la marea distracție din cer, viața a fost destul de plăcută. Frances și cu mine ne-am despărțit. N-am fost niciodată cu adevărat compatibili. Nu m-a perceput decât ca pe o bonă și ca pe un portofel. Pentru mine, evident, relația a devenit superfluă după moartea lui Venters. Mai mult mi-e dor de Kev. Mă face să-mi doresc un copil. Acum, când n-o să pot avea niciodată. Un singur lucru mi-a spus Fran, că i-am reînviat încrederea în bărbați, după Venters. Ironic, se pare că mi-am găsit rolul în viață: să curăț gunoiul sentimental al lu pulă ăla.

Sănătatea mea, bat în lemn, e bună. Încă nu am simptome. Mi-e teamă de răceli și, din când în când, devin obsedat, dar îmi port de grijă. În afară de câte o cutie de bere, foarte rar, nu beau niciodată. Sunt atent la ce mănânc și am un program zilnic de exerciții ușoare. Îmi fac teste regulate la sânge și sunt atent la numărul de T4. Sunt încă peste limita crucială de 800; de fapt, n-au scăzut deloc.

Acum sunt din nou cu Donna, care a acționat neglijent ca un conductor de HIV între mine și Venters. Am găsit ceva ce n-am fi avut unul de la celălalt, în alte împrejurări. Sau poate că am fi avut. Oricum, nu analizăm asta, nepermițându-ne acest lux al timpului. În orice caz, trebuie să-i dau bătrânului Tom de la grup ce i se cuvine. A spus că trebuie să-mi rezolv problema cu furia,

și avea dreptate. Dar am luat calea cea mai scurtă, trimițându-l pe Venters pe lumea cealaltă. Acum, tot ce mi-a rămas e un pic de vină, dar mă pot descurca cu ea.

Până la urmă, le-am spus părinților mei că sunt seropozitiv. Mama n-a făcut altceva decât să plângă și să mă îmbrățișeze. Ăla bătrân n-a spus nimic. În timp ce se uita la *A Question of Sport*, i s-a scurs tot sângele din obraji. Când l-a presat nevastă-sa care se jelea toată, să vorbească, n-a spus decât:

— Păi, nu e nimic de zis.

A tot repetat propoziția aia. Nu m-a privit nici o dată în ochi.

În noaptea aia, înapoi la mine în apartament, am auzit soneria. Presupunând că e Donna, care fusese în oraș, am deschis ușa de la intrare și pe cea de la scări. După câteva minute, ăla bătrân stătea în fața ușii, cu lacrimi în ochi. Era prima oară când fusese la mine în apartament. S-a îndreptat spre mine și m-a prins într-o îmbrățișare strivitoare, sughițând și repetând:

— Băiețelu meu.

Era de o mie de ori mai bine decât „Păi, nu e nimic de zis".

Am plâns răsunător și deloc intimidat. La fel cu Donna, și cu familia mea. Găsisem o intimitate care, altfel, ne-ar fi scăpat. Aș fi vrut să nu fi așteptat așa de mult până să devin o ființă umană. Dar mai bine mai târziu, decât niciodată, credeți-mă.

Niște copii se joacă afară în spate, pe fâșia de iarbă, pe care soarele strălucitor o luminează într-un verde electric. O să mă bucur de asta și o să am o viață lungă. Voi fi ceea ce cadrele medicale numesc un supraviețuitor pe termen lung. Pur și simplu *știu* că voi fi.

Există o lumină care nu se stinge niciodată

Ies pe ușa de la intrare, direct în întunericul străzii părăsite. Unii dintre ei se mișcă spasmodic, ca niște nebuni, exuberanți și gălăgioși. Alții plutesc tăcuți, ca fantomele; suferind pe dinăuntru și, totuși, temându-se de iminența unei dureri și a unui disconfort și mai mari.

Destinația lor este un pub, care pare să țină în picioare un imobil părăginit, cu apartamente ieftine de închiriat, de pe o stradă perpendiculară laterală dintre Easter Road și Leith Walk. Pe strada asta, s-a omis procesul de renovare de care vecinii s-au bucurat, iar clădirile au culoarea neagră-cenușie a plămânilor cuiva care fumează două pachete pe zi. Noaptea e atât de întunecoasă, încât e greu să delimitezi conturul imobilului de cer. Nu-l poți identifica decât după o rază de lumină izolată, de la o fereastră aflată la ultimul etaj sau de la becul de pe stradă, care arunca în jur un cerc strălucitor.

Fațada pubului este vospită într-un albastru soios, lucios, iar stilul lui era acela al designului de la începutul anilor '70, preferat de lanțul de fabrici de bere, când standardele cereau ca toate barurile să aibă un aspect uniform și să se înlăture orice urmă posibilă de individualitate. La fel ca și imobilul de deasupra sau cele din jur, pubul nu beneficiase de aproape douăzeci de ani de întreținere, nici măcar superficială.

E ora 5:06 a.m. și luminile galbene ale hotelului sunt aprinse, o oază pe străzile întunecoase, ude și lipsite de viață. Trecuseră câteva

zile de când nu mai văzuseră lumina zilei, reflectă Spud. Erau ca vampirii, ducând o viață predominant nocturnă, complet nesincronizată cu a majorității oamenilor care locuiau în acele imobile și care trăiau într-un ciclu de somn și muncă. Era bine să fii diferit.

În ciuda faptului că ușile nu fuseseră deschise decât de câteva minute, pubul era plin. Înăuntru, e un bar lung, de plastic, cu mai multe dozatoare și spălătoare. Mese de plastic, deteriorate și șubrede, în același stil, stau pe linoleumul murdar. În spatele coloanelor de la bar, un suport de lemn sculptat atent, de-o grandoare nelalocul ei. Lumini de un galben bolnăvicios, de la becurile anoste, se reflectă supărător pe zidurile pătate cu nicotină.

În pub, se află muncitori cu schimbul, *bona fide*, de la fabrica de bere și de la spital, și așa ar și trebui să fie, dat fiind scopul declarat al primului brevet. Totuși, există încă o urmă vagă a celor și mai disperați : a celor care se află acolo dintr-o nevoie.

Și grupul care intră în pub e condus de nevoie. Nevoia de mai mult alcool, ca să-și mențină *high*-ul sau ca să-l recâștige și ca să se împotrivească instalării unei nevoi și mai puternice, aceea de a aparține unul altuia, de a se ține de forța aia care îi unise în ultimele câteva zile de petreceri.

Intrarea lor în pub e observată de un bețivan de vârstă incertă, care stă sprijinit de bar. Fața omului e distrusă de consumul de băuturi spirtoase ieftine și de supraexpunerea la vânturile înghețate care bat sălbatic dinspre Marea Nordului. Arată ca și când fiecare vas de sânge din ea s-a spart sub piele, făcând-o să semene cu cârnații în sânge serviți în cafenelele locale. Ochii lui sunt de un albastru contrastant, deși albul

lor e identic cu cel de pe zidurile pubului. Fața i se încordează, ca și când ar fi recunoscut vag pe cineva, în timp ce grupul zgomotos se îndreaptă spre bar. Unul dintre tineri, poate chiar mai mulți, își zice el sardonic, e fiul lui. Fusese responsabil la un moment dat de aducerea pe lume a câtorva, când un anume tip de femeie îl mai considera atrăgător. Asta a fost înainte ca băutura să-i distrugă figura și să-i deformeze vorbele limbii sale ascuțite, nemiloase, într-un mormăit neinteligibil. Se uită la tânărul cu pricina și se gândește să-i spună ceva, înainte de a hotărî că nu are nimic de spus. N-a avut niciodată. Tânărul nici măcar nu-l vede, atenția lui fiind concentrată la procurarea băuturilor. Bătrânul bețivan vede că tânărul se bucură de companie și de băutura lui. Își amintește când el însuși era în acea postură. Bucuria și compania au dispărut, dar nu și băutura. De fapt, asta se dezvoltase, ca să umple golul lăsat de plecarea lor.

Ultimul lucru pe care îl vrea Spud este încă o halbă. Înainte să plece cu toții își examinase fața în oglinda de la baie, din apartamentul lui Dawsy. Era palidă, dar plină de pete, cu pleoape grele, lăsate, încercând să tragă obloanele în fața realității. Fața asta avea în creștet niște smocuri zbârlite de păr nisipiu. Ar fi o idee bună, se gândește el, să-și ia un suc de roșii pentru durerea de stomac sau o portocală proaspătă și limonadă, pentru a combate deshidratarea, înainte de a bea din nou alcool.

Disperarea situației se confirmă atunci când acceptă prietenos halba de lager, pe care Frank Begbie, primul la bar, o ridicase.

— Noroc, Franco.

— Pentru mine, Guinness, Franco, cere Renton.

Tocmai s-a întors de la Londra. Se simte atât de bine că s-a întors, ca și atunci când a plecat.

— Guinness-u-i de rahat aicea, îi spune Gav Temperley.

— Chiar ș-așa.

Dawsy ridică din sprâncene și îi cântă barmaniței:

— *Yeah, yeah, yeah, ești frumoasă, iubito.*

Avuseseră cel mai de căcat concurs de cântece, iar Dawsy cântase fără oprire piesa lui câștigătoare.

— Taci, în pula mea, bă, Dawsy. Alison îi dă un ghiont în coaste. Vrei să ne dea ăști-afar'?

Barmanița îl ignoră, oricum. În schimb, se întoarce să-i cânte lui Renton. Renton zâmbește epuizat. Crede că problema lui Dawsy este că, dacă-l încurajezi, o să se ducă dracu de tot. Acum vreo câțiva ani, era oarecum amuzant, da', în orice caz, crede el, nu la fel de amuzant ca propria versiune de la *Escape (the Pina Colada Song)*, a lui Rupert Holmes.

— *Îmi amintesc de noaptea-n care ne-am întâlnit la Rio*... Guinness-u-ăsta-i poșircă, pula mea. Nu ești sănătos, bă, Mark, dacă-ți iei Guinness aicea.

— Spune-i tu, adaugă Gav triumfător.

— Același drac, răspunde Renton, cu un rânjet leneș rămas pe față.

Se simte beat. Îi simte mâna lui Kelly sub cămașa lui, ciupindu-l de sfârc. Îi făcuse asta toată noaptea, spunându-i că îi plăceau mult piepturile plate, fără păr. E o senzație mișto să ți se atingă sfârcurile. Dacă e Kelly, atunci e mai mult decât mișto.

— Vodcă și tonic, îi spune ea lui Begbie, care îi face semn de la bar.

— Gin și limonadă pentru Ali. S-a dus la budă.

Spud și Gav continuă să stea de vorbă la bar, în timp ce restul își iau câte un loc în colț.

— Ce mai face June? îl întreabă Kelly pe Frank Begbie, referindu-se la iubita acestuia, suspectă că ar fi din nou însărcinată, după ce tocmai a născut un copil.

— Cine? dă Franco din umeri, agresiv.

Sfârșitul conversației. Renton se uită la programul matinal de la telvizor.

— Și Anne Diamond asta.

— Ce? Kelly se uită la el.

— I-aș cam trage-o, pula mea, spune Begbie. Aș cam fute-o.

Alison și Kelly ridică din sprâncene și se uită-n tavan.

— Nu, da' copilu ei a murit prematur... la fel ca ș-al lu Lesley. Micuța Dawn.

— Mare păcat, ăla, spune Kelly.

— Da, totuși, un lucru bun. Fetiț-ar fi murit, pula mea, de SIDA, dacă n-ar fi murit prematur. O moarte mai ușoară pen' copil, pula mea, afirmă Begbie.

— Lesley n-avea HIV! Dawn era un copil perfect sănătos! șuieră Alison spre el, înfuriată.

În ciuda faptului că și el era afectat, Renton nu se poate abține să nu remarce că Alison, întotdeauna când e furioasă, vorbește prețios. Simte un impuls vag de vinovăție, fiind așa trivial. Begbie rânjește.

— Da' cin' poa' să știe? spune Dawsy lingușitor.

Renton se uită la el aspru și provocator, lucru pe care nu și l-ar permite niciodată cu Begbie. Agresivitate doar acolo unde-i sigur că nu e reciprocă.

— To' ce zic e că nu știe nimenea, dă Dawsy blând din umeri.

La bar, Spud și Gav leagă o conversație.

— Crezi că Rents o să i-o pună lu Kelly? întreabă Gav.

— Nu ș'. Ea a rupt-o cu tipu-ăla, Des, gen, și Rents nu se mai vede cu Hazel. Oameni liberi ș-așa, gen, știi.

— Muistu-ăla de Des. Îl detest pe labagiu-ăla.

— ... nu-l știu pe cotoi, gen... știi.

— Pula mea, că-l știi! E văr-tu, bă Spud, în pula mea. Des! Des Feeney!

— ... corect, frate... Des *ăla*. Da' to' nu prea-l știu pe tip. Doar că m-am întâlnit așa, gen de vreo două ori cu tipu, de când eram mici, știi? Da' e nașp-așa, Hazel să fie la chef cu tipu-ălălalt, gen, și Rents cu Kelly, știi... nașpa.

— Hazel aia oricum e o vacă strâmbă. Io n-am văzut-o niciodat pe fat-aia zâmbind. Fără supărare, da' nu-i de mirarea c-a fost cu Rents. Nu prea poa' să fie mare caterincă s-o arzi c-un muist care stă mereu cu creierii prăjiți.

— Deah, gen... e prea nașpa...

Spud se-ntreabă dacă Gav face o aluzie indirectă la el, zicând de oameni care sunt mereu prăjiți, după care decide că a fost o remarcă nevinovată. Gav era de treabă.

Creierul tulbure al lui Spud se întoarce la sex. Toată lumea părea să se cupleze la chef, toată lumea, mai puțin el. Chiar i-ar prinde bine-o partidă. Problema lui e că atunci când e treaz, e prea timid, iar atunci când e drogat sau beat, e prea incoerent, ca să impresioneze femeile. În acest moment, are ceva cu Nicola Hanlon, care i se pare că seamănă puțin cu Kylie Minogue.

Cu câteva luni în urmă, vorbise cu Nicola în timp ce mergeau de la un chef din Sighthill, la unul din Wester Hailes. Băgaseră ceva a-ntâia și se detașaseră de restul grupului. Fusese foarte receptivă și Spud vorbise liber, foarte *high* de la

pastile. De fapt, părea să-i soarbă fiecare cuvânt. Spud voia să nu mai ajungă niciodată la cheful ăla, dorindu-și să se plimbe și să vorbească-n continuare. Au coborât în pasaj și Spud s-a gândit că ar trebui s-o ia de gât. După care i-a venit în minte un pasaj dintr-un cântec de la The Smiths, unul care-i plăcuse mereu și care se numea *Există o lumină care nu se stinge niciodată*:

și în pasaju-ntunecat
mi-am zis, o, Doamne, iată, în sfârșit,
șansa mea,
dar o teamă ciudată m-a cuprins
și pur și simplu n-am mai întrebat

Vocea tristă a lui Morrissey era reprezentativă pentru sentimentele lui. Nu și-a pus brațul în jurul Nicolei și, după aia, încercările lui de-a mai face conversație s-au cam dus. În schimb, a băgat ceva-ntr-un dormitor cu Rents și cu Matty, bucurându-se de binecuvântata eliberare din anxietatea de a se întreba dacă s-ar fi futut sau nu cu ea.

Când într-adevăr Spud avea parte de sex, asta se întâmpla, în general, când se simțea posedat de o voință mai puternică. Chiar și atunci, catastrofa nu părea să fie departe. Într-o seară, Laura McEwan, o fată cu reputație sexuală incredibilă, a pus mâna pe el și l-a dus acasă.

— Vreau să-mi dezvirginezi curu, îi spusese ea.

— Ce? lui Spud nu-i venea să creadă.

— Fute-mă-n cur. N-am mai făcut-o niciodat-așa.

— Păi daaa, sună... fain, ăăă, gen, ăăă, bine...

Spud se simțea alesul. Știa că Sick Boy, Rents și Matty fuseseră cu toții cu Laura, care avea tendința să se atașeze unui grup, să-i fută pe

fiecare din el, după care să meargă mai departe. Faza e că ei niciodată nu făcuseră ce era el pe cale să facă.

În orice caz, Laura voia mai întâi să facă niște chestii cu Spud. I-a legat încheieturile, după care gleznele, cu o bandă de scotch.

— Fac asta pen' că nu vreau să mă rănești. Înțelegi? O facem dintr-o parte. În momentu-n care-ncepe să mă doară, s-a terminat, pizda mă-sii. Bine? Pen' că pe mine nu mă rănește nimeni. În pizda mă-sii, nici un tip nu mă rănește pe mine. Mă-nțelegi? Vorbea aspru și înverșunat.

— Deeaa... corect, gen, corect... a spus Spud.

Nu voia să rănească pe nimeni. Era șocat de acuzație.

Laura se dădu în spate și-și admiră creația.

— Fute-m-aș, ce frumos ești, spuse ea, frecându-și pizda, în timp ce Spud stătea-ntins, legat fedeleș.

Spud se simțea vulnerabil și rușinat, într-un mod ciudat. Nu mai fusese niciodată legat și nu i se mai spusese niciodată că e frumos. Apoi, Laura i-a luat pula subțire și lungă-n gură și-a-nceput să i-o sugă.

S-a oprit, cu o măiestrie în parte intuitivă, în parte dobândită, chiar înainte ca Spud aflat în extaz să-și dea drumul. După care a ieșit din cameră. Pe Spud începuse să-l apuce paranoia că era legat. Toată lumea zicea că Laura era nebună. Se futuse cu toți care-i ieșiseră-n cale de când îl internase într-un spital de psihiatrie pe partenerul ei de lungă durată, un tip Roy, sătulă de impotența, incontinența și depresia lui. Dar mai ales de cea din urmă.

— Nu m-a futut cum trebuie ani la rând, îi spusese Laura lui Spud, ca și când aia ar fi fost justificarea faptului că l-a băgat la spitalul de nebuni.

În orice caz, se gândi Spud, cruzimea şi asprimea ei făceau parte din farmecul personal. Sick Boy o numea „Zeiţa Sexului".

S-a întors în dormitor şi s-a uitat la el, legat şi la mila ei.

— Acuma vreau să mi-o tragi în cur. Da' mai întâi, am să-ţi dau bine cu vaselină pe pulă, ca să nu mă doară când ţi-o bagi. O să am muşchii încordaţi, pen' că-i ceva nou pentru mine, da' o să-ncerc să mă relaxez. Trăgea adânc dintr-un joint.

Laura n-a fost tocmai precisă. N-a găsit nici un fel de vaselină în dulăpiorul de la baie. A găsit totuşi ceva ce putea folosi pe post de lubrifiant. Era lipicios şi unsuros. L-a aplicat generos pe pula lui Spud. Era Vick[1].

L-a usturat rău, şi Spud ţipa, într-o agonie chinuitoare. Se contorsiona spasmodic să se elibereze din strânsoare, simţindu-se ca şi cum vârful penisului îi fusese ghilotinat.

— Futu-i. Scuze, Spud, spuse Laura, cu gura deschisă.

L-a ajutat să se ridice din pat şi l-a însoţit până la toaletă. Ţopăia, cu lacrimi de durere orbindu-l. Ea a umplut chiuveta cu apă şi apoi a ieşit, în căutarea unui cuţit cu care să-i taie legăturile de la glezne şi încheieturi.

Legănându-se nesigur, Spud îşi băgă organul în apă. L-a înţepat chiar mai puternic, şocul făcându-l să sară înapoi. Căzu pe spate, şi se izbi cu capul de vasul de la toaletă, despicându-şi arcada. Când s-a întors Laura, Spud era

1. Vick Vapour Rub, unguent folosit pentru combaterea tusei şi a răcelii, care conţine camfor, menthol şi eucalipt.

inconştient şi sângele gros, întunecat, se prelingea pe linoleum.

Laura a chemat salvarea, şi Spud s-a trezit la spital, puternic zdruncinat, cu şase copci deasupra ochiului.

N-a mai ajuns niciodată s-o fută-n cur. A fost un zvon că o Laura frustrată l-a sunat curând după asta pe Sick Boy, care a venit şi i-a luat locul prietenului său.

La puţin timp după acest dezastru, Spud şi-a îndreptat atenţia asupra Nicolei Hanlon.

— Ei, 's surprins că micuţa Nicky n-a fost la chef, gen... micuţa Nicky, o ştii, gen? i-a spus el lui Gav.

— Da. E o curvuliţă-mpuţită. O ia-n toate felurile, a spus Gav nepăsător.

— Da?

Obervând şi savurând agitaţia prost disimulată şi îngijorarea de pe faţa lui Spud, Gav continuă, bucuros în sinea lui, dar vorbind într-o manieră aspră, rigidă, administrativă.

— A, da. I-am pus-o şi io de câteva ori. Nu-i o partidă rea, gen. A fost şi Sick Boy-acolo. Şi Rents şi toţi. Clar şi-a băgat şi el nasu p-acolo un pic.

— Da?... ee, bine...

Spud se simte dezumflat şi optimist, în acelaşi timp. Va trebui să-ncerce să fie mai treaz, hotărăşte el, gândindu-se că pare-mi-se ratează tot ce-i trece pe sub nas.

De partea cealaltă a mesei, Begbie dă semne că are nevoie de o hrană mai consistentă:

— Pula mea, io-s Lee Marvin[1]. Hai să mai luăm ceva haleală, după care nişte băutură ca lumea, pula mea.

---

1. Cunoscut actor american de film, care a jucat, în principal, rolurile unor bătăuşi.

Se uită cu amărăciune-n jur, la barul cavernos, pătat de nicotină, ca un aristocrat arogant ajuns la sapă de lemn. De fapt, tocmai l-a văzut pe bătrânul bețivan de la bar.

E încă întuneric când ei părăsesc pubul și merg la o canfenea pe Portland Street.

— Mic dejun complet la toți, se uită Begbie cu entuziasm la ceilalți.

Cu toții dau din cap aprobator, mai puțin Renton.

— Nu. Io nu vreau carne, spune el.

— Atuncea o să-ți iau io baconu și cârnatu și caltaboșu, pula mea, sugerează Begbie.

— Da, sigur, spune Renton sarcastic.

— Și-atuncea-ți pasez io ouăle și fasolea și roșiile mele, pula mea, bă, muie.

— Bene, începe Renton, după care se întoarce către chelneriță. Folosiți ulei vegetal la prăjit, sau untură?

— Nu, untură, spune chelnerița, uitându-se la el ca și când ar fi fost un imbecil.

— Hai în pula mea, Rents. Nu-i nici o diferență, spune Gav.

— Mark decide ce mănâncă, spune Kelly încurajator.

Alison dă din cap. Renton se simte ca un codoș încrezut.

— Futu-te-n gură, cum ne fuți tuturor filmu, Rents, urlă Begbie.

— Cum vă fut filmu? Un sendviș cu brânză, se întoarce el spre chelneriță.

— Pula mea, am fost cu toții de acord. Mic dejun complet pen' toți, afirmă Begbie.

Lui Renton nu-i vine să creadă asta. Vrea să-i spună lui Begbie să se care. În schimb, se luptă cu instinctele și scutură încet din cap.

— Io nu mănânc carne, Franco.

— Fute-m-aş pe el de vegetarianism. Pula mea, un mare căcat. Ai nevoie de carne. Pula mea, un junkist care-şi face griji ce bagă-n el, pula mea. Pula mea, asta-i tare!

— Pur şi simplu nu-mi place carnea, spune Renton, simţindu-se prost pentru că râd cu toţii pe-nfundate.

— Pula mea, să nu-mi spui că urăşti să omori animale-n pula mea. Adu-ţi aminte, pula mea, de câinii şi pisicile-alea-n care trăgeam cu puştile-alea cu aer comprimat! Şi, pula mea, toţi porumbeii-ăia la care le dădeam foc. Lipea pocnitoare, pula mea – artificii, gen, la şoareci albi, muie ăsta.

— Nu mă interesează uciderea animalelor. Doar că nu-mi place să le mănânc, ridică Renton din umeri, jenat că au fost expuse faţă de Kelly cruzimile lui adolescentine.

— Pizda mamii voastre de nenorociţi nemiloşi. Io nu ş' cum poate cineva să-mpuşte-un câine, rânjeşte Alison dispreţuitor, scuturând din cap.

— Păi, io nu ş' cum cineva poa' să omoare şi să mănânce-un porc, arată Renton spre baconul şi cârnatul din farfuria ei.

— Nu-i acelaşi lucru.

Spud se uită-n jur:

— E, ăăă, gen... Rents face ce trebe, da-i ceva, gen, din motive greşite. Noi n-o să, gen, 'nvăţăm niciodat' să ne iubim pe noi înşine, pân' ce nu putem s-avem grijă de lucrurile mai slabe, gen animale ş-aşa... da-i bine că Rents e vegetarian... gen, dacă po' s-o ţii aşa... gen...

Begbie îşi leagănă încet corpul şi-i arată lui Spud semnul păcii. Ceilalţi râd. Renton, apreciind încercarea lui Spud de a-l susţine, intervine, ca să devieze batjocura de la aliatul său.

— Să te menții nu-i problem'. Io pur și simplu urăsc carnea. Mă face să borăsc. Și cu asta basta.

— Bă, pula mea, io tot zic că ne fuți filmu la toți ăilalți.

— Cum?

— Pula mea, c-așa zic io, uite-așa! șuieră Begbie, arătând spre sine.

Renton ridică din nou din umeri. Nu prea avea sens să continue polemica.

Cu toții-și înfulecă rapid mâncarea, toți, mai puțin Kelly, care se joacă prin farfurie, nebăgând de seamă privirile lacome ale celorlalți. Până la urmă, își deșartă câte ceva-n farfuriile goale ale lui Franco și Gav.

Sunt rugați să plece după ce-au scandat:

— *Ooo, ooo, să fii, ooo să fii un Hibby!* când a intrat un tip nervos și c-o față penală, care purta o geacă de fâș cu Hearts, ca să-și ia ceva de mâncare la pachet.

Începuseră să cânte un imn de galerie și niște piese pop de rahat. Femeia de la tejghea amenință că sună la poliție, dar ei o scutesc de osteneală degajând locul.

Se opresc la un alt pub. Renton și Kelly rămân pentru un singur pahar, după care se cară împreună. Gav, Dawsy, Begbie, Spud și Alison continuă să bea la greu. Dawsy, care se bălăngăne de ceva vreme, leșină. Begbie se mută la o masă cu doi psihopați pe care-i știe de la bar, și Gav își ține ca un stăpân brațul în jurul lui Alison.

Spud aude că-ncepe *China in Your Hand*, a lui T'Pau și-și dă imediat seama că Begbie a trecut la tonomat. Întotdeauna părea să pună ori asta, ori *Take My Breath Away* de la Berlin, *Don't You Want Me* de la Human League sau un cântec al lui Rod Stewart.

Când Gav se duce clătinându-se la baie, Alison se-ntoarce către Spud.

— Spu... Danny. Hai să plecăm d-aici. Vreau să merg acas'.

— Ăăă... da... gen.

— Nu vreau să merg singur-acas', Danny. Hai cu mine.

— Ăă, daa... acas', bene.. ă... bene.

Se strecoară afară din barul plin de fum, cât de pe șest le permit corpurile lor terminate.

— Hai acas' și stai un pic cu mine, Danny. Fără droguri sau așa. Doar că nu vreau să fiu singur-acum, Danny. Știi ce zic?

Alison îl privește-ncordată, temătoare, în timp ce se-mpleticesc, mergând de-a lungul străzii.

Spud dă din cap. Crede că știe despre ce vorbește ea, pentru că nici el nu vrea să fie singur. Dar nu poate fi niciodată sigur, niciodată cu-adevărat sigur.

În libertate

Alison devine-ngrozitoare. Stau aci cu ea-n cafeneau-asta, încercând să deslușesc tâmpeniile pe care le debitează. Îl vorbește de rău pe Mark, ceea ce-i destul d-adevărat, da-ncepe să mă cam calce pe nervi. Știu c-are dreptate, da' cum rămâne cu ea și cu Simon, care vine-așa pur și simplu

și-o folosește de fiecare dată când n-are pe cine fute? Nu prea e cea mai îndreptățită să vorbească.

— Să nu mă-nțelegi greșit, Kelly. Mie-mi place de Mark. Doar c-are o grămadă de probleme. El nu e ce ai tu nevoie acuma.

Ali e foarte protectoare pen' că io m-am băgat în căcat cu Des, cu avortu și toate alea. Chiar și-așa, e o mare belea. Ar trebui să s-audă. Încearcă să se lase de heroină și deja se simte-n postura-n care să spună tuturor cum să-și trăiască viața.

— A, da, și Simon e ce-ai tu nevoie?

— Nu zic asta, Kelly. Asta n-are nici o legătură. Măcar Simon încearcă să s-abțină de la dava, Mark nu dă doi bani.

— Mark nu-i un junkist, doar că mai ia din când în când.

— Da, sigur. Pe ce planetă trăiești, Kelly, pizda mă-sii? Așa i-a dat Hazel aia papucii. Nu poa' să se lase de droguri. Și chiar tu vorbești ca o junkistă. Continuă să gândești așa, și-o să iei și tu, destul de curând.

N-am să mă contrazic cu ea. Oricum, e timpu pentru programarea ei la Departamentul pentru Locuințe.

Ali merge să-și rezolve datoriile la chirie. E destul de furioasă, gen, terminată și-ncordată; da' tipu din spatele ghișeului e-n regulă. Ali îi spune că s-a lăsat de droguri și c-a fost la câteva interviuri pentru slujbă. Merge destul de bine. I se dă o sumă fixă, pe care s-o plătească-n fiecare săptămână.

Îmi dau seama că e încă-ncordată, totuși, fiindcă la-ntoarcere reacționează când tipii-ăștia, niște muncitori, ne fluieră-n față la GPO[1].

— Ce faci, păpușe? strigă unu.

---

1. Government Printing Office.

Ali, pizda mă-sii de vacă nebună ce e, se-ntoarce spre tip.

— Ai o iubită? Mă-ndoiesc, pen' că ești o pulă grasă și urâtă. De ce nu te bagi într-o toaletă, c-o carte porcoasă, și să faci sex cu singura persoană destul de țicnită să te-atingă – tu însuți.

Tipu o privește cu ură pe bune, da' oricum așa se uita și înainte. Doar că acuma, gen, are un motiv s-o urască și mai tare nu doar pentru că e femeie.

Tovarășii tipului încep:

— Uhaaaaa! Uhaaaaa! Îl încurajau într-un fel pe tip, care stătea și tremura de furie.

Unu dintre muncitori atârna de platformă, ca o maimuță. Cu asta seamănă, cu niște primate inferioare. Prea tare!

— Cară-te, fă, urâto! mârâie el.

Da' Ali rămâne pe poziții. E jenant, da-ntr-un fel e amuzant ș-așa, fi'ndcă s-au oprit câțiva oameni să vadă cearta. Alte două femei, genu de studente cu rucsaci, stau alături de noi. Asta mă face să mă simt, gen, foarte bine. Demență!

Ali, Dumnezeule, femei-aia-i nebună, spune:

— Acu un minut eram o păpușe, când te-ai luat de noi. Acuma că ți-am zis să te cari, 's urâtă. Ei bine, tu, fiule, ești tot o pulă grasă și urâtă, și-așa o să rămâi în veci.

— Și-asta spunem toate, zice una dintre femeile cu ruscac, c-un accent australian.

— Futu-vă să vă fut de limbiste! strigă un alt tip.

Asta mă scoate fix din sărite, să mi se spună limbistă, doar pentru că protestez când se iau de mine niște demenți ignoranți de căcat.

— Dacă toți tipii-ar fi așa respingători ca tine, aș fi super mândră-n pizda mă-sii să fiu lesbiană, fiule! îi răspund io.

Chiar am zis io asta? Prea tare!

— Bă, voi aveți foarte clar o problemă. De ce nu vă duceți să vă futeți între voi? spune australianc-ailaltă.

S-a strâns o adevărată mulțime și două mătușici stau ș-ascultă.

— Asta e ceva groaznic. Fete să le vorbeasc-așa băieților, spune una.

— Nu-i groaznic deloc. Sunt niște păduchii dracu. E bine să vezi fete tinere apărându-se. Aș fi vrut să se-ntâmple așa și pe vremea mea.

— Dar limbajul, Hilda, limbajul.

Prima mătușică își țuguie buzele și se cutremură.

— Da, da' ce zici de limbaju *lor*? îi spun io.

Tipii par jenați, făcuți de căcat de mulțimea care s-a creat. E ceva gen, ca și când s-ar hrăni din asta. Demență! După care vine brigadieru-ăsta, care făcea pe Rambo.

— Nu po' să le controlezi p-animalele-astea? spune una dintre australience.

— N-au altceva de făcut decât să hărțuiască oamenii?

— Voi, înapoi înăuntru! ordonă brigadieru, făcându-le semn tipilor să plece.

Noi facem ceva gen ovații. A fost genial. Demență!

Io și cu Ali am mers peste drum la Cafe Rio, cu australiencele și-au venit și cele două mătușici. „Australiencele" s-au dovedit a fi neozeelandeze, care *erau* lesbiene, da' asta n-are nici o legătură cu nimic. Călătoreau prin lume împreună. Asta-i prea tare! Mi-ar plăcea să-ncerc. Io și cu Ali; ast-ar fi demență. Numa' imaginează-ți cum ne-am întoarce-n Scoția în noiembrie. Asta e fundamental prea tare. Am stat și-am pălăvrăgit o

veşnicie despre verzi şi uscate, şi nici chiar Ali nu mai părea aşa terminată cu-ale ei.

După ceva timp, am hotărât să ne-ntoarcem la mine, să fumăm ceva haş şi să mai bem un ceai. Am încercat să le convingem şi pe mătuşici să vină, da' trebuia să mearg-acas', să pregătească ceaiu pen' bărbaţii lor, chiar dacă noi le-am zis să-i lase pe nenorociţi să-şi ia singuri de mâncare.

Una dintre ele chiar a fost tentată:

— Mi-ar plăcea să mai fiu de vârsta voastră, ştii, aş face totu altfel, îţi zic.

Mă simt genial, gen aşa, liberă pe bune. Cu toţii suntem. Minunat! Ali, Veronica şi Jane (neozeelandezele) şi cu mine ne-am făcut praf de tot la mine. Am înjurat bărbaţii, căzând de acord că sunt creaturi proaste, reduse şi inferioare. Nu m-am simţit niciodat-aşa apropiată de femei şi chiar mi-am dorit să fiu gay. Uneori cre' că bărbaţii nu-s buni decât pentr-un futai din când în când. Dincolo de asta, pot fi o super belea, futu-i. Poate-i aiurea, da' e adevărat când te gândeşti. Problema noastră e că nu ne gândim prea des la asta şi acceptăm pur şi simplu rahaturile pe care ni le toarnă puţoii-ăştia.

Se deschide uşa şi e Mark. Nu po' să mă abţin să nu-i zâmbesc superior în faţă. Intră, uitându-se complet zăpăcit cum ne spargem râzând de el, fumate rău. Poate-i doar din cauza ierbii, da' arat-aşa ciudat; *bărbaţii* arată ciudat, corpurile-astea nostime, plate, cu capete stranii. E cum a zis Jane, sunt nişte chestii care-arată ciudat şi care-şi cară organele reproducătoare-n afara corpului. Demenţă curată!

— Ce faci, păpuşă! strigă Ali, c-o voce care-o imita p-a muncitorului.

— Dă-le jos! râde Veronica.

— L-am futut, ce pizda mă-sii. Nu-i o partidă rea, din câte-mi aduc aminte. Un futăcios d'ăla mic, gen! spun io, arătând spre el, imitând vocea lu Franco.

Frank Begbie, visu oricărei femei, nu prea cred, a fost înjurat sănătos de mine și de Ali.

Totuși reacționează bine, săracu Mark, tre' să recunosc. Doar își scutură capu și râde.

— Mi-e clar c-am venit într-un moment nepotrivit. Te sun dimineață, îmi spune.

— Oo... săracu Mark... stăm și noi ca-ntre fete... știi cum e treaba... spune Ali, vinovată. Io râd cu gura mare de ce-a zis ea.

— Și care treab-a femeilor o facem noi aicea? spun io.

Ne spargem, râzând sălbatic. Ali și cu mine poate c-ar fi trebuit să ne naștem bărbați, vedem sex în orice. Mai ales când suntem fumate.

— E-n regulă. Ne vedem, se-ntoarce și pleacă, făcându-mi cu ochiu.

— Cre că unii-s OK, spune Jane, după ce ne-am revenit.

— Da, când sunt în minoritate, sunt OK, pizda mă-sii, spun io, mirându-mă de unde venise vehemența din vocea mea, după care n-am mai avut chef să mă mir atâta.

Înșelătorul domn Hunt

Kelly lucrează la bar, în pubul unui tip din South Side. E ocupată, dat fiind că e un loc popular. În după-amiaza asta de sâmbătă e deosebit de aglomerat, când Renton, Spud și Gav vin să bea ceva.

Sick Boy, aflat la telefon într-un alt pub de peste drum, sună la bar.

— Vin și io-ntr-un minut, Mark, spune Kelly, când Renton merge la bar să ia băuturile. Ridică telefonul care sună.

— Barul Rutherford, cântă ea.

— Bună, zice Sick Boy, schimbându-și vocea, în stilul școlii comerciale Malcolm Rifkind[1]. Este vreun Mark Hunt[2] la bar?

— E un Mark Renton, îi spune Kelly.

Sick Boy se gândește pentr-un moment c-a fost descoperit. În orice caz, continuă.

— Nu, pe Mark Hunt îl caut eu, accentuează vocea, cu importanță.

— MARK HUNT! strigă Kelly în bar.

Băutorii, care sunt aproape în exclusivitate bărbați, se uită la ea; pe fețe apar zâmbete.

— L-A VĂZUT CINEVA PE MARK HUNT? Niște tipi de la bar se prăpădesc de râs.

— Nu, da' mi-ar plăcea! spune unu.

Kelly tot nu se prinde. Cu o expresie nedumerită de reacția pe care o stârnește, spune:

— Tipu-ăsta de la telefon îl căuta pe Mark Hunt... după care vocea ei se stinge treptat, ochii i se măresc și-și pune mâna la gură, înțelegând într-un final.

---

1. Malcolm Leslie Rifkind, membru al Partidului Conservator Scoțian.
2. Luptător neozeelandez de kickbox, câștigător de K1.

— Nu e singuru, zâmbeşte Renton, în timp ce Sick Boy intră-n pub.

Trebuie să se sprijine reciproc practic, fiind terminaţi de râs.

Kelly aruncă-n ei cu juma de cană de apă, dar abia dacă bagă de seamă. În timp ce pentru ei totul e o glumă, ea se simte umilită. Îi pare rău că se simte aşa, că nu e-n stare să suporte o glumă.

Până când îşi dă seama că nu gluma o deranjează, ci reacţia bărbaţilor din bar. În spatele barului, se simte ca un animal închis la zoo, care a făcut ceva amuzant. Se uită la feţele lor, deformate-ntr-o mulţime nediferenţiată, roşiatică, cu gura căscată şi privirea lacomă. Din nou gluma e la adresa femeii, se gândeşte ea, fătuca prostuţă din spatele barului.

Renton se uită la ea şi-i vede durerea şi furia. Îl întristează. Îl zăpăceşte. Kelly are un puternic simţ al umorului. Ce e-n neregulă cu ea? Şi-i trecu prin cap: *Acea perioadă a lunii*, apoi când se uită-n jur şi observă intonaţiile râsului din bar. Nu e un râs amuzat.

Ăsta e un râs al mafiei care linşează.

De unde era să ştiu, se gândeşte. De unde pula mea era să ştiu?

Acasă

Bani frumoși pentru profesioniști

A fo' o băşină, o mare băşină, da' gen, Begbie e aşa de ne-OK, frate; dacă-ţi zic, gen.

— Vezi să nu zici ni'ica la nici un muist, pula mea. Ni'ica la nimeni, îmi spune.

— Ăă, gen, te-aud bine, frate, gen, super bine. Calm, bă, Franco, stai flexat. Am dat lovitura, gen, ştii.

— Da, da' pula mea, ni'ica la nimeni. Nici măcar lu Rents sau aşa. Vezi.

Cu unele feline n-ai cum să discuţi raţional. Zici „raţiune", ei miaună „delaţiune". Ştii?

— Şi fără droguri, pula mea. Ţine caşcavalu la o parte, o vreme, adaugă el. Acuma catolicu îmi zice mie cum să-mi cheltuiesc mălaiu, gen.

E o fază cam de prost gust, gen. Avem două miare de căciulă, după ce l-a plătit pe tipu-ăla tânăr, gen, şi catolicu ăsta încă mai are blana zburlită. Cerşetoru-ăsta-i o felină care nu s-ar culcuşi-ntr-un coşuleţ călduros să toarrrrrrcă...

Mai dăm pe gât o halbă, după care chemăm un taxi. Pe genţile-astea sport pe care le cărăm,

frate, ar trebui să scrie SWAG[1], în loc de ADIDAS sau HEAD, gen. Pula mea, două miare, gen. Pfuaah! *Nu te-ee spe-riiiiaaa, e doar un semn al extremei mele...* cum ar zice Franco ălălalt, Domnu Zappa.

Taxiu ne duce la Begbie. June e acas', și-l ține-n poală pe urmașu lu Begbie.

— S-a trezit copilu, îi spune ea lu Franco, explicându-i, gen. Franco se uită la ea ca și când ar vrea să-i omoare p-amândoi.

— Ce pula mea. Hai, Spud, hai în dormitor, pula mea. Nu po' să ai nici un pic de liniște-n cas-asta, pula mea! Arată spre ușă, gen.

— Ce-i cu asta? întreabă June.

— Nu mă-ntreba, pula mea. Tu vezi-ți, în pula mea, de copilu tău! ordonă Begbie.

Felu-n care-o zice e, gen, ca și când nu-i și copilu lui, știi? Mă gândesc că-ntr-un fel are dreptate, gen; Franco nu-i tocmai omu de care să zici că-i genu de părinte, știi.. ăă, ce gen e Franco?

Totuși a fost frumos, frate. Fără violență, fără deranj, știi. Un set de chei copiate și, gen, am intrat. Asta era placa falsă din gresia de pe podeaua din spatele tejghelei, de sub sertaru cu bani, ș-acolo era geant-asta mare de pânză, cu toată frumusețea de bănet. Bestial! Toate bancnotele și monedele-alea frumoase. Pașaportu meu spre vremuri mai bune, frate, pașaportu meu spre vremuri mai bune.

Sună soneria. Io și cu Franco suntem cam căcați pe noi, în caz că-s gaborii, da' se dovedește

---

1. Joc de cuvinte: SWAG este una dintre mărcile de echipamente pentru formații și cântăreți, care apare pe majoritatea genților și huselor pe care aceștia le folosesc și, în același timp, și un termen argotic pentru bani.

că-i un gagiu prăpădit, care-a venit la muistu-ăsta. Foarte bine, gen, că Franco și cu mine-avem monede și bancnote-ntinse peste tot în pat; îi împărțeam gen, știi?

— Ai voștri? întreabă pricăjitu, cu ochii mari, nevenindu-i să-și creadă ochilor la bunătățile din pat.

— Stai jos, pula mea! Și gura mică despre asta, pula mea, ai înțeles? urlă Franco.

Prăpăditu-i făcut pe el, gen.

Am vrut să-i zic lu Franco s-o ia mai moale cu puștiu, știi? Ăla e, gen, cotoiu care ne-a dus la cașcavalu-ăsta. Pricăjitu ne-a zis povestea, ne-a dat chiar și cheile, să le copiem, gen. Deși nu zic ni'ica, gen, catolicu de Begbie poate totuși să-mi citească pe față.

— Muistu-ăsta amărât o să se-ntoarcă direct la școală, pula mea, aruncând peste tot cu bănet, să-și impresioneze tovarășii, pula mea, și pe toate pizdulicele-alea.

— Nu, n-o să fac asta, spune ăla mic.

— Taci în pula mea! rânjește Begbie.

Tipu iar e căcat tot pe el. Begbie se-ntoarce spre mine.

— Pula mea, io clar așa aș face, în locu lui.

Se ridică și-aruncă trei săgețele pe tabla de darts din perete, cu forț-adevărată, curată violență, frate. Ăla micu pare cam îngrijorat.

— Un singur lucru-i mai naspa, pula mea, decât un muist plângăcios, spune el, scoțând săgețelele din tablă ș-aruncându-le la loc cu-aceeași forță malefică. Și ăsta-i un muist cu gura mare. Muistu care-și dă drumu la gură mereu face-ntotdeauna mai mult rău decât un pișăcios. Ăia-s muiștii care dau de lucru la gabori. Și-atunci ne-am futut.

Aruncă o săgeată fix în fața lu ăla mic. Io sar și ăla mic strigă și-ncepe să plângă isteric, tremurând ca și când ar fi avut o criză, gen.

Văd că Begbie-aruncase cu partea de plastic, scoțând șmecherește vârfu de metal și butoiașu-nainte s-arunce. Ăla mic plânge-n continuare, gen, de șoc ș-așa.

— E suportu, pula mea, muist prost ce ești! O bucățică de plastic! Franco râde batjocoritor și scoate multe bancnote, da' majoritatea monede, pentru ăla mic.

— Dacă te-oprește poliția, i-ai câștigat la spectacol la Porty, sau la arcade-n pula mea. Dacă sufli vreo vorbă despre asta cuiva, pula mea, poți să speri să te prindă gaborii și să te ridice, să te bage la Polmont, pula mea, înainte să pun io mâna pe tine, m-auzi?

— Da... băiatu încă tremură, gen.

— Acuma șterge-o, înapoi la slujba ta de sâmbătă de la DIY[1]. Să ții minte, dac-aud că, pula mea, dai cu banu-ăla-n dreapta și-n stânga, te prind, pula mea, înainte să știi ce te-a lovit.

Băiatu ia mălaiu și pleacă. Săracu băiat n-a prea luat ni'ica, în jur de vreo două sute de lire, din aproape cinci mii, gen. Totuși, e mult pentru un cotoi la vârst-aia, dacă mă-nțelegi. Nu te supăra, io tot îi zic lu Franco c-a fost cam aspru cu puștiu.

— Hei, frate, puștiu-ăla ne-a adus două miare de fiecare... ăă, doar zic și io așa, Franco, gen, poate-ai fost cam rău cu tipu, gen, știi?

---

1. Do It Yourself – genul de activități de renovare și întreținere a casei, pe care le poți face singur.

Un cadou

Am hotărât că nu mai puteam sta la aia bătrână; prea multă bătaie de cap. Așa că Gav mă primește la el pe durata-nmormântării lu Matty. Călătoria cu trenu a fost liniștită; chiar așa cum voiam. Niște casete cu Fall la walkman, patru cutii de lager și cartea mea de H.P. Lovecraft. Un muist nazist, bătrânu H.P., da' știe să spun-o poveste. Îmi setez fața pe modu nu-mă-deranja-sau-așa-bă-muie, de fiecare dată când vreun dobitoc zâmbitor se strecoară, cerându-și scuze, pe locu din fața mea. E o călătorie plăcută și, deci, una scurtă.

Noua locuinț-a lu Gav e pe McDonald Road; mă hotărăsc s-o iau pe jos. Când ajung la el, nu prea e-n toane bune. Aproape că devin un pic para; gen că poate-l deranjează prezența mea, când îmi spune sursa nefericirii.

— Îți zic io, Rents, îl vezi pe muistu-ăla de Premiu Doi, scutură din cap și-arată spre o cameră goală din față, i-am dat nește bani s-aranjeze locu-ăsta; puțină tencuială și zugrăveală. Plec la B&Q[1], îmi zice azi-dimineață. Nu l-am mai văzut pe muist d-atuncea.

Instinctu meu a fost să-i zic că-n primu rând a fost nebun să-i încredințeze treaba lu Premiu Doi; și complet țicnit să-i dea lu muie banii dinainte. Oricum, bănuiesc că nu vrea s-aud-asta acuma, iar io-s musafiru lui. În schimb, îmi arunc geanta-n camera liberă și-l iau la pubu de jos.

---

1. Lanț de magazine, specializate în materiale pentru amenajări interioare și renovări.

Vreau s-aud de Matty; ce i s-a-ntâmplat lu muie. Evident c-am fost șocat de veste, deși tre' să recunosc, departe de-a fi surprins.

— Matty n-a știut că are HIV, spuse Gav. Probabil c-avea de ceva vreme.

— A fost pneumonie sau cancer, gen? întreb.

— Nu, ăă, toxoplasmoză. Un atac cerebral, gen.

— Ce? Aicea mă blochez.

— Super trist, pula mea. Numa lu Matty i s-ar fi putut întâmpla. Voia s-o vadă p-aia mică, pe micuța Lisa, copilu lu Shirley, știi? Shirley nu-i dădea voie să s-apropie de casă. Nu-i de mirare, în ce stare era atuncea. Oricum, o știi pe micuța Nicola Hanlon?

— Da, micuța Nicky, da.

— Pisica ei avea pisoi, așa că Matty ia unu de la ea. Ideea că muistu voia să-l ducă la Shirley, să i-l dea copilului, știi? Așa că-l duce la Wester Hailes, să i-l dea lu micuța Lisa; un cadou pentru ea, știi?

Nu prea văd legătura dintre pisoi și atacu lu Matty, da' sună a poveste tipică despre Matty. Scutur din cap.

— Îl reprezintă pe Matty. Să iei o pisicuță cadou, după care s-o dai vreunuia să aibă grijă de ea. Pun pariu că Shirley l-a ușchit.

— Exact, fraieru, zâmbește Gav, dând îndârjit din cap. Ea-i zice: Nu vreau o pisică, să am grijă de ea, cară-te. Așa că Matty-a rămas cu pisoiu. Po' să-ți imaginezi ce s-a-ntâmplat. Ăl-a fost neglijat; tăvița cu nisip înota-n pișelău; rahat pân' toată casa. Matty stătea-ntins acolo, praştie de la dava sau calmante; sau pur și simplu deprimat, știi cum făcea. Cum îți zic, nu știa că are HIV. Nu știa că poți lua toxoplasmoză d-aia de la rahat de pisică.

— Nici io nu știam, spun. Ce pula mea e?

— Oo, e oribilă-n pula mea, frate. E ceva gen un abces pe creier, știi?

M-am cutremurat, și-am simțit o greutate-apăsătoare pe piept, gândindu-mă la săracu Matty. Am avut odat-un abces la pulă. Îmi imaginez să ai unu pă creier, pula mea, înăuntru, să ai tot capu plin de puroi. Futu-i. Matty. Ca dracu, pula mea.

Și ce s-a-ntâmplat?

— Începe să aibă dureri de cap, așa că bagă și mai mult; ca s-acopere durerea, știi? După care are, gen, un atac. Un băiat de douăș' cinci de ani; pula mea, un atac cerebral, nu-i adevărat. După aia, nu l-am mai recunoscut pe muist. Aproape c-am trecut pe lângă el pe stradă; asta jos la Walk, știi? Pula mea, arăta super îmbătrânit. Era tot aplecat p-o parte, șchiopăta ca un paralitic, avea toată fața contorsionată. A fost așa vreo trei săptămâni; după care-a avut al doilea atac și-a murit. A murit în casă. Amărâtu de el stătuse-acolo mult și bine pân' s-au plâns vecinii de mieunatu pisoiului și de duhoarea care venea d-acolo. Poliția a spart ușa. Matty era-ntins, mort, cu fața-n jos, într-o baltă de vomă. Pisoiu era bine.

M-am gândit la apartamentu-n care-am stat cu Matty la Shepherd's Bush; atunci a fost cel mai fericit. Iubea toată faz-aia cu punk. Îl iubeau cu toții-acolo. A futut fiecare gagică de-acolo, inclusiv pe tip-aia din Manchester, pe care-am încercat io multă vreme s-o vrăjesc, muistu norocos. Totu-a-nceput să-i meargă naspa când s-a-ntors aicea. După aia, nu i-a mai mers decât naspa. Săracu Matty.

— Ce pula mea, mormăi Gav, muistu de James Parfumu. Asta-i tot ce-aveam nevoie.

Mi-am ridicat ochii şi am văzut faţa deschisă, zâmbitoare-a lu James Parfumu, venind spre noi. Avea cu el servieta şi-aşa.

— Ce faci, James?

— Nu rău, băieţi, nu rău. Pe unde te-ai ascuns, Mark?

— La Londra, zic io.

James Parfumu era o mare belea; mereu încerca să-ţi vândă parfum.

— Ai vreo legătură romantică în prezent, Mark?

— Nu, mi-a făcut mare plăcere să-l informez.

James Parfumu îşi încruntă sprâncenele şi-şi ţuguie buzele:

— Gav, ce mai face buna ta doamnă?

— Bene, bolboroseşte Gav.

— Dacă nu mă-nşel, data trecută când ne-am întâlnit aici, erai cu buna ta doamnă, şi era dată cu Nina Ricci, nu?

— Nu vreau nici un parfum, declară Gav, cu o hotărâre rece.

James Parfumu îşi întoarce capu-ntr-o parte şi-şi întinde palmele.

— Voi pierdeţi. Da' vă zic io că nu-i nici un mijloc mai bun să impresionezi o femeie, decât parfumu. Florile-s prea trecătoare şi cu bomboanele de ciocolată s-a dus, în vremurile-astea când se ţine la siluetă. Totuşi, nici o piele nu trece de nasu meu, zâmbeşte James Parfumu, deschizându-şi oricum servieta, ca şi cum vederea sticlelor ăstora de pişat ne va face să ne răzgândim. Da' m-am descurcat bine azi, nu po' să mă plâng. Tovarăşu tău, de fapt, Premiu Doi. M-am întâlnit cu el la Shrub, acu vreo oră. Era pilit bine. Zice: Dă-mi neşte parfum, 's în drum spre Carol. M-am purtat cu ea ca un rahat, e

timpu s-o răsfăț un pic. A cumpărat o ditamai grămada, pula mea, pe bune.

Lu Gav îi pică fața vizibil. Își încleștează pumnii și-și scutură capu, cu furie și resemnare. James Parfumu se-ndreaptă spre salon, în căutarea altei victime.

Îmi trântesc halba.

— Ia să vedem dacă-l găsim pe Premiu Doi înainte ca muistu să-și bea toți banii. I-ai dat mulți?

— Două sute de lire, spune Gav.

— Muist fraier, spun io, chicotind.

Nu m-am putut abține, a fost de la nervi.

— Ar trebui să-mi fac un control la cap, trage Gav concluzia, da' nu poa' să scoat-un zâmbet.

Bănuiesc că, atunci când faptu-i consumat, nu prea ai motive să zâmbești, pula mea.

Amintiri despre Matty

1

— Ce faci, Nelly? Pula mea, nu te-am mai văzut de mult, mare muist ești, îi zâmbi Franco lu Nelly, care-arăta foarte aiurea-n costum, cu un șarpe tatuat, încolăcindu-i-se pe gât și o insulă

cu palmieri şi cu o mare unduitoare, desenată pe frunte.

— Păcat că tre' să fie-n condiţiile-astea, gen, răspunse Nelly serios.

Renton, care vorbea cu Spud, Alison şi Stevie, şi-a permis să zâmbească, auzind primu clişeu de-nmormântare pe ziu-aia.

Prinzând aluzia, Spud spuse:

— Săracu Matty. Nasoală veste, pula mea, ştii.

— Mie mi-a ajuns. Io nu mă mai ating de droguri, spuse Alison, cutremurându-se, deşi îşi ţinea braţele strânse-n juru corpului.

— O să ne curăţăm cu toţii, dacă nu ne potolim. Asta-i foarte sigur, pula mea, aprobă Renton. Tu ţi-ai făcut testu, bă, Spud? întrebă el.

— Heei... haide, frate, nu e momentu să vorbim de asta... e-nmormântarea lu Mattty, gen.

— Da' când e momentu? întrebă Renton.

— Chiar ar trebui, Danny, chiar ar trebui, îl imploră Alison.

— Poate-i mai bine să nu ştii. Adică, gen, ce fel de viaţ-a avut Matty, când a aflat c-are HIV?

— Ăl-a fost Matty. Ce viaţ-a avut *înainte* să ştie că are HIV? spuse Alison.

Spud şi Renton dădură din cap, consimţind la acest argument.

În micuţa capelă a crematoriului, preotul a ţinut un scurt discurs despre Matty. Avea multe incinerări de făcut în dimineaţa aia şi nu-şi permitea să bată câmpii. Câteva comentarii rapide, câteva cântece religioase, una sau două rugăciuni şi o apăsare de buton, ca să trimită corpul la incinerator. Încă vreo câteva din astea, şi ieşea din tură.

— Pentru toţi cei adunaţi astăzi aici, Matthew Connell a jucat mai multe roluri în vieţile noastre.

Matthew a fost un fiu, un frate, un tată și un prieten. Ultimele zile din scurta viață a lui Matthew au fost triste, pline de suferință. Cu toate acestea, trebuie să ni-l amintim pe adevăratul Matthew, tânărul iubitor care se bucura de viață. Un bun muzician, lui Matthew îi plăcea să-și distreze prietenii, cântând la chitară...

Renton n-a putut avea contact vizual cu Spud, care stătea alături de el în strană, când l-a apucat un râs nervos. Matty a fost cel mai de căcat chitarist pe care-l cunoscuse, și nu știa să cânte cât de cât bine decât *Roadhouse Blues* de la Doors și vreo câteva piese de la Clash și Status Quo. A-ncercat din greu să facă *rifful* de la *Clash City Rockers*, dar nu i-a reușit niciodată cu adevărat. Cu toate astea, Matty și-a iubit Fender Strat-ul[1] ăla. A fost ultimul lucru pe care l-a vândut, ținând bine de ea, după ce-și dăduse deja amplificatorul, ca să-și umple venele cu rahat. Săracu Matty, se gândi Renton. Cât de bine l-a cunoscut vreunu dintre noi? Cât de bine poate să cunoască cineva pe altcineva?

Stevie își dorea să fie la patru sute de mile depărtare, în apartamentul lui din Holloway, cu Stella. Era prima oară când fuseseră despărțiți, de când s-au mutat împreună. Era agitat. Oricât ar fi încercat, nu-și putea păstra în minte imaginea lui Matty. Matty se tot transforma în Stella.

Spud se gândea că trebuie să fie tare de căcat să locuiești în Australia. Căldura, insectele și toate locurile alea anoste din suburbii, pe care le vezi în *Neighbours* sau în *Home and Away*[2]. Părea ca și când în Australia n-ar fi existat puburi

1. Fender Stratocaster, un model de chitară electrică foarte apreciat.
2. *Soap operas* australiene.

adevărate, iar locul ăla era o versiune caldă a Baberton Mains, Buckstone sau Easter Craigs. Părea totul așa de plictisitor, așa de căcat. Se întreba cum era în zonele mai vechi din Melbourne sau din Sydney și dacă aveau imobile cu apartamente ieftine de închiriat, ca în Edinburgh sau Glasgow, sau chiar în New York și, dacă aveau, de ce nu le arătau niciodată la televizor. Se mai întreba și de ce se gândea el la Australia, în legătură cu Matty. Probabil din cauză că de fiecare dată când îl căutau, era drogat, întins pe saltea și uitându-se la o telenovelă australiană.

Alison își amintea de momentul când a făcut sex cu Matty. Asta a fost acum multă vreme, înainte să bage și ea. Să fi avut optsprezece ani. Încerca să-și amintească scula lui Matty, dimensiunile ei, dar n-o putea vizualiza. Însă îi venea-n minte corpul lui Matty. Era suplu și puternic, deși nu neapărat musculos. Avea trăsături plăcute și ochi jucăuși, pătrunzători, care trădau neastâmpărul caracterului său. Oricum, ce își amintea cel mai bine era ce i-a spus Matty, când s-au băgat atunci în pat. I-a spus:

— Am să te fut cum n-ai mai fost futută niciodată.

A avut dreptate. Nu mai fusese futută așa nasol nici înainte, nici după. Matty a terminat în câteva secunde, dându-și drumul în ea și a ieșit apoi gâfâind epuizat.

Ea n-a făcut nici o încercare să-și ascundă nemulțumirea.

— A fost super naspa, futu-i, i-a spus ea, dându-se jos din pat, ofticată toată și încordată, electrizată, dar nesatisfăcută, vrând să țipe de frustrare.

Și-a tras hainele pe ea. El n-a spus nimic și nici nu s-a mișcat, dar era sigură că a văzut în ochii lui lacrimi, când a plecat. Această imagine

i-a rămas în minte, uitându-se la cutia de lemn, și și-ar fi dorit să fi fost mai blândă.

Franco Begbie se simțea furios și confuz. El lua ca pe o insultă personală orice rău provocat unui prieten. Se mândrea cu faptul că are grijă de tovarășii lui. Moartea unuia dintre ei îl punea față-n față cu neputința lui. Franco a rezolvat această problemă, îndreptându-și furia asupra lui Matty. Și-a amintit cum, la un moment dat, Matty s-a-ncăierat cu Gypo și cu Mike Forrester pe Lothian Road, iar el a trebuit să se ocupe de amândoi. Nu că asta a reprezentat vreo dificultate pentru el. Dar era vorba de principiu. Trebuia să-ți susții tovarășii. Îl făcuse pe Matty să plătească pentru lașitatea lui: fizic, prin bătăi, și social, cu o tonă de înjurături umilitoare. Acum își dădea seama că nu-l făcuse pe muist să plătească destul.

Doamna Connell se gândea la Matty ca la un băiețel. Toți băieții erau murdari, dar Matty fusese în mod special. Zgârcit cu-ncălțămintea, transformându-și hainele în zdrențe imediat. Prin urmare, nu a fost îngijorată când el a devenit punkist, în adolescență. Părea doar că făcea din necesitate o virtute. Matty fusese dintotdeauna punkist. Îi veni în minte un incident anume. Copil fiind, o însoțise să-și pună dinții falși. În autobuz, înapoi spre casă, ea se simțea foarte jenată. Matty ținuse cu tot dinadinsul să le spună tuturor din autobuz că mami a lui își pusese dinți falși. A fost un copil deosebit de iubitor. Îi pierzi, se gândi ea. După ce împlinesc șapte ani, nu mai sunt ai tăi. Apoi, când te obișnuiești cu situația, se întâmplă din nou la paisprezece. Se întâmplă ceva. Și atunci când mai e și heroina, nu mai sunt nici ai lor înșiși. Mai puțin Matty, mai multă heroină.

Sughița încet și ritmic, valiumul dozându-i durerea în răsuflări scurte, bolnăvicioase, în încercarea de a-i spulbera uraganul turbat de frică pură și nefericire din interior, pe care încerca în același timp să-l țină ascuns.

Anthony, fratele mai mic al lui Matty, se gândea la răzbunare. Răzbunare împotriva tuturor nenorociților care-l dărâmaseră pe fratele lui. Îi cunoștea, unii dintre ei aveau tupeul să fie astăzi aici. Murphy, Renton și Williamson. Găozarii ăștia jalnici, care se-nvârteau ca și când s-ar fi căcat cornete de-nghețată, ca și când ei știau ceva ce nu mai știa nimeni altcineva, când cu toții erau niște jeguri de drogați. Împotriva lor și a fețelor mai sinistre din spatele lor. Fratele lui, futu-i, naivul, prostul său frate, se înhăitase cu păduchii ăia.

Mintea lui Anthony se întoarse la întâmplarea cu Derek Sutherland, care îl bătuse rău de tot la calea ferată părăsită. Matty a aflat și s-a dus la Deek Sutherland, care era de aceeași vârstă cu Anthony, și cu doi ani mai mic decât el. Anthony își amintea cum a așteptat înflăcărat marea umilire a lui Deek Sutherland, din mâinile fratelui său. Până la urmă, Anthony a fost din nou cel umilit, de data asta indirect. A fost o lovitură aproape la fel de intensă ca aceea pe care-o primise el de la Deek Sutherland, uitându-se la vechiul său adversar, dominându-l aproape fără probleme și bătându-l măr pe fratele lui. Matty îl dezamăgise atunci. Îi dezamăgise pe toți din acel moment.

Micuța Lisa Connell era tristă că tati al ei se afla în cutia aia, dar o să aibă aripi ca un înger și o să meargă în rai. Bona ei plânsese când Lisa îi sugerase că asta s-ar putea întâmpla. Era ca și când ar fi dormit în cutia aia. Bona i-a spus

că acea cutie pleca spre rai. Lisa credea că îngerii aveau aripi și că zburau spre rai. Prea puțin o preocupa faptul că el nu ar putea zbura decât dacă i s-ar fi dat drumul din cutie. Cu toate astea, probabil că știau ei ce fac. Raiul suna bine. O să meargă într-o zi acolo, să-și vadă tatăl. Când venise să o vadă în Wester Hailes, de obicei el nu se simțea prea bine, așa că ea n-a avut voie să-i vorbească. Ar fi bine să meargă-n rai, să se joace cu el, cum obișnuiau când ea era foarte mică. În rai, lui o să-i fie din nou bine. Raiul va fi diferit de Wester Hailes.

Shirley o ținea strâns de mână pe fiica ei, și-i ciufulea buclele. Lisa părea să fie singura dovadă că viața lui Matty nu fusese una inutilă. Deși, uitându-te la copil, câțiva ar fi susținut că asta nu era o dovadă solidă. Totuși, Matty fusese tată doar cu numele. Preotul o enervase pe Shirley descriindu-l în felul ăla. Ea a fost și tată și mamă. Matty furnizase sperma, a venit de câteva ori să se joace cu Lisa, înainte s-o ia razna cu drogurile. Aia fusese singura lui contribuție.

El avusese dintotdeauna o slăbiciune, o incapacitate de a face față responsabilităților și, de asemenea, de a face față propriilor sentimente. Majoritatea junkiștilor pe care îi întâlnise ea erau niște romantici. Și Matty era. Lui Shirley îi plăcuse la nebunie chestia asta la el, îi plăcea când era deschis, tandru, iubitor și plin de viață. Dar niciodată n-a durat. Chiar și înainte de dava, îl mai apuca asprimea și amărăciunea. El obișnuia să-i scrie poeme de dragoste. Erau frumoase, poate nu într-un sens literar, dar prin puritatea incredibilă a sentimentelor minunate pe care i le transmiteau. Odată, i-a citit o poezie deosebit de drăguță, pe care i-o scrisese, și apoi a aruncat-o în foc. Printre lacrimi, l-a întrebat de ce făcuse

asta, pentru că flăcările păreau să fie simbolice. A fost cea mai dureroasă experiență prin care trecuse Shirley vreodată.

S-a întors cu spatele și-a examinat mizeria din apartament.

— Uită-te la asta. N-ar trebui să ai vise, trăind în felu-ăsta. Te păcălești doar, te chinuiești.

Ochii lui erau negri și goi. Cinismul lui molipsitor și disperarea i-au distrus lui Shirley speranța într-o viață mai bună. Odată a amenințat-o c-o lasă fără suflare, înainte ca ea să spună curajoasă: Ajunge.

2

— Mai încet, vă rog, domnilor, se ruga barmanul cu fața necăjită de nucleul de băutori serioși la care se redusese grupul de oameni îndoliați. Orele de beție stoică și de nostalgie visătoare izbucniră până la urmă în cântec. Se simțeau grozav cântând. Tensiunea îi părăsise. Barmanul era ignorat.

Rușine să-ți fie, Seamus O'Brien
Toate fetele din Dublin plâng după tine,
S-au săturat să le-nșeli, să le minți, cum îți vine,
Rușine să-ți fie, Seamus O'Brien!

— VĂ ROG! Faceți liniște! striga el. Micul hotel de fițe din Leith Links nu era obișnuit cu acest fel de comportament, mai ales în cursul săptămânii.

— Ce pula mea to' zice muie ăla? Avem dreptu să ne luăm rămas-bun de la un tovarăș, ce pula mea!

Begbie i-a aruncat o privire ca de animal de pradă.

— Hei, Franco.

Renton l-a apucat pe Begbie de umăr, dându-și seama de pericol, și-ncercând să-l aducă-ntr-o stare mai puțin agresivă.

— Ți-aduci aminte când tu, io și cu Matty am fost la Aintree, la națională?

— Da! Pula mea, clar mi-aduc aminte! Pula mea, i-am zis lu muie d-apare la teveu să-și fac-o labă. Cum îl chema pe muie?

— Levin Chegwin. Cheggers.

— Ăla e. Cheggers.

— Ăla de la teveu, gen? *Cheggers pune muzică pop*? Îl ții minte? întrebă Gav.

— Fix ăla, spuse Renton, în timp ce Franco îi zâmbea superior și îngăduitor, încurajându-l să continue povestea. Eram la națională, da? Muie ăsta de Cheggers face interviuri pentru City Radio Liverpool, tot debitând căcaturi ălora din mulțime, știi? Ei bine, vine la noi, și noi nu vrem, pula mea, să vorbim cu muistu, da-l știi pe Matty, ce se gândește el, pula mea, asta-i lumea vedetelor, și-ncepe cu ce mișto e să fii la Liverpool, Keith, și ne super distrăm, și rahaturi d-astea. După care, muie proastă ăsta, Cheggers sau cum pula mea-l cheamă pe muie, îi vâră microfonu lu Franco-n față. Renton arătă spre Begbie. Și muistu zice: Du-te-n pula mea să-ți faci o labă, bă muie! Cheggers s-a făcut roșu. Pe așa-zisa înregistrare live de la radio, au pauz-aia de trei secunde, ca să taie chesti-asta.

În timp ce ei râdeau, Begbie își justifică acțiunile.

— Păi, pula mea, eram acolo pentru cursă-n pula mea, nu ca să vorbim cu vreo muie proastă la radio-n pula mea.

Expresia lui era aceea a unui om de afaceri, sătul să mai fie agasat de media pentru interviuri.

Oricum, Franco-ar putea avea oricând ceva pe care să se-nfurie.

— Pula mea, Sick Boy-ar fi trebuit să fie-aicea. Matty-a fost tovarăşu lui, pula mea, anunţă el.

— E, da' e-n Franţa... cu gagic-aia, gen. Probabil că n-a putut să vină, frate, ştii... adică... Franţa, gen, observă Spud beat.

— Pula mea, nu-i nici o diferenţă. Dacă Rents şi cu Stevie-au venit de la Londra pentru asta, şi Sick Boy poa' să vină din Franţa, pula mea.

Simţurile lui Spud erau sever tocite de alcool. Prosteşte, a continuat disputa.

— Da, da, ăă... Franţa-i mai departe... vorbim aicea de sudu Franţei, gen. Ştii?

Begbie se uita sceptic la Spud. Era evident că mesajul nu ajunsese la el. Vorbea mai rar, mai ascuţit, şi un rânjet îi deforma gura sălbatică-ntr-o formă ciudată, sub ochii scânteietori.

— DACĂ RENTS ŞI CU STEVIE PO' SĂ VINĂ DIN LONDRA, PULA MEA, SICK BOY POA' SĂ VINĂ DIN FRANŢA, PULA MEA!

— Da... destul de corect. Ar fi trebuit să facă efortu. E-nmormântarea unui tovarăş, gen, ştii.

Spud credea că Partidului Conservator din Scoţia i-ar trebui vreo câţiva de-alde Begbie. Nu e vorba de care este mesajul, problema este doar comunicarea. Begbie e bun să transmită mesaju.

Stevie resimţea puternic partida. Nu mai era obişnuit cu genul ăsta de lucruri. Franco îşi aruncă un braţ în jurul lui şi celălalt în jurul lui Renton.

— Pula mea-mi pare bine să vă văd din nou, bă, muie. P-amândoi, pula mea. Stevie, vreau s-ai în pula mea grijă de muistu-ăsta la Londra, se-ntoarse spre Renton. Dac-o iei p-acelaşi drum ca Matty, pula mea, te-aranjez io. Ascultă tu ce zice Franco-aicea, pula mea.

— Dac-o iau p-acelaşi drum ca Matty, n-o să mai ai ce s-aranjezi.

— Pula mea, asta s-o crezi tu. Îţi dezgrop cadavru şi ţi-l duc în şuturi pân' la Leith Walk, pula mea. Mă-nţelegi?

— E bine să ştiu că-ţi pasă, Frank.

— Bine'nţeles că-mi pasă, pula mea. Îţi susţii tovarăşii. Nu-i aşa, Nelly?

— Ce? se-ntoarse Nelly încet, beat.

— Tocmai îi zic lu muie ăsta că-ţi susţii tovarăşii.

— Ba bine că nu, pula mea.

Spud şi cu Alison stăteau de vorbă. Renton se furişă de lângă Franco, să li se alăture. Franco îl ţinea pe Stevie, etalându-i-l lui Nelly ca pe un trofeu, spunându-i ce muist de treabă era.

Spud se-ntoarse spre Renton:

— Tocmai ce-i ziceam lu Ali că asta-i ceva greu, toată asta, gen, frate. Am fo' la prea multe-n-mormântări pentr-un tip de vârsta mea, gen. Mă-ntreb care-i următoru.

Renton se-nfioră.

— Cel puţin o să fim pregătiţi, oricine-ar fi, pula mea. Dac-ar da ăştia diplome la pierderi grele, pula mea, acum-aş fi doctorand.

La ora închiderii au ieşit în noaptea rece, îndreptându-se spre casa lui Begbie, cu ceva de mâncare la pachet. Deja îşi petrecuseră douăsprezece ore bând şi făcând pe cunoscătorii despre viaţa şi motivaţiile lui Matty. De fapt, au realizat cei mai analitici dintre ei, cu toată perspicacitatea lor adunată şi calculată, nu prea reuşeau să desluşească deloc acest puzzle nemilos.

Nu erau mai înţelepţi acum decât la început.

Dileme pe bune[1] nr. 1

— Hai, ia un pic din asta, e-n regulă, spune ea, întinzând jointu spre mine.

Cum pula mea am ajuns aicea? Ar fi trebuit s-ajung acas', să mă schimb, după care să mă uit la teve sau să merg în oraș la Princess Diana. E vina lu Mick, a lu ș-a lui una-mică-după-muncă.

Acuma nu mă simt în largu meu aicea, încă la costum și cravată, stând în apartamentu-ăsta confortabil, printre tipi cu blugi și tricou, care se cred niște varzomani mai mari decât sunt. Măscăricii de weekend sunt așa, vai-de-steaua-lor.

— Lasă-l în pace, Paula, spune femeia pe care-am cunoscut-o la pub.

Chiar încearcă să-mi intre-n pantaloni, cu disperarea-aia așa de evidentă pe care-o poți întâlni în genul ăsta de medii londoneze. Probabil că va reuși, în ciuda faptului că oricând merg la baie sau încerc să mă gândesc cum arată, nu pot să-mi fac nici măcar o imagine aproximativă. Genu-ăsta sunt niște pizde stresante; niște nenorocite de plastic. Nu poți decât să le fuți, să iei de la ele, după care să pleci. Chiar îți dau impresia c-ar fi dezamăgite dac-ai face altceva. Acuma vorbesc ca Sick Boy, da' atitudinea lui își are locu-n unele momente, care sunt aici și acum.

— Noo, hai, domnu Costum și Cravată. Pun pariu că n-ai băgat niciodat-așa ceva.

---

1. *Straight*, în original. Termenul se folosește atât cu sensul de *adevărat*, *pe bune*, cât și cu cel de *abstinent*, *fără droguri*.

Îmi sorb vodca și-o studiez pe tipă. E bronzată zdravăn și-are-un păr bine pieptănat, da' asta mai degrabă-i accentuează decât să-i atenueze aeru-m-bătrânit și nesănătos. Arunc un ochi : altă muistă proastă care vrea să s-afirme. Cimitirele-s pline de d-astea.

Iau jointu, pufăi și i-l dau înapoi.

— Iarbă, cu ceva opiu-n ea, nu? întreb. De fapt, miroase-a marfă bună.

— Da... spune ea, puțin jenată.

Mă uit din nou la jointu care-ardea în mâna ei. Încerc să simt ceva. Orice. Ceea ce caut, de fapt, e demonu, tipu cel rău, nebunu dinăuntru care-mi oprește creieru, care-mi pune în mișcare mâna spre joint, jointu spre buze și trage și trage ca un aspirator. Nu iese la joacă. Poate că nu mai locuiește-aici. N-a mai rămas decât găozaru de-la-nouă-la-cinci.

— Cred c-am să refuz generoasa voastră ofertă. Puteți să ziceți că-s labagiu, da' mereu am fost un pic nervos în preajma drogurilor. Știu vreo câțiva oameni care-au fost cu ele și care-au avut greutăți.

Ea se uită atent la mine, părând să bănuiască că ceea ce nu spun e mai important. Clar se simte un pic tâmpă, se ridică și pleacă.

— Ești nebun, chiar ești, râde prea tare femeia pe care-am cunoscut-o la pub, cum pula mea a zis c-o cheamă.

Mi-e dor de Kelly, care s-a-ntors în Scoția. Kelly avea un râs drăguț.

Adevăru e că faza cu drogurile mi se pare-acum-așa o labă; chiar dac-acuma sunt, de fapt, mult mai plictisitor decât eram atunci când băgam dava. Faza e, genu-ăsta de plictiseală e nou pentru mine și deci nu-i chiar așa de anostă pe cât pare. O s-o mai duc așa un pic. Doar un picuț.

Masa în oraș

O, Doamne, poți să-ți dai seama; o să fie iar una din nopțile-alea. Prefer să fie-aglomerat, da' când e mort așa, timpu o lălăie. Și nici o șansă de bacșiș. Rahat!

Aproape că nu e nimeni la bar. Andy stă c-un aer plictisit și citește *Evening News*. Graham e-n bucătărie, pregătind o mâncare, care speră că va fi mâncată. Mă sprijin de bar, simțindu-mă tare obosită. Am de dat un eseu dimineață, pentru cursu de filozofie. E pe moralitate: dacă e relativă sau absolută și-n care-mprejurări etcetera, etcetera. Mă deprimă să mă gândesc la el. Odată ce ies din tură, o să stau toată noaptea să-l scriu. E prea mult.

Nu mi-e dor de Londra, da' mi-e dor de Mark... un pic. Bine, poate mai mult decât un pic, da' nu atât de mult cât credeam. El spunea că dacă voiam să merg la facultate, aș putea să merg la Londra, la fel de bine ca și-acasă. Când i-am spus că nu era ușor să trăiești nicăieri cu o bursă, iar la Londra era imposibil, aritmetic imposibil, el mi-a spus că făcea bani frumoși și c-o să ne descurcăm bine. Când i-am zis că nu voiam să fiu întreținută, ca și când el e marele pește, și io, curva deșteaptă, el a spus că n-o să fie-așa. Oricum, io m-am întors, el a rămas, și nu cred că vreunu dintre noi regretă pe bune. Mark poate fi afectuos, da' nu prea pare să aibă nevoie de oameni. Am stat cu el șase luni și nu cred că-l cunosc cu-adevărat. Uneori simt că io căutam prea mult și că sunt mult mai puține în el care să iasă la suprafață.

Patru tipi intră-n restaurant, beţi, evident. Demenţă. Unu-mi pare vag cunoscut. Cre' că poate l-am văzut la Universitate.

— Două sticle cu cel mai bun pişşş... pe care-l aveţi... şi o masă de patru... bolboroseşte el. Îmi dau seama după accentu, îmbrăcămintea şi purtarea lor că-s englezi de mijloc, din clasa de-mijloc-sus. Oraşu e plin de genu-ăsta de colonişti albi, care tocma s-au întors de la Londra! Înainte găseai la Universitate Geordies[1] şi Scoursers[2] şi Brummies şi Cockneys, acuma-i locu de joacă pentru de-alde rataţii ăia de la Oxbridge, din din comitate, amestecaţi cu câţiva tipi de la şcoala comercială din Edinburgh, reprezentând Scoţia.

Le zâmbesc. Trebuie să nu mai am ideile astea preconcepute şi să-nvăţ să-i tratez pe oameni ca pe nişte oameni. E influenţa lu Mark, prejudecăţile lui sunt contagioase, pulărău dement. Se aşază.

Unu spune:

— Cum spui la o tipă care-arată bine, în Scoţia?

Altu se repede:

— Turistă!

Vorbesc foarte tare. Muişti tupeişti.

După care unu spune, arătând în direcţia mea:

— Deşi nu ştiu. Io p-asta n-aş da-o afară din pat.

Bă, pulă. Pizda mă-tii de pulă proastă.

Fierb toată, încercând să mă prefac că n-am auzit remarc-aia. Nu-mi pot permite să pierd slujb-asta. Am nevoie de banii ăştia. N-am bani; nici facultate, nici diplomă. Vreau diplom-aia. Pizda mă-sii, chiar o vreau mai mult decât orice.

---

1. Locuitori din zona Tyneside şi din fostele zone miniere din Northumberland, Anglia.
2. Locuitori din oraşul Liverpool.

În timp ce ei studiază meniul, unu dintre tipi, un labagiu brunet și slăbănog, c-o mutră lungă, îmi zâmbește libidinos.

— Ce 'aci, dragă? spune el, c-un accent cockney prefăcut.

Înțeleg că e ceva la modă pentru bogați, să facă asta din când în când. Doamne, vreau să-i spun păduchelui s-o lase baltă, pizda mă-sii. N-am nevoie de rahatu-ăsta... ba am.

— Hai, arată-ne-un zâmbet, fetițo! spune un tip mai gras c-o voce tunătoare, insinuantă.

Vocea unei averi arogante, ignorante, necondiționate, necontaminate de sensibilitate sau intelect. Încerc să zâmbesc condescendent, dar am mușchii paralizați. Ce bine, futu-i.

E un coșmar să le iau comanda. Sunt absorbiți în discuții despre cariere; tranzacțiile la bursă, relațiile publice și legea companiilor par să fie cele mai populare, printre încercări de-a mă lua întâmplător peste picior și de a mă umili. Păduchele-ăla slăbănog chiar mă-ntreabă la ce oră termin, dar io-l ignor, în timp ce ceilalți scot chiote și bat în masă ca la tobe. Termin de luat comanda, simțindu-mă nimicită și devalorizată, și plec spre bucătărie.

Tremur toată de furie, întrebându-mă cât timp mai pot controla asta, dorindu-mi ca Louise sau Marisa să fie astă-seară pe tură, ca să mai am o femeie cu care să vorbesc.

— Nu po' să-i dai pe găozarii-ăștia-afară, pizda mamii lor? mă răstesc la Graham.

— E o afacere. Clientu are-ntotdeauna dreptate, chiar dacă-i un cap de pulă.

Îmi amintesc de Mark, care mi-a povestit de când a lucrat el la Salonul Calul Anului, la Wembley, făcând catering cu Sick Boy, într-o vară, cu ani în urmă. Mereu spunea că puterea

e la chelneri; niciodată să nu te pui c-un chelner. Are dreptate, bine'nțeles. Acuma e timpu să folosesc putere-aia.

Sunt chiar la mijlocu unei perioade nasoale de ciclu și mă simt așa terminată toată, secată. Mă duc la toaletă să-mi schimb tamponu, împachetându-l pe cel folosit, care e plin de secreții, în hârtie igienică.

Unu dintre infecții-ăștia bogați și imperialiști au comandat supă; supa noastră fițoasă cu roșii și portocale. Cum Graham e ocupat să prepare felurile principale, iau tamponu plin de sânge și-l înmoi, ca pe-un plic de ceai, în primu castron de supă. Câteva fire negricioase de țesut uterin plutesc în supă, înainte să se dizolve. Amestec sănătos.

Duc la masă cele două aperitive cu paté și cele două supe, asigurându-mă că distrusu-ăla slăbănog și gelat o ia pe cea dreasă. Unu din grup, un tip cu barbă șatenă și fenomenal de urât, cu dinți proeminenți, le spune ălora de la masă, din nou foarte tare, despre ce groaznic e-n Hawaii.

— La dracu, e prea cald. Nu că mă deranjează căldura, doar că nu-i ca aia bogată, arzătoare, din California de Sud. Locu-ăsta-i al dracu de umed, transpiri ca porcu tot timpu. Și de asemenea te agasează mereu jegoșii-ăia de țărani care vor să-ți vândă tinichelele lor ridicole.

— Mai adu vin! tună irascibil la mine pulă ăla șaten.

Mă-ntorc la baie și umplu o cratiță cu urină. Am o problemă cu cistita, mai ales în perioada ciclului. Pișatu meu are un aspect stătut, tulbure, care sugerează o infecție a tractului urinar.

Diluez carafa de vin cu pișatu meu; arată un pic tulbure, da-s așa de loviți, că n-or să observe.

Deșert un sfert din vinu din carafă-n chiuvetă, turnând deasupra pișatu meu *de résistance*.

Mai torn niște pișat și pe pește. Are-aceeași culoare și consistență cu sosurile-n care-i marinat. Demență!

Pulă ăștia mănâncă și beau totu fără măcar să observe.

E greu să te caci p-o bucată de ziar la toaletă; buda-i mică și e greu să te-așezi pe vine. Mai e și Graham care strigă ceva. Reușesc să fac un răhățel apos, pe care-l iau și-l amestec cu niște frișcă-n robotu de bucătărie, și înglobez mizeria rezultată în sos de ciocolată, încălzind-o-ntr-o tigaie. O torn peste profiteroluri. Arată tocmai bune de mâncat. Prea tare!

Mă simt încărcată cu o putere teribilă, savurându-le, de fapt, insultele. Acuma e mult mai ușor să continui să zâmbesc. Infectu-ăla gras a tras totuși paiu cel scurt: înghețata lui e ornată cu urme de otravă de șoareci măcinată. Sper că Graham nu dă de belea. Sper să nu se-nchidă restaurantu.

În eseul meu, mă gândesc acum că va trebui să susțin că, în unele-mprejurări, moralitatea e relativă. Asta dacă e să fiu sinceră cu mine. Totuși, asta nu e viziunea lui Dr. Lamont, așa că s-ar putea să rămân la absolutizare, ca să-i intru-n grații și să iau note mari.

E prea tare.

Trainspotting[1] la Gara Centrală din Leith

Orașu pare sinistru și străin, în timp ce-l străbat pe jos, de la Waverly. Doi tipi țipă unu la altu sub arcada de la Carlton Road, de lângă magazia Poștei. Sau poate că muiștii țipă de fapt la mine. Ce mai loc și moment pentr-o bătaie. Da' o fi vreunu bun? Grăbesc pasu – ceea ce nu-i ușor, cu rucsacu-ăsta greu – și-o iau spre Leith Street. Ce pula mea-i asta? Mari muiști. Pula mea, o să...

Pula mea, o să merg mai departe. Repede. Când ajung la Parcul Copiilor, gălăgia făcută de muiștii-ăia e-nlocuită de trăncăneala laudativă a grupurilor de muiști din clasa de mijloc, care ies cu toții de la operă: *Carmen*. Unii dintre ei merg la restaurantele din partea de sus de la Walk, unde-au fost făcute rezervări. Io mă plimb. Tot drumu e la vale.

Trec pe lângă vechea mea casă de pe Montgomery Street, după aia pe lângă fosta zonă unde băgam droguri de pe Albert Street, care-acuma-i renovată și ferchezuită. O mașină de poliție dă drumu frenetic la sirenă-n timp ce-accelerează-n

---

1. Hobby axat în jurul pasiunii pentru trenuri și căi ferate. Cei care îl practică (*trainspotter*-ii), urmăresc activitatea fiecărei locomotive și garnituri, luând, eventual, notițe, pentru a le monitoriza mai riguros. Motivațiile acestui hobby sunt legate fie de interesul pentru mecanismele respective, fie de nostalgia după epocile în care trenul constituia mijlocul principal de transport, fie de o simbolistică a călătoriei. În argou, acest termen desemnează persoanele excentrice și plictisitoare.

jos, spre Walk. Trei tipi ies împleticindu-se dintr-un pub și intră-ntr-un magazin de chinezoi. Unu dintre muiști vrea să dea ochii cu mine. Mârlanii-ăștia s-aruncă la cel mai mic pretext de-ai pune pe alții să le facă treaba. Din nou, vechea și discreta mărire-a pasului.

În termeni de probabilitate, cu cât mergi mai departe pe Leith Walk la or-asta din noapte, cu-atât e mai probabil să ți se spargă fața. Într-un mod pervers, mă simt mai în siguranță pe măsură ce-naintez. E Leith. Bănuiesc c-asta-nseamn-acas'.

Aud sunete-nfundate și mă uit pe alee-asta, cre' că duce-n curtea unui constructor. Îl văd pe Premiu Doi borând o grămadă de fiere. Îl aștept discret să s-adune, înainte să-i vorbesc.

— Rab. Ești bine, frate?

Se-ntoarce și se-mpleticește, 'ncercând să se concentreze-asupra mea, când pleoapele lui grele nu vor decât să se prăbușească. La fel ca obloanele de oțel de la magazinu asiatic deschis până târziu, de peste drum.

Premiu Doi spune ceva care sună cam așa:

— Hei, Rents, sănătos tun... bă muie... După care fața i se schimbă oarecum și spune:

— ... futu-te să te fut de muist... las' că-ți arăt io, bă, muie...

Merge înainte clătinându-se și se leagănă spre mine. Chiar și cu rucsac, tot reușesc să mă dau înapoi destul de rapid, și muistu prost se izbește de perete, după care se bălăbănește pe spate, căzând în cur.

Îl ajut să se ridice și el debiteaz-o grămadă de rahaturi, pe care nu le-nțeleg, da' măcar acuma e mai pasiv.

Cum îmi pun brațu-n juru lui ca să-l ajut să meargă, dementu se prăbușește ca un pachet de cărți, cu neajutorarea dobândită pe care-o au

toți bețivii cronici, lăsându-se cu totul pe mine. Tre' să-mi dau jos rucsacu, să-l susțin pe muist, să-l țin să nu cadă și să ia un alt premiu doi de la trotuar. E inutil.

Trece un taxi pe Walk, îi fac semn și-l bag pe Premiu Doi în spate. Taximetristu nu pare prea mulțumit, da-i dau una de cinci și-i spun:

— Lasă-l la Bowtow, prietene. Hawthornvale. De-acolo-și găsește el drumu.

Pân' la urmă, e perioada de petreceri. Muiștii ca Premiu Doi se potrivesc așa bine cu perioad-asta din an.

Am fost tentat să intru și io-n taxi cu Secks, să cobor la maică-mea, da' la Tommy Younger părea așa de ademenitor. Begbie acolo, atrăgând tuturor atenția, el și cu vreo câțiva mârlani, dintre care unu-mi pare cunoscut.

— Rents! Ce pula mea faci, mă, muie! De-abia ai venit de la Londra?

— Da, îi întind mâna și mă trage-nspre el, bătându-mă puternic pe spate. Tocma l-am băgat pe Premiu Doi într-un taxi, am spus.

— Și muie ăla. I-am spus să se care. A doua tâmpenie notabilă pe sear-asta. Muistu-i o mare problemă. E mai rău ca un junkist. Dacă n-ar fi fost Crăciun sau așa, l-aș fi-nvinețit io. Pula mea, am terminat-o cu el. Și cu asta basta, pula mea.

Begbie mă prezintă la muiștii din gașca lui. Ce-a făcut Premiu Doi ca să fie dat-afară din mulțime-aia, nici nu voiam să știu. Unu dintre muiști era tipu-ăla, Donnely, Puștiu de la Saughton, un dement pe care Mikey Forrester obișnuia să-l lingă-n cur. Se pare că muistu s-a săturat într-o zi de Forrester și l-a aranjat bine. Cu spitalizare. Nu i s-ar fi putut întâmpla unui tip mai de treabă.

Bebgie mă ia de-o parte și-și coboară vocea:

— Știi că Tommy e bolnav rău, pula mea?

— Da. Am auzit.

— Du-te să-l vezi pe muie cât ești aici.

— Da. Vreau să fac atsa.

— Foarte bine, pula mea. Tu și toată lume-ar trebui, pula mea. Pula mea, nu dau vina pe tine, Rents, îi zic asta lu Premiu Doi; pula mea, nu dau vina pe Rents pen' Tommy. Pula mea, e viața fiecăruia. Pula mea, așa i-am zis lu Premiu Doi.

După care Begbie-ncepe să-mi zică ce muist de treabă sunt, așteptând să zic și io la fel, ceea ce și fac, conștiincios.

Pentr-o vreme, mă comport ca un susținător pentru obișnuita umflare-a egoului lu Begbie, făcând pe tipu curat și spunându-le ălora niște povești clasice cu Begbie, care-l descriu pe muist ca un tip dur și un armăsar extraordinar. Întotdeauna pare mai autentic când vine de la altcineva. Apoi plecăm amândoi de la pub și ne-ndreptăm spre Walk. Io nu vreau decât să merg să pun capu jos la maică-mea, da' Cerșetoru insistă să mă-ntorc la el, să bem ceva.

Să merg pe Walk cu Begbie mă face să mă simt ca un prădător, nu ca o victimă, și-ncep să caut muiști la care să le umflu ochii, până ce-mi dau seama ce găozar patetic eram.

Mergem să ne pișăm la vechea Gară Centrală din centrul Walk, acuma un hangar sărăcăcios și pustiu, care va fi curând demolată și-nlocuită cu un supermarket și cu un centru de înot. Într-un fel, asta mă-ntristează, chiar dac-am fost prea mic să-mi amintesc dacă or fi fost vreodată trenuri acolo.

— Ce mai gar-a fost asta. Luai trenu d-aici spre orice direcție, pe vremuri, sau așa se zice,

spun io, uitându-mă cum pișatu aburind împroșca piatra rece.

— Dac-ar mai fi fost trenuri, pula mea, m-aș sui-ntr-unu, pula mea, să ies din bomb-asta, spuse Begbie.

Nu-i stătea-n caracter să vorbeasc-așa despre Leith. Avea tendința să-l romanțeze.

Un bețivan bătrân, la care se uitase Begbie, veni spre noi împleticindu-se, cu sticla de vin în mână. Mulți ca el foloseau locu-ăsta ca să bea și să doarmă.

— Care-i treaba, băieți? Trainspotting, nu? spune el, râzând necontrolat de propria glumă.

— Da. Așa e, spuse Begbie. După care pe sub mustață: pula mea de muist bătrân.

— Păi atunci vă las. Păstrați spiritu trainspotting.

A plecat legănându-se și bolboroselile lui gălăgioase de bețiv umpleau hambarul părăsit. Am observat că Begbie era cumințel și stingherit, într-un mod ciudat. Își pierduse interesu pentru mine.

Abia atuncea mi-am dat seama că mârlanu-ăla bătrân era taică-su lu Begbie.

Am fost tăcuți în drumu nostru spre casa lu Begbie, pân' ce-am dat d-un tip pe Duke Street. Begbie l-a lovit în față și a căzut. Tipu a aruncat o privire scurtă-n sus, înainte de a-ncerca să se strângă-ntr-o poziție de fetus. Begbie n-a zis decât „mare muist", în timp ce i-a cărat câteva picioare. Expresia pe care-a avut-o tipu uitându-se la Begbie a fost mai degrabă una de resemnare, decât de frică. Băiatu-nțelesese totu.

Nici măcar nu mi-a venit să intervin, măcar așa, simbolic. Până la urmă, Begbie s-a-ntors spre mine și a dat din cap spre direcția-n care

ne-ndreptam. L-am lăsat pe tip trântit pe trotuar și ne-am continuat drumu-n tăcere, fără ca măcar unu dintre noi să se uite-o dată înapoi.

Un exemplu de vrăjeală

Era prima oară când îl vedeam pe Johnny de la amputația lui. Nu știam în ce stare-o să-l găsesc pe muist. Ultima oară când îl văzusem, se umpluse de abcese și tot mai debita rahaturi cu plecarea la Bangkok.

Spre surpriza mea, muistu era exuberant, pentru cineva care și-a pierdut de curând un picior.

— Rents! Frate! Cum o duci?

— Nu rău, Johnny. Uite, îmi pare tare rău de picioru tău, frate.

A râs de-ngrijorarea mea.

— Promițătoarea carieră-n fotbal e-n pom. Totuși, pe Gary Mackay nu l-a oprit, nu?

Am zâmbit.

— Lebăda Albă n-o să stea prea mult pe banca de rezerve. Odată ce-am ieșit din scaunu-ăsta, mă-ntorc pe stradă. La pasăre-asta nu po' să-i tai aripile. O să-mi ia picioarele, da' n-o să-mi ia niciodată aripile.

Și-a strâns mâinile-n juru umerilor, ca s-arate unde i-ar fi fost aripile, dacă le-ar fi avut. Am impresia că el crede că are.

— *Aiciii-nu-te-poţi-schiiiiiimbbaaaa...*, cânta el.

Mă-ntreb pe ce era muistu. Ca şi când mi-ar fi citit gândurile, spuse:

— Tre să-ncerci ciclozina. Singură-i de căcat, da' să vezi dac-o amesteci cu metadonă; pfuaah, bă, muie! Cea mai tare chestie pe care-am avut-o vreodată. Inclusiv rahatu-ăla columbian pe care l-am avut în opzeş' patru. Ştiu că eşti curat acuma, da' vezi, dacă nu-ncerci altceva, 'ncearcă cocktailu-ăla.

— Crezi tu asta?

— Pula mea, e cel mai bun. O cunoşti pe Maica Stareţă, Rents. Cred în piaţa liberă când e vorba de droguri. Da' tre' să recunosc şi meritele NHS[1]. De când mi-am făcut ciotu-ăsta şi-am mers la terapie de recuperare, am început să cred că statu poate concura cu iniţiativa privată din industria noastră: e în stare să ofere un produs satisfăcător, la costuri scăzute pentru consumator. Metadona combinată cu ciclozina; îţi zic io, frate, să mă fut. Io doar cobor, îmi iau jeleurile de la clinică, după care caut nişte băieţi, să-mi dea ciclozină pe reţetă. Li se dă la amărâţii-ăia de muişti cu cancer, cu SIDA, gen. Un mic schimb, şi toţi muiştii-s mulţumiţi, pula mea.

Johnny-a rămas fără vene şi-a-nceput să-şi bage-n artere. N-a fost nevoie decât de câteva-nţepături ca să facă cangrenă. După care-a trebuit să-i taie picioru. Mă surprinde uitându-mă la ciotu bandajat; nu mă pot abţine.

— Ştiu la ce te gândeşti, bă, muie. Da' nu i-au tăiat lu Lebăda Albă picioru ăla din mijloc!

— Io nu..., protestez io, da' el îşi scoate pul-afară din boxeri.

---

1. National Health Service – Serviciul Naţional de Sănătate.

— Nu că mi-ar fi de mare folos, pula mea, râde el.

Observ că scula lui e acoperită de coji uscate, ceea ce indică faptu că se vindecă.

— Se pare că totuşi se usucă, Johnny, abcesele, gen.

— Da. Am încercat să mă rezum la metadonă şi ciclozină şi să nu-mi mai injectez. Am crezut atunci când am văzut ciotu, că mai aveam o şansă, un alt punct de acces, da' muistu de la spital zice: Las-o baltă. Înfige-ţi un ac acolo şi eşti terminat. Da' terapia de recuperare nu-i prea naşpa, totuşi. Strategia Lebedei Albe e să se facă mobil, să se lase şi să-nceapă să fac-afaceri cum trebe, mai mult pentru profit, decât pentru uz. Îşi trage betelia de la boxeri şi-şi bagă la loc chestia plină de cruste.

— Vrei să-ţi iei la revedere, frate, pula mea, sugerez io.

Muistu n-aude-un cuvânt din ce spun.

— Naaah, scopu e să strâng ceva finanţe, după care, Bangkok.

Poate că i s-a tăiat picioru, da' fantezia cu evadarea în Bangkok e încă intactă.

— Nu te supăra, zice el, nu vreau s-aştept până-ajung în Thailanda ca să mă fut. Asta-ţi face doz-asta redusă de rahat. Mi s-a sculat ieri când a venit asistenta să mă panseze. O băbătie şi-aşa, şi io stăteam cu mânuţa-ntinsă, poate, poate-mi pică ceva.

— Odată ce te pui în mişcare, Johnny... mă aventurez io încurajator.

— Păi, pula mea. Cine vrea să fut-un muist c-un singur picior? Va trebui să plătesc pentru asta; una mică pentru Lebăda Albă. Totuşi, cu gagicile e mai bine să plăteşti. Pula mea, ca să

păstrezi relația la nivel de afacere. Părea amărât. Tu o mai regulezi pe Kelly?

— Nu, ea s-a-ntors aici.

Nu mi-a plăcut felu-n care-a zis asta și lui nu i-a plăcut felu-n care-am răspuns.

— A venit într-o zi p-aici pizd-aia de Alison, spuse el, dezvăluindu-și motivul urii.

Ali și Kelly-s cele mai bune prietene.

— A, da?

— Ca să vadă monstruozitatea, dă el din cap spre ciotu bandajat.

— Hai, Johnny, că Ali n-ar putea să aibă atitudine-asta.

El râde din nou, căutându-și o Coca-Cola dietetică, decofeinizată, rupându-i inelul și luând o gură.

— Mai e-n frigider, îmi oferă el, arătând spre bucătărie. Dau din cap, negativ.

— Da, a venit aici într-o zi. Bine, acu vreo câteva săptămâni, cred. Io-i zic, o punem d-una mică, păp'șă? De dragu vremurilor bune, gen. Adică, măcar atâta putea să facă pentru Maica Stareță, Lebăda Albă, care, pula mea, a avut grijă de ea de multe ori. Și cățeaua insensibilă m-a refuzat, scutură el din cap dezgustat. Nu i-am pus-o niciodată lu curvuliț-aia, știi? Niciodată. Nici măcar atuncea când o cerea. Odată m-ar fi lăsat s-o fut în toate felurile, pentr-o doză.

— Destul de corect, am concluzionat io.

Era adevărat sau nu era?

Întotdeauna între mine și Ali a fost un pic de ostilitate. Nu prea știu de ce. Oricare-ar fi motivu, mi-e mai ușor să cred cele mai naspa chestii despre ea.

— Da' Lebăda Albă n-ar profita niciodată d-o demoazelă-n suferință, zâmbește el.

— Da, sigur, spun io, fără nici o convingere.

— Pe bune că nu, susține el strident. Păi n-am făcut asta, nu? Dovada existenței budincii stă-n faptu de a o mânca, pula mea.

— Da' doar pen' c-aveai dava-n coaie.

— U, u, u, începe el, atingându-și pieptu cu cutia de Cola. Lebăda Albă nu se folosește de tovarășii lui. Prima regulă de aur. Nici pentru dava, nici pentru nimica. Niciodată să nu pui la-ndoială integritatea Lebedei Albe sub aspectu-ăsta, Rents. Și-atunci n-aveam dava-n coaie. Aș fi putut să-i mănânc pizda pe pâine, dac-aș fi vrut. Chiar și când aveam dava-n coaie; aș fi putut s-o scot la produs. Pula mea, o bucățică ușoară. Aș fi putut s-o scot pe cățea pe Easter Road, c-o fustă scurtă și fără chiloți; să-i dau la muie, să-i astup gura, și s-o pun pe jos la buda din spatele-adăposturilor. Pula mea, mi-aș fi utilat casa, dacă Lebăda Albă ar fi stat afară, taxând cu cinci lire de căciulă. Să fi intrat numai coate-goale, și proporțiile tot ar fi fost astro-pula-nomice. Apoi la Tyney-n săptămâna următoare, să-i las pe toți muiștii-ăia infectați care țin cu Hearts, după ce și-au luat băieții doza.

Incredibil, da' Johnny încă n-a luat HIV, deși a fost implicat în crearea mai multor „poligoane de tragere" pentru junkiști decât Dl. Cadona. Are o teorie bizară, că numai ăia care țin cu Hearts iau HIV și ăia care țin cu Hib sunt imuni.

— Mi s-a făcut o înscenare. O slujbă de pensionare. Două săptămâni d-alea și-aș fi putut să fiu în Thailanda, cu câteva funduri orientale parcate pe fața mea. Da' n-am făcut-o; că nu poți să-ți folosești tovarășii.

— E greu să fii un om cu principii, Johnny, zâmbesc io.

Vreau să plec. N-aș mai suporta înc-o rundă din fanteziile cu aventuri orientale ale lu Johnny.

— Pula mea, să știi că e. Problema mea e că le-am uitat p-alea greșite. Fără compasiune-n afaceri, și cu toții suntem cunoștințe când vine vorba de legea dragonului. Da' acuma, nenorocitu milostiv care e Lebăda Albă, lasă să intervină prietenia. Și cum mă răsplătește curvuliț-aia egoistă? Îi cer să-mi fac-o muie mică, și-atât. Voia să mi-o facă ș-așa, din milă pentru picior, știi. Chiar am convins-o să-și pună mai mult fard și ruj, rezistent, gen, știi? Așa că mi-o scot. Se uită la bubele-alea care supurau și i se pune pata. Îi zic, nu-ți face griji, saliva-i un antiseptic natural.

— Așa se zice, recunosc io.

Continuă.

— Da. Și-ți mai zic ceva, Rents, noi am avut o idee bună-n șapte'șapte. Toate flegmele-alea pe care le-am dat. Să-necăm, pula mea, toată lumea-n salivă.

— Păcat că ne-am uscat cu toții, spun io, ridicându-mă să plec.

— Da, prea corect, spune Johnny Swan, mai liniștit acuma.

E timpu să dispar.

Iarna în West Granton

Tommy arată bine. E înfricoșător. Va muri. La un moment dat, între următoarele câteva săptămâni și următorii cinșpe ani, Tommy nu va mai fi. Sunt șanse ca și cu mine să se întâmple la fel. Diferența e că, în cazu lu Tommy, știm asta.

— E OK, Tommy? întreb io.

Arată așa de bine.

— Da, spune el.

Tommy stă pe un fotoliu jerpelit. Aerul miroase-a umezeală și-a gunoi care-ar fi trebuit dat afară acu o mie de ani.

— Cum te simți?

— Nu prea rău.

— Vrei să vorbești despre asta?

Trebe să-ntreb asta.

— Nu chiar, spune el, cum face de obicei.

Mă așez stingherit pe un scaun identic. E tare și are arcurile ieșite. Cu mulți ani în urmă, era scaunu vreunui muist bogat. Da' de cel puțin două decade e-n case sărace. Acuma a ajuns la Tommy.

Văd că de fapt Tommy n-arată prea bine. Lipsește ceva, o parte din el; ca și când ar fi un puzzle incomplet. E mai mult decât șoc sau depresie. E ca și cum o parte din Tommy e deja moartă, iar io jelesc după ea. Îmi dau acum seama că moartea e de obicei un proces, nu un eveniment. În general, oamenii mor gradat, din ce în ce mai mult. Putrezesc încet în aziluri și spitale sau în locuri de genu-ăsta.

Tommy nu poate ieși din West Granton. A dat-o-n bară cu maică-sa. Ăsta-i unu dintre

apartamentele-venă-varicoasă, numit așa din cauza crăpăturilor acoperite cu ipsos, care se-ntind peste tot. Tommy l-a luat prin hotline-ul consiliului. Cinșpe mii de oameni pe lista de așteptare și nu l-a vrut nimeni p-ăsta. E o-nchisoare. Da' nu e vina consiliului; guvernu i-a făcut să vândă toate casele bune, lăsând resturile pentru ăștia ca Tommy. Din punct de vedere politic, e foarte logic. Aici nu-i nici un vot pentru guvern, așa că de ce să te obosești să faci ceva pentru oamenii care nu te susțin? Din punct de vedere moral, e altceva. Da' ce-are-a face morala cu politica? Nu e vorba decât de mălai.

— Cum e la Londra? întreabă el.

— Nu-i rău, Tommy. De fapt, e la fel ca aici, știi.

— Da, pariez, spune el sarcastic.

NAȘPA era pictat pe ușa întărită bine cu placaj, cu litere mari, negre. De asemenea HIV și JUNKY. Puștii ăia nespălați ar tăbărî pe oricine. Încă nu i-a spus-o nimeni lu Tommy-n față. Tommy e un mare nenorocit, crede în ceea ce Begbie numește disciplina bâtei de baseball. Are și tovarăși duri, cum e Cerșetoru, și tovarăși nu-chiar-așa-de-tari, ca mine. Cu toate astea, Tommy va deveni mai vulnerabil la persecuție. Prietenii lui vor scădea la număr, pe măsură ce nevoia lui va crește. Matematica inversă sau perversă a vieții.

— Tu ți-ai făcut testu, spune el.

— Da.

— Curat?

— Da.

Tommy se uită la mine. E ca și când ar fi furios și rugător, în același timp.

— Tu ai luat mai mult ca mine. Și ai folosit la comun acele. P-ale lu Sick Boy, Keezbo, Raymie, Spud, Swanney... le-ai folosit p-ale lu Matty, ce

pula mea. Spune-mi că nu le-ai folosit niciodată p-ale lu Matty!

— N-am folosit niciodată la comun, Tommy. Toți muiștii spun asta, da' io n-am folosit niciodată la comun, nu în poligoane, cel puțin, i-am zis.

Ciudat, uitasem cu totu de Keezbo. Acuma e-nchis de vreo doi ani deja. Am tot vrut să merg să-l vizitez pe muist de mult. Da' știu că n-o s-ajung niciodată.

— Rahat! Muie! Pula mea, ai folosit!

Tommy se apleacă-n față. Începe să plângă. Îmi amintesc că mi-am zis: dacă-ncepe el, s-ar putea să-ncep și io. Nu simt decât o furie urâtă, sufocantă.

— N-am folosit niciodată la comun, scutur io din cap.

Se-așază înapoi și zâmbește pentru sine; nici măcar nu se uită la mine-n timp ce vorbește gânditor, de data asta fără amărăciune.

— E ciudat cum se rezolvă lucrurile, nu? Tu și cu Spud și cu Sick Boy și Swanney și-așa m-ați băgat în povestea cu H. Io stăteam la o băută cu Premiu Doi și cu Franco și râdeam de voi, ziceam că sunteți cei mai proști muiști din lume. După care m-am despărțit de Lizzy, ți-aduci aminte? Am venit la tine-acas'. Ți-am cerut o bilă. Mi-am zis, pula mea, o să-ncerc din toate-o dată. Și de-atunci am tot încercat-o câte o dată.

Mi-amintesc de asta. Hristoase, asta n-a fost decât cu câteva luni în urmă. Unii nenorociți sunt așa, mult mai predispuși la dependența de anumite droguri, decât alții. Ca Premiu Doi cu băutura. Tommy s-a luat de dava din răzbunare. Nici un muist nu prea poa' s-o controleze, da' io știu vreo câțiva, ca mine, care se adaptează. Io m-am lăsat deja de câteva ori. Să te lași și să

te-apuci din nou e ca mersu la-nchisoare. De fiecare dată când intri-n pușcărie, probabilitatea ca tu să te eliberezi vreodată de stilu-ăla de viață scade. La fel e și de fiecare dată când te-ntorci la dava. Îți scazi șansele de a putea vreodată să trăiești fără. Io am fost ăla care l-a-ncurajat pe Tommy să-și facă prima doză, doar pen' c-aveam marf-acolo? Posibil. Probabil. Cât de vinovat mă făcea asta? Destul de vinovat.

— Chiar îmi pare rău, Tommy.

— Pula mea, nu știu ce să fac, Mark. Ce-o să mă fac?

Pur și simplu stau acolo, cu capu un pic plecat. Am vrut să-i spun lu Tommy: Continuă-ți viața. E to' ce po' să faci. Ai grijă de tine. S-ar putea să nu se agraveze. Uită-te la Davie Mitchell. Davie e unu dintre cei mai buni tovarăși ai lu Tommy. Are HIV și n-a luat niciodată dava-n viața lui. Totuși Davie e ok. Duce-o viață normală, bine, o viață normală cum duc toți muiștii pe care-i știu.

Da' știu că Tommy nu-și permite să-și încălzeasc-apartamentu-ăsta. El nu e Davie Mitchell, ca să nu zic Derek Jarman. Tommy nu se poate băga-ntr-o bulă, nu poa' să stea la căldură, să mănânce mâncare bună și proaspătă, să-și mențină mintea stimulată de noi provocări. El n-o să trăiască cinci sau zece sau cinșpe ani pân' să fie lovit de pneumonie sau cancer.

Tommy nu va ieși din iarna de la West Granton.

— Îmi pare rău, frate. Chiar îmi pare rău, tot repet io.

— Ai ceva marfă? întreabă el, ridicându-și capu și uitându-se fix la mine.

— Acuma-s curat, Tommy. Când îi spun asta, nici măcar nu rânjește.

— Atuncea dă-mi niște bani. Aștept să vină după chirie.

Mă scotocesc prin buzunare și scot două bancnote mototolite de cinci. Mă gândesc la-nmormântarea lu Matty. Sunt șanse ca următoarea să fie-a lu Tommy și, pula mea, nu poa' să facă nimeni nimica. Mai ales io.

Ia banii. Ochii noștri se-ntâlnesc și-ntre noi apare-o scânteie. E ceva ce nu pot defini, da' e ceva foarte plăcut. Durează doar o secundă; după care dispare.

Un soldat scoțian

Johnny Swan își examinează capul tuns periuță în oglinda de la baie. Părul lui lung, îmbâcsit, fusese tuns cu câteva săptămâni în urmă. Acum trebuia să scape de claia asta din bărbie. Când ai un singur picior, bărbieritul e o pacoste, iar Johnny nu-și prea recăpătase echilibrul. Oricum, după câteva cicatrice, i-a reușit o încercare acceptabilă. Era hotărât să nu se mai întoarcă niciodată în scaunul ăla cu rotile, ăsta era lucru sigur.

— Înapoi la treabă, își spune, studiindu-și fața în oglindă. Johnny arăta curat. Nu era un sentiment plăcut, iar procesul îi cauzase ceva chinuială; dar oamenii se așteaptă la etaloane

de la un fost soldat. Începe să fluiere o melodie din *Un soldat scoțian*; îngăduindu-și și mai mult, îi adresează imaginii lui un salut ceremonios, de regiment.

Bandajul de pe ciotul lui îi dă lui Johnny un motiv de îngrijorare. Arată jegos. Doamna Harvey, asistenta comunitară, vine astăzi să-l schimbe, negreșit cu câteva cuvinte elegante despre igiena personală.

Își examinează piciorul întreg. N-a fost niciodată cel mai bun din cele două. Genunchiul ăla era șubred în urma unui incident fotbalistic de acum mulți ani. Și va deveni și mai șubred, fiind singurul susținător al greutății lui. Johnny se gândește că ar fi trebuit să-și injecteze în artera din picioru ăsta; să-l lase p-ăsta să devină muistu cangrenos, care să fie ciopârțit de chirurg. Blestemul de a fi dreptaci, reflectează el.

Afară, pe străzile reci, se leagănă și se-mpleticește spre Gara Waverly. Fiecare pas este unul nemilos. Durerea nu vine din extremitatea ciotului, ci pare că se află în tot corpul; în orice caz, cele două tablete de metadonă și barbituricele pe care le-a înghițit o mai atenuează. Johnny își stabilește tabăra la ieșirea din Market Street. Pe bucata lui mare de carton scrie cu litere negre:

VETERAN LA FALKLANDS[1] – MI-AM PIERDUT PICIORUL PENTRU ȚARĂ. VĂ ROG, AJUTAȚI-MĂ.

Un junkist, Silver, Johnny nu-i știe numele adevărat, se apropie de el cu mișcări în reluare.

— Ai ceva dava, Swanney? întreabă.

— Nu se-ntâmplă nimic, frate. Vine Raymie sâmbătă, sau aș-am auzit.

---

1. Război purtat în 1982 între Argentina și Regatul Unit, pentru Insulele Malvine.

— Sâmbătă nu-i bine, gâfâie Silver. Pula mea, am o maimuță-n spate, care vrea de mâncare.

— Lebăda Albă e om de afaceri, Silver, arată Johnny spre el. Dac-ar avea marfă de vânzare, ast-ar face.

Silver pare deprimat. O manta neagră, jegoasă atârnă neglijent pe carnea lui cenușie, atrofiată.

— Mi-am dat gata rețeta de metadonă, afirmă el, fără să caute sau să aștepte compasiune. După care în ochii lui morți apare o ușoară licărire.

— Hei, Swanney, scoți ceva mălai din asta?

— O ușă se-nchide, alta se deschide, zâmbește Johnny, cu dinții putrezindu-i în gură. Scot mai mulți biștari din asta decât dacă vând. Acuma te rog să mă scuzi, Silver, tre' să-mi câștig pâine-aicea, pula mea. Un soldat cinstit ca mine nu poa' să fie văzut vorbind cu junkiști. Ne mai vedem.

Silver abia dacă aude comentariul lui, darămite să se mai și supere.

— Păi atuncea o să merg la clinică. Poate-mi vinde vreun muist o tabletă.

— *Au revoir*, îi strigă Johnny în urmă.

Face o afacere stabilă. Unii îi aruncă pe furiș monede în pălărie. Alții, nemulțumiți de amestecul mizeriei în viețile lor, se întorc cu spatele sau se uită cu fermitate înainte. Femeile dau mai mult decât bărbații; tinerii, mai mult decât bătrânii; oamenii care par să aibă mijloace mai modeste se pare că sunt mai generoși decât cei care par avuți.

În pălărie aterizează una de cinci.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, mulțumește Johnny.

— Ba deloc, spune un tip de vârstă mijlocie, vă suntem datori, băieți. Trebuie să fie groaznic să-nduri pierdere-asta așa de tânăr.

— N-am nici un regret. Nu-ţi poţi permite să te amărăşti, prietene. Oricum, asta-i filozofia mea. Îmi iubesc ţara; şi-aş face-o din nou. Pe lângă asta, io mă consider unu dintre norocoşi; io m-am întors. Am pierdut nişte tovarăşi buni în bătălia de la Goose Green, îţi zic io.

Johnny îşi ia o privire sticloasă şi absentă; aproape credea şi el. Se întoarse spre bărbat.

— Totuşi, să-ntâlnesc oameni ca tine, care-şi amintesc, cărora le pasă; asta face să merite osteneala.

— Noroc, spuse bărbatul, înainte de a se întoarce şi a urca treptele spre Market Street.

— Pula mea de muist dement, murmură Johnny, scuturându-şi capul plecat, fiindcă accese de râs îi încreţesc faţa.

După două ore, face 26,789 £. Nu merge rău şi e muncă uşoară. Johnny e bun să aştepte; nici măcar Căile Ferate Britanice într-o zi proastă nu-i puteau distruge karma de junkist. Oricum, abstinenţa dă semne de crudele ei intenţii, printr-o febră ca de gheaţă, care-i determină pulsul să ceară o porţie şi porii să secrete o transpiraţie abundentă, toxică. Tocmai se pregăteşte să strângă şi să plece, când o femeie subţire, fragilă, se apropie de el.

— Ai fost soldat în Armata Regală, fiule? Şi Brian al meu a fost, Brian Laidlaw.

— E, la marină, doamnă. Johnny scutură din umeri.

— Brian nu s-a mai întors, Dumnezeu să-l aibă-n pază. Avea douăş' unu de ani. Băieţelu meu. Un băieţel bun ş-aşa.

Ochii femeii se umplu cu lacrimi. Vocea îi scade într-un şuierat concentrat, care, prin neputinţa lui, îţi stârneşte şi mai mult mila.

— Ştii, fiule, o s-o urăsc pe Thatcher aia pân-o să mor. Nu trece-o zi fără s-o blestem.

Îşi desface geanta, scoţând o bancnotă de douăzeci de lire şi i-o strecoară-n mână lui Johnny.

— Uite, fiule. E tot ce am, da' vreau să-i iei.

Izbucneşte-ntr-un sughiţ şi aproape că pleacă clătinându-se; de parcă ar fi fost înjunghiată.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, strigă Johnny Swan după ea. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe Scoţienii din Armata Regală.

Apoi îşi freacă palmele, la gândul de a mai adăuga nişte ciclozină la metadona pe care o avea deja. Cocktail psiho-meti: biletul lui spre vremuri mai bune, micul lui paradis privat pe care neiniţiaţii îl dispreţuiesc, fără să poată vreodată concepe extazul lui. Albo are o grămadă de ciclozină, prescrisă pentru cancerul lui. Johnny o să-şi viziteze prietenul bolnav în după-amiaza asta. Albo are nevoie de jeleurile lui Johnny, cum Johnny are nevoie de demenţia lui. O coincidenţă reciprocă de dorinţe. Da, Dumnezeu să-i binecuvânteze pe Scoţienii Armatei Regale, şi Dumnezeu să binecuvânteze NHS.

Exit

Din stație-n stație

E o noapte urâtă şi mohorâtă. Nori jegoşi atârnă pe cer, aşteptând să-şi scuipe încărcătura întunecată peste cetăţenii amestecaţi de dedesubt, pentru a enşpea oară de dis-de-dimineaţă. Aglomeraţia din staţia de autobuz e ca un birou de Siguranţă Socială întors cu fundu-n sus şi-mbibat cu ulei. O mulţime de tineri care trăiesc vise mari pe bugete mici stau posomorâţi la coadă în staţia spre Londra. Singura cale mai ieftină e cu ia-mă, nene.

Autobuzul a venit din Aberdeen, cu oprire la Dundee. Begbie îşi verifică biletele de rezervare a locului, după care-şi fixează privirea răuvoitoare asupra oamenilor aflaţi deja în autobuz. Întorcându-se, se uită la rucsacul Adidas de la picioarele lui.

Renton, fără să-l poată auzi Begbie, se întoarce către Spud şi dă din cap spre prietenul lor crispat.

— Muistu-ăsta tot speră ca cineva să ne fi ocupat locurile, ca să aibă motiv să facă scandal.

Spud zâmbeşte şi-şi ridică sprâncenele. Uitându-te la el, se gândeşte Renton, n-ai ghici

niciodată cât de mare e miza. Asta e cea mare, fără-ndoială. Avusese nevoie de injecția aia, ca să-și calmeze nervii. Fusese prima de luni de zile.

Begbie se întoarce, plin de draci, și le-arată o grimasă furioasă, ca și cum ar simți lipsa lor de respect.

— Unde pula mea e Sick Boy?

— Ăă, io-s total pierdut, gen, ridică Spud din umeri.

— O să fie aici, spune Renton, dând din cap spre geanta Adidas. Acolo ai douăzeci la sută din marfa lui.

Asta a declanșat un atac de paranoia.

— Vorbește mai încet, pula mea de dement! îi zice Begbie printre dinți lui Renton. Se uită în jur, holbându-se la ceilalți pasageri, simțind nevoia disperată ca doar unu, unu singur, să dea ochii cu el, ca să-i ofere o țintă pentru a-și dezlănțui furia care amenință să-l copleșească și să fută consecințele.

Nu. Trebuia să se controleze. Era prea mult la mijloc. Totul era la mijloc.

Totuși, nu se uita nimeni la Begbie. Cei care nu-l ignoră simt vibrațiile pe care le transmite. Folosesc acest talent special pe care îl au oamenii: să spună că nebunii sunt invizibili. Nici măcar tovarășii lui nu vor să dea ochii cu el. Renton și-a tras peste ochi șapca lui verde de baseball. Spud, care poartă o eșarfă de fotbal cu Republica Irlandeză, o urmărește pe o tipă cu rucsac, blondă, care tocmai și-a dat jos sacul pentru a-i oferi o vedere a blugilor ei strânși pe cur. Premiu Doi, care stă puțin separat de ceilalți, bea cu îndârjire; protejând bagajul voluminos înghesuit la picioarele lui în două pungi de plastic.

Dincolo de mulțime, în spatele magherniței care se intitula pub, Sick Boy vorbește cu o fată

pe care o cheamă Molly. E prostituată şi seropozitivă. Uneori o arde pe lângă staţie noaptea, căutând clienţi. Molly se îndrăgostise de Sick Boy de când s-au lins într-o discotecă slinoasă din Leith, cu câteva săptămâni în urmă. Sick Boy îi ţinuse o teorie la beţie despre transmiterea HIV şi, ca să o ilustreze, îşi petrecuse mare parte din noapte sărutând-o. Mai târziu, a avut o cădere psihică puternică, spălându-se pe dinţi de zece ori înainte de a suporta o noapte de insomnie, plină de anxietate.

Sick Boy îi văzuse pe prietenii lui din spatele pubului. O să-i facă pe nenorociţi să-l aştepte. Vrea să se asigure că nu apar gaborii înainte să urce în autobuz. Dacă se întâmplă asta, muiştii nenorociţi pot merge singuri.

— Împrumută-mi zece lire, păp'şă, îi cere lui Molly, fără să uite că are trei mii jumate în conţinutul sacului Adidas. Oricum, alea sunt bunuri. Ăsta e cash, care e mereu o problemă.

— Uite.

Felul în care Molly îşi scoate geanta, fără a pune întrebări, aproape că-l emoţionează pe Sick Boy. Apoi, cu ceva amărăciune, observă ce sănătos e portofelul ei şi înjură în gând că nu a cerut douăzeci.

— Noroc, păpuşă... OK, mai bine plec şi te las cu ai tăi.

Fumul semnalizează plecarea. Îi ciufuleşte buclele şi-o sărută; de data asta însă doar o atingere ironică pe obraz.

— Sună-mă când te-ntorci, Simon, strigă ea în urma lui, privindu-i corpul subţire, dar puternic cum se-ndepărtează de ea.

El se întoarce.

— Numa să-ncerci să mă opreşti, numa să-ncerci. Ai grijă de tine-acuma.

Îi face cu ochiul și-i trimite un zâmbet larg, care-i topește inima, înainte de a-și vedea de drum.

— Pula mea de curvuliță distrusă, mormăie el pe sub mustață, cu fața încremenindu-i într-o furie plină de dispreț.

Molly era o amatoare, nici pe departe atât de cinică pentru jocul în care a intrat. O mare victimă, se gândește el, cu un amestec ciudat de compasiune și batjocură. Dă colțul și se alătură celorlalți, întorcându-și capul dintr-o parte-n alta, încercând să detecteze prezența poliției.

Nu e amuzat de ce se întâmplă când se pregătesc să se suie în autobuz. Begbie îl înjură pentru întârziere. Întotdeauna trebuia să ai grijă cu dementul ăla, iar dat fiind fapul că, de data asta, miza era așa de mare, părea și mai turbat ca de obicei. Își aminti de planurile violente pe care le clocise Begbie, întâmplător, la petrecerea improvizată de noaptea trecută. Temperamentul lui îi putea trimite pe toți la închisoare pe viață. Premiu Doi era într-o stare avansată de ebrietate ; era de așteptat. Pe de altă parte, cine știe ce-i debitase gura aia spartă de bețivan înainte să ajungă aici? Dacă nu-și aduce aminte unde este acum, cum pula mea să te-aștepți să-și amintească ce spune? Pula mea, asta-i o învârteală dubioasă, reflectează el, lăsându-se pătruns de un fior de spaimă.

Ce-l mănâncă totuși cel mai tare pe Sick Boy e starea lui Renton și-a lui Spud. Era foarte evident că erau blană. Era ca și când nenorociții-ăștia o s-o dea-n bară. Renton, care acuma era curat de o perioadă foarte mare de timp, dinainte de a-și lăsa slujba de la Londra și de a se-ntoarce, n-a putut rezista heroinei columbiene pure, de care le făcuse rost Seeker. Era ceva adevărat, susținuse el, o bilă d-aia unică-n viața

unui junkist din Edinburgh, obișnuit cu heroină pakistaneză ieftină. Spud, ca-ntotdeauna, se băgase și el.

Ăsta era Spud. Abilitatea lui de a transforma fără nici un efort cele mai nevinovate distracții în infracțiuni l-a uimit dintotdeauna pe Sick Boy. Chiar și-n burta maică-sii, ar fi trebuit să-l definești pe Spud nu atât ca pe un fetus, cât ca pe un ansamblu de sedative și probleme de personalitate. Probabil că le-ar fi adus poliția pe cap și spărgând o solniță de la Micul Bucătar. Lasă-l pe Begbie, se gândește el cu amărăciune, dacă e să fie vreun muist care să strice aranjamentul, Spud o să fie ăla.

Sick Boy se uită aspru la Premiu Doi ; porecla-i venea de la fantezia lui, alimentată de alcool, cum că ar putea să se bată și de la rezultatele dezastruoase aferente. Sportul lui Premiu Doi nu fusese boxul, ci fotbalul. A fost un elev scoțian de renume internațional, de un remarcabil talent, care, la vârsta de șaisprezece ani, a plecat în sud, la Manchester United. În acel moment, avea deja o problemă embrionară cu băutura. Unul dintre miracolele neelucidate ale fotbalului a fost cum reușise Premiu Doi să smulgă doi ani de la club, înainte să fie expediat înapoi în Scoția. Filozofia standard era că Premiu Doi și-a irosit un mare talent. Sick Boy a înțeles, oricum, și mai crudul adevăr. Premiu Doi era o mare de disperare ; vorbind despre viața lui în ansamblu, talentul său fotbalistic era mai degrabă o deviere frivolă, decât un blestem nemilos al alcoolismului.

Se suie-n autobuz, Renton și Spud mișcându-se în reluare, așa cum fac toți davaiștii. Sunt la fel de dezorientați de desfășurarea lucrurilor, pe cât sunt de drog. Se aflau acolo, dând marea lovitură și mergând la Paris, să ia o pauză. Nu

trebuia decât să schimbe heroina în cash, lucru care fusese aranjat de Andreas la Londra. Totuşi, Sick Boy i-a salutat ca pe o chiuvetă de vase murdare. Era cu siguranţă într-o stare proastă şi credea că lucrurile naşpa din viaţă trebuie împărţite.

Urcându-se în autobuz, Sick Boy aude o voce strigându-l.

— Simon.

— Nu curv-aia din nou, înjură el printre dinţi, înainte s-o observe pe o fată mai tânără.

Strigă :

— Ocupă-mi locu, Franco, vin imediat.

Aşezându-se pe locul lui, Begbie simte ură, amestecată cu ceva mai mult decât un acces de gelozie, văzând cum o tânără cu glugă albastră dă mâna cu Sick Boy.

— Muistu-ăsta, cu vrăjeala lui la pizde, o să ne fută pe toţi ! urlă el la Renton, care arăta ca-n transă.

Begbie încearcă să distingă forma fetei prin hanorac. O admirase mai devreme. Îşi imaginează ce i-ar plăcea să-i facă. Observă că faţa ei e chiar mai drăguţă fără machiaj. Îi e greu să se concentreze la Sick Boy, dar Begbie îi vede gura şi ochii larg deschişi, cu o sinceritate disimulată. Begbie devine din ce în ce mai neliniştit, până când e gata să se ridice pur şi simplu şi să-l târască pe Sick Boy în autobuz. Ridicându-se de pe scaun, îl vede pe Sick Boy întorcându-se în maşină şi holbându-se trist pe fereastră.

Stau în spatele autobuzului, lângă toaleta plină de chimicale, care miroase deja a pişat împrăştiat. Premiu Doi s-a-nghesuit pe locul din spate, cu rucsac cu tot. Spud şi Renton stau în faţa lui, cu Begbie şi Sick Boy înaintea lor.

— Aia era fata lu Tam McGregor, nu-i aşa, Sick Boy? Faţa lui Renton îi surâde idiot prin spaţiul dintre tetiere.

— Da.

— Tot te mai deranjează? întreabă Begbie.

— Lu muie i s-a pus pata pen' c-am futut-o pe curva de fi-sa. Între timp, el le ademenește pe toate minorele care beau în clubu lui de căcat. Pula mea de ipocrit.

— Am auzit că te-a scos afară de la Fiddlers. Mi-au zis ăia că te-ai căcat pe tine, își bate joc de el Begbie.

— Ete pula! Cin' ți-a zis asta? Muistu mi-a zis: dacă te-atingi c-un deget de fi-mea... Și io i-am zis: C-un deget? Mă fut cu ea de luni de zile, bă, muie!

Renton scoate un zâmbet superior subtil auzind asta, iar Premiu Doi, care n-a prea auzit, râde zgomotos. Deocamdată nu-i suficient de murat ca să renunțe la formalitățile contactului social. Spud n-a zis nimic, dar face o grimasă, fiindcă strânsoarea ca de menghină a abstinenței îi cuprinde puternic oasele fragile.

Begbie nu e convins că Sick Boy-ar avea coaie să se pună cu McGregor.

— Rahat. Pula mea, nu te-ai încurca tu cu muistu-ăla.

— Dă-te-n pula mea. Jimmy Busby era cu mine. Muistu-ăla de McGregor se cacă pe el în fața lui Bomba-Buzz. E căcat pe el când e vorba de toți Cashy. Ultimu lucru pe care-l vrea e să-i vin-o trupă din Familie să se-ncaiere-n clubu lui.

— Jimmy Busby... da' ăla nu e dur așa. E un muist căcăcios. Io l-am aranjat pe dement la Dean. Ți-aduci aminte, Rents? Rents! Ți-aduci aminte când l-am trosnit pe muistu-ăla de Busby?

Begbie aruncă o privirie peste scaun, căutând sprijin, dar Renton începe să se simtă ca Spud. Un tremur îi contorsionează corpul și-l lovește o greață urâtă. Nu poate decât să dea neconvingător

din cap, nicidecum să facă relatarea amănunțită pe care-o vrea Begbie.

— Ast-a fost cu ani în urmă. Acuma n-ai mai face-o, îl contrazice Sick Boy.

— Cine pula mea n-ar face-o? Ă? Crezi că n-aș face-o, ce pula mea? Pula mea de dement ce ești! îl provoacă Begbie agresiv.

— Oricum, e numai rahat, contracarează Sick Boy supus, folosindu-și una din tacticile clasice. Dacă nu poți câștiga partea subtilă a unei polemici, atunci fă-i de rahat contextul.

— Muistu știe să nu s-amestece, pula mea, spune Begbie, mârâind încet.

Sick Boy nu răspunde, știind că aia era o amenințare indirectă, îndreptată spre el, în absența lui Busby. Își dă seama că întinsese coarda.

Fața lui Spud Murphy este lipită de fereastră. Stă cufundat într-o suferință tăcută, cu apele curgând de pe el și simțind că oasele i se macină unul de altul. Sick Boy se întoarce către Begbie, întrezărind posibilitatea de a găsi un punct comun.

— Și muiștii-ăștia, bă, Franco, dă el din cap, arătând în spate, au zis c-o să fie curați. Mincinoși nenorociți. Să ne fută pe toți.

Tonul lui e un amestec de dezgust și autocompătimire, ca și când s-ar fi resemnat cu faptul că soarta lui în viață este aceea de a i se sabota toate mișcările de niște proști fără voință, pe care e destul de ghinionist să fie nevoit să-i numească prieteni.

În orice caz, Sick Boy nu reușește să atingă coarda empatiei lui Begbie, căruia atitudinea lui îi displace chiar mai mult decât comportamentul lui Renton și-al lui Spud.

— Nu mai jeli atâta-n pula mea. Ai fost și tu așa de-o mie de ori, pula mea.

— N-am mai fost de mult. Muiștii-ăștia proști n-o să se maturizeze niciodată.

— Ș-atuncea n-o să mai vrei, pula mea, nici un speed, nu? îl tachină Begbie, mângâind niște granule sărate dintr-o folie de aluminiu.

Sick Boy chiar ar vrea acuma niște Billy Whizz[1], ca să mai scurteze călătoria asta oribilă. Oricum, e terminat dac-o să se roage de Begbie. Stă uitându-se fix în față, scuturând ușor din cap și bolborosind pe sub mustață, agitația dureroasă pe care o simte în stomac forțându-i mintea să treacă în revistă durere nesoluționată după durere nesoluționată. După care se ridică și merge să-și ia o cutie de McEwan's Export din grămada lui Premiu Doi.

— Ți-am zis io să-ți iei proviziile tale! Fața lui Premiu Doi semăna cu aceea a unei păsări urâte ale cărei ouă sunt sub amenințarea unui prădător la pândă.

— O cutie doar, bă, muist zgârcit ce ești! Ce pula mea! Sick Boy se lovește cu mâna peste frunte, exasperat.

Premiu Doi îi întinde ezitant o cutie, pe care, până la urmă, Sick Boy nu o poate bea. Nu a mâncat nimic de multă vreme și lichidul îi cade greu și scârbos în mațele sensibile.

În spatele lui, alunecarea lui Renton prin suferințele abstinenței continuă cu repeziciune. Știe că trebuie să acționeze. Asta înseamnă că trebuie să-l lase baltă pe Spud. Oricum, în afaceri nu era loc pentru compasiune și cu atât mai mult în aceasta. Întorcându-se spre partenerul său, spune:

— Frate, am un ditamai pietroiu-n cur, pula mea. Tre' să stau ceva timp la budă.

---

1. Personajul din benzile desenate englezești *The Beano*. De asemenea, este și termenul argotic folosit pentru amfetamine, inclusiv pentru *speed*.

Spud se trezeşte la viaţă pentru o clipă.

— Doar n-ai ceva la tine, nu?

— Dă-te-n pula mea, se răsteşte Renton convingător.

Spud se întoarce şi iarăşi se lichefiază chinuit pe fereastră.

Renton intră la toaletă şi încuie uşa. Şterge pişatu de pe marginea cadrului de aluminiu. Nu igiena îl preocupă, ci doar evitarea unei senzaţii de umed pe pielea de găină.

Pe chiuveta micuţă îşi aşază lingura, seringa, acul şi tampoanele de vată. Scoate din buzunar un pacheţel cu o pulbere alb-maronie, deşartă silitor conţinutul în preţuitul lui tacâm. Trage 5 mililitri de apă în seringă şi o împinge încet în lingură, având grijă să nu verse granulele. Mâinile lui tremurânde se încordează de concentrarea pe care doar prepararea drogului o poate da. Punând sub lingură flacăra de la bricheta de plastic Benidorm, amestecă depunerile încăpăţânate cu acul, până obţine o soluţie injectabilă.

Autobuzul se hurducăie puternic, dar Renton e pe fază; echilibrul lui de junkist se ajusta, ca un radar, la fiecare denivelare şi curbă de pe A1. Nu risipeşte nici o picătură-n timp ce înmoaie tamponul de vată în lingură.

Băgând acul în lingură, trage înapoi în butoiaş lichidul de culoarea ruginei. Îşi scoate cureaua, înjurând că ţintele se prindeau în găicile pantalonilor. O smuceşte violent, simţindu-se de parcă i se amestecau măruntaiele. Strângându-şi cureaua în jurul braţului, chiar sub bicepsul firav, îşi înfige dinţii îngălbeniţi în bucata de piele, ca s-o ţină strânsă. Muşchii gâtului i se încordează cât timp îşi menţine poziţia, căutând cu bătăi răbdătoare, cercetătoare, o venă proeminentă sănătoasă.

O scurtă licărire de șovăire îi sclipește într-un cotlon al minții, dar este nemilos stinsă de un spasm chinuitor, care îi convulsionează corpul bolnav. Bagă acul, uitându-se cum carnea fragedă face loc oțelului care pătrunde adânc. Împinge puțin pistonul, doar pentru o fracțiune de secundă, înainte să-l tragă la loc, pentru a umple rezervorul cu sânge. După care scapă de presiunea curelei și-și bagă totul în venă. Își dă capul pe spate și savurează doza. Stă acolo un timp, minute sau ore, înainte să se ridice și să se privească în oglindă.

— Pula mea, ești bestial, observă el, sărutându-și reflexia.

Simte suprafața rece de sticlă pe buzele lui fierbinți. Se întoarce și-și lipește obrazul de sticlă, după care o linge. Apoi se dă înapoi și-și potrivește trăsăturile într-o mască forțată de suferință. Spud o să fie cu ochii pe el de cum o să deschidă ușa. Trebuie să reușească să se poarte ca și când i-ar fi rău, ceea ce nu va fi ușor.

Premiu Doi a băut ca să-nving-o mahmureală paralizantă și acum trece prin ceea ce ar putea fi descris ca cel de-al doilea val, dacă starea lui constantă de ebrietate și abstinență nu ar fi făcut ca acest termen să devină superfluu. Begbie, dându-și seama că nu au fost controlați nici de poliția din Lothian, nici de Poliția Vamală, de gabori, e mult mai relaxat. Victoria era la orizont. Spud trage un pui de somn agitat, de junkist. Renton se simte mult mai însuflețit. Chiar și Sick Boy se prinde că lucrurile merg bine și se destinde.

Echilibrul fragil este spulberat când Sick Boy și Renton încep să se certe în legtură cu meritele lui Lou Reed dinainte și după Velvet Underground. Sick Boy este, în mod atipic, redus la tăcere de atacul violent al lui Renton.

— Nu, nu... scutură el ușor din cap și se-ntoarce, golit de inspirație pentru a-i contracara argumentele lui Renton.

Renton furase mantia de indignare pe care îi plăcea lui Sick Boy să o poarte la asemenea ocazii.

Savurând capitularea adversarului, Renton își trage înapoi capul, cu distincție și aroganță; încrucișându-și mâinile cu un gest de beligeranță triumfătoare, așa cum îl văzuse odată pe Mussolini, într-un vechi reportaj de știri.

Sick Boy se mulțumește să-i analizeze pe ceilalți pasageri. În fața lui se află două mătușici, care se tot uită din când în când în jur, cu expresii dezaprobatoare și făcând referințe croncănitoare la adresa „limbajului". Ele au, observă el, un miros de bătrânică, de pișat și transpirație, parțial acoperit de straturile de talc stătut.

Vizavi de el stă un cuplu supraponderal, cu geci de fâș. Nenorociții cu fâșuri sunt o rasă aparte, se gândește el caustic. Pula mea, ar trebui să fie exterminați. Pe Sick Boy îl surprindea că Begbie nu avea un fâș în garderoba lui. Odată ce-au pus mâna pe mălai, crede c-o să-i facă cinste nenorocitului cu unul, așa, la șto. În plus, se hotărăște să-l cadorisească pe Begbie cu un pui de pit-bull american. Chiar dacă Begbie l-ar neglija, n-ar muri de foame cu copilul în casă.

Totuși, printre toți mărăcinii din autobuz, se afla și un trandafir. Ochii lui Sick Boy încetează să-i mai cerceteze critic pe ceilalți pasageri când observă o tipă cu șuvițe blonde și rucsac. Stă singură, în fața cuplului cu fâșuri.

Renton e pus pe drăcii și-și scoate bricheta Benidorm, începând să-i ardă coada lui Sick Boy.

Părul trosnește și încă un miros neplăcut se amestecă printre celelalte din spatele autobuzului. Sick Boy, dându-și seama de ce se întâmplă, sare de pe scaun.

— Dă-te-n pula mea! urlă el, repezindu-se la Renton. Muiști imaturi! zice el printre dinți, în timp ce râsul lui Begbie, Premiu Doi și Renton îl ridiculizează, răsunând în tot autobuzul.

Totuși, intervenția lui Renton îi oferă lui Sick Boy scuza, de care nu prea are nevoie, de a-i părăsi și de a se alătura tipei cu rucsac. Își scoate tricoul cu *Italienii o fac mai bine*, expunându-și un tors atletic și bronzat. Mama lui Sick Boy e italiancă, dar el poartă tricoul nu atât pentru a se mândri cu originile, ci pentru a-i enerva pe ceilalți cu pretențiile lui. Își ia geanta și cotrobăie prin ea. Are acolo un tricou cu *Ziua Mandela*, care era destul de corect politic și destul de tare, dar prea *mainstream*, prea suna a slogan. Mai rău, era fumat. Simțea că Mandela s-ar dovedi doar un alt muist boșorog și plictisitor odată ce toată lumea s-a obișnuit cu faptul că a ieșit din închisoare. N-a fost nevoie decât să arunce o privire fugitivă celui cu *F.C. Hibernian-Combatanții Europeni*, ca să-l pună la loc. Și Sandinistas[1] erau destul de *passés* acuma. S-a hotărât pentru un tricou Fall care cel puțin avea meritul de a fi alb și îi va scoate cel mai bine în evidență bronzul corsican. Punându-și-l, s-a dus și s-a strecurat pe locul de lângă femeie.

— Scuză-mă. Îmi pare rău, dar va trebui să te deranjez. Comportamentul tovarășilor mei de călătorie e puțin cam imatur pentru gustul meu.

---

1. Frontul Național de Eliberare Sandinistas, partid de stânga din Nicaragua, care a fost la conducere din 1979 până în 1990.

Renton observă, cu un amestec de admirație și dezgust, metamorfozarea lui Sick Boy dintr-un distrus în bărbatul ideal al acestei femei. Modularea vocii și accentul se schimbă subtil. O expresie interesată, serioasă îi apare pe față în timp ce-i adresează întrebări seducătoare noii sale interlocutoare. Renton sare ca ars când îl aude pe Sick Boy spunând:

— Da, și io sunt mai degrabă un împătimit al jazz-ului.

— Sick Boy-a dat lovitura, observă el, întorcându-se spre Begbie.

— Pula mea, io-s foarte mulțumit pentru muie, spuse Begbie cu amărăciune. Măcar nu-i mai văd mutr-aia strâmbă de muist. Pula mea de muist prost, n-a făcut altceva decât să-i umble gur-aia, pula mea, de când ne-am văzut cu el.

— Toți suntem un pic stresați, Franco. E miză mare. Ș-azi noapte-am băgat tot speedu-ăla. Toată lumea devine cam para.

— Pula mea, să nu-ncepi să-i ții partea lu muistu-ăla. Pula mea, are nevoie d-o lecție de bune maniere, mârlanu-ăla. Poate că-n curând o să ia una. Pula mea, nu te costă nimica să ai maniere.

Vehemența lui Begbie față de Sick Boy nu e alimentată atât de gelozie, cât de indignarea față de plecarea lui; îi e dor să stea lângă cineva. Acuma simte un mare impuls de la speed. Prin minte îi trec imagini după imagini, pe care Begbie le consideră prea tari, pentru a nu le împărtăși. Are nevoie de cineva cu care să vorbească. Renton observă semnele pericolului. În spatele lui, Premiu Doi sforăie tare. Begbie n-ar scoate prea multe de la el.

Renton își trage șapca de baseball peste ochi, înghiontindu-l imediat pe Spud, să se trezească.

— Dormi, Rents? întreabă Begbie.

— Mmmmm... murmură Renton.

— Spud?

— Ce? face Spud, irascibil.

A fost o greşeală. Begbie se-ntoarce de pe locul lui; cu mâinile aşezate pe genunchi, îl agaţă pe Spud şi-ncepe să repete o poveste spusă de multe ori.

— ... şi-s deasupra ei, ştii, o fut, gen, pula mea, a luat-o razna şi strigă şi io mă gândesc, bă, să-mi fut una, pula mea de vacă-mpuţită, asta-i pe val, gen, da' mă-mpinge şi-i curge sânge din pizdă, gen, ca şi când ar fi în săptămâna aia, şi io vreau să-i zic, nu mă deranjează, mai ales nu la ce futai am tras, pula mea, dacă-ţi zic. Oricum, pula mea, se dovedeşte că pizda tocmai avorta, atunci ş-acolo.

— Da.

— Da, şi-ţi mai zic io ţie ceva, ce pula mea; ţi-am zis atuncea când io şi cu Shaun am agăţat două pipiţe la Oblomov, gen?

— Da... geme Spud şoptit, simţindu-şi faţa ca un tub cu raze catodice care implodează cu încetinitorul.

Autocarul opreşte la service. În timp ce lui Spud asta îi oferă pauza de care avea mare nevoie, Premiu Doi nu e mulţumit. D-abia îl luase somnul şi luminile puternice ale autobuzului se aprind, desprinzându-l nemilos din uitarea lui confortabilă. Se trezeşte dezorientat, într-o amorţeală alcoolică; ochi uimiţi, incapabili să focalizeze, urechi ţiuitoare asaltate de o cacofonie de voci nedeslușite, o gură căscată şi uscată, incapabilă să se închidă. Instinctiv, ia o cutie purpurie de Tennent's Super Lager, lăsând lichidul greţos să acţioneze ca un înlocuitor de salivă.

Își târâie picioarele pe pasarela suspendată a autostrăzii, chinuiți de frig, de oboseală și de drogurile din corpurile lor. Excepție face Sick Boy, care valsează-ncrezător în fața lor, cu tipa cu rucsac.

În bufetul de prost gust de la Trust House Forte, Begbie îl apucă pe Sick Boy de un braț și-l scoate din rând.

— Pula mea, să n-o jefuiești pe gagic-aia. Pula mea, nu vrem să mișune p-aicea poliția, după câteva sute de lire din mălaiu de vacanță la niște studenți, pula mea. Nu când avem la noi echivalentu-n dava la op'șpe mii de lire.

— Ce pula mea, mă crezi fraier? se răstește Sick Boy, înfuriat, da-n același timp mărturisindu-și că Begbie-i adusese aminte la timp.

Se linsese cu femeia, dar ochii lui holbați de cameleon scanau frenetic, încercând să-și dea seama unde avea dosiți banii. Vizita la cafenea fusese șansa lui. Oricum, Begbie avea dreptate, nu era momentu pentr-o mișcare ca aia. Nu poți să te încrezi în instincte, reflectă Sick Boy.

Se desparte de Begbie, într-o proastă dispoziție afectată, alăturându-se prietenei lui la rând.

După asta, Sick Boy începe să-și piardă interesul pentru femeie. Îi e greu să-și mențină un nivel acceptabil de concentrare la poveștile ei entuziaste despre plecarea în Spania timp de opt luni, înainte de a-și fi luat diploma în drept la Universitatea Southampton. El ia adresa hotelului din Londra unde stă ea, observând cu dispreț că pare să fie unul ieftin din King's Cross, și nu unul dintr-o zonă mai salubrizată din West End, unde i-ar plăcea s-o ardă pentru o zi-două. Era extrem de încrezător că ar pune-o de-un futai cu femeia asta, odată ce afacerea cu Andreas e rezolvată.

Până la urmă, autobuzul o ia spre ghetourile din nordul Londrei. Sick Boy privește nostalgic cum trec pe lângă Swiss Cottage, întrebându-se dacă o femeie pe care o știa încă mai lucra la bar. Fără-ndoială că nu, se gândește el. Șase luni e destul de mult în spatele unui bar dintr-un pub din Londra. Chiar și așa devreme, autobuzul e nevoit să se târască atunci când ajunge în centrul Londrei, și îi ia deprimant de mult până să ajungă la stația Victoria.

Coboară ca niște obiecte de ceramică sparte, răsturnate dintr-o cutie. Se naște o dezbatere dacă să meargă la metrou și să ia un tren pe Linia Victoria până la Parcul Finsbury sau să ia un taxi. Se hotărăsc că un taxi e mai bine decât să se fâțâie prin Londra cu așa multă dava.

Se înghesuie într-un taxi Hacney, spunându-i șoferului vorbăreț că merg la concertul cu Pogues, care va avea loc într-un cort din Parcul Finsbury. Era acoperirea ideală, dat fiind faptul că și plănuiau să meargă la concert, combinând plăcerea cu afacerile, înainte să plece la Paris, într-o mică vacanță. Taxiul aproape că o ia înapoi pe unde venise autobuzul, înainte de a opri la hotelul lui Andreas, care are vedere la parc.

Andreas, care provenea dintr-o familie greco-londoneză, moștenise hotelul la moartea tatălui său. Pe vremea tatălui său, hotelul găzduia mai ales familii rămase fără case, în regim de urgență. Consiliile locale aveau responsabilitatea de a găsi cazare pe termen scurt pentru oamenii în această condiție, și cum districtul Parcului Finsbury era împărțit în trei cartiere londoneze, Hackney, Harringey și Islington, afacerea mersese bine. În orice caz, când a preluat hotelul, Andreas a văzut că ar fi putut s-o facă și mai

profitabilă, ca centru de-ntâlnire pentru afaceriștii londonezi. Neatingând vârfurile de top de pe piață la care țintea, a creat un adăpost sigur pentru un număr mic de prostituate. Tipii din clasa de mijloc din oraș admirau discreția, curățenia și siguranța stabilimentului.

Sick Boy și Andreas ajunseseră să se cunoască ieșind amândoi cu aceeași femeie, pe care ambii o vrăjiseră. S-au înțeles instantaneu și-au făcut împreună câteva mânării, în principal mici șmecherii cu asigurări și fraudă de carduri bancare. La preluarea hotelului, Andreas începuse să se îndepărteze de Sick Boy, hotărând că acuma el era într-o ligă mai tare. Oricum, Sick Boy îl contactase pentru un munte de heroină pe care pusese mâna. Andreas suferea de blestemul unei fantezii periculoase, eterne: anume că poate s-o ardă cu tot felu de șmecheri, ca să-și umfle ego-ul, dar fără să plătească taxa de participare. Prețul pe care Andreas l-a plătit a fost să-i combine pe Pete Gilbert și consorțiul din Edinburgh.

Gilbert era un profesionist care lucra în afacerile cu droguri de multă vreme. Cumpăra și vindea orice. Pentru el, era doar o afacere, și refuza să facă diferența între așa ceva și orice altă activitate antreprenorială. Intervenția statului sub forma poliției și judecătoriei nu constituia decât unul dintre riscurile unei afaceri. În orice caz, era un risc care merita să fie asumat, luând în considerare profitul baban. Om obișnuit din clasa de mijloc, Gilbert putea, prin natura contactelor sale și prin capitalul său de risc, să procure droguri, să le păstreze, să le împartă și să le vândă distribuitorilor mai mici.

Imediat, Gilbert îi ginește pe scoțieni ca fiind niște amatori distruși, care-au dat peste-o afacere mare. Oricum, este impresionat de calitatea mărfii

lor. Le oferă 15.000£, fiind gata să ridice până la 17.000£. Ei vor 20.000£, pregătiți să nu coboare mai mult de 18.000£. Afacerea se face cu 16.000£. Gilbert va scoate cel puțin 60.000£ odată ce marfa e împărțită și distribuită.

I se pare obositor să negocieze cu niște rataţi distruși de pe partea greșită a graniței. Mai bine-ar trata cu persoana care le-a vândut-o. Dacă furnizorul lor a fost atât de disperat să dea o marfă așa de bună pe mâna unei șleahte de distruși, atunci chiar că nu le-avea cu afacerile. Gilbert l-ar fi putut fraieri de bani buni.

Mai mult decât obositor, era periculos. În ciuda asigurărilor contrare pe care le dădeau ei, ar fi imposibil, hotărî el, ca o adunătură de scoțieni să poată fi *vreodată* discreți. Era mai mult decât probabil ca poliția să le fi pus coadă. Din acest motiv, are afară în mașină doi tipi cu experiență, care stau cu ochii cât cepele. În ciuda rezervelor lui, și-a cultivat noii parteneri de afaceri. Oricine-ar fi așa disperat să le dea o dată marfa asta, ar putea fi atât de fraier încât s-o mai facă o dată.

Afacerea odată încheiată, Spud și Premiu Doi merg în Soho[1] să sărbătorească. Sunt nou-veniții tipici, atrași de suprafața aia ca niște copii de magazinul cu jucării. Sick Boy și Begbie se duc la ceea ce se dovedește a fi un meci competitiv de biliard la Sir George Robey, cu doi tipi irlandezi cu care fac echipă. Obișnuiți ai Londrei, dispreţuiesc fascinația prietenilor lor pentru Soho.

---

1. Zonă din Londra, situată în West End, cunoscută pentru multitudinea de obiective turistice cu care se învecinează, dar și pentru activitatea economică și comercială intensă, care face din această zonă una dintre cele mai scumpe din Londra.

— N-o să vadă decât șepcile de plastic ale polițiștilor, steaguri, plăcuțe cu Carnaby Street și halbe la scoruri super mari, făcu mișto Sick Boy.

— O să-și ia o curvă ieftină la hotelu lu tovarășu-ăl-al tău, cum pula mea ai zis că-l cheamă pe muistu-ăla grec?

— Andreas. Da' ăla-i ultimu lucru pe care-l vor muiștii-ăștia, spune Sick Boy, așezând bilele, – și muistu-ăla de Rents. E a enșpea oară când încearcă să se lase. Fraieru de muist a dat cu picioru la o slujbă bună ș-un apartament drăguț aicea ș-așa. Cre' că după asta io și cu el o s-o luăm pe cărări diferite.

— Pula mea, da-i bine și că s-a-ntors acolo. Pula mea, tre' să fie un muist care să aibă grijă de mălaiu-ăla. N-aș avea-ncredere-n Spud sau Premiu Doi să facă asta.

— Da, spune Sick Boy, gândindu-se cum ar putea să-i facă vânt lui Begbie și să caute compania femeilor.

Se întreabă pe cine să sune sau dacă să încerce la tipa cu rucsac. Orice-ar fi decis, se va mișca repede.

Înapoi la Andreas, lui Renton îi e rău, dar nu atât de rău cât ajunsese să creadă. Se uită în grădina din spate și îl vede pe Andreas țopăind cu Sara, iubita lui.

Se uită înapoi la geanta Adidas, îndesată cu bani, prima oară când Begbie a scăpat-o de sub ochi. Îi deșartă conținutul pe pat. Renton nu a văzut niciodată atât de mulți bani. Aproape fără să se gândească, golește conținutul sacului Head al lui Begbie, punându-l în geanta Adidas goală. Îndeasă banii în geanta Head și-și pune hainele deasupra, peste ei.

Aruncă o privire scurtă pe fereastră. Andreas are mâna băgată în bikinii purpurii ai lui Sara, iar ea râde și țipă:

— Nu, Andreas... nu...

Apucând strâns geanta Head, Renton se întoarce și se strecoară pe furiș afară din cameră, pe scări și de-a lungul holului. Se uită scurt înapoi, înainte să iasă pe ușă. Dacă s-ar lovi acum de Begbie, s-a zis cu el. Lăsându-și gândul ăsta să i se contureze conștient în minte, aproape că leșină de frică. Totuși, nu e nimeni pe stradă. Traversează.

Aude imnuri de galerie și paralizează. Un grup de tineri cu șepci de fotbal cu Celtic, care se îndreaptă, evident, spre concertul cu Pogues de după-masă, vin legănându-se spre el, îmbibați cu alcool. Trece încordat pe lângă ei, deși ei îl ignoră; și, spre ușurarea lui, vede venind un autobuz 253. Se urcă și direct spre Parcul Finsbury.

Rents e pe pilot automat când se dă jos în Hackney pentru a lua autobuzul spre Strada Liverpool. În orice caz, se simte paranoic și intimidat, cu geanta plină de bani. Toți îi par potențiali tâlhari sau ciorditori. De fiecare dată când vede o geacă neagră de piele asemănătoare cu a lui Begbie, îi îngheață sângele. Chiar se gândește să se întoarcă în autobuzul spre Strada Liverpool, dar își vâră mâna în geantă și simte teancurile de bancnote. La destinație, intră într-o sucursală Abbey National și adaugă 9.000£ la cele 27.32£ aflate în cont. Casierul nici măcar nu clipește. Așa-i Orașul, până la urmă.

Simțindu-se mai bine cu doar 7.000£ la el, Renton se întoarce la stația de pe Strada Liverpool și-și cumpără un bilet dus spre Amsterdam. Vede cum ținutul Essex se transformă din beton și cărămidă într-un verde intens, în timp ce autobuzul înaintează hodorogind spre Harwick. Trebuie să aștepte o oră la Parkston Quay, înainte ca vasul să pornească spre portul Hook din Olanda.

Nici o problemă. Junkiştii ştiu să aştepte. Cu câţiva ani în urmă, a lucrat pe feribotul ăsta, ca ospătar. Speră să nu-l recunoască nimeni de pe vremea aia.

Paranoia lui Renton dispare pe vas, dar e înlocuită cu primele sentimente de vinovăţie. Împărtăşiseră momente frumoase împreună, unele groaznice, dar le împărtăşiseră. Sick Boy îşi va recupera banii; era un exploatator înnăscut. De trădare era vorba. Îi şi vedea expresia lui Sick Boy de mai-mult-rănit-decât-furios. Oricum, începuseră să se distanţeze de ani buni. Antagonismul lor reciproc, odată glumă, un spectacol în beneficiul altora, devenise încet, şi de aceea aproape ritual, o realitate cotidiană. Era mai bine aşa, se gândi Renton. Într-un fel, Sick Boy va înţelege şi chiar va avea o admiraţie plină de invidie pentru faptele lui. Motivul principal de furie va fi îndreptat către el însuşi pentru că n-a avut tupeul s-o facă el primul.

Nu-ţi trebuia prea mult efort să înţelegi că lui Premiu Doi îi făcuse un serviciu. Îi fu milă gândindu-se cum Premiu Doi îşi va folosi alocaţia pentru cei care sunt victime ale violenţei pentru a-şi acoperi partea. În orice caz, Premiu Doi era aşa de ocupat să se distrugă, încât abia dacă va observa că cineva i-a dat o mână de ajutor. La fel de bine-ai putea să-i dai să bea o sticlă de erbicid sau trei mii de cheltuială. Ar fi un mod mai rapid şi, în fond, mai puţin dureros de a-l omorî. Unii, se gândea el, vor susţine că a fost alegerea lui Premiu Doi, oare nu natura bolii sale i-a distrus capacitatea de a lua decizii înţelepte? Zâmbeşte cu superioritate de ironia lui, un junkist care tocmai şi-a jefuit cei mai buni tovarăşi, care face pe dogmaticul în felul ăsta. Dar era el un junkist? Adevărat, tocmai

luase din nou, dar pauzele dintre perioadele în care băga creşteau. Oricum, nu prea putea să răspundă acum la întrebarea asta. Numai timpul putea face asta.

Vina principală a lui Renton era centrată în jurul lui Spud. Îl iubea pe Spud. Spud nu făcuse niciodată rău nimănui, cu excepţia, poate, a unor suferinţe mentale cauzate de tendinţa lui de a goli conţinuturile buzunarelor oamenilor, ale genţilor şi caselor. Totuşi, pe oameni îi cam scot din minţi chestiile astea. Investeau prea mult sentiment în obiecte. Spud nu putea fi socotit responsabil pentru materialismul societăţii sau pentru fetişismul legat de bunuri. Pentru Spud, nimic nu mersese cum trebuie. Lumea îl părăsise, iar acum i se alătura şi cel mai bun tovarăş. Dacă ar fi fost vreo persoană pe care Renton ar fi vrut s-o despăgubească, aceea ar fi Spud.

Mai rămânea Begbie. Nu putea găsi nici urmă de compasiune pentru nenorocitul ăla. Un psihopat care folosea andrele de tricotat ascuţite când mergea să-l aranjeze pe vreun muist prăpădit. Şanse mai mici s-atingi cutia toracică decât cu un cuţit, se mândrea el. Renton îşi aminti când Begbie îi spărsese sticla-n cap lui Roy Sneddon, la The Vine, pentru o nimica toată, futu-i. Nimic altceva decât că tipul avea o voce enervantă şi Begbie era mahmur. A fost urât, bolnav şi fără sens. Chiar mai urât decât actul în sine a fost felul în care ei toţi, inclusiv Renton, fuseseră părtaşi la el, chiar şi numai creând scenarii fictive ca să-l justifice. Era doar un alt mod de a-i construi lui Begbie statutul de cineva cu care să nu te-ncurci şi, indirect, pe-al lor prin asocierea cu el. Vedea toată laşitatea morală extremă care se afla la mijloc. Pe lângă asta, delictul lui de a-l jefui pe Begbie era aproape o virtute.

Ironic, Begbie a fost cheia. Să-ți jefuiești prietenii a fost cea mai mare jignire din această carte, iar el ar merita cea mai aspră pedeapsă. Renton se folosise de Begbie, l-a folosit pentru a se desprinde complet și absolut. Begbie a fost cel care a asigurat faptul că el nu se va mai întoarce niciodată. Făcuse ceea ce a vrut să facă. Acum nu se mai putea întoarce niciodată la Leith, la Edinburgh sau chiar în Scoția, niciodată. Acolo nu putea fi nimic altceva decât ceea ce era. Acum, eliberat de toate astea, pentru totdeauna, putea fi ceea ce voia să fie. Va rezista sau va cădea singur. Acest gând îl îngrozea, dar îl și emoționa, în timp ce contempla viața din Amsterdam.

BIBLIOTECA POLIROM

PROZĂ XXI

„Cea mai bună carte scrisă vreodată... ar merita să fie vândută în mai multe exemplare decât Biblia."
Rebel, Inc.

„Un roman plin de un umor coroziv şi lipsit de menajamente, scris cu o inventivitate debordantă. O carte-cult, pe care ai recomanda-o până şi necunoscuţilor şi care cucereşte un teritoriu unde ficţiunea nu s-a mai aventurat până acum."

Time Out London

„Welsh este unul dintre cei mai buni scriitori britanici. Are stil, imaginaţie, umor, forţă – într-un cuvânt, o voce pe care cititorii de literatură contemporană vor dori cu siguranţă să o asculte."

Times Literary Supplement

„Irvine Welsh este cel mai bun lucru care s-a întâmplat în literatura britanică de câteva decenii încoace."

Nick Hornby

RADIO GUERRILLA 94.8 FM
ELIBERADIO
RE:PUBLIK

EDITURA POLIROM
ISBN 973-681-941-8
978-973-681-941-4
9789736819414
www.polirom.ro